

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

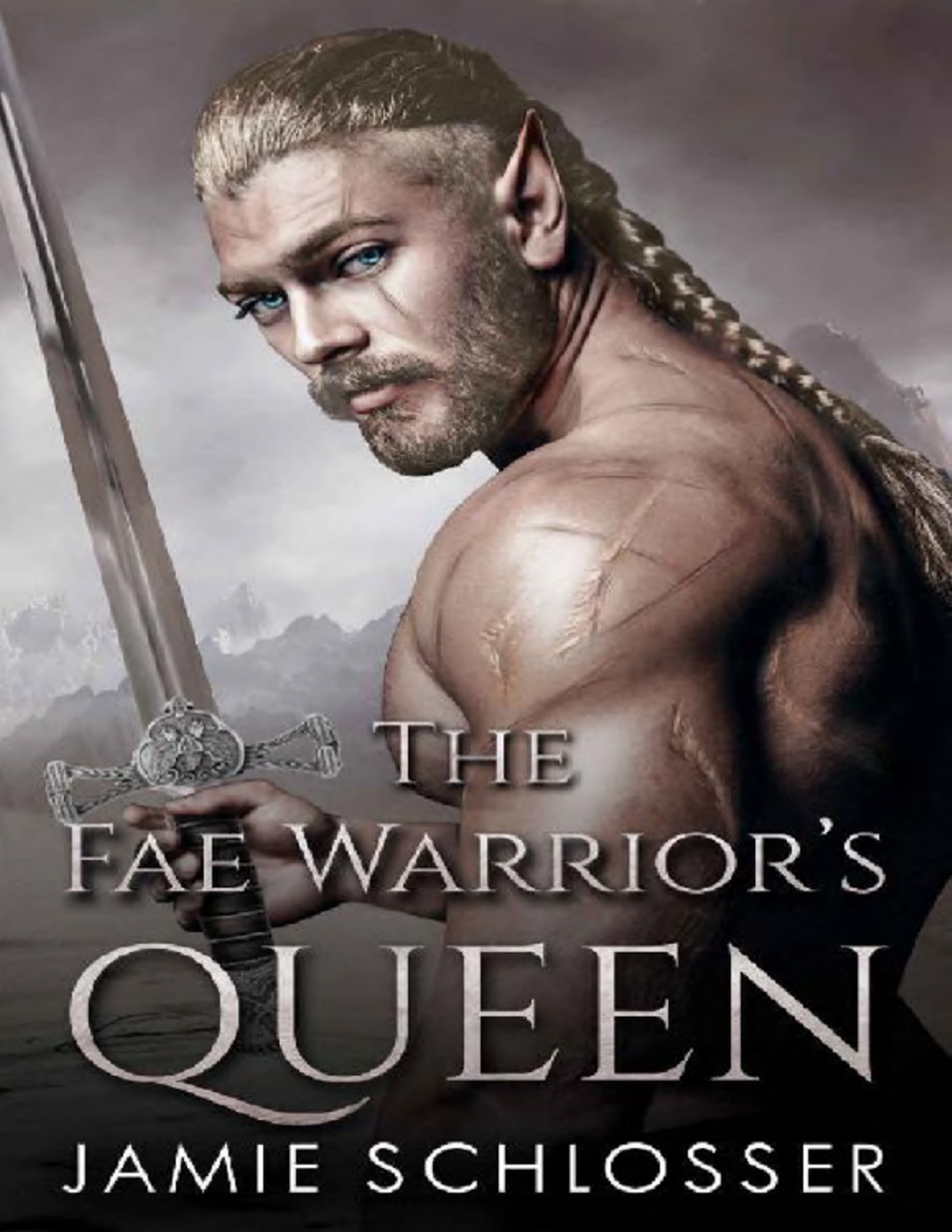
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
FAE WARRIOR'S
QUEEN
JAMIE SCHLOSSER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
WARRIOR'S
QUEEN

JAMIE SCHLOSSER

FAE SAVAŞÇISININ KRALİÇESİ

Telif Hakkı© 2023 Jamie Schlosser

Tüm hakları saklıdır.

Bu roman sadece keyif almanız içindir ve bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Fae Savaşçısının Kraliçesi bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, mekanlarla ya da olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

Dil, şiddet ve cinsel içerik nedeniyle bu kitap 18 yaş ve okuyucular için hazırlanmıştır. Lütfen olası tetikleyici uyarılara dikkat edin. Bu hikayede intihar düşüncesi ve aile içi şiddet, cinsel saldırı ve işkence gibi geçmiş travmatik olaylardan gibi okuyucuların rahatsız edici bulabileceği bazı temalar .

Kapak tasarımı: Kitap Kapağı Kralığı

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Model: Reef Kuhn

Biçimlendirme: Şampanya Kitap

Tasarımı Düzeltme: Deaton Yazar

Hizmetleri

TABLE OF CONTENTS

BAŞLIK SAYFASI

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36

37. BÖLÜM

BÖLÜM 38
BÖLÜM 39 SONSÖZ
JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI
'YAZAR HAKKINDA

CHAPTER 1

Kai

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum, vücudum az önce karşılaştığım şiddetli darbeden dolayı ağrıyor.

Kuma düşmenin bu kadar acı verebileceğini düşünmemiştim ama sanırım her şey güç ve hızla ilgili. Ve o girdaptan hızla geçtiğimde, sert ve hızlıydı.

Bunun bir dakika içinde ikinci acımasız inişim olduğundan bahsetmiyorum bile. Tam olarak bu noktaya getirilmeden önce, refakatçim Ellister'ın başka bir savaşçıyı farklı bir yere götürmesi ve ben de bu yolculukta sürüklendim.

Umarım Pippin yaralanmamıştır. İyileşmeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol edecek vaktim olmadı çünkü Ellister ilk düşüşten hemen sonra başka bir oluşturdu. Hemen bileğimi yakaladı ve Pippin'i kelimenin tam anlamıyla toz içinde bırakarak bir sonraki girdaba uçtuk.

Hâlâ yüzüstü yerde yatarken, ufak tefek yaralarımı gözden geçiriyorum. Dirseğimde bir sıyrık. Bacağımda bir çürük. Sıyrık ya da kırık kemik yok.

Daha kötü olmadığı için şanslıyım.

İyileştirme gücümü kullanarak hasarlı cildi ve yumuşak dokuyu zihinsel olarak yerine itiyorum, düzeltiyorum ve mükemmel bir şekilde onarıyorum. Çoğu insanın rahatsız edici bulduğu bazı patlama ve çatırdama sesleri var, ama acıtmıyor. Aksine, hoştur. Sıcak bir karıncalanma gibi.

Ancak, gücümün normalden daha yavaş olduğunu fark ettim çünkü kendimi bulduğum bu korkunç yerden etkileniyor içi

nd Kayıp Topraklar.

e. Alternatif evrene geçmenin korkunç olacağını duymuştum, ama bu kadar derin olacağını hayal bile edemezdim. iç karartıcı .

Uzuvlarım ağır. Göğsüm bomboş. Kazandığım her zafer birden anlamsız gelmeye başladı.

Ben... değersizim. Mantıklı yanımda bunun doğru olmadığını biliyor ama kendimi bu fikirden kurtaramıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkarak parmaklarımı yerdeki gevşek kum ve toprağa sokuyorum. Bir rüzgâr esiyor, tozu kaldırıyor ve yüzüme çarpıyor.

Ağızımdaki kireçli maddenin bir kısmını tükürürken, ruhumun rahatsız edici yokluğunun keskin bir şekilde farkına varıyorum.

Ruhum gitmiş.

Sanki hiç olmamış gibi benden sökülüp alındı. korkunç boşluğa sebep olan şey bu.

"Alışırısın," diye sesleniyor Ellister sağımdan.

Baktığımda karanlık fae'nin birkaç metre ötede durup kendini fırçaladığını görüyorum. Siyah deri pantolonunu sıvazlarken, esintiyle toz kabarcıklarının uçuşmasına neden oluyor ama nafile çünkü kir havaya karışmış durumda. Kirden kurtulma çabalarına rağmen kir onu sürekli olarak tepeden tırnağa kaplıyor. Koyu renk saçları tozlu filminden kahverengimsi gri ve soluk teni kirden lekeli.

Arkasında uçsuz bucaksız bir kum tepesi ve ufukta yer yer ölü ağaçlar var. ise sadece gri gökyüzü. Bulutlu olmayan bölgelerde bile renk yok. Güneş ya da yıldız yok.

Çok kasvetli.

"Alışıyor musun?" Şüpheli bir. "Gerçekten mi?"

"Hayır, pek sayılmaz." Ellister' ağzında zalim bir sırıtma ama eğlenen ifadesi ölü, soğuk gözleriyle uyumuyor. "Bu bir yalandı."

Tabii ki eline her fırsatta sahtekarlık yapacaktı. Aldatanlar, ihanet edenler... Karanlık Fae'böyledir.

Bir yalan Ellister'ı incitmez. Burada olmaz. Ruhu ona fiziksel olarak acı verici sonuçlar yaşatmadan olmaz. Sanırım bana da zarar vermez, ama yalan söyleme alışkanlığı istemiyorum.

Ellister benim yargılayıcı bakışlarımı görünce alaycı bir tavırla, "Siz savaşçıların ne kadar üstün olduğunu unutmuşum. Ne kadar onurlu olduğunuzu iddia . Bu büyüklük duygusunu burada çok çabuk kaybedeceksiniz."

Her nasılsa yerden kalkacak iradeyi buldum, ona tatsız bir alaycılıkla bakarken dengesiz bacaklarımın üzerinde kendimi destekliyorum. "Güvenilir olmakta yanlış bir şey yok. Gerçek birçok kez benim dostum oldu ve kelimeleri boşa harcamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ve yalan da budur. Sadece hava israfı."

Ellister'ın yüzü mizahtan yoksundur, "Hiçbir şeyin hiçbir ifade etmediği bir dünyada, yapmanız gerekeni yapacaksınız

ondan kaçmak için. Yalan. Dolap çevir. Çalın. Buradan kaçmak için ne yapabiliyorsan yap." Bu... aslında kötü bir tavsiye değil.

Kayıp Diyar'ın huzursuzluğu şimdiden katlanılamayacak kadar fazla ve ben sadece birkaç dakikadır buradayım.

En azından birkaç dakika olduğunu düşünüyorum.

Zaman zihnimde anlamsız ve karmakarışık. Mantiken yeni geldiğimi biliyorum ama düşüncelerim sanki haftalar ya da aylar geçmiş gibi yorgun.

Burada yıllarca, yüzyıllarca ya da *bin yıl* boyunca bu karmaşanın içinde kalmak nasıl bir his olurdu?

Tam bir çaresizlik, hayal edebiliyorum.

Hayatımda bazı korkunç olaylar yaşadım ama asla pes etmeyi düşünmedim. İhtimaller bana karşı yığılmışken bile umudumu korudum.

Ama bu evrende hiç umut yok. Boşluğu her yanıma sarmış durumda ve bu, dibi olmayan zifiri karanlık bir çukura düşmek gibi bir şey.

Bunu bile inanmıyorum ama Ellister'a biraz sempati duyuyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Buraya sürgün edildi çünkü diğer karanlık fae'lerle birlikte iğrenç eylemlerde bulundu. İnsan çocuklarını çalmak ve kendi güçlü krallıklarını kurmaya çalışmak sadece yasalara aykırı değil, aynı zamanda bir ihanet eylemiydi. Cezayı hak ediyorlardı.

Bununla birlikte, karanlık fae'lerin var olmaya devam etmesine izin vermek biraz aşırı ve atalarımız için tamamen pervasızcaydı. Eğer suçlular ıslah , o zaman idam edilmeliydiler.

Basit. Merhametli. En önemlisi, son.

Karanlık Fae'lerin Kayıp Diyar'dan kaçamayacak olmaları, anlamına gelmiyor. *Kaçtılar* ve son zamanlarda yeniden ortaya çıkmaları insanların deyimiyle olay *örgüsünde* bir *dönüm noktası*.

Şimdi mahkûm edildikleri zamankinden daha tehlikeliler. Son beş yüz bin yıldır, onları daha önce olduklarından daha acımasız yapan bir yere hapsedildiler ve gerçekten çok kızgınlar.

Şeytani+ kızgın= kötü bir kombinasyon.

İntikama susamışlar ve başka bir dünyaya yeniden erişim sağlamak için acımasızca çabalyorlar. Benim dünyam, Valora.

Bu yüzden Kraliçe Ro buraya geldi.

Ellister onu kaçırdığında, sanırım kendi tavsiyesine uyuyordu. Yalan söyle, entrika çevir, çal, kaçmak için ne gerekiyorsa yap. Hatta çabalarını bir adım öteye taşıyarak diğer kraliyet kadınlarını da kaçırdı. Prenses Zaylee, Prenses Danyetta ve Leydi Isla bu savaşta ek zayıf oldular çünkü Ellister sadece erkeklerin bir dünyaya kadın getirmenin, takas edebileceği son derece değerli bir mala sahip olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Efendisi Batı'nın Derebeyi Vaeront'tan özgürlüğünü satın almaya çalışıyordu.

Ama Ellister bir aptal. Kölelikten kurtulma şansı yoktu çünkü gücü çok nadirdi.

O tarihteki tek Kapı Bekçisi. Daha önce başka evrenlere seyahat edebilen birini hiç duymamıştım. Ellister'ın bir girdap farklı düzlemlere geçebilme yeteneği eşi benzeri görülmemiş bir şey.

Siktir, onu öldürmememin tek sebebi bu.

Onu ölü görmeyi ne kadar istesem de bu bir seçenek değil çünkü burada sıkışıp kalacağım ve Kraliçe Ro da öyle.

Şakağımı ovuşturarak ölümcül düşüncelerimi uzaklaştırmaya ve bunun yerine görevime odaklanmaya çalışıyorum.

Eski Gündüz Diyarı kraliçesini Doğu'nun Derebeyi Armand'ın pençelerinden kurtarmalıyım.

Ellister ciddiyetle, "Gerçekten," dedi, "Armand'ın bölgesine girdiğinizde hissettiğiniz kafa karışıklığı daha iyi olacaktır." İleride kale arazisini yıkık dökük taş duvarı işaret ediyor.

Onun ötesinde, Gündüz Diyarı'ndakine benzeyen bir saray kabuğu var, sadece karanlık ve tepeye yakın bazı yerlerde kısmen yıkılmış. Ve Kayıp Diyar'daki diğer her yer gibi, bildiğim dünyanın bir ayna görüntüsü gibi geriye doğru.

"Daha iyi hissedecek miyim?" Yine şaka mı yapıyor merak ederek soruyorum.

Ellister başını sallıyor. "Duvarların içindeki alanın üzerinde, saniyeleri, günleri ya da haftaları hissetmek yerine bir büyü var. Çok yardımcı oluyor."

Sinirli bir şekilde, bizi akıl sağlığımızdan ayırdığı bariyeri işaret ediyorum "Neden beni buraya atmak yerine doğruca içeri götürmediniz?"

"Armand'ın katı kuralları var. Bedelini ödemedi kimsenin mülküne girmesine izin verilmez ve ben ona hiçbir şey borçlu değilim."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Geçiş ücreti mi var? Bundan haberim yoktu."

Ellister omuz silkiyor. "Şimdi söylüyorum."

"Ödeyecek bir şeyim yok." Hayal kırıklığım artıyor. "Valora kraliyet ailesinin bundan haberi olsaydı, giriş ücretim için bana para verirlerdi."

"Para sana yardım etmezdi."

"Peki neden?"

"Armand mücevher ya da altın kabul etmez." "O

zaman ne isteyecek?"

Ellister uğursuz bir şekilde, "Saygınlığınız," diye karşılık verir.

Her ne . "Yani bana gerçekten burada beklemeyi tercih edeceğini mi ?"

"Hayır, ben gidiyorum." kalmasını önerdiğim için bile aklımı kaçırmışım gibi bana aval aval bakıyor.

"Kalamazsın."

"Şimdiden duygusal olarak bağlandın mı?" Ellister ellerini kalçalarına koyarak başını sallıyor, gözlerini gökyüzüne çeviriyor ve

mırıldanıyor: "Yapışkan olmalarından nefret ediyorum. Neden hep böyle oluyor?"

Göğsümde tehditkâr bir hırıltı gümbürdüyor. "Nakil için sana ihtiyacım

olacak." "Valora'ya dönmeye hazır olduğunuzda beni çağıracaksınız."

"Bu yakında olabilir," diye iyimser bir şekilde işaret ediyorum.

Başını eğen Ellister, bakışlarındaki acıma hissiyle benim için gerçekten üzölmüş gibi görünmeyi başarıyor. "Bu meseleyi birkaç dakika içinde halledeceğinizi düşünmeniz bana ne kadar hazırlıksız gösteriyor."

Hazırlıksızım. Kraliçenin kaçırıldığını daha bu öğleden sonra öğrendim ve hemen onu kurtarmak için gönüllü oldum. Durumu araştırarak ya da içinde yeterli miktarda malzeme olan bir çanta hazırlayacak zamanım bile yoktu.

sadece giydiğim pantolon ve botlar, çok sayıda silahım, bir su tulumu ve içinde biraz ekmek, peynir ve meyve olan bir çuval var.

kesici aletleri ve göğsüme astığım bez çantanın içindekileri seyahatim sırasında hiçbir eşyayı kaybetmediğimden emin oluyorum.

Her şey olması gerektiği yerde ve hepsi de orada kalacak. Kraliçe

Ro'nun yemek ve suya ihtiyacı olacağına şüphe yok.

Burada zaman ölçülemez olduğundan, ne kadar süredir tutsak olduğunu tahmin etmemin bir yolu yok ve yiyecek çok az olduğundan, muhtemelen açlıktan ölüyordur.

Dürüst gerekirse, onu bulacağım durumdan . Bildiğim kadarıyla ölümün olabilir ve bu düşünce beni çok üzüyor - bana yabancı olduğunu düşünürsek, olması gerekenden daha fazla.

Eski kraliçeyi tanımıyorum. Onunla hiç tanışmadım ama belki de göğsümdeki ağır his suçluluk duygusudur. Hayatının büyük bölümünde kötü muamele gördüğü ve onu kurtaramayan her kişinin suçlu olduğu gerçeğinden dolayı çok pişmanlık duyuyorum.

Ben de dahil.

Kral Zarid'in haremine girmeye zorlandığında Gündüz Diyarı'nda asker olarak çalışıyordum. Akla hayale gelmeyecek şeyler yaptığı herkesçe biliniyordu -insanlar aleminden kadın kaçıırıyordu. Yasa dışı ya da değil, o bir kraldı ve bu konuda kimsenin yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ayrıca, bunu krallığın iyiliği için yapıyormuş gibi davranıyordu. Bir varise ihtiyacı vardı ve ne kadar çok kadını olursa, bazılarını hamile bırakma şansı o kadar artacaktı.

Kraliçe Ro onun gebe kaldığı ilk ve tek kişiydi, bu yüzden hoşuna gitse de gitmese de bebeği meşru kılmak için onunla evlendi. Böylesine yüksek bir konuma yükseldikten sonra hayatının daha iyi olacağını düşünebilirsiniz, ancak gerçek kabusu o zaman başladı. Taciz edildiğine dair dedikodular ayyuka çıkmıştı.

Zarid yeni karısını halktan uzak tuttu ve bu onun açısından stratejik bir hamleydi. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Sanırım insanların onun ne kadar sefil olduğunu görmesine izin vermezse, çektiği acıları görmezden geleceklerini biliyordu.

İşe yaradı, bende bile.

Zarid'in yönetimi altında, hataya varacak kadar itaatkârdım. Evet, kralın kadınları biblo gibi toplama uygulamasına zihinsel olarak karşı çıkıyordum, ancak bu konudaki fikrimi dile getirmek vatana ihanet olurdu.

Çenemi kapalı tutmak bana çok iyi geldi. Kraliçe Ro bir erkek çocuk doğurduktan kısa bir süre sonra, hiçbir yargılama ve açıklama yapılmadan aniden ölüme mahkum edildim. Zarid, iki askerine beni uzaklara götürüp öldürmelerini ve isimsiz bir mezara atmalarını emretmeden önce beni şiddetle kırbaçlattı.

Kaderin lütfuyla hayatta kaldım ama sonsuza dek değiştim.

Sakatlandım.

Sadakatim karşılığında bana verilen tek hediye şekil bozukluğuydu; sırtımda, kollarımda, göğsümde ve yüzümde yüzlerce yara izi vardı.

Yani evet, pişmanlıklarım var ve keşke bazı şeyleri farklı yapsaydım diyorum.

Hayatımın geri kalanını bu kadar çirkin olarak geçirmek zorunda kalacağımı bilseydim, ortalığı karıştırdım. Bir isyan başlatır, savaşçı arkadaşlarımla kulaklarına haince fikirler fısıldardım. Kaleye saldırabilir, Zarid'i öldürebilir ve kurbanı haline getirdiği kadınları serbest bırakabilirdik.

En azından o zaman aldığım cezayı hak etmiş olurdum ve belki de haklı bir savaşta ölmeden önce güçsüzler ve istismara uğrayanlar için olumlu bir fark yaratmış olurdum.

Ama öyle .

O zamanlar Kraliçe Ro'yu kurtarmamıştım.

Birkaç bin yıl geç kaldım ama sonunda işleri koyabilirim.

Ellister'ın yaralarını incelediğini fark ettim. Görmezden . Onun incelemesi beni rahatsız etmiyor. Bana alışkınım. İnsanlar bakmamaya çalışsalar bile, merakları onları alt edene kadar kendilerini kontrol edemezler.

Vedalaşmadan Ellister'dan uzaklaşıyorum ve taş kemerin altındaki ahşap kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum. Tam kapıya ulaştığımda, "Armand'a dikkat et" diye uyarıyor.

"Nasıl dikkatli?" Arkamı dönmeden soruyorum.

"O numaraları seven bir büyücü. Eğlence onun en sevdiği şeydir ve sizi spor için kullanmaktan çekinmeyecektir."

Spor. Kraliçe Ro ile yaptığı şey bu mu? Can sıkıntısını yatıştırmak için ona eziyet mi ediyor? Bu düşünce bile onun kafasını koparmak neden oluyor.

Ve olabilirim de. Henüz karar vermedim.

Derebeyi'ni öldürürsem cezası ne olur?

Misilleme yapmaya karar verirlerse adamlarıyla savaşabilirim. Karanlık Fae'lerden gördüğüm kadarıyla, yetersiz beslenmiş ve zayıflar. Bu yolculuktan hemen önce, bazıları Gece Diyarı'nı işgal etti ve yirmi beş kişilik zavallı ordularını yenmek sadece üç savaşçının ve benim sadece birkaç dakikamı aldı.

Kraliçeye giden yolu öldürebilir ve arkama bile bakmadan gidebilirdim.

Yine de, şu anda yürürlükte olan bir anlaşma var. Valora kralları Vaeront'la barış için bir sözleşme hazırladı. Armand bunu imzalamak için toplantıda değildi ama Kayıp Diyar'ın hükümdarı olarak o da dahil olabilir.

Düşünmem gereken son fikir bu çatışmanın ateşine alev eklemek. Karanlık Fae'lerin son birkaç yılda Valora'ya uyguladığı kısılcın ardından -yaygın veba ve kıtlık- kırılğan ateşkesi riske atamam.

Bunun yerine pazarlık yapmam gerektiği sonucuna vardığımda içimi çektim. Kral Zander annesinin özgürlüğü için pazarlık yapmama zaten izin verdi ve benim sağduyuma güveniyor.

öfkeli bir huff sesi geliyor. "Ne yani, bir teşekkür bile alamayacak mıyım?"

Yüzümü buruşturarak Ellister'a bakıyorum. "Teşekkür mü?"

"Rica ederim." Bir elini göğsüne koyuyor ve sanki alkışı hak eden harika bir hareket yapmış gibi hafifçe eğiliyor.

"Hayır, yani, *ne* için teşekkür ederim?"

"Seyahat mi? Sana bahsettiğim muhteşem bilgelik sözleri mi?" Ona kaşlarını çatıyorum.

"Geri dönmene ihtiyacım olduğu için şanslısın," ve kapı kolunun aşınmış metalini kavramak için arkamı döndüğümde onun ölümünün ima edilen alternatifinin asılı kalmasına izin veriyorum.

Ellister kederli bir şekilde mırıldanıyor ve "Şanslı mı? Eğer gerçekten şanslı olsaydım, beni bu sefaletten kurtarırdın." Duraksadım.

Onu doğru duyduğumu biliyorum, bu yüzden tekrar etmesini istememe gerek yok, ama ölmek istiyor gibi geliyor.

Rüzgâr bir an için daha sert esiyor ve omzumun üzerinden baktığımda Ellister gitmişti. Az önce kullandığı girdabın havada hâlâ bir miktar kum dönüyor.

Onun çıkışıyla, benim görevim başlıyor.

Ağır kapıyı açıp sarayın bahçesine giriyorum.

Rüzgar hemen kesildi. Kafa karışıklığım gider. Umutsuzluk biraz azalıyor.

Zaman aniden yeniden anlam kazanıyor. Saniyeler geçtikçe sayabiliyorum. Duvarın bu tarafındaki toz çökmüş ve ürkütücü bir şekilde durgun.

Demek büyümlü topraklarda durmak böyle bir şey.

Hâlâ boktan ama faydasını görebiliyorum. Ellister haklıydı, kendimi daha iyi hissediyorum ve bu iyi bir şey çünkü tek başıma savaşa girersem aklıma ihtiyacım olacak.

Dört katlı kaleye doğru ilerlerken, etrafımda herhangi bir tehdit olup olmadığını dikkatle tarıyorum. Kaslarım gergin ve bir çatışmaya hazır, ama kimse gelmiyor.

Bakışlarımı kaydırarak yürüyüş yolunun iki yanındaki kurumuş otları ve ayaklarımın altındaki kırık parke taşlarını inceliyorum. Sağımdaki büyük labirent, Gündüz Diyarı'nda uçarken yukarıdan gördüğüm yemyeşil labirente hiç benzemiyor. Normalde yeşil yapraklar ve çiçeklerle kaplı yüksek duvarları dikenli dallar oluşturuyor.

Kaleyle aramdaki yolun yaklaşık yarısında, eskimiş, kupkuru bir çeşme var. Yanından geçerken dilim yapıyor. Kendimi kraliyet temsilcisi olarak derebeye sunmadan önce susuzluğumu gidermek ve üzerimdeki pisliğin bir kısmını yıkamak istedim ama su olmadan bu mümkün değil.

Ellerimi uzatarak kirin tenimi nasıl kapladığını ve tırnaklarımın altına nasıl yapıştığını görerek yüzümü buruşturuyorum. Yüzüm gergin sakalım kum yüzünden kaşınıyor.

Üzerimdeki fazla kiri atmaya çalışırken başımı bir o yana bir bu yana savuruyor, bir yandan saç örgümü savuruyor, bir yandan da yüzümdeki tüyleri şiddetle kaşıyorum.

Faydası yok. Hala iğrencim.

Oh, pekala. Asil ve medeni görünmek hiçbir zaman benim tarzım olmadı ve bu dünyada da bana bir faydası olmayacağını hissediyorum.

Buradaki her şey iğrenç, yani gerçekten uyum .

Kaleye yaklaştığımda, her taşın parçalanma durumunda olduğunu görebiliyorum, bu da yapının her an yıkılabilecekmiş gibi görünmesine neden oluyor.

Ana girişe geldiğimde kapıyı çalmadım.

Ahşap kapı kilitli değil ve daha da iğrenç bir *gürültüyle* arkamdan kapanmadan önce gürültülü bir gıcırtyla açılıyor. Ses fuayedeki taş duvarlarda bir topun patlaması gibi yankılanıyor.

Armand daha önce burada olduğumu bilmiyordu ama şimdi biliyor.

Bu, durdurulacağımı düşündüğüm an. Ancak beni ne hizmetkârlar ne de askerler karşılıyor ve belki de mekânın boşaltıldığını düşünmeye başlıyorum. Belki Armand misilleme söylentilerini duydu ve kaçtı.

Umarım durum böyle değildir.

Kraliçe Ro'yu esir alan kişinin korku içinde kaçtığını düşünmek ne tatmin edici olsa da, bu ideal olmazdı; kesinlikle onu avlamak zorunda kalmak istemem.

Antreden geçerken botlarım sessiz değil. Amaçlı adımlarla, sağ tarafımda zar zor döşenmiş gibi görünen yemek odasına giriyorum.

Mekânı kaplayan tek şey, yanmış ve kömürleşmiş gibi görünen uzun ahşap bir masa. Etrafında binlerce daldan yapılmış rahatsız sandalyeler var. Hasır benzeri yapıları oluşturmak için ince çubuklar birbirine örülmüş, ancak dikenli ve büyük kıymıklarla delik deşik olmuşlar.

Her ne kadar kötü yapılmış olsalar da, bir mobilya yapmak çok uzun zaman alırdı diye düşünüyorum. Ve bu üzücü değil mi?

Bir sandalye yapmak için bu kadar çok çalıştığınızı, ancak her oturduğunuzda kıcınıza bir sopa yediğinizi düşünün.

Boş odaya sırtımı dönerek ters yöne doğru ilerliyorum. Fuayenin diğer tarafında, açık çift kapılar geniş ve boş bir alana açılıyor.

Uzun odanın genişliği ürkütücü, korkutucu bir hava yayıyor. Grimsi ışık pencerelerin buğulu içeri girerek uğursuz gölgeler yaratıyor. Yüksek tavanlar ve tüm köşeler karanlıkla örtülü.

Duvar halıları yok, duvarlardaki aplıkların içinde şamdanlar yok ve avizeler bir zamanlar sahip oldukları gösterişli armatürlerin paslanmış kabuklarından ibaret. Ve kir. Botlarım pislikte kar izleri gibi izler bırakmış ve havadaki küf kokusu bunaltıcı.

Ne boktan bir yer.

Buranın birinin evi olduğuna inanamıyorum. Bir insan burada nasıl yaşayabilir?

Tam ayrılıp ikinci katı kontrol etmek üzereyken, sessiz bir tıkırtı dikkatimi çekiyor. Bu sesi her yerde tanırım.

Keleпçeler.

Ses odanın uzak ucundan geliyordu ve o tarafa baktığımda büyük bir hasır sandalyenin koyu renkli dış hatlarını gördüm.

Sıradan bir sandalye değil. Bir taht. Bir bulan uzun bir sırtı var ve bu odada benimle birlikte kim varsa onun arkasına saklanıyor.

Düşündüğüm gibi yalnız değilim.

Şirketime doğru ilerlerken, elimi kılıcımın üzerine koyuyorum.

Kabzayı avuçluyorum, silahı çıkarmaya ve gerekirse savurmaya hazırım. "Bir korkak gibi saklanma. Kendini göster."

Yumuşak, ritmik bir karışıklık başlıyor, sonra bir kadın cevap veriyor, "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum. Yakında bitireceğim." Bu ses. Çok yumuşak ve hoş.

Sözlerinde ilginç bir ton var. Valora aksanı var ama bu başka bir şeyle birleşmiş. Biraz Portekizce, Kraliçe Ro'nun orijinal dili.

Tatmin ruhsuz bedenimi ıslatıyor çünkü aradığım kadını buldum ve denememe bile gerek kalmadı.

CHAPTER 2

Kai

Silahlı tutuşum gevşiyor ve ses tonum daha yumuşak hale geliyor. "Dışarı çık. Sana zarar vermeyeceğim." "Lütfen bana birkaç dakika daha ver. Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Çok sabırlı. Çok yatıştırıcı.

Yumuşak.

İnsanların Kraliçe Ro'nun nazik doğasından bahsettiğini duydum. Bazıları bu yüzden ona zayıf diyor. Merhametinin insani bir kusur olduğunu iddia ediyorlar. Bir engel.

Ancak Gündüz Diyarı vatandaşlarının onu sevmesini sağlayan da tam olarak bu özelliği idi.

Hükümdarlığı sırasında, halkının üzerine bereket serperken görünmeyen bir melek gibiydi. Perde arkasından, topraklarını kasıp kavuran vebadan muzdarip köylülere düzenli olarak yardım gönderdi. Eğer birileri hasta sevdiklerine meşgul için çalışmıyorlarsa, yiyecek ve ilaçları olduğundan emin oluyordu. Ölümle olduğunda, cenaze törenlerini düzenler ve çiçekler gönderirdi.

O sessiz bir kurtarıcıydı, Kral Zarid'in bariz ihmaline karşı madalyonun diğer yüzüydü.

Gerçekten de Valora'nın gördüğü en kötü yöneticilerden biriydi ve bu tarih kitaplarına kaydedildi. Halka açık ölümü de öyle. Ölümle mümkün olan en az görkemli şekilde tanıştı.

Yaklaşık yirmi yıl önce, kendi oğlu onu öldürdü. Prens Zander griffin formunda bir savaş alanının üzerinden, doğruca babasına gitti ve binlerce savaşçının önünde dev gagasıyla kralın kafasını ısıarak kopardı. Sonra tekrar insana dönüştü. Çıplak, kanlı, acımasız bir adama.

Bu herkesi çok şaşırttı çünkü prensin yer değiştirme yeteneği o zamana kadar bir sırdı. İnsanlar onun güce sahip olmadığını düşünüyordu ama o kimsenin görmediği bir yetenekle yanıldıklarını kanıtladı.

Ve bu korkunç eylem, yeni kral olarak saygı gösterilmesini gerektiren bir açıklamaydı. O

gün Kraliçe Ro nihayet özgürlüğüne kavuştu ama ne yazık ki bu uzun sürmedi.

Zarid' ölümünden birkaç yıl sonra insan diyarına kaçtı. Bunun bir tatil mi yoksa kaçış mı olduğundan emin değilim, ancak Valora'yı terk etme yönündeki ani kararı birçok kişiyi şok etmiş ve üzmüş olsa da, kendi yolunu seçme hakkını hak ediyordu.

Ne yazık ki, Brezilya'ya döndükten kısa bir süre sonra Ellister onu almaya geldiğinde bir kez daha tutsak düştü.

Şimdi burada.

Süpürme devam ediyor. Süpürüyor - bu toz dolu dünyada sıkıcı, bitmek bilmeyen bir görev. "Sana yardım etmek için buradayım," diyorum, şimdi daha da sessiz. "Seni bu cehennemden uzaklaştırmaya geldim." "Benimle oyun oynama. Bugün oyun oynamak için çok yorgunum."

"Oyun yok. Benim adım Kai. Beni Kral Zander gönderdi."

Tahtın arkasından bir başın gölgesi görünüyor, ama sadece bir saniyeliğine ve yüzünü görmeme kadar uzun değil. Tekrar ortadan kayboluyor.

"Zander'in tüm adamlarını tanıyorum," diyor şüpheyle. "Seni tanıyamadım."

"Çünkü ben Gece Diyarı'na aitim. Kral Kirian'ın savaşçısıyım ama hizmetlerim zaman zaman Kral Zander'e ödünç verildi. Görevimi tüm kraliyet ailesi tarafından verilmiş bir görev olarak kabul edin. Herkes senin güvende olmanı istiyor. Onların emri altında, seni eve getireceğim."

"Ev mi?" Bu kelime beklediğim gibi mutlu bir notaya sahip değil. Duygudan tamamen yoksun, sanki ruhu kırılmış gibi. "Benim evim yok."

"Valora," diye açıklıyorum, sonra duraklıyorum çünkü belki de oraya geri dönmek istemiyordur. "Ya da Dünya diyarına, belki?" "Hayır, teşekkür ederim." Hâlâ çok kibar.

Şaşırdım, birkaç saniyeliğine nutkum tutuldu.

Kraliçe Ro Valora'ya ya da Dünya'ya dönmek istemiyorsa, başka neresi var? Kayıp Diyar'da kalmak istemeyeceği kesin.

"Majesteleri, lütfen beni dinleyin. Bu yıldızların terk ettiği yer olmadığı nereye gitmek istediğiniz umurumda değil. Sizi her yere götürebilirim. Burası hariç her yere."

"Gerçekten mi?" Nihayet sorusunda bir ilgi belirtisi var ama hâlâ saklandığı yerden çıkmadı. "Gerçekten mi?"

"Söz mü?"

'''

"Yemin etmeni istiyorum," diye bastırıyor. "Beni gitmek istediğim her yere göndereceksin." "Evet," diye ısrar ediyorum. "Yemin ederim."

"Ruhun olmasa bile mi? Kayıp Diyar'da, büyü tarafından sorumlu tutulmadığınız sürece verdiğiniz sözlerin pek bir anlamı yoktur." "Ben kendimi sorumlu tutuyorum," diye kabaca cevap veriyorum. "Eğer sana söz verirsem, sözümü ." "Güzel. O zaman kabul ediyorum." Sesi kırılıyor, duygudan mı yoksa susuzluktan mı, emin değilim.

Yavaşça yaklaşıp kemerimdeki su tulumunu çıkarıyorum ve içindeki sıvının şırıltısını duyabilmesi için sallıyorum. "Senin için bir içkim var. Lütfen al."

Sonunda Kraliçe Ro görüş alanıma giriyor ve gördüklerim karşısında ellerimi yumruk yapıyorum.

Çok zayıftır ve bu gerçek paçavralar giymiş olmasından da bellidir. Yırtık çuval bezi kumaşı göğüslerini ve alt bölgesini zar zor örtüyor. Kaburgaları vücudundan çıkıntı yapıyor ve karnı neredeyse içbükey. Küçük kalçaları bir şekilde kıvrımlı şeklini korumuş ama bunun kısa boyundan ve genetik kaynaklandığını tahmin ediyorum. Çok minyon. Boyu 1.80'e yakın kadınlara alışkınım ama Ro 1.80'i zor geçiyor. Onun ufak tefekliği da korumacı hissetmeme neden .

Yiyecek yokluğunda, karanlık fae'lerin beslenmek için birbirlerinin kanını içmeye başvurdıklarını zaten biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunun için onları yargılamıştım. Bunun iğrenç ve vahşi düşünmüştüm, hala da öyle düşünüyorum.

Ama bu onların aklıktan ölmekten başka çareleri yok ve görünüşe göre Kraliçe Ro aç kalmaya zorlanmış.

Aynı zamanda kirli. Kir, bronz tenine bulaşmış ve temizlik yaparken sürünüyormuş gibi ellerini ve dizlerini koyulaştırmış.

Ayak bileklerindeki zincirleri görünce dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu tamamen gereksiz. Koşabileceğinden şüpheliyim. Her şeyden önce, çok zayıf. İkincisi, ayakkabısı yok. Ayak parmakları kirden kararmış.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum.

Bakışlarımız birleştiğinde kalbim çarpmaya başlıyor ama bu katıksız bir öfkeden kaynaklanmıyor. Bu kadından daha muhteşem birini görmedim.

Herkes Kraliçe Ro'nun güzelliğiyle ilgili hikayeleri duymuştur. Sadece en üst düzey soylular ve saray çalışanları onu görme şansına sahipti ve yakışıklılığı hakkındaki fikirleri her zaman oybirliğiyle kabul edildi. Neredeyse herkesin kusursuz bir cilde ve zarif yüz hatlarına sahip olduğu bir dünyada, bu oldukça büyük bir iltifat.

Şimdi bile, söylentiler hala doğru.

Kraliçe Ro'nun hüznü kıyafeti, dağınık siyah saçları ve hijyen eksikliği önemsizdir; bunların hiçbiri onun çekiciliğini azaltmaz.

Sorun yüzü... İnanılmaz derecede güzel. Dudaklarının dolgunluğunda, yüksek elmacık kemiklerinde, geniş alnında, yuvarlak çenesinde ve yarıktaki özel bir şeyler var.

Ve çok genç görünüyor.

Valora'da insanlar yirmi beş yaşında yaşlanmayı bırakır ve binlerce yıl boyunca bu şekilde dondurulurlar. Hepimiz gençliğimizi koruyoruz ama Kraliçe Ro'nun özel bir masumiyeti var.

Belki duygusal kahverengi gözlerinde parlayan kırılganlıktır.

Kulağının üst kısmı saçlarının arasından dışarı çıkıyor ve yuvarlak şekli garip bir şekilde sevimli - insan olduğunu hatırlatıyor.

Zarid'in onu neden değerli bir egzotik hayvan gibi sakladığını şimdi anlıyorum. Eşsiz, zarif ve ne yazık ki onun için kırılabilir.

Güzel, kırılgan şeyleri yok etmeyi seven biri için Zarid mükemmel kurbanını seçmiş. Zaten olsaydı, onu öldürürdüm.

"Sizinle tanışmak benim için bir onur, Kraliçe Ro," diye konuşmayı başarıyorum, sesimi derin ve sabit tutmaya çalışıyorum, böylece sesim aşık bir okul çocuğu gibi değil de güçlü bir savaşçı gibi çıkıyor.

"Sadece Ro," diye düzeltiyor. "Sadece Ro. Bana kraliçe deme."

"Eğer istediğin buysa, Ro." Çıplak gövde . "Keşke sana verebileceğim bir gömleğim olsaydı. Verecek fazla bir şeyim olmadığı için üzgünüm ama buna sahibim."

Aramızdaki suyu tekrar uzatıyorum.

Kuru dudaklarını yalayan Ro yaklaşıyor. Beni tepeden tırnağa dikkatle inceliyor. Muhtemelen önündeki şeye güvenip güvenemeyeceğini merak ediyor.

Tüm yara izlerimi gördüğünde kaşları birbirine yapıyor.

Özbilinç yanaklarımı ısıtıyor.

Yüzyıllardır ilk kez birinin benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum ve keşke Ro benimle sakatlanmadan önce tanışabilseydi. O zamanlar olağanüstü yakışıklıydım. Ukalalık yapmıyorum, gerçek bu. En en iyisiydim ve gururla onun önünde dururdum, o bana açıkça hayranlık duyarken ben de kibirimi içime .

Şimdi, dikkati kollarımı süsleyen izler üzerinde. Göğsümde. Alnımdan, gözümün üstünden ve yanağımdan aşağıya doğru uzanan uzun yara izi.

Eski yaralarım onun incelemesi altında sızlıyor ve kıvrınmamaya çalışıyorum.

Bu çok komik. Mühürlü derinin çoğunda herhangi bir his yok -çok fazla sinir hasarı ama nedense şu anda onları hissediyorum.

Ro bana dokunmuyor bile, ama sanki pürüzsüz küçük parmaklarını her çizginin üzerinde gezdiriyor. Titriyorum.

Neyse ki Ro benim tepkimi fark etmedi çünkü dikkatini su tulumuna vermekle meşguldü.

hızla kaptıktan sonra, sanki teklifin son kullanma tarihi varmış gibi yutkunuyor. Belki de vardır. Armand gelmeden önce ne kadar olduğunu bilmiyorum ve Ro da aynı endişeyi taşıyor olmalı.

Sanki sözünün kesilmesini bekliyormuş gibi arkamdan kapıya bakıp duruyor.

O zaman muhtemelen bir tuzağa doğru adım attığımı fark ettim. Armand, art niyetim olmadan Ro'yu bu kadar kolay bulmama izin vermezdi. O bir yem ve ben çoktan yakalandım.

Armand'ın planları ne olursa olsun, Ro'nun istediği kadar yiyip içmesine izin vermek zorunda. O bunu yaparken onu fiziksel güçle engellemem gerekirse, yaparım, sonuçları ne olursa olsun.

Çuvalımdan bir ekmek çıkardığımda, Ro su tulumunu neredeyse bana geri fırlatıyor ve etkileyici bir hızla ekmeği elimden kapıyor. Açgözlülükle dişlerini yemeğe geçiriyor, çiğnerken yanakları şişene kadar ağzına büyük bir lokma tıkıştırıyor. Gözlerini kapatıyor ve yutkunup daha fazlası için geri dönmeden önce burnundan uzun bir iç çekiyor.

Çok şirin.

Çok tatlı.

Onu yemek yerken izlemek benim için garip bir şekilde zevkli. Ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeyi verdiğimi bilmek ödüllendirici. Tıpkı bir savaşı kazandıktan sonra gibi gururlu ve sakinleşmiş hissediyorum.

Ekmekle işi bittiğinde başımı eğip çantamda başka bir şey başlıyorum, ama o bana hatırlatıyor, "Peki, şu söze gelelim."

İsteklerini duymak için sabırsızlanıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum. "Evet? Nereye gitmek istersin?"

Güçlendirici bir nefes alarak bakışları kemerime bağlı kılıçta sabit kalıyor. "Beni son dinlenme yerime göndermeni istiyorum."

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Ne?"

"Sadece çabuk olmanı istiyorum." Narin parmakları ince boynuna gidiyor. "Bahse girerim bıçağın çok keskindir, hiçbir şey hissetmem."

Birdenbire, onun ekmek ve suyu hızla tüketmesini, bitirmesine izin verilmeyeceğini düşünen birinden daha fazlası olarak görüyorum. Son yemeğinin tadını çıkarmaya çalışıyordu, böylece mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sonuca .

"Bana ne diyorsun?" Sesim hırçın.

Neden açıklama bile bilmiyorum. Onun niyeti açık ve ben bir aptalım.

Neden ne istediği konusunda daha açık olmasını yeminini kabul ettim? Ben daha iyi bilirim, yemin etmeden önce her zaman şartları belirtirim.

Yoksa kendimi kötü bir durumda bulabilirim. Böyle bir senaryoda reddetmek ve sözümünden dönmek zorunda kalırım.

Ben sözümünden dönmem. Asla.

Ama bunu kabul edemem. Kabul etmeyeceğim.

Bunun ahlakla ya da görevimi emredildiği şekilde tamamlamakla bir ilgisi yok. Eski bir kraliçeyi öldürdüğüm için muhtemelen ölüm cezasına gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok.

Çünkü bu kadına herhangi bir zarar verme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Aslında mide bulantısıyla savaşıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve Ro'nun ayaklarına fırlamamak için mide kaslarımı sıkıyorum.

Yine de ısrarcı.

Herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye, Ro'nun iri kahverengi gözleri, istek tekrar geldiğinde benimkilere dikiliyor. "Kai, beni öldürmeni istiyorum."

CHAPTER 3

Ro

Gerçekten ölmek istiyor muyum? Hayır. Ailemi sonsuza dek geride bırakma düşüncesinden nefret ediyorum ama onlara ne faydam var ki? Ben Valora'ya ait değilim. Dünya alemine ait değilim.

Ben hiçbir yere ait değilim.

Ben işe yaramazın tekiyim. Kayıp Diyar'da geçirdiğim zaman bunu benim için doğruladı. Bu cehennemde, önemsizliğimin farkına vardım. Bunu kabul ettim. "Bu bir hediye ." Mutsuz savaşçıyı ikna etmeye çalışıyorum. "Bir merhamet."

Bir kaş çatmanın daha da çatılabileceğini düşünmezdim ama Kai bunu başarıyor. Beni ilk gördüğünden daha sert kaşlarını çatıyor ve bu da bir şey ifade ediyor.

Bakımsız bedenimi incelediğinde, duyduğu dehşeti fark ettim.

Bu kadar iğrenç olduğum için utanç ve mahcubiyet hissetmem gerekirdi ama hiçbir şey hissetmedim. Kayıp Diyar'da işler böyledir. Sadece bir avuç hiçlik.

Mutluluk yok, üzüntü yok, son yok, başlangıç yok. Zaman

doğrusal değildir. Böyle bir şey yoktur.

Hayat diye bir şey .

Bir süre sonra bunun yanlışlığı insanı tüketiyor. Bedenimin her zerresi boş ve benden kalan tek şey içi boş bir kabuk.

Dürüst olmak gerekirse, sanki çoktan ölmüşüm gibi. Çürüyen bir zırhın içinde dolaşan bir . Bu yüzden, savaşçıdan ricam çok gecikti.

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Kai'nin yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirliyor, ellerini sıkıca yumruk yapıp hızlıca reddediyor. Reddetmesi beni hayal kırıklığına uğratmadı. Ya da sevinmedim. Ya da rahatlamadım. Ya da ihanete uğramadım.

Yine, bu duygu eksikliği beni rahatsız ediyor. İlgisizlik... en kötüsü bu.

Sanırım isteğim aptalcaydı. Eğer Kai oğlum tarafından gönderildiyse, benim siparişimi Zander'inkine tercih etmeyecektir. "Söz vermiştin," diye açıkça belirttim.

"Sözümü geri alıyorum."

"Eğer ruhun buna bağlı olsaydı, devam eder miydin?"

"Yapmazdım."

"Aldatmacanızın sonuçlarından zarar göreceğinizi bile bile mi?"

"Acıyla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" Kai soruyu içgüdüsel olarak soruyor ve sesindeki tutku içimde bir yerlere ulaşıyor. Şimdi küçük kıvılcım hissediyorum.

Sempati.

Onu öfkeyle izlerken, varsayımsal acı tehdidinin onun için caydırıcı olmayacağını fark ediyorum. Yara izleri, korkunç işkencelere katlandığının ve bunların üstesinden geldiğinin kanıtı.

Çoğu fae kusursuz bir cilde sahiptir. Savaşta ağır yaralananlar bile sonunda mükemmel bir şekilde iyileşirler. Peki ona ne oldu?

"Senden öğreniyorsam sorun ," diyor Kai, onu yargılamam için bana izin verirken bakışlarını cesurca tutuyor. Beni kadar yanlış tanınması beni şaşırtıyor. "Beni iğrendirmiyorsun."

Aslında, tam tersi.

Yara izi olsun ya da olmasın, Kai şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam, ama bir şekilde, izler onu daha da... o yapıyor. Onu onlarsız hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. İstemiyorum da. O bu mükemmel.

Kai, yaşadığı travmanın izlerini dışarıda taşıyor. Eğer benim de kanıtlarını taşıyabilseydi, tıpkı onun gibi olurum ve da benim yaralı olduğunu bilmek bana yalnız olmadığımı hissettiriyor.

Ve ona ne kadar uzun süre bakarsam, çekimim o kadar .

Her sert bir savaşçı olmasını seviyorum ama aynı zamanda bir zarafeti de var. Her şeye sahip; kaba ve ama aynı zamanda klasik yakışıklı.

Burnu mükemmel boyutta ve şekildedir ve ağzı dolgundur. Sakalları biraz fazla uzamış ama yüz yapısını gizlemiyor. Güzel elmacık kemikleri ve oyulmuş bir çene hattı var. Başının yan tarafları traş edilmiş ve kafa derisinin ortasından aşağıya doğru örülmüş uzun bir sarı saç şeridi var.

Bir de gözleri var. Bazı gümüş benekleri olan en berrak açık mavidirler. Dışarıdaki tozlu çamur saçlarını ve cildini , çoğunlukla bej renginde ve bu da parlak irislerini da öne çıkarıyor.

Benim için aylardır ilk kez gökyüzüne bakmak gibi bir şey.

Korkutucu bir kaş çatma onun varsayılan ifadesidir. Bazıları kızgınlık olarak tanımlayabilir ama daha çok için için yanıyor. Bunun ne olduğunu anlıyorum - güvensizlik ve temkinlilik. Sümüklü fae'lerden pek çok alay ve küçümseyici yorumla karşılaştığını tahmin ediyorum ve belki benden de bunu bekliyordur.

"Görüşümün seni korkutmasına izin verme," diye ekliyor Kai, hâlâ en kötüsünü düşünerek. "Göründüğüm kadar tehlikeli değilim. Şey..." İfadesini tekrar düşünerek başını düşünceli bir şekilde yana eğiyor ve "Senin için bir tehlike değilim" diye düzeltiyor.

"Beni korkutmuyorsun." Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum ve gerginlik onu terk ediyor çünkü bana inanıyor.

Kasları gevşedikçe, açıkta kalan vücudunun her kabarık deri de onunla birlikte hareket ediyor ve yaralarının farklı bir şekil alması beni büyülüyor. Sıkı ve buruşukken nasıl da pürüzsüz hale geliyorlar.

Çizgilerin bazıları derin ve uzun, ancak diğerleri kısa ve küçük, özellikle de parmaklarında. Kai'nin karnının alt kısmında özellikle büyük birkaç yara izi var. Kalın ve gümüşü renkte ve deri pantolonunun içinde kayboluyorlar.

Gözlemim alçaldığı için istemeden de olsa kasıklarına bakıyorum.

Eklentiği gizlemekte çok kötü bir iş çıkaran malzemenin arkasında sikiğin dış hatlarını gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor. Sağ uyluğuna yaslanmış uzun ve kalın aletin şeklini gerçekten görebiliyorum.

Şu anda sert mi? Yoksa her zaman öyle mi görünüyor?

Uzun zamandır bir erkeğin aletini düşünmemiştim ve birden yüzümde, karnımda, parmak uçlarımda bir sıcaklık hissettim. En şok edici olanı da bacaklarımın arasında bir zonklama hissinin başlaması.

Bir an için biraz telaşlandım çünkü vücuduma neler olduğunu anlamıyordum. Sonra anladım.

Ben... tahrik oldum.

Gerçekten tahrik olduğuma inanamıyorum. Fiziksel yakınlık fikri genellikle bana iğrenç gelir çünkü erkeklerle olan deneyimlerim acı ile başlar ve biter.

Seks şiddettir. Bir sevgi eylemi ya da zevk alınacak bir şey değildir. Sadece en savunmasız durumdaki birine zarar vermenin bir yoludur.

Ama parmak uçlarımı Kai'nin göğsünde, karın kaslarında ve kollarında gezdirmeyi düşündüğümde... bu hiç de kötü görünmüyor. Yara izlerinin kabarık derisini takip etmenin nasıl bir şey hayal ediyorum... ya da daha iyisi, dudaklarım onu bir şekilde yatıştırabilirmiş gibi onları öpmenin.

Acaba bana izin verir miydi? Ya da hoşuna gider miydi?

Bunun bir önemi yok. Bunu düşünmek anlamsız çünkü bunların hiçbirini yapamam.

Asla bu kadar cesur ve özgür olamazdım. Seks yapmak istesem bile ne yapacağımı, nereden başlayacağımı, nasıl davranacağımı bilemezdim.

Ancak, vücudum bu notu almıyor. Mahrem yerlerimdeki ritmik titreşim , meraklı bir gümbürtüden zorlu bir ağrıya dönüşüyor.

Kafam çok karışık. Neden bu şekilde tepki verdiğimi bilmiyorum.

Belki de sonunda aklımı kaçırdım. Armand kaybedeceğimi söylemişti. Akıl sağlığımın yavaş yavaş elimden kayıp gideceğini söylediğinde, sanki sonunda deliliğe yenik düşeceğim günü sabırsızlıkla gibi neşeyle söylemişti.

Bugün olabilir.

Bir ayağımdan diğerine , kalçalarımı birbirine sürterek aşağıya doğru rahatlatıcı bir basınç uygulamak için kıvraniyorum. "Acı çekiyor musun?" Kai hareketlerimden rahatsız olduğumu anlayarak soruyor. "Prangalar mı seni rahatsız ediyor?" "İyiyim," ciyaklıyorum, bir yabancıyla karşısında azgın bir karmaşa içinde olduğum için aşağılanmış durumdayım.

"İyi mi?" diye yankılanıyor kuşkuyla. "Ölmeyi sen istedin. Bu iyi değil." "I-"

"Beni çok dinle." Seçimimi savunmak için öne sürebileceğim tüm nedenleri kesiyor, tek bir heceyi bile kaçırmamam için yavaşça konuşuyor. "Yakın zamanda ölmeyeceksin ve bu sözleri bana bir daha *asla* söylemeyeceksin. Asla, Ro. Anladın mı?"

Patronluk taslamasından rahatsız olmuş bir şekilde, göğsümde alevlenen küçük öfke alevinden gizlice zevk alırken dışarıdan kılınıyorum. "Ben senden emir almam."

"Yine de emrediyorum. Kendinden asla vazgeçmeyeceksin. Asla. ettiğini söyle. Yemin et." Kollarımı kavuşturuyorum. "Sen yeminimizi bozmuşken neden sana söz vereyim ki?"

"Boktan bir anlaşılmıyordu ve sen de bunu biliyorsun. Beni öyle bir duruma soktun ki seni reddetmekten başka çarem kalmadı."

Kai'nin göğüs kasları her nefes alışında yükselip alçalıyor. Sakin kalmaya çalışıyor ama titriyor. Tüm bu titreme, üzerindeki tozun rüzgârlı bir günde ağaçtan düşen yapraklar gibi serpilmesine neden oluyor.

Görünüşe göre, benim ölümüm konusu savaşı için önemli bir konu. Kai'yi üzgünken görmenin eğlenceli olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama ilginç olduğu kesin.

Şu anda Armand'ı biraz daha iyi anlıyorum. Kayıp Diyar, yapabileceğiniz tek şeyin başkalarının duygularıyla yaşamak olduğu bir dünya ve Kai şu anda bana onun duygularını fazlasıyla yaşıyor.

Kesik kesik bir nefes alarak soğukkanlılığını toplamaya çalıştı ama sonunda hırlamaya başladı: "Gittiğimizde kendini daha iyi hissedeceksin."

"Nasıl hissedeceğimi tahmin edemezsiniz."

"İhtiyacın olan şey iyi bir yemek, sıcak bir banyo ve tam bir gece uykusu." Sanki temel ihtiyaçlarla düzeltilebilecek huysuz bir çocukmuşum gibi konuşuyor.

"Bana patronluk taslama. Ben çocuk değilim."

"Oh, bunu görebiliyorum." Saygılı bir şekilde dikkatini tekrar yüzüme vermeden önce gözleri kısa bir süreliğine göğüslerime kayıyor. Onun bakışlarından rahatsız olmak yerine, gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda daha çok endişeleniyorum. Birdenbire onun fikirleri benim için önemli oldu. Hem de çok.

Çekici olduğumu düşünmesini istiyorum ama ne yazık ki beni en kötü halimle buldu. Kirli. Kokuşmuş. Ölüm için yalvaran. En iyi anım değil.

"Artık gitmeliyiz." İşine devam eden Kai sabırsızca parmaklarıyla beni ileri doğru itiyor. "Kendi isteğinle gelebilirsin ya da seni omzuma alıp dışarı taşıyabilirim. Bu sana kalmış."

"Sanki buradan benimle birlikte çıkıp gidecekmişsin gibi konuşuyorsun. O kadar basit olmayacak."

Kai' neye dair hiçbir fikri yok. Armand'ın yarattığı bu boktan dünyayı anlamıyor ve vücudumu başka bir eski tanıdık his kaplıyor. Korku.

Bu cesur adam için korkuyorum. Onun incinmesini istemiyorum. Kapı aralığına bakıyorum. Şu an boş ama uzun sürmeyecek. Yakında Armand ortaya çıkacak. Soğuk, ağırbaşlı ve zalim olacak. Muhtemelen Kai'ye en sadist yöntemlerle işkence edecek ve ben de izlemek zorunda kalacağım.

Korkunç beklenti tam bir panik atağı tetikliyor. Soğuk karıncalanmalar yüzümü ve parmak uçlarımı uyuşturuyor. Cığerlerim ve yeterince hava alamıyor gibi görünüyorum. Çarpıntı kalp atışlarımı düzensizleştiriyor.

Bir süredir bu bölümlerden birini izlememiştım ve kaçırmamıştım.

Kayıp Ülke'nin bir avantajı da kaygılarımın yokluğu. Evet, kayıtsızlığım mutsuzluğumun kaynağı oldu, aynı zamanda en büyük korumamdı. Armand'ın oyunlarına karşı sahip olduğum tek güç buydu ve şimdi zırhım düşüyor.

Yüksek perdeden soluk alıp vermemden telaşlanan Kai öne çıkıp üst kolumu kavırıyor.

Çığlık atıyorum, bana dokunmasını istemediğim için değil, teması vücuduma elektrik şoku gönderdiği için. Parmakları akü kablosu gibi ve bu sarsıntı nabzımı yeniden düzenli bir ritme sokuyor.

Hemen vücudum sakinleşiyor.

Hata yaptığını düşünen Kai beni bırakıyor, geri çekiliyor ve özür diliyor: "Çok özür . Seni tutmamalıydım."

" yok," diyorum, hâlâ elinin bende yarattığı hissin ne olduğunu merak ediyordum.

Genellikle bir panik ataktan sonra yeniden dengelenmem saatler sürebilir, ancak Kai bunu daha ivme kazanmadan durdurdu.

Bana endişeyle bakıyor. "Sana neler oluyor?"

Önemsiyorum, bu. Kalbi üç beden büyüdüğünde Grinch gibi oluyorum. Neredeyse Kai'ye benzetecektim ama kendimi durdurdum çünkü bu onun anlayamayacağı bir insani göndermeydi.

"İstemek benim için tehlikeli," diye açıklıyorum. "musun? İstemek sadece hayal kırıklığına yol açar."

"Hayal kırıklığına uğramana izin vermeyeceğim," diye güvenle karşılık veriyor. "Arzu ettiğin her şeyi elde etmen için ne gerekiyorsa yapacağım, yeter ki hayatta kalman da buna dahil olsun."

Bu "yapabilirim" tavrı Armand'ın yok etmeyi en sevdiği özelliğı. Kai, onu yere sermesi için efendisine adeta meydan okuyor.

Başımı sallayarak uyarıyorum, "Gerçekten, bensiz gitmelisin. Yapabiliyorken kendini kurtar."

Birden Armand'ın varlığı havayı yoğunlaştırıyor. Kendini göstermeden önce yakınlığını hep hissederim ve şimdi bu ağırlık üzerime çöküyor.

Derebeyi gizlenmeyi sever. Bir sonraki yemeğini aramak için bir tarlanın üzerinde süzülen yırtıcı bir kuş gibi gezinir. Ama o yiyecek aramıyor.

Acı çekmek Armand'ın en sevdiği beslenme şeklidir ve çok uzun zamandır bundan yoksundur.

CHAPTER 4

Ro

"Oh, yeni bir arkadaşı," diyerek kapı aralığına doğru ilerleyen Armand'ın sesi boş salonda yankılanıyor.

Pencerelerden birinden gelen loş ışık yüzünü aydınlatıyor. Cildi o kadar soluk ki alındaki mavi damarları görebiliyorum. Gözlerinin altında grimsi halkalar var ve yanakları biraz .

Gördüğüm diğer tüm kara fae'ler gibi Armand'da buz gibi gözleri, kafasında kısa siyah tutamlar halinde seyrelemiş saçları var ve yüzünde hiç sakal yok. Saçların uzamaması Kayıp Diyar'da yaygın bir rahatsızlık gibi görünüyor. Yarım milyon yıl açlık bunu yapacaktır.

Armand kölelerinden çok daha iyi durumda. Kocası Yugo ile kan bağına dayalı bir ortaklığı var. Sırayla birbirlerinden beslenerek birbirlerine destek olurlar.

Köleleştirdiği adamların neden benzer bir sistemi benimsemediğini bilmiyorum. Ya düzenli yemek yemelerine izin verilmiyor ya da işe yarayacak bir anlaşmaya varamıyorlar. Çünkü kötü görünüyorlar. Sadece dökülmekle kalmıyor, kasları da zayıflamış ve renksiz derileri kuru meyve gibi kırıkmış.

"Sanırım size kim olduğumu söylememe gerek yok," diye başlıyor Kai, Armand'la karşı karşıya gelirken ses tonundaki düşmanlıkla. "Tanıştırmaya yok," diye kabul ediyor Armand. "Kadına adını söylediğini duydum, Kai." Eğer Kai'nin kısık gözleri hançer fırlatabilseydi, sanırım Armand durduğu yerde ölmüş olurdu. "Bunca zamandır dinliyor muydun?" "Tabii ki. Evimde neler olup bittiğinin her zaman farkındayım. Burada davetsiz misafirin sen olduğunu unutma." "Valora'dan bir kraliçe çalmamış gelmek zorunda kalmazdım." "Ben kimseyi çalmadım. O, Batı'nın Derebeyi'nden bir hediyeydi." "Kız onun değildi. Onun sana ya da bu bok çukurundaki başka birine ait olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Bulanındır." Kai kesin bir ifadeyle, "Onu şimdi buldum," diye karşı çıkıyor. Armand bize doğru gelmeye başladı. Yaklaşırken, uzun cübbesinin altında ayak sesleri o kadar zarif ve pürüzsüz ki, neredeyse yerde süzülüyormuş gibi görünüyor.

Tahtına doğru giderken *yanımızdan* geçerken, "Hayır, görünüşe göre *sizi* buldum. Benim bölgemdesiniz. Bu yüzden bana aitsiniz." Kai bu iddiadan etkilenmemiş görünüyor ve Armand'ın tahtına oturuşunu kızgınlıkla izliyor. Derebeyi cübbesini zarif bir giysiymiş gibi bacaklarının üzerinde kabartıyor. Sonra düşünceli bir şekilde parmaklarını dudaklarının önünde birleştirirken abartılı bir şekilde dudak . Omuzlarından ayak kadar örten çuval bezi cübbenin kolları geniş ve ellerini kaldırdığında dirseklerine kadar iniyor.

"Şimdi, Kai. Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın." "Öyle mi?" "Evet. Nedenini bilmek ister misin?" "Pek sayılmaz," diye cevap veriyor Kai, Armand'ı bildiğim bir ilgisizlikle. Derebeyi bir dişini göstererek dudak büküyor.

Armand, Kainin bir açıklama istememiş olmasına , "Kadına söz verdiği şeyi vermeyecek misin? Senden çok nazikçe istedi. Aslında bugün bir infaz yapabileceğimizi düşünmüştüm ama görünüşe göre buna gücünüz yok."

Kai'ye isteğimi hatırlatmak Armand açısından yanlış bir hareketti ve savaşçının göğsü öfkeyle kabardı. Kai'nin öfkesinde elle tutulur bir şey var. Armand'ın varlığına benziyor, cildinizi karıncalandırıyor ama rahatsız edici değil. Şaşırtıcı bir şekilde, bir bakıma beni rahatlatıyor.

"Ro'nun kafası yerinde değil ve bu senin suçun," diye bağılıyor Kai. "Ona çok zalimce davrandın, onu intihara sürükledin. Kral Zander bunu duyduğunda hiç mutlu olmayacak ve inan bana, onun gazabına uğramak istemezsin."

Armand rahatsız olmadan omuz silkiyor. "Giydirildi ve korundu." "Burası bir sığınak değil. Bu bir hapishane." Kai, hüznü kıyafetime el sallamadan önce öfkeyle tozlu taşlardan oluşan boş alanı işaret ediyor. "Ve sen bunlara kıyafet mi diyorsun? Bu artıkları bir köpeğin tasmaı için bile kullanmazdım. Son olarak, Ro'nun ayak bilekleri zincirli!"

Bağırması o kadar yüksek ki, etrafımızda yankılanıyor ve duvarları titreştirerek bazı molozların neden oluyor.

"Kendine dikkat et." Armand parmaklarını karnının üzerinde kavuşturur ve Kai'ye sert bir bakış atar. "Evime gelen davetsiz misafirlerden ve bana bağırıp çağırımlarından hiç hoşlanmam. Küstahlığın yüzünden kış üstü dışarı attırabilirim."

"Denemeni içtenlikle isterim," diye cüret eder Kai, "ama bunu yapmayacaksın." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çok ilginç çektik. Yıllardır başına gelen en ilginç şeyi geri çevirmeyeceksin." Kai'nin kibri bol ama haksız da değil. "Bunu beklemiyormuş gibi davranma Armand. Eski bir kraliçeyi yakalayıp da kimsenin onun için gelmeyeceğini düşünmene imkân yok. İkimiz de biliyoruz ki bir noktada geleceğimi biliyordun ve bugünü dört gözle bekliyordun."

Armand'ın yaptığı saçmalıkların üzerine gidildiği pek sık görülmez. Genellikle herkes siner ve o ne kabul eder.

Ama bu adamlar Kai kadar vahşi değiller. Armand'ı tehdit edecek cesaretleri kesinlikle yoktur, Kai de bunu yapar.

"Asıl soru , benden ne istiyorsun?" Kai'nin eli kılıcının kabzasında dururken, kılıcı kullanmayı düşünüyormuş gibi onu kavırıyor.

"Aksiyondan hoşlanan bir adama benziyorsun. Bir dövüş seni tatmin eder mi? Hadi gidelim. Ben hazırım."

Armand şiddeti seviyor, ama sadece seyirci olduğu zaman.

Eğer doğru görüyorsam, derebeyi'nin gözlerindeki hafif genişlemenin endişeye işaret ettiğini söyleyebilirim. İfade kısa ama orada. Gözlerini kapıya diyor ve muhtemelen savunmaya ihtiyaç duyarsa korumalarının ne kadar sürede geleceğini hesaplıyor.

Çok geç olurdu ve sanırım Kai gibi birine sahip olmak istemeyebileceğini fark ediyor. Hizaya gelmeyecek biri.

Fiziksel güçle onu alt edebilecek biri.

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışan Armand burnunu çeker. "Asla sizinle boğuşacak ve homurdanacak kadar alçalmam efendim. Siz kaba olabilirsiniz ama ben değilim."

Alayımı bastırıyorum.

Armand kendini sofistike bir büyücü olarak tanıtmayı seviyor, ancak birkaç on yıl önce güçlü bir cadı karanlık fae'lere yardım etmek için Kayıp Diyar'a geçene kadar, biri sefalet içinde yaşıyordu.

Bir deri bir kemik kalmışlar, yönlerini şaşırmışlar ve kendi dışkılarıyla kaplanmışlardı. Güçleri Valonite adlı bir mücevherin varlığı nedeniyle bastırılmıştı ve büyüleri yetenekleri olmadan kendilerini Kayıp Diyar'ın cehennem koşullarından korumanın hiçbir yolu yoktu.

Merina bunu onlar için değiştirdi. Bir trol olarak Valonit'ten etkilenmedi ve karanlık fae'lerin güçlerine erişebilmeleri için mücevheri hapsedebildi.

Rehabilitate edildikten sonra onları müttefik olarak kazandı. Bunun Merina akıllıca bir hamle olduğunu kabul etmeliyim. Valora'da en çok aranan kaçaktı ve bir kaçısa ve arkadaşlara ihtiyacı vardı. Bulunamayacağı bir evrene geldiğinde ikisine de sahip oldu ve tüm düşmanlarından intikam almasına yardım etmekten çok mutlu olan ruhsuz canavarlarla grup kurdu.

Kayıp Ülke'deyken düşünmek için çok zamanım oldu ve sayısız kez keşke hiç doğmasaydı çünkü bu kadar çok acı önlenebilirdi dedim.

Öte yandan, Merina'nın eylemleri en azından bir olumlu sonuca yol açtı. Oğlum.

Eğer o ve meclisi Gündüz Diyarı'nda bir veba laneti başlatmasaydı, hastalık yetişkin kadın nüfusunun yüzde doksan beşini öldürmeyecekti. Ve belki de Zarid kaybettiklerinin yerine yenilerini koymak için insan kadınların kaçırılmasını emretmezdi. Ve eğer ben kaçırılıp Zarid'in haremine yerleştirilmeseydim, hamile kalmayacaktım.

Zander nasıl ortaya çıkmış olursa olsun, ondan pişmanlık duyamam.

O, hayatımda beni ayakta tutan en iyi şey, tek şey. En karanlık zamanlarımda, o benim umudumdu. Hayatta kalma sebebimdi.

O ve ben anne ve oğuldan daha güçlü bir bağa sahibiz. İki bin yıldan fazla bir süre boyunca, bizi ölü görmek isteyen tacizci bir psikopattan birbirimizi koruduk.

Bugün bile, Zarid'in krallığında bir kargaşa başlatacağını düşünmeseydi ikimizi de öldürmekte tereddüt etmeyeceğine inanıyorum.

Bir kralın kendi ailesinin üyelerini öldürdüğü ilk sefer olmazdı ama Zarid zor bir durumdaydı - Zander onun tek varisiydi ve ben de kendimi halka faydalı hale getirmiştım. Popüler olmanın benim için en iyisi olduğunu biliyordum. Sevilirsem bir parça güvende , bu yüzden hediyeler ve nazik jestlerle yüklerini hafifleterek Gündüz Diyarı beğenisini kazandım.

Elbette, Zarid başka birini hamile bırakabilseydi, karşılaşacağı tepkilere aldırmandan bizim yerimize eminim. Ancak bu tüm çabalarına rağmen bunu başaramadı.

"Kai, kötü bir başlangıç yaptığımı hissediyorum," diyor Armand diplomatik bir şekilde, geri adım atarak. "Eğer görgü kurallarım paslanmışsa, beni mazur . O kadar uzun zamandır Kayıp Diyar'ın sakiniyim ki, buraya sürülmeden önce Valora'da geçirdiğim yılları zar zor hatırlıyorum."

"Sana medeni dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatayım." Kai kılıcını bırakmıyor. "Masum insanları kaçırp köle haline getirmiyoruz. Onları zincire vurmuyor, aç bırakmıyor ve pislik içinde yaşamalarını sağlamıyoruz."

", sevgili Ro'muzun üzerindeki zincirler kendi güvenliği içindir."

Sevgili Ro? Ne şaka ama. Armand buraya geldiğimden beri bana 'kadın' diyor.

"Güvenlik mi?" Kai kuşkuyla tekrarlıyor.

"Kaçmasını ve Bilinmeyen'de kendini gerçek bir tehlikeye atmasını engelliyorlar." Armand bir eliyle pencereye . "Ayak bileklerine yakından . Demir etini kemirmiyor. O bir insan, bu yüzden yanıklara karşı hassas değil."

Küçük bir merhamet. Metal sürtünüyor ve biraz kızarıklığa neden oluyor, ama eğer fae olsaydım olacağı kadar kötü değil.

Armand, "Bir deri bir kemik kalmış hali ve kötü hijyenine gelince, bunun suçlusu ben değilim," diyor. "Yemek yememeyi ya da yıkanmamayı seçti." Kai onaylamak için bana bakıyor ve ben sertçe yutkunup utançla yere bakıyorum çünkü bu kısmen doğru.

"Yemek derken," diye açıklamaya başlıyorum, "birinin kanını içmeyi kastediyor, ki ben bunu yapmayı reddediyorum." Dudaklarımı bir başkasının kirli tenine değdirip emme düşüncesi yüzümü tiksintiyle buruşturuyor. "Ve teklif tek taraflı değildi. Eşit bir takası kabul etmem ve karşılığında benden içmelerine izin vermem gerekirdi. Belki daha zeki biri hayatta kalmak için bunu yapardı ama-"

Kai sözümü keserek, "Ro inançlarına bağlı kaldığı için çok güçlü," diyerek Armand'a beni övüyor.

Gözlerimi kırıştıtarak ona şaşkınlıkla bakıyorum çünkü benim için ayağa kalkıyor. Burada kendime daha iyi bakmadığım için beni azarlayacağını düşünüyordum ama tam tersini yapıyor.

"Herkesin sınırları vardır," diye devam ediyor. "Örneğin sen, korktuğun için benimle fiziksel mücadeleye " "Kaybetmekten korkmuyorum!" Armand gururla bağırır.

Ama Kai sözlerini şöyle bitiriyor: "-yüksek statünüzün imajını lekeleyebilecek faaliyetlerde bulunmak."

Derebeyi'nin ağzı dişlerinin kapandı ve erken patlamasından dolayı açıkça utandı. Kai daha konuşmasını bitirmeden soğukkanlılığını kaybetti ve şimdi çenesini çalıştırıyor ve tahtının kollarını sıkıca kavıyor.

İlk defa kıvranan o ve hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Kai Armand'ı baştan aşağı süzerek, "Temizsin ve Ro'nun banyo yapma seçeneği olduğunu söylemiştin, ama suyun olmadığı bir dünyada bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor.

Bu sorgulamadan keyif almadığı belli olan Armand, alay ya da bilmecelemlerle konuşmak yerine açık bir cevap veriyor. "Krallarınızın Batı'nın Derebeyi ile yaptığı anlaşma burada, doğuda bize kadar ulaşıyor. Vaeront ile ticaret yapıyoruz ve bazen yiyecek ve su fiçileri alıyoruz."

Kai bana döndü. "Kendini yıkamaktan kaçınmak için iyi bir nedenin olduğunu hissediyorum?"

Armand sandalyesinde arkasına yaslanarak bana bakıyor çünkü bu konuda sessiz kalmamı istiyor. Sol eliyle tılsımını ovarken sağ elinin eklemlerini teker teker kırıyor.

O korkunç .

Armand'ın tacizlerinin en kötüsü bana o kristalin içinde gösterdiklerinden kaynaklanıyor. Açık mavi mücevher büyülüdür ve imgelemler gösterir.

Geçmişte yaşadığım korkunç olaylardan.

Gerçek olduğuna inanmak istemediğim, yürek burkan sahneler.

Armand son kez beni tılsıma bakmaya zorladığında, ailemi şimdiki halleriyle görme vaadiyle beni baştan çıkardığında torunumun yüzünü gördüm. Solgundu ve gözleri kapalıydı. Çok hareketsizdi ve görüntü Zaylee'ye yaklaştığında onun cam bir tabutta olduğunu fark ettim. Ölmüştü.

Hissettiğim ezici keder, zaten parçalanmış olan zihinsel durumum için bardağı taşıran son damla oldu. Umursamak çok acı vericiydi ve bundan sonra kendimi isteyerek Kayıp Ülke'nin ilgisizliğine teslim ettim.

Bu görüşle Armand en sevdiği oyuncuğu olan beni kırdı.

Buraya ilk geldiğimde, Armand ve Yugo'nun tam da ihtiyacı olan şeydim. Zalimliklerine tepki gösterdim. Ağladım ve bağırdım. O kadar çok hıçkırdım ki nefes alamadım.

Ve güldüler.

Şeytani kıkırdamalarını hâlâ zihnimde duyabiliyorum.

Tacizlerinin sıklığı azaldı ve eminim ki bunun nedeni onlara istediklerini veremeyecek kadar zarar görmüş olmam.

Dürüst olmak gerekirse, Armand benim uyumlu sessizliğimi hak etmiyor. Zaten ölmeye hazırım, yani kaybedecek bir şeyim yok ve bu gerçeği söylemek için tek şansım .

"Armand sünger banyomu izlemeleri için yordakçıları davet etti," diye anlatıyorum. "Kovanın yanında çıplak bir şekilde diz çöktüğümde etrafımı sardılar. Temizlenmek uzun bir süreçti çünkü kullanabileceğim çok az su vardı ve tüm zamanımı içlerinden birinin bana ne zaman saldıracağını merak ederek geçiriyordum. Bunu düzenli olarak yaşayamazdım."

"Ona cinsel saldırıda bulundun," diye suçluyor Armand'ı Kai, sesinde ürkütücü bir sakinlikle.

." Armand dehşete kapılır. "Ben odada bile değildim ve kimse ona dokunmadı."

"Bunun bir önemi yok. Sadece onu o duruma sokarak ona tecavüz ettiniz."

Kai'nin öfkesi arttı ve çok sıcak.

Seksi gibi sıcak değil - seksi olmasına rağmen - ama aslında . Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar ısı dalgalanıyor. Armand'ın da hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Devam et o zaman." Rahatsız koltuğunda kıpırdanan Derebeyi'nin çenesi sabırsızlıkla titriyor. "Kadının özgürlüğü için bana bir pazarlık önerin."

Kai başını eğiyor ve neredeyse aklından geçenleri okuyabiliyorum. Muhtemelen şöyle düşünüyordu: *Cidden bu konuşma hiç olmamış gibi mi davranacağız?*

Her iki adam da birkaç saniye boyunca birbirlerine boş boş bakıyor ve Kai'nin bu saçmalığı çoktan bitirdiğine karar verdiği anda anlayabiliyorum.

Bir iş adamı edasıyla omuzlarını dikleştirir, öne çıkar ve teklifini resmen ortaya koyar. "Size aylık mal sevkiyatı sözü verebilirim. Tahıl, meyve, bira-

Armand, "Yeterince yiyeceğimiz var," diyerek onun keser.

Bu bir yalan. Batıdan aldığı erzaklar artıklar. Artıklar. sadaka. "Kraliçenin açlıktan ölmesi aksini gösteriyor," diye kestirip atıyor Kai.

"Yaşıyor, değil mi?"

"Senin sayende değil. Kayıp Diyar'ın nasıl işlediğini biliyorum. Burada kimse doğal sebeplerden ölmez. Sadece sonsuz susuzluk ve açlık.

Saçınıza ve cildinize bakılırsa siz bile bu acıdan kurtulamamışsınız."

Hakarete uğrayan Armand soluk soluğa kalır. "Beslenme ihtiyaçlarım kocam tarafından karşılanıyor. Yugo ve ben için gereken her şeyi sağlıyoruz."

Yugo'nun çağırılması için sevgilisinden bahsetmesi yeterli oluyor. Odaya girerken, pencerelerden hafif bir cereyan bile gelse gibi görünen bir peştamaldan oluşan normal kıyafetini giyiyor.

İlk başta, Armand'a tapan adamla tanıştığımda, belki de esir tutulduğunu düşündüm. Ya da belki beyni yıkanmıştı.

Durumun olmadığını hemen anladım. Yugo kendini tamamen Armand'a adanmış durumda ve bu Stockholm Sendromu gibi şey değil.

Bir iki yarısı gibiler.

En sevmedikleri öğretmenlerine şaka yapmak üzere olan en iyi arkadaşlar gibi ve fısıldayarak sürekli birlikte komplo kuruyorlar. Her fırsatta birbirlerine dokunuyorlar - tıpkı Yugo'nun tahtın koluna tüneyip kolunu Armand'ın omzuna attığı şu anda olduğu gibi. Yugo, Armand'ın boynundaki yeni delinme izlerini hafifçe okşarken, Armand da Yugo'nun uyluğunun üst kısmındaki bir günlük ısırik şeklindeki morluğu okşuyor.

Birkaç dakika önce Armand dönmeye hazırdı ama şimdi suç ortağı da ona katıldığına göre çok mutlu. Birbirlerine aşık oldukları çok açık. Sanki zaman ilişkileriyle başlayıp bitiyormuş gibi birbirlerine bakıyorlar.

Bir yanım kıskanıyor çünkü bende hiç böyle bir şey

olmadı. Bu şiddetli sadakat. Mükemmel bir uyum.

Berbat ama birlikte berbatlar. diğeri hakkında kötü bir söz söylediğini hiç duymadım ve bu tür bir bağlılık bulmak zor.

Kai çifti merakla inceliyor ama bakışlarında herhangi bir yargılama yok. Valorada, özellikle de Gündüz Diyarı'nda aynı cinsiyetten ilişkilere pek rastlanmaz. Kadın-erkek oranı bu kadar dengesizken, erkeklerin birbirleriyle yakınlık çalışması beklenen bir şey.

Ayrıca, fae'ler cinsellikleri konusunda zaten çok deneyseldirler çünkü sonuçsuz kalabilirler. Eğer çiftin kaderi uyuşmuyorsa hamilelik son derece nadirdir ve bir hastalık da yoktur.

Bazıları ruh eşlerini beklemeye kararlıysa perhizde kalır, ancak onları bulmak nadirdir. Çoğu bunun asla gerçekleşmeyeceğini varsayar, bu yüzden zevklerini her şeyin üstünde . Mutluluğu açgözlülükle, özür dilemeden, bulabildikleri her yerden toplarlar.

Hızla bir sonraki anlaşmasına geçen Kai, "Maddi mallar. Halılar, mobilyalar, sanat eserleri. Eminim bunlara ihtiyacınız vardır."

Armand başını öne arkaya eğerken düşünüyormuş gibi yapıyor. "Buraya iyi bir çeki düzen vermek gerekebilir ama uzun zamandır böyle şeylerden mahrum kaldım. Kasvetli evimi seviyorum. Tekrar deneyin efendim."

"Görünüşe göre umutsuzca kıyafete ihtiyacınız var." Kai'nin dikkati Yugo'nun kıyafetine odaklanmıştır. Ya da eksikliğine. "Kesinlikle hayır. Kocam üniformasını çok sever ve kölelerim ne giyeceklerini kendileri seçemez."

"Peki ya ejderha asidi?" Kai tekrar dener.

Armand'ın kaşları kalkıyor ve belki de ilk kez gerçekten etkilendiğini görüyorum. "Bir ejderha mı yakaladın?" "Ben yakalamadım ama Gece Diyarı Prensesi Danyetta bir ejderhayla arkadaş oldu."

"O zaman madde sizin değil ki veresiniz."

"Prensesin anlaşmayı kabul edeceğini ve ejderhanın onu sevdiğini biliyorum, bu yüzden sana söylüyorum, eğer Ro karşılığında bunu istiyorsan, alacaksın. Ejderha asidinin büyüleri güçlendirdiğini duydum."

"Bu doğru." Armand başını sallayarak çenesini sıvazlıyor ve Yugo'ya bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Mülkün büyüleme hattını genişletmemize yardımcı olabilir."

"Eh," diye sormadan önce Armand hevesli olmayan ses çıkardı, "peki bu duvarların dışındaki çorak araziye ne yapacağız? Fazladan alan için hiçbir faydam yok. Olsa olsa, istemeden de olsa yabancılar için bir sığınak yaratmış oluruz. Barbarları kapımızın önünde kamp kurmaya davet etmiş oluruz." Kai'ye kaşlarını çatarak bakar. "Bu şimdiye kadarki en iyi teklifti ama yine de reddediyorum."

Kai bu pazarlığın ne kadar anlamsız olduğunun farkında değil. İnsanları teklif etmeye başlamadıkça -daha spesifik olarak, işkence etmek için taze et- Armand'ın herhangi bir takası kabul edeceğini sanmıyorum.

Birdenbire çıkarır. Büyülü aleti cübbesinin cebinden çıkardıktan sonra, çarpık mercekten Kai'ye kesik gözlerle bakar.

Eğiyor. Bir o yana bu yana çeviriyor. ve öne doğru oturur, sanki çok büyüleyici bulduğu bir şeyi incelemesi gerekiyormuş gibi gözüne yaklaştırır.

Birkaç saniye boyunca, dudakları düzleşip doğal olmayan soluk irisleri genişler.

Sonra keskinleşmiş kesici dişlerini göstererek gülümsüyor. Sırtışı daha büyük, daha ürkütücü bir şeye dönüşüyor. Kendi kendine kıkırdarken düpedüz keyifleniyor.

"Oh, ne kadar eğleneceğiz." Büyütecisi yerine koyarken heyecanla zıplıyor. "Oyunları sever misin, Kai?"

"Hayır." Kai'nin yanıtı çabuk gelir.

Eğlenen şeytani efendi hâlâ gülümsüyor. "Bu kadar suratsız olma. Nasıl bir oyun önerdiğimi bile bilmiyorsun." "Her ne ise, bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Bana yeteneklerinden şüphe ettiğini mi söylüyorsun?"

"Ne yapma yeteneği? Çocuk gibi davranmak mı? Oyunlar çocuklar içindir."

"Hayır, bu çocukça olmazÇocukça olmanın tam tersi olurdu. Şiddetli, korkutucu ve yenilmesi neredeyse imkansız olurdu. ama, Kai. Her fae iyi bir meydan okumayı sever ve bana bunun doğru olmadığını söyleyemezsin."

Kai yemi kemiriyor. "Ne tür bir meydan okuma?"

"Bunu gücünüzü test edecek bir engelli parkur olarak düşünün. Üç zorluktan oluşan bir set olacak."

Tahttan inen Armand düşünceli bir ifade takınıyor ve sanki bu fikir aklına yeni gibi biraz adım atıyor.

Gerçekte, bu odaya girmeden önce bu planı yaptığından eminim. Kai ona

yeni bir oyuncak vermezse, Kai varsayılan olarak yeni oyuncak olacak.

Bu tam da korktuğum şeydi.

"Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak test edileceksiniz..." Armand dramatik bir şekilde duraklar. "Bedenin, aklın ve kalbin bir testi.

Tek yapmanız gereken her birini kazanmak."

Kai kollarını kavuşturur. "Bu mı?"

Sinsice gülümseyen Armand, Kainin teklifi hafife almasından memnun görünüyor. "İşte bu kadar."

"Peki bu nerede gerçekleşecek? Burada mı?"

"Tanrım, hayır. Çok dağınık. Labirentin içinde."

Bir mide bulantısı dalgası beni vururken gözlerimi kapatıyorum. Yediğim ekmek ve su mideme ağır taşlar gibi oturuyor.

Buraya geldiğimden beri, ufak tefek hatalar yapan iki hizmetkâr ceza olarak o labirente gönderildi. İkisi de çıkamadı ama çektikleri acıları duydum.

Çığlıkları beni günlerce uyutmadı. Gırtlaktan gelen, gırtlaktan gelen bağırsıklar. Birinin mutlak dehşetin pençesindeyken çıkardığı türden . Sonra, sonunda durdular ve bir şekilde sessizlik daha kötüydü.

Tehlikenin farkında olmayan Kai, "Labirentten geçmemi mi istiyorsun?" diye sorar.

Ona ciddi bir bakış fırlatıyorum. "Bunu hafife alma. Normal bir labirent gibi değil. Bu bir ölüm tuzağı."

Kai Armand'a bakar ve derebeyi başını sallar. "Haksız değil. Benim sihrim labirentin içine işlenmiş durumda. Sürprizi fazla kaçırmadan size söyleyebileceğim tek şey bölgenin... çok geniş ve karmaşık olduğu."

"Bu bir numara, Kai." Göğsüm yine panikle sıkışmaya başladı. "Bir çıkış yolu olduğundan bile emin değilim. Bir kez içeri girdin mi... gidicisin. Eve gitmelisin. Ciddiyim. Arkanı dön ve git."

Armand düşük bir çocukmuşum gibi . "Ah, ah. Kai kendini o kadar adanmış ki seni asla terk etmez. Öyle değil mi, güçlü savaşçı?"

"Bu doğru." Kai huysuz yüzünü bana çevirdi. "Ya seninle gelirim ya da hiç gelmem."

"Bu işin sonu hiç de öyle olmayacak," diye tıslıyorum. "Bu saçma şartları kabul edip etmemen önemli değil. Armand her zaman istediğini elde eder."

"Hayır canım," karşı çıkıyor derebeyi. "Bu sefer alacaksın." "Bununla ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Gözlerindeki bakışı sevmiyorum. O şeytani pırıltı.

Armand açıklama yapmak yerine Kai'ye sırtlıyor ve ellerini açıyor. "Sen ne diyorsun?"

"Ruhlarımız olmadan anlaşmaya nasıl bağlı kalacağız?" Kai ihtiyatla sorar. "Anlaşmadan nasıl emin ?"

Armand göğsündeki muskayı kaldırır. "Yeminimizi bu mücevherin üzerine koyacağız. İçindeki büyü ikimizin de sözümüzü tutmasını sağlayacak."

"Bunu nasıl yapacak?"

"Tılsımın sahibi olabilirim ama onu kontrol etmiyorum. Pazarlık söz konusu olduğunda değil. Eğer ikimizden biri vazgeçerse, yaşam gücümüz tılsımın içine çekilecek. Gördüğünüz gibi açlık çekiyor ve birini tüketmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Şu anda yalan söylemediğini nereden bileyim?"

"Tılsımın içindeki gücü hisset." Armand boynundaki zinciri hızla çıkararak kolyeyi Kai'ye doğru uzatır. Parmak uçlarından sarkan kolye bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyor. "Sadece elini koy."

İleri doğru yürüyüp kolunu uzatan Kai, avucunu mücevherin birkaç santim uzağında gezdiriyor. O şeyin gücünü hissedecek kadar bulundum. Tarif edilemez, ama saf büyü'nün görünmez enerjisini hissetmenin aynı anda hem sinir bozucu hem de ilgi çekici olduğunu söyleyebilirim.

Kai elini çekip geri çekiliyor, sanki o da benim kadar rahatsız olmuş gibi. "Bana henüz şartları söylemedin.

Kazandığımda ne alacağım?"

"*Ne zaman*," diye konuşuyor Yugo, Armand'a kıs kıs gülerek. "Ne zaman dedi. Şuna bak... Başaracağından o kadar emin ki."

"bu kadar bir şey yok demektir," diyor Armand mutlulukla. "Kai, eğer zorlukların üstesinden gelersen, sana Kapı Bekçisi'ne kadar şahsen eşlik edeceğim ve kraliçenle birlikte Kayıp Diyar'dan sağ salim ayrılmanı sağlayacağım. Bir kahraman olacaksın."

"Ya kaybedersen?"

"Eğer kaybedersen..." Armand'ın dikkati benim üzerimde. "Ona istediğini vermelisin."

CHAPTER 5

Kai

"Ne istiyor?" diye tekrarlıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

Dışarıdan sakın çalışıyorum. En tehlikeli durumlarda taş suratlı olmaya alışkınım, ama bugün en iyi halimde değilim.

Duygularım allak bullak oldu ve neden kendimi bilmiyorum.

"Kraliçeye istediğini verin," diye onaylıyor Armand. "Onu reddettiğine hâlâ inanamıyorum. Açıkçası, bu çok kabaydı." Ro'ya bakarken sempatik bir maske takıyormuş gibi yapıyor. "Bu zavallı şey acısına son hak ediyor."

Acısına son verin.

Ellister beni kalenin dışında bırakmadan hemen önce benzer bir ifade kullanmıştı. O zaman durumun sandığımdan daha kötü olduğunu anlamalıydım.

Ro'nun kurtarılmak istemeyeceği hiç aklıma gelmemişti ve şimdi Armand bunu bana karşı kullanıyor.

Kraliçeye bakıyorum.

Gözleri kocaman ve endişeli, başını ve sessizce "Yapma" diyor. Teklifi geri çevirmemi istiyor ama başka ne yapabilirim ki?

Armand zihinsel olarak tartıştığımı anlıyor ve diğer seçeneği açıklıyor, ki bu aslında bir seçenek bile değil. "Elbette şiddeti seçip her birimizi öldürebilirsin ama bunun sonuçlarını bir düşün. Eğer ölürsem, mülk üzerindeki zaman durdurucu büyü ortadan kalkar. Kafanız karışır ve aklınız başınızdan gider. Amaçsızca dolaşır ve Bilinmeyen'e doğru yola çıkarsın. Sen ve kadın kaybolursunuz. Bu düşünmek isteyeceğin bir sonuç değil, mi?"

"Hayır." Bu pislikle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama beni köşeye sıkıştırdı.

"Doğrusu, neden daha mutlu görünmediğini bilmiyorum," diye yakınıyor Armand, sanki bana verdiği bu harika fırsat için ona teşekkür etmediğim için nankörlük ediyormuşum gibi. "Her iki senaryoda da buradan ya bir kraliçenin özgürlüğünü kazanmış ya da böylesine zavallı bir yaratığa bahşedebileceğin en merhametli davranışı ona bahşetmiş bir galip olarak ayrılacaksın."

Yanılıyor. Eğer başarısız olursam, zafer falan olmaz.

Onun oyununu yenebileceğime güveniyorum ama yenemezsem ne biliyorum. Anlaşmanın bana düşen kısmını tamamlamayacağım ve kendi isteğimle kendimi mücevhere teslim edeceğim. Ro hâlâ burada sıkışıp kalacak ama sonunda Valoraya dönmediğimde yerime başkasını gönderecekler ve Ro başka bir savaşçı tarafından kurtarılacak.

Hiçbir koşulda Ro'ya zarar veremem, vermeyeceğim. Bu yüzden kazanmalıyım.

Güç mü? Bende fazlasıyla var ve bu zorlukları yenebilecek biri varsa o da benim.

Armand sadece bir gösteri istiyor ve ben de ona bunu verebilirim. Ellister'ın dediği gibi, derebeyi eğlenceye değer verir.

Yoluma çıkan her canavarı öldüreceğim. Aslında, bunu dört gözle bekliyorum. Dışarı atmam gereken bastırılmış bir öfkem var ve herhangi bir hedef işimi görür.

." Bir kez başımı salladım. "Anlaştık."

Tılsımdan kısa bir mavi ışık geliyor, pazarlığımızı onaylıyor ve Armand ellerini çırpıyor. "Harika." "Kai, hayır," diye haykırıyor Ro, sesi çatlıyor.

Umursamaz bir hava takınmaya çalışarak omuz silkiyorum. "Ben zaten kabul ettim."

"Ve onu da yanında ." Parmağını Ro'ya doğru çeviren Armand, kesin bir ifadeyle şartı ekliyor. Hararetle başımı sallıyorum.

Bilinmeyen bir savaşa tek girmek bir şeydir. Ama açlıktan ölmek üzere olan, intihara meyilli eski bir kraliçeyle? Hayatta olmaz.

"Bekle." Elimi havada . "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Teknik olarak hayır. Sanırım onu burada bırakabilirsiniz ama yokluğunuzda onun iyiliğini garanti edemem." Yani, muhtemelen ona zarar verecek.

Ve gittiğim süre boyunca endişeleneceğim.

Endişe tehlikeli bir dikkat dağıtıcıdır. Labirentin dışında neler olduğunu düşünürsem hata yaparım. Ayrıca, onu korumak için orada olmadığım için Ro'ya daha fazla zarar gelebileceği düşüncesini kaldırmıyor.

Onu güvende tutmanın tek yolu yanımda olması. Sikeyim.

"Ayrıca, bunu takman gerekecek." Armand, Yugo'yu işaret eder ve kocası evin içinde bir yerden altın bir kolye çıkarır.

kıvrımları.

Birinin iç çamaşırında saklanan herhangi bir şeye dokunma düşüncesi burnumu kırıstırıyor, ancak bunun iğrençliği benim en büyük endişem değil.

Bu bir Valonit kolye.

Mücevheri tanıdım çünkü Vaeront'un kraliyet ailesiyle yaptığı anlaşma toplantısında da benzer bir şey vardı. Zincirde farklı boyutlarda dikdörtgen altın plakalar var. Ortadaki en büyüğü yaklaşık iki inç uzunluğunda ve içinde bir yerde mücevherden küçük bir çip var. Metal bir kanal görevi görüyor ve kolyeye temas eden herkes gücünü kullanamıyor.

Bu da yaralanırsak Ro'yu ya da kendimi iyileştiremeyeceğim anlamına geliyor.

Acıyla başa çıkabilirim ama Ro zaten acıdan daha fazlasına katlanmak zorunda kalmamalı.

Armand tasmayı bana takmaya çalıştığında geri adım atıyorum. "Pazarlığımızı yaptıktan sonra, pazarlığımıza rastgele şartlar mı ekleyeceksin?"

"Bu benim oyunumun bir kuralıdır; oynayan herkes kolyeyi takmalıdır. Gücünüz test ediliyor. Yarışma sizinle ilgili, gücünüzle değil."

"Benim yeteneğim yıkıcı ya da savunmacı değil. Bununla kimseye zarar

veremem." Armand sırtarak, "Farkındayım," diyor.

Ona gücümün ne olduğunu söylemedim ama biliyor olması şaşırtıcı değil. O büyülü büyüteçle beni incelediğinde, eminim pek çok şeyi görmüştür. Kişisel şeyler. Muhtemelen benim hakkımda çok fazla şey biliyordur, zayıflıklarım da dahil.

Armand kolyeyi bana doğru kaldırıyor ve bu sefer ben ondan kapıyorum. "Kendim takacağım."

"Tamam, tamam." memnun, geri çekiliyor.

Ensemdeki toka yerine oturduğunda, yardım almadan çıkarılamayacağı gerçeğini gözlemliyorum. Parmağımla hissedebildiğim küçük bir anahtar deliği var. Armand kilidi açana kadar bu şey çıkmayacak.

Ro'ya dönüyorum. "Sakin korkma. Sana zarar gelmemesi ekstra dikkatli olacağım. Valora'daki en iyi biriyim." Gözlerim Armand'a kaydı. "Silahlarımı getirmeme izin var, değil mi? Sakın bana onlara el koyacağınızı söylemeyin."

"Tabii ki sende kalabilir. Oraya silahsız girmene izin verirsem nasıl bir canavar olurum? Üzerinizdeki her şeyi alın, o üzgün yiyecek çuvalını bile."

"Ve Ro için uygun kıyafetler," diye talep ediyorum. Taviz vermeyen ses tonum karşısında kaşlarını kaldırdığında ısrar ediyorum: "Fazladan birkaç istekte . Bu benimki. Üstü kapalı olacak."

Büyük bir rahatsızlıkmış gibi iç geçirerek Yugo'ya döner. "Kadına giyecek bir şeyler getirebilir misin?"

Ayrıldıktan sonra Yugo, Armand'inkine çok benzeyen bir cübbeyle şaşırtıcı bir hızla geri dönüyor. Kahverengi giysiyi elinden alıyorum ve tutarken kaşlarımı çatıyorum.

Her şeyden önce, bu Ro'nun bedeni değil. Çok büyük. Ayrıca, kaba çuval bezinden yapılmış. Çok sert ve cızırtılı. Bir kraliçenin narin cildine uygun değil

"Bir sorun mu var?" Armand soruyor ve alaycı ses tonu bana yaşattığı her hoşnutsuzluktan zevk aldığını gösteriyor.

Yüzüne yumruk attığımı hayal ediyorum. Eğer ona doğru vurursam, yumruğum tek bir darbede gözünü morartacak, burnunu kanatacak ve dudağını patlatacak kadar büyük.

Belki bir adım daha ileri gidip kolunu kırabilirim. başka bir Şifacı yoksa, ben onu iyileştirmek için geri dönene kadar acı içinde . Bu işleri biraz daha adil hale getirir gibi görünüyor.

Sonuçları ne olur? Anlaşmayı iptal eder mi? Bunu yapmaya izni olduğunu sanmıyorum. İkimiz de tılsım üzerine yemin ettik ama onu biraz sakatlamayacağıma söz vermedim.

Misilleme konusunda bir karar vermeden Ro benden giysiyi alıyor ve omuzlarına geçiriyor. Kollar onun için çok uzun, bu yüzden bileklerinin etrafında kıvrılana kadar birkaç kez kıvrıyor. Önünü ilikliyor ama yakası geniş ve omuzları dar olduğu için kumaş sürekli bir tarafa düşüyor ve kolunun üst kısmını açıkta . Alt etekleri ayaklarının etrafında toplanıyor.

memnun değilim ama hiç kıyafetim olmamasından iyidir. "Zincirleri çıkarın,"

diye emrediyorum. "Ve ona ayakkabılarını ver."

Yugo sanki bu isteği bekliyormuş gibi, arkasına sakladığı iki botu kaldırır. Kocaman ve ağırlar. Muhtemelen benim giydiklerim büyük değiller ama Ro için kesinlikle çok büyükler.

"Daha az hantal bir şeyiniz var mı?" diye soruyorum. "Eğer canını kurtarmak için kaçması gerekirse, bunlar engelleyecektir." Yugo omuz silkiyor. "Teklif edebileceğimiz tek şey bu."

Ona inandığımdan emin değilim. Giydiği ayakkabılar yumuşak ve gibi, neredeyse bağcıklı çoraplar gibi.

"Onlarsız da giderim," diyor Ro usulca. "Yalınayak olmaya alışkınım."

"Gördün mü? O iyi." Armand bana bir anahtar fırlattı.

Diz çökerek Ro'nun prangaları üzerinde çalışmaya başlıyorum. Zararlı metalle cildimi demir yanıklarından korumak için bornozun alt kısmını parmaklarımin etrafına sarıyorum.

Ro'yu bağlarından kurtardığımda rahat bir nefes aldı çünkü kelepçeler artık ayak bileklerine bağlı değildi.

Zincirleri bırakıyorum ve başparmağımı usulca cildindeki kızarıklığın üzerine sürüyorum. Acıyor olmalı ve keşke Valonit kolyeyi takmadan önce prangaları çıkarmakta ısrar etseydim de onu iyileştirebilseydim.

"değil," diye fısıldıyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Gerçekten."

Ona inanmaktan başka çarem yok ve ayağa kalktıktan sonra zincirlere tekme atarak onları yere savuruyorum. "Ve böylece başlıyor!" Armand gürültülü anons ediyor ve kötü giyimli dört adamın odaya girmesini sağlıyor.

Üzerlerindeki çuval bezi o kadar yıpranmış ki zamanla yumuşamış. Yırtık gömlekleri kemikli omuzlarından sarkıyor ve pantolonlarının dizlerinde delikler var.

Ellerinde mızraklarla kare şeklinde etrafımızı sarıyorlar. Gözleri ölü, derileri gri ve keller.

Dürüst olmak gerekirse, yürüyen cesetlere benziyorlar.

Armand adamlarına sertçe, "Gururlu durun," diye emrediyor. "Omuzlar geride, başlar yukarıda. Vahşi görünün." Yüksek sesle alay ediyorum, Armand ve Yugo'nun sinirli bakışlarını kazanıyorum.

Vahşi mi?

Bu korumaları sinek avlar gibi kolayca indirebilirim ve bunu hepimiz biliyoruz.

Armand ve Yugo grubumuzun önünde buluşurken, sessiz bir höpürdetme sesi duyuyorum. Arkama bakıyorum ve Ro'nun sağındaki adamın onun omzunun çıplak tenine odaklandığını fark ediyorum. Gözlerini dikmiş bakıyor, tükürükleri çenesinden aşağı akarken kelimenin tam anlamıyla salyaları akıyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi, dişlerini göstermek için dudağını kaldırıyor ve dişlerinden birini yalıyor.

Ro'yu örtmek için bornozu yukarı çekiyorum ve adama sert bir bakış atıyorum. "Ona bir kez daha gözlerini çıplak ellerimle kafatasından çıkarırım."

Ro uyarım karşısında soluk soluğa kalırken, boynundaki kumaşı yerinde tutmak için kavriyor ve adam bakışlarını ayaklarının dibindeki taşla indiriyor.

"Şimdi, uymanız gereken talimatlar var," diye devam ediyor Armand neşeyle, sanki az önce korkunç bir tehdit savurmamışım gibi. "Bir zorluğun üstesinden geldiğinize inandığınızda, testin temasını -zihinsel, fiziksel veya kalple ilgili- söylemeniz gerekir. Ancak zorlukların belirli bir sırayla gelmesi gerekmez. Hangi testin hangisi olduğunu bulmanız ve bir sonraki zorluğa geçmek için onu doğru yapmanız gerekir."

Arkasını dönerek, yanında Yugo ile birlikte odadan başlar. İkisi sanki romantik bir gezintiye çıkıyorlarmış gibi kollarını birleştirir.

İri yarı eskortlarımız o tarafa doğru ilerliyor ve Ro ile ben sıkışıp kaldığımız için fuayede Armand ve Yugo'nun arkasından gitmekten başka çaremiz kalmıyor.

Çıkışta iki muhafız var ve o kadar zayıflar ki ağır kapıyı bizim için açmakta zorlanıyorlar. "Yanlış yaparsam ne olur?" Dışarıya, kasvetli manzaraya çıkarken Armand'ın arkasından soruyorum.

"Kaybettiniz. Ve," diye devam ediyor labirente doğru yürüyüşüne ara vermeden, "iddianı resmi bir şiirle . İşte bir örnek: *Bir numaralı meydan okuma tamamlandı. Zihinsel test yapıldı ve kazanıldı.* Ve bunu söylerken labirentin içinde olmalısınız."

"Labirentin içinde... Ne demek istiyorsun? Tabii ki orada . Oraya gidiyoruz." "Bunu söylerken labirentin içinde olmalısın," diye tekrarlıyor Armand, hiç açıklık getirmeden.

Ro boğazını temizler. "Ya Kai söyleyemezse? Ya bir sebepten dolayı konuşamıyorsa?"

Başını çevirip gözlerini kısarak ona Armand, Ro'nun bunu sormayı akıl etmesine şaşırılmış gibi değerlendirici bir bakış atıyor. "O zaman onun yerine sen ."

"Ya Kai yarışma bitmeden ölürse?" diye içtenlikle soruyor. "Ya da ya ben ölürsem?" Bunlar güzel sorular ve bunları dile getirmesine sevindim.

Ne yazık ki ben bir stratejist değilim ve bu yolculukta yanımda Ro'nun olmasının faydalı olabileceğinin farkındayım. Valora'daki rolüm emir almak ve kaba kuvvet uygulamaktan ibaret. Düşünmeme gerek yok. Sadece bana söyleneni yapıyorum.

Ro belli benden daha zeki ve Armand'ın numaralarını benden daha iyi biliyor. "Eğer ikinizden biri ölürse, meydan okuma biter ve ben kazanırım."

"Benim ölümüm halinde," diye Ro, "Kai yine de ayrılabilir, değil mi?"

"Evet." Derebeyi'nin çenesinde bir kızgınlık belirtisi var, sanki bize gerçekten yardımcı olabilecek gerçekleri anlatması için sıkıştırılmaktan hoşlanmıyormuş gibi.

"Yani Kai'nin özgürlüğünü geri kazanamamasının tek yolu oyunda ölmesi mi?"

"Ben de öyle dedim."

Dudaklarını büken Ro kararlılıkla bir kez başını sallar.

Bu kadına hayranlık duyuyorum. Tehlikeli bir yarışmaya girerken, kendi çok benim hayatım için endişeleniyor. Benim için duyduğu korku apaçık ortada ve hayatta kalmamı sağlamak istemesini biraz iç açıcı buluyorum.

Acaba kendisi için mi korkuyor? Belki de korkmuyordur. Ölmeye kararlıysa, belki de üç sonuçtan ikisinin ölümüyle bir oyunda yer almaktan memnundur.

Labirentin başlangıcına yaklaştığımızda Armand duruyor ve bize doğru dönüyor. "Bir şey daha... Eğer herhangi bir noktada teslim olmak isterseniz, bunu söylemeniz yeterli."

"Bunun için ne tür süslü bir şiir istiyorsun?" Ukalalık yaparak espri yapıyorum.

Bana soğuk bir gülümseme veriyor. "Yenilgiyi kabul ettiğinde kafiyele ihtiyacım kalmayacak." "Ne zaman?" Tıpkı Yugo'nun ben bu kelimeyi kullandığımda yaptığı gibi papağan gibi tekrarlıyorum.

Armand cevap . Sanki kaderimi biliyormuş gibi küstah ve kibirli bir şekilde sırtmaya devam ediyor.

Ama o *beni* tanımıyor.

Zafer için ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

CHAPTER 6

Ro

"Hadi bakalım," diyor Armand , oyunu başlatmak için sabırsızlanıyor.

İleriye bakarak, sadece birkaç adım labirentin girişini tarıyorum. Labirente giden ilk yol uzun, kırılğan dallardan yapılmış yüksek duvarlarla çevrili. Altı metre genişliğindeki koridorun zeminini çakıl taşları ve tozlu kayalar kaplıyor.

Çirkin ve ürkütücü olmasının dışında işkence odasına benzemiyor. Kai ve ben ilerliyoruz.

Eşiği geçer geçmez irkiliyorum, kendimi hazırlıyorum çünkü bariz bazı tehditler görmeyi bekliyorum. Belki bir bubi tuzağı. Keskin bıçaklar ya da çalılıklardan çıkan ateş.

Ama hiçbir şey olmuyor.

"Arkama geç ve yakınımnda dur," diye mırıldandı Kai. "Dövüşmediğim sürece her zaman bir metre yakınımnda duracaksın. Bu durumda, görüş alanımda kalırken en az sekiz fitlik bir mesafeyi koruyacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum hemen.

Otoriterlik Kai'ye yakışıyor. Diğer savaşçılar gibi benim fikirlerimi hafife alabilecek biri değil. Benden izin bir kenara bırakıp sadece kontrolü ele almasını tercih ederim. Bu bana ilgilenildiğimi hissettiriyor.

Kendini konumlandırıan Kai, sağ eliyle kılıcını tutarken sol koluyla beni koruyor. Dediğini yapıyorum, korkmuş bir çocuk gibi bedenine yapışmadan sokulmaya çalışıyorum.

Tam bir pısırik gibi görünmek istemiyorum ama Kai'nin aksine ben öyleyim. Gergin bile değil. Hareketleri sinsice ve bir sakinlik havası var. Her nefes , panik olmadan ölçülü bir şekilde nefes alıyor ve ciğerleri yavaşça genişlerken sırtındaki yaraların gerilmesini izliyorum.

On metre içeri giriyoruz. On beş. Yirmi.

Sertçe yutkunarak bize neyin geldiğini söyleyecek herhangi bir ses duymak için kulak kabartıyorum ama tek duyduğum rüzgâr, hızla atan kalbime ayak uydurmak için biraz zorlanan ciğerlerim ve Kai'nin çakıllı patikada çıtırdayan botları. Benim adımlarım onunkilerden çok daha sessiz, ama bunun nedeni ayakkabımın olmaması.

Bana teklif edilen botları reddetme kararımdan anında pişmanlık duyuyorum çünkü kayalar sert ve pürüzlü. Ayak bileklerimin etrafında çimento blokları varmış gibi olsa bile, en azından tüm bu acı verici parçalar ayaklarıma batmayacaktı.

"İstedğin zaman teslim olabileceğini unutma!" Armand mutlu bir şekilde sesleniyor.

Arkama dönüp baktığımda girişin diğer tarafında Yugo ile yakın durduğunu görüyorum.

İkisi de sanki en iyi arkadaşlarımızmış ve bizi lüks bir gemi uğurluyorlarmış gibi el sallıyor ve gülümsüyorlar. Çifti çerçeveyen askerler yerlerini almış, son anda fikrimizi değiştirip kaçmaya karar verirsek yolumuzu kesiyorlar.

Sanki bundan kaçabilirmişiz gibi. Devam etmekten başka seçeneğimiz yok.

"Pislikler," diyor Kai nefesinin altından, bu bilinmeyen cehenneme doğru daha da ilerleyerek. "Seni etkilemelerine izin verme, Ro. Her şey yoluna girecek."

Kılıcı ve diğer tüm silahlarıyla kendine eminim ve onlarla harika olduğundan hiç şüphem yok, ancak tehlike her zaman somut bir şey değildir. Bazen en kötü tehdit, keskin nesnelerle savaşamayacağınız bir şeydir.

Testlerimizden ikisinin duygusal ve zihinsel olduğunu düşünürsek, rahatsız edici bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu hissediyorum. "Armand hakkında anlamanız gereken bir şey var," diye uyarıyorum.

"Ona baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?" Kai'nin sesi gerçekten sıkılmış gibi.

"Ne?"

"Bir klişe. Olağanüstü biri değil. Bana tarihte diğerlerinden daha fazla güce sahip olmalarını istediklerini yapmak için bir bahane olarak kullanan tüm kral ve kraliçeleri hatırlatıyor."

"Onlar gibi değil," diye karşı . "O çok daha kötü." "Nasıl yani?"

", Kayıp Diyar'ın bu bölgesindeki en güçlü adam o değil."

"Bir büyücüden daha güçlü kim var?" Herhangi bir tehdide karşı tetikte olan Kai sola bakar. Sağa. Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz.

"Bilmiyorum ama buradayken çok kulak misafiri oldum ve Armand ile Yugo'nun diğer adamlar hakkında duydum. Bazıları büyücüymüş. Karanlık Fae'ler buraya gönderilmeden önce, çoğunun eşsiz yetenekleri vardı. Bu yüzden toplumları çok tehlikeliydi. En nadir yeteneklere sahip insanları topluyorlardı. Hepsi özeldi."

"Peki Armand nasıl derebeyi oldu?"

"Ben de anlatmaya çalışıyorum. Eşit güce sahip bir grup erkek birbirlerine boyun eğdirmeye çalışırsa ne olur? Kim kazanır?"

Bir süre düşündükten sonra Kai, "En acımasız olan" diye yorum yapar.

"Aynen öyle. Armand'ın en değerli varlığı acımasızlığı. O bir lider çünkü bir noktada üstünlüğü ele geçirme fırsatını yakaladı ve bunu asla bırakmadı. Şimdi de etrafındaki herkesi mahrum bırakıyor çünkü bu onları savaştırmayacak kadar zayıf tutuyor."

Kai homurdanarak söylediklerimi kabul ediyor ama hâlâ . "Bu bana tanıdık bir model gibi geliyor. Onu diğer hükümdarlardan ayıran nedir?"

"İnsanların acı çektiğini görmekten ne kadar hoşlanıyor," diye cevap veriyorum. "Sadece geldiği için onlara zarar vermiyor. Neredeyse onların mutsuzluğu onu besliyor gibi. Bununla büyüyor. O bir sadist ve bu labirent? Burası onun oyun alanı. Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama her ne ise, beklediğimiz gibi olacağını sanmıyorum. Hiçbir şeyi hafife almayın ve muhtemelen kirli dövüşmek zorunda kalacağınız gerçeğini kabul edin. Şu anda çok kötümserim ama bana güvenin. İnsanları değiştirdiğini bilecek kadar uzun süredir bu dünyanın bir parçasıyım. Onları kendilerinin en kötü versiyonuna ve acımasızlıklarını bir hastalık gibi başkalarına yayıyorlar. Kayıp Diyar herkesi mahveder. *Seni* de mahvedecek, Kai."

"Böyle mi düşünüyorsun? Diğer herkes gibi mahvolduğunu mu?" "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, "ama kimseyi incitmek istemiyorum."

"Sadece kendin, değil mi?" Başını tekrar öne doğru çeviriyor ve ben bu yorumdan rahatsız oluyorum.

Hızlanarak, bu konuşmayı yüz yüze yapabilmemiz için kendimi onun yanına koyuyorum. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorum," diye karşılık veriyor. "Oğlunuz sizi özleyiyor. Kraliçe Maelyn de. Peki ya hiç tanışmadığının torununuz? Prens Maverick iyi bir çocuk, şu anda gülbüz bir genç. Bir de Prenses Zaylee var..."

Torunumdan bahsedince göğsüm ağrıyor. Onunla sadece kısa bir öğleden sonra görüşebildim.

Zaylee'nin benimle birlikte olmak için Brezilya'ya gelmesi çok hoş bir sürpriz olmuştu. Ziyaretinin sebebi iyi bir sebep değildi; karanlık fae Valora'nın tüm diyarlarına bir hastalık laneti yaymıştı ama bu sadece kız çocuklarını etkiliyordu. Zaylee henüz on altı yaşında , hastalığa karşı duyarlı olacak kadar gençti ve Dünya onun için en güvenli yerd.

En azından biz öyle düşünmüştük. Ellister'ın pikniğimizi mahvedeceğini kimse bilemezdi. çok hızlı bir şekilde aldı, girdap dediği dönen bir uçurumun içine çekti.

O ana kadar Bekçileri ya da alternatif evrenler diye bir şey ama bir de baktım ki Kayıp Diyar'da, Vaeront'un batıdaki kalesinde kafesler içindeyiz.

Topladığı tek kadın Zaylee ve ben değildik. Kirian ve Quinn'in kızı Prenses Danyetta ve onu bekleyen leydi Isla da oradaydı.

Kızları son gördüğümde, Armand'a "güzel bir hizmetçi" olarak verilmek üzere sürüklenirken, hapishanelerinin demir parmaklıkları arasından korkuyla bana bakıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, kendimden çok onlar için korkuyordum. Yaşları nedeniyle benimkinden çok daha kötü bir gelecekle karşı . Genç demek doğurgan demektir. Doğurgan demek, buradaki erkeklere benim bir şeyi verebilecekleri anlamına gelir - çocuk.

Benim için iyi olan bir şey varsa, o da Fae kadınlarının kırk beş yaş civarında hamile kalma yeteneklerini kaybetmeleridir ve ben hayatımın o evresini binlerce yıl önce geçtim.

"Vaeront'a götürülen diğer kızlara ne oldu?" Tereddütle sordum.

Muhtemelen Kai'ye gereken ilk sorulardan biri buydu ama çok korktum. Çünkü bana ihtiyacım olan cevabı vermezse, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

"Prenses Danyetta ve Leydi Isla kurtarıldı," diyor Kai bana. "İkisi de Valora'ya geri döndü."

Ciğerlerimdeki gerginlik biraz azalıyor. "Peki ya Zaylee? Buradan kaçtı mı? Lütfen bana onun evde ve güvende olduğunu söyle." Armand'ın mücevherinin içindeki görüntüyü düşünüyorum.

Zaylee'nin cansız yüzü.

O cam tabut.

Kai kaşlarını çatır. "Ne yazık ki size onun yerini söyleyemem. O kayıp." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Kayıp mı?"

"Görünüşe göre kendini bir barbar kabilesinin yanında bulmuş."

"Ama barbarlar sadece , Bilinmeyen'de yaşarlar."

Labirentin duvarı görüşümü engelliyor ama ötesindeki ıssız araziye hayal edebiliyorum. Temizlik yaparken Armand'ın kalesinin üçüncü katından görmüştüm. Şiddetli rüzgârlar, toz fırtınaları ve zamanın kafa karıştırıcı bir şekilde geçtiği sonsuz bir çöl.

Bilinmeyen boyunca, tıpkı Armand'ın bölgesi gibi büyü alanlar vardır. Bu baloncuklarda zihin berrak bir şekilde düşünebilir, ancak bu sığınaklar çok azdır.

"Pippin şu anda onu arıyor." Kai sesine her zamanki derin homurdanmasından ziyade daha neşeli bir ton katıyor ve benim için olumlu konuşmaya çalıştığından şüpheleniyorum. "O bir Arayıcı, bu yüzden insanların yerini bulmak onun uzmanlık alanı."

"Pippin," diye tükürür gibi söyledim. "Ellister tarafından kaçırıldığımız öğleden sonra bizi koruması gerekiyordu ama piknik yaptığımız yere yakın bir patikada birkaç kızla flört etmekle meşguldü."

"Ben de bilgilendirildim." Pippin'in hatasını hatırlatan Kai'nin huysuzluğu geri döndü. "Eğer Prenses Zaylee'yi bulamazsa, affedilmeyecek. Öldürülecek ve uzun yıllardır iyi bir dostum olmasına rağmen bunu hak ettiğini inkâr edemem."

Labirentin ilk dönemecine varmak üzereyiz ve girişe dönüp baktığımda çok olduğunu görüyorum.

Armand ve ekibi artık orada değil. Tahminimce içeride, kocası ve sefil hizmetkâr sürüsüyle mutlu olduğu bir yerde.

"Zaylee de Pippin'den hoşlanıyordu, biliyor musun?" Üzülerek söylüyorum. "Bunu saklamaya çalıştığını söyleyebilirdim ama benim için çok açtı."

Ona tapıyordu."

Kai'nin yüzü tiksintiyle buruşur. "Ama o bir çocuk."

Gülümsemem yumuşak. "Çocuklar bazen aşık olur. Onun sevgisine karşılık verdiğini söylemedim. Belli ki karşılık vermemiş ve onun kalbini kırmış. Dikkatsiz hareketleri cennet gibi umutlarını yıktı ve sanırım o gün ona karşı hisleri değişti. Artık bir önemi yok çünkü..." "Çünkü artık hayatta olmadığını düşünüyorum." diye gevelemeden önce sesimdeki bir tedirginliği bastırıyorum.

Söylemesi zor olan bu sözler Kai'yi olduğu durdurur.

Yüzünü bana döndüğünde, alnındaki ve yanağındaki en büyük yara izi kaşlarını çatmasıyla daha da derinleşiyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

Boğazımdaki yumruyu atlattıktan sonra ona Armand'ın tılsımında ne gördüğümü anlattım ve o bunu mantıklı bir açıklamayla çürütemeden, "Armand'ın bana gösterdiği diğer her şey doğru" dedim.

"Sana başka ne gösterdi?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak, kötü anıların görüntülerinden kurtulmak için başımı sallıyorum. Saldırıya uğramak. Kendi kocam tarafından en kötü şekilde ihlal edilmek. En karanlık anlarımla korkunç sahnelerini bir filmin parçasıymış gibi izlemek zorunda .

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye

fısıldıyorum. "Pekâlâ."

Kai yaklaşıyor. kadar yakın ki teninin sıcaklığı bedenimi ısıtıyor ve kokusunu alabiliyorum. Tatlı, biraz da baharatlı.

Tarçınlı çörek mi?

Savaşçılar güzel kokmamalı. Genellikle terli ve banyo yapmak öncelik listelerinde üst sıralarda yer almaz. Kai'nin her santimini kaplayan Kayıp Diyar pisliği özellikle kokuyor olması gerekirdi ama değil.

Kokusunu yavaşça içime çekmek bana bir nebze huzur veriyor.

"Prenses Zaylee'nin öldüğüne inanmıyorum," diyor. "O öldürülemez kadar değerli. Barbarların orada hayatta kalmalarının ana nedeni becerikli olmaları. En iyi pazarlık yok etmezler."

"Diyelim ki haklısın," diye şaka yapıyorum. "Bu, muhtemelen benim yaptığım gibi nihai kaçıışı neden olan korkunç adamlarla sıkışıp kaldığı anlamına geliyor."

Kai başını eğerek bana aynı fikirde değilmiş gibi . "Ayrılmadan önce Prenses Zaylee ile bir saatten az zaman geçirdiniz, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım, "Birlikte geçirdiğimiz zaman

kısaydı." "Muhtemelen çok tatlı görünüyordu."

Kelime seçimi karşısında gözlerimi kısıyorum. "Görünüyor muydu?"

zaman Kai'nin Zaylee'yi daha iyi tanıdığını fark ettim. Tüm hayatı boyunca . Bebekken yanındaydı ve gördü.

Dudakları eğlenceli bir şey hatırlıyormuş gibi seğiriyor. "Prenses alınacak biri değildir." "Bu ne anlama geliyor?"

"İyi bir kalbi var ama ruhu vahşi ve tuhaf bir mizah anlayışı var." "Nasıl tuhaf?"

"Karanlık ve bazen hastalıklı. Normalde bir insanı korkutacak durumlar onu büyülüyor gibi görünüyor. Ve Pyro gücü oldukça güçlü. Yeteneği gençlik yıllarına kadar tam olarak ortaya çıkmadı. Belki de o zamana kadar gücünü saklamıştır, emin değilim. Stratejik nedenlerle gücünü küçümsüyor olabilir, ancak göstermesi gerektiğinde, bunu çok etkileyici bir şekilde gösterdi."

"Ne tür bir yol?" Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine vererek çıplak ayaklarıma batan kayalardan geçici bir rahatlama sağlamaya çalışıyorum.

Hâlâ durduğumuz yerden hareket etmiyoruz. Çene çalmak yerine labirentten geçmemiz gerekiyor ama bu çok ilginç.

"Prenses on üç yaşındayken," diye başlıyor Kai, "Olphene tarafından kuzey kıyısı yakınlarında büyük bir seks kaçakçılığı çetesi çökertilmiş. Kapkaççılardan ikisi ve lider ölümüne mahkûm edildi. Prenses Zaylee, Kral Zander'den idamları izin vermesini istedi. Bu konuda oldukça kararlıydı."

Elimi sanki inci tutuyormuşum gibi göğsümün üstüne koyuyorum. "Buna izin vermedi, değil mi? Çok genç olurdu

böyle korkunç bir şeye tanık olmak."

"Merak etmeyin. Hayır dedi. Ama zindana sonra mahkumlara çok garip şeyler olmaya başladı. İnfazdan önceki günlerde kelleştiler. Her sabah uyandıklarında saçları gittikçe azalıyordu. Sadece kafalarında değil, vücutlarının her yerinde. Sakallar, kaşlar. Hepsi gitmişti. Mutlak bir histeri içindeydiler çünkü ölüme makyajları bozulmadan gidiyorlardı ve kimse bunun nasıl ya da neden olduğunu anlayamıyordu."

"Buna ne sebep oldu?"

"Ne değil. Kimi. Prenses Zaylee oraya gizlice girmesine izin vermesi için gardiyana rüşvet veriyordu. Mahkûmlar uyurken, hiçbir iz bırakmadan saçlarını yakmış. Derilerinde yanık yok. Kızarıklık yok." Kai hayretle başını sallıyor. "Bunu yapması için gereken hassasiyet inanılmaz ve bunun küçüklüğü çok fazla Fae."

Bu kadar komik olsa da, Zaylee'nin böylesine korkunç insanların etrafında olmak zorunda kalmasına takıldım. "Hâlâ çok sayıda insan ticareti çetesi var mı? Zander'in sert cezalarının onları durdurduğunu sanıyordum."

"Son derece seyrek görülür. Bu konuda içiniz rahat olabilir. Şehirlerdeki kolluk kuvvetleri ve bizim tarafımızdaki sprite'lar sayesinde, genellikle bir açık artırma gerçekleşmeden önce haberimiz oluyor."

"Sprite'lar ne zamandan beri kraliyet ailesiyle işbirliği yapıyor?"

Sprite'lar her zaman Valora'nın en büyük gizemlerinden biri olmuştur. Bu küçük uçan yaratıklar, ne kadar hızlı ve göze için arasında mesaj göndermek için kullanılırlar, ancak hiçbir zaman herhangi bir kral veya kraliçeden emir almamışlardır. Fae'ler için yaptıkları iyiliklerin yüksek bir bedeli vardır. Pahalı zevkleri vardır ve yaptıkları işler için genellikle gülünç miktarda mücevher veya altın talep ederler.

"Kai şöyle açıklıyor: "Kraliçe Whitley sadece Rüya Alemi'nde değil, tüm Sprite topluluklarıyla derin bir dostluk kurdu. "Valora'nın her yerinde onun için casusluk ve ödeme bile istemeden şüpheli faaliyetleri rapor ediyorlar."

Gözlerim büyüdü. "Eğer bir mucize duyduysam bu da bir mucizedir."

"Bıraktığınız dünya eskisi gibi değil," diyor gururla. "Onu artık bir tür ütopya olarak tanımlayabilirim."

"Ütopya mı?" İnanmayarak tekrarlıyorum. "Valora her zaman çatışma, rekabet ve eşitsizlikle dolu olmuştur. Gittiğim kısa süre içinde nasıl bu kadar değişebildi?"

"Fae dünyası ile Dünya alemi arasındaki zaman farkını aklınızda tutun. Siz Brezilya'da birkaç hafta geçir, Valora'da yirmi yıldan fazla zaman geçti."

"Yine de. Yirmi küsur yıl o kadar ilerleme kaydetmek için yeterli değil."

"Tüm alemlerin barış içinde olduğu zamandır. Sadece barış değil..." Kai düzeltiyor. "Sevgi. Kraliyet mensupları arasında sevgi ve dostluk var ve ilk kez birleşik bir cephe olarak birlikte çalışıyorlar. Son kıtlık ve hastalıkla nasıl başa çıktıklarını görmeliydin. Eğer karanlık fae istilası bir şeyi kanıtladıysa, o da Valora vatandaşlarının birbirlerine destek olduklarında en kötü zorlukların üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduklarıdır. Her yerde açlık ve ölüm varken bile, birbirimiz için fedakarlık yaparız. Kraliyet ailesi de fedakârlık yapıyor. Halkları için çok şeyden ve bu gözden kaçmıyor."

"Örnek ol," diye yorum yapıyorum, anlayışla karşılayarak.

Kai başını sallıyor. "Köylüler yardıma ihtiyaç duyduklarında krallarına ve kraliçelerine güvenebileceklerini ve bu sınırların ötesine uzandığını gördüler. Gece Diyarı vatandaşları Gündüz Diyarı'ndan kaynak alabiliyor ve bunun tersi de geçerli. Bazı ilaçlar ve yiyecekler artık bölgelere özgü değil. Sanki diyarlar üç ayrı krallık değil de tek bir gibi. Türleri ya da konumları ne olursa olsun tüm insanlara değer veriliyor. Cüceler gibi - onlara daha önce sahip olmadıkları haklar ve saygı gösterildi ve onları madenlerde istismar edilmekten korumak için yasalar ."

"Bunların hepsi gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Hayal etmek benim için son derece zor." "O zaman hayal etme. Benimle geri döndüğünde kendin görebilirsin."

Ne zaman? İşte yine o kelime. Bugün çok fazla varsayım ortaya atıldı.

Sanırım çok belirsiz zamanlarda -şu anda olduğu gibi- en azından birimizin kazanacağımıza inanacak kadar kendinden emin olduğunu bilmek güzel.

"Mucizeler, kader, ne dersiniz deyin..." Kai devam ediyor. "Her şey daha iyiye doğru değişebilir. İttifaklar kurulabilir ve uyum sağlanabilir." Sanki bana bir sır veriyormuş gibi hafifçe eğilerek ekliyor: "Ve kin besleyen, ateş kullanan prensesler de kendi başlarının çaresine bakabilir. Eğer barbar kabilesi zaten tamamen tüysüz değilse, eminim şimdi öyledir."

Nefesimi bırakarak yarım bir kahkaha attım.

Kai az önce bana çok özel bir şey verdi; torunumla ilgili eğlenceli bir hikâyeyle birlikte bana güvence verdi. Belki de Zaylee ölmemiştir. Eğer söylediği kadar inatçıysa, burada bir şansı var.

"Benim gibi olmadığına çok sevindim," diyorum rahatlamış bir halde.

"Senin gibi mi?" Kai soruyor, çünkü henüz bir fiyaskoyla karşı karşıya olduğunu fark etmemiş.

"Çekingen. Zayıf. Gücsüz."

"Kendin hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hayatım böyle oldum. Kelimenin tam anlamıyla. Belki de hiçbir zaman bir fae gücü geliştirmediyimi duymuşsunuzdur ve bu doğru."

"Büyünün olmaması değerinizi azaltmaz."

"Hadi ama Kai. Valora'da öyle. Bunu inkar edemezsin."

Neredeyse kızgın görünen bir bakışla, Kai bana yukarıdan aşağıya bakıyor. Gerçekten bakıyor. Saniyeler geçtikçe yükseliyor, yüzümü ve küçük bedenimi inceliyor.

Onun incelemesinin ağırlığı altında kendimi yere bakarken buluyorum. Kim olduğumdan, nasıl görüldüğümünden utanıyorum. Ben sadece küçük, kirli bir kadını.

Bu elbise beni yutuyor, küçüklüğümü vurguluyor.

Ve bu benim hayatımın doğru bir tasviri değil mi? Ben, boyumdan büyük işlere kalkıştım. Ben, içinde bulunduğum koşullarda boğuluyorum. Ben, hiçbir duruma hakim olamayan, her zaman kontrol edemediğim birinin ya da bir şeyin merhametine olan ben.

Çok zavallıyım.

Kai'nin eli yavaşça yüzüme doğru uzanırken görüş alanıma giriyor.

Kıpırdamadan yaklaşmasını izliyorum, sonra başparmağını şefkatle yanağımda gezdiriyor. Bu hareket arkasında ıslak bir iz bırakıyor.

Nemli yüzümü sıvazlarken elimi çekiyorum ve kirli parmaklarımdaki damlalar beni şaşırtıyor. Bütün gözyaşlarımın akıp gittiğini sanmıştım ama sanırım yanlışmışım.

Diğerlerini daha ateşli çizgiler takip ediyor ve kendime durmamı söylesem de yapamıyorum. Sel kapıları resmen açıldı.

Utanç içinde gözyaşlarımı ellerimin tersiyle hızlıca siliyorum ama yine çenemden Kai'nin botuna hafifçe çarpıyorlar. Koyu renkli derinin üzerindeki tozu kesen ıslak izlere bakıyorum.

"Ayakkabılarına ağlıyorum," diyorum burnumu çekerek özür dileyerek.

"Hey, bu umurumda değil," diye karşılık veriyor Kai o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse mırıldanıyor.

Büyük avuçlarıyla nehirleri yakalamak için çenemi kavradığında, daha önce onunla yaşadığım aynı elektrik, şimdi farklı olsa da fiziksel temasımızda hala mevcut. Sarsıcı bir değil. Rahatlatıcı bir vızıltı gibi.

Onun gibi birine baktığınızda, devasa cüssesi ve sürekli çatık kaşlarıyla, birine bu kadar nazik dokunabileceğini düşünemezsiniz. Kai ezebilir ama asla incitmez. Onu çok az tanıyorum ama buna gerçekten inanıyorum.

Ailemden olmayan bir erkeğin yanında kendimi hiç güvende hissetmedim. Şimdiye kadar.

Kai'ye kadar.

Bir erkeğin yakınlığından zevk alma yeteneğine sahip olduğumu fark ettiğim için mutlu olsam da, onun yanında olmak yalnızlığıma ışık tutuyor.

O kadar uzun zamandır yalnızım ki, kısa bir sevgi tadı daha fazlasını arzulamama neden oluyor. Çok daha fazlasını.

Kai ile ilgili bir şey içimde yeni bir arzu uyandırıyor. Fırtınada sert dalgaların arasında bir şamandıra gibi ona tutunma dürtüsü. Ona sarılmak istiyorum. Onun da sarılmama karşılık istiyorum. Ellerinin bornozumun içine girmesini istiyorum, böylece ellerindeki pürüzlü yara izlerini sırtımda aşağı yukarı sürtünürken hissedebileyim.

Ona doğru sallanarak ellerimi kollarına koydum.

Jestim anın büyüsünü bozmuş gibi görünüyor çünkü aniden uzaklaşıyor ve bağlantımızı koparıyor.

"Özür dilerim Majesteleri," diyor resmi bir şekilde. "Bu kadar kısa bir içinde size karşı pek çok hata yaptım. için beni affetmenizi rica ."

Kafam karıştı. "Ne suç?"

"Seni benimle birlikte labirente sürüklemek, ağlatmak, ellerimi üzerine koymak."

"Bunlar için üzgün olmana gerek yok. Burada olmam senin suçun değil ve gözyaşlarım da senin yüzünden değil." Yanağım parmaklarının olduğu yerde karıncalanıyor ve ilgisinin kalıcı izleri hem hoş hem de üzücü. Çünkü hoşuma gitti ve bitmesini istemiyorum. "Ve dokunuşundan rahatsız olmadım."

"Yine de fiziksel teması başlatmamalıydım." Kai sanki ona ihanet etmişler gibi ellerine bakıyor, sanki bana istememiş ama elinde değilmiş gibi.

"Gerçekten, değil." Samimi olduğumu göstermek için bileğini tutmaya çalışıyorum. Kendini çekiyor. "Benim için sakıncası var. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum."

"Oh." Odağım kollarındaki birkaç yara izine kayıyor. "Acı veriyor mu?"

"Hayır." Cevabı kısa ve ayrıntıya girmiyor ama neyi sevmediğini tahmin edebiliyorum.

O utanıyor, ben de uygunsuz davranıyorum. Toplumdan o kadar ki, olmayan işaretleri görüyorum ve kesinlikle olan çizgileri aşıyorum.

Kai ve ben arkadaş değiliz. Daha yeni tanıştık.

Ben onun göreviyim. Duygusal olarak dengesiz, son derece uygunsuz, gülünç derecede yapışkan görevi.

Gerçek ki, karşılıklı cinsel çekim yüzüme çarpsa bile bunu fark edemem ve yanlış okuyor .

Eğer Kai bana nezaket gösteriyorsa, bunun tek nedeni buna çok ihtiyacım olduğunu anlamasıdır.

Muhtemelen beni hayatın yaşamaya değer olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Çünkü eğer -ki bu büyük bir ihtimal- bunu kazanırsak

ve buradan birlikte ayrılırsak, beni ona istemediğimi söylediğim bir hayata gönderecek.

"Ro, hayatta kalmanın ne kadar zorunlu olduğunu anlamana ihtiyacım var" dediğinde de şüphelerimi kanıtlıyor.

Yanaklarımı ovarak gözyaşlarımın geri kalanını siliyorum ve bir şekilde aşağılanmamı da silebileceğimi umuyorum. "Kral ve kraliçelerinizi hayal kırıklığına uğratmak istemezsiniz. Anlıyorum."

"Hayır. de öyle değil." Kai bana doğru bir adım atıyor ama çok yaklaşımadan kendini durduruyor. "Ne kadar *değerli olduğunu* bilmiyor musun?

sen ?"

"Ben kendimi öyle tanımlamazdım, hayır." İltifat karşısında biraz kıpırdandım.

"Sende nadir görülen saf bir iyilik var," diye ısrar ediyor Kai. "Aslında sende gördüğüm şeyi daha önce hiç görmemiştim. Çok açıksın. Çok dürüstsün. Periler söz konusu olduğunda, onların aldatıcı niyetlerini fark etmeyi öğrenirsin. Sürekli hesaplamalarımızla tanınırız. Manipülasyonumuzla. Kendimiz için en iyi sonuç için çabalama ihtiyacımız. Ama sen... sende bu yok."

"Dolayısıyla zayıflık," kestirip atıyorum çünkü söylediği şey iyi bir şey değil.

"Hayır, zayıf değil," diye karşı çıkıyor. "Özel. Bu seni özel kılıyor ve senin varoluştan silindiğini düşündüğümde, bu..." Sanki kalbini sıkıyormuş gibi yumruğunu göğsünün üzerinde sıkıyor. "Bana şeyler yapıyor."

Ses tonu daha az tutkulu olsaydı, sevgili bir kraliçeyi kurtarmakla görevlendirilmiş sadık bir savaşçının makul bir ifadesi gibi gelebilirdi.

Ama Kai'nin gelen , bundan daha fazlası varmış gibi görünüyor.

Kişisel görünüyor.

"Ne işe yarıyor?" Fısıldıyorum, konuşmanın bu kadar samimi bir hal almasına şaşırıyorum.

Gözleri ağızma kayıyor ve dikkati dağılmıyor. Dudaklarını yalıyor ve bir anlığına beni öpmeyi yemin edebilirim. "Bana hiç bilmediğim bir yıkım hissettiriyor."

"Neden?" Çok önemli bir anın eşiğinde olduğumuzu hissederek bastırıyorum. O anın ne olduğunu bilmiyorum, sadece yükselen bir duygu olduğunu biliyorum. "Neden senin için önemliyim?"

"Bunu açıklayamam." Başını sallıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, sanki o da benim gibi sözlerinden dolayı sarsılmış gibi.

Ben bu konuyu daha derinlemesine inceleyemeden homurdanarak, "Gidelim. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar

iyi." Kararlılık yüzünü kaplıyor ve yürüyüşüne devam ediyor.

keskin sonundan dolayı başım dönüyor, ama uzun bacaklarının onu ne kadar hızlı taşıdığına ayak uydurmak için hızlı adımlarla takip ediyorum. Kılıcını döndürerek, sanki son birkaç dakika hiç gibi savaşçı moduna geri .

Bu bir Fae olayı. Rahatsız ol, konuyu değiştir.

Muhtemelen en iyisi bu. Eğer konuşmaya devam , ağızımdan keşke diyeceğim şeyler çıkabilir.

Kai'nin şeffaflığımdan bahsederken ne demek istediğini tamamen anlıyorum. Ben lafı dolandıran bir kız değilim ve duygularımı saklamakta da iyi değilim. Fikirlerimi kendime saklamamın tek yolu ağızımı kapalı tutmak. Çünkü konuştuğumda, ne kadar aldatıcı kelimelerle ya da bilmecelerle gizlemeye çalışsam da, filtrelenmemiş gerçek ortaya çıkar.

Ama bu beni Kai'nin iddia ettiği gibi iyi bir insan yapmıyor. Sadece beni savunmasız yapıyor. Açık bir kitap olmak beni, bana zarar vermek isteyen herkes için yaşayan, nefes alan bir kullanım kılavuzuna dönüştürüyor.

Bir süreliğine Kayıp Ülke tüm sayfalarımı boş bıraktı. Gösterecek hiçbir şeyim yoktu çünkü boştum. Ama yavaş yavaş ve neredeyse hiç çaba harcamadan Kai bunu çok kısa bir süre içinde değiştirdi.

Sadece onun huzurunda olmak bile beni hayata döndürdü.

Hoşuma gitsin ya da , Armand'ın tahtının arkasında bulduğu kişinin kabuğunun artık var olmadığını söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum ve neredeyse kendimin o versiyonu kötü bir rüyaymış gibi .

Ne yazık ki, kabusumuzun daha yeni başladığını biliyorum.

CHAPTER 7

Ro

"Birkaç dakika içinde avluda olacağız." İfademden akan endişeye engel olamıyorum. "Bu yolun yarısı."

"Ve neden henüz herhangi bir çatışmayla karşılaşmadığımızı merak ediyorsunuz," diye bitiriyor Kai. "Şey, evet. Bu tehlikeli oyunun içindeyiz. Peki tehlike nerede?"

"Belki de ilk sınavımız avluda olacak." "Belki de." Bu öneri beni daha iyi hissettirmiyor.

Hangisi daha kötü bilmiyorum, hiçbir şey olmaması mı, yoksa bir şey olması mı?

Hangisinin daha iyi olduğunu bilmiyorum - oraya hızlı gitmek mi, yoksa şu anda olduğu gibi kaplumbağa hızında gitmek mi?

Bir yanımda sadece koşmak istiyor. Daha önce labirentte zaman tutmuştum ve buradan koşarsam saniyeler içinde avluya varabileceğimi biliyorum. Ama bu hızla birkaç dakikamızı alır.

Etrafımızı tararken, bizi engelleyen dalları ve inceliyorum. Klostrofobiden muzdarip biri değilim ama böyle bir çirkinlik tarafından kapana kısılmaktan hoşlanmıyorum.

Kai'ye doğru ilerlerken, koluna tekrar dokunmamak için aramızda yeterince santim bırakarak biraz daha yaklaşıyorum.

Beni endişeyle inceliyor. "Burası Zarid'in tutsağı olduğun zamanlardan kalma kötü anılarını mı canlandırıyor?"

"Hayır. Aslında bahçeler benim sığınağımdı. Esaret altındayken bulabildiğiniz her güzelliği ararsınız ve ben burayı çok sevdim."

"En çok nesini sevdin?" Sohbet iyi bir dikkat dağıtıcıdır ve Kai havadan sudan konuşmayı seven gibi görünmese de de katılıyor.

Bunu takdir ediyorum. "Zander küçükken buraya getirdim. O küçük bir çocukken yarışır, saklambaç oynar ya da satranç turnuvaları düzenlerdik."

"Kral Zander hala satrancı seviyor. zaman yanında bir tahta taşır ve yenilmezdir." "Benim dışımda herkes için yenilmez." Biraz gülümsedim. "Sence ona kim öğretti?"

"oynarsak kazanacağımızı mı ?" Bana doğru bakan Kai'nin bakışlarında mizah parıldıyor. "Kuşkusuz."

"Hatırlayacak güzel günlerinizin olmasına . O zamanları sevgiyle hatırlayabilmeniz çok şaşırtıcı.

gelenin en iyisini yaptın."

Beni gerçekte olduğumdan çok daha dirençli olarak tanımladığı için onaylamayan bir ses çıkarıyorum.

Ne yazık ki Valora'daki tüm güzel anılarımın karanlık bir yüzü var. Her güzel günüm hüznün gölgeleriyle dolu ve bunun tek sebebi Zander ve benim korku içinde yaşayan mahkûmlar olmamız değil. Merina ve meclisinin oğluma yaptıkları da var.

"Zander cadılar meclisinin laneti yüzünden görme yetisini kaybettikten sonra kalbi kırılmıştı," Kai'ye. "Uzun bir süre bahçeye gitmek ve bazen bahçeyi ne kadar sevdiğini , bahçenin ne zaman durduğunu hatırlıyorum. Labirentin en sevdiği kısmı çiçeklerdi ve artık onları görememek onun için çok acı vericiydi. Tekrar içine adım atabilmesi için uzun yıllar geçmesi gerekti."

"Kör olduğunda sadece beş ya da altı yaşındaydı, değil mi?"

"Evet. Çok gençti. O doğmadan önce başlayan bir savaşta masum bir kayıptı sadece." "Yine de Kral Zander büyük bir hükümdar ve daha da iyi bir adam oldu," diyor Kai olumlulukla.

Oğluma övgüler hiç eskimiyor, bu yüzden biraz canlanıyorum. "Teşekkür ederim. Onunla çok gurur duyuyorum. Körlük lanetinden etkilenen tüm prensler güçleriyle herkesi şaşırttı."

Labirentte bir T noktasına geldik ve Kai yön için bana baktı. Başımı sağa doğru eğiyorum. Kılıcını çekerek bizi avluya götürecek son dönemece önce uzun bir yola çıkıyoruz.

"Merak ettiğim bir şey var," diyorum.

"Evet?"

"Bir anlaşma göre, kraliyet ailesi Merina'ya karşı adaleti sağlamak için mı geçti? Neden olduğu acılar için cadıyı artık cezalandırmak istemiyorlar mı?"

"Onu öldürmeyi çok isterler," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor Kai. "Ama Kayıp Diyar'da kaldığı sürece kimse ona dokunamaz."

"Bu doğru görünmüyor. Evet, burası berbat bir yer ama burada olmak onun için bir kefarettir değil. Onun için bir

kederden etkilenecek bir kalbi yoktur. Aksine, muhtemelen seviyordur."

"Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Sanırım bilmiyorum, ama onunla kısa bir süre görüştüm.

Vaeront'un yerinde." "Onu gördün mü?"

"Evet."

"Yüz yüze mi?"

"Evet."

Kai ilgiyle . "Binlerce yıl boyunca yetkililerden kaçtı. Onun tam karşınızda durması garip olmalı. Nasıl biriydi?"

"Soğuk. Son derece kibirli. Kontrollü. Sanki tüm evrenlerdeki en etkili varlık olduğunun farkındaymış gibi bir kibir taşıyor."

Kai, "Tabii ki kendini bu kadar yüksekte görüyor," diye alay ediyor.

Bir omzumu kaldırarak, "Tamamen haksız değil. Dediğin gibi, bin yıl boyunca yakalanmaktan kurtuldu, sonra da buraya sığınarak

hepinizden tamamen kaçtı."

Merina'nın onu yenmesinden hoşlanmayan Kai, hoşnutsuzlukla homurdanıyor.

"Bu senin suçun değil," diye onu ve onu yakalamaya çalışan diğer herkesi savunuyorum. "O sadece çok güçlü. Tarihin akışını şekillendirdi. Aslında hepimizin hayatının senaryosunu o yazıyor."

Kai kaşlarını çatarak bana şüpheci bir bakış attı. "Ona kesinlikle çok fazla kredi veriyorsun. Elbette kurnaz ve büyük yetenekleri var ama o sadece bir insan."

"Kaderin kendisini manipüle eden bir kişi."

"Yanılıyorsun," diye sertçe karşı çıktı Kai. "Çok yanılıyorsun. Kimse kaderi manipüle edemez. Merina gösteriyi yönettiğini düşünüyor olabilir ama o kaderin kuklası. Farkında olmayabilir ama hak bulacaktır. Kader onun bedelini ödeyecek."

Kederle iç çekiyorum. "Eskiden buna inanırdım, kaderin teraziyi dengelediğine. Çünkü bunu gördüm, biliyor musun? Zander ve diğer prenslerde olduğu gibi. Uzun zaman çok sabır gerektirdi ama kaderin onlara verebileceği en iyi ödülü, kader eşleri gelip lanetlerini bozduğunda aldılar. Onların aşk hikayeleri peri masalları gibi."

Kai gözle görülür bir şekilde sinirlenir. "Kral Zander'ın Kraliçe Maelyn'i o korkunç müzayedelerden birinde bulduğunu unuttun mu?" "Elbette unutmadım."

"Ya da onu kendisiyle evlenmesi için kandırdığını? Pek romantik bir başlangıç değildi."

"Yani, tamam, Zander bu konuda hatalıydı," diye kabul ediyorum. "Bu onun için son derece centilmenlik dışı bir ama Maelyn sarayda onu teselli ettiğimde çok mantıklı ve bağışlayıcıydı. Birlikte geçirdiğimiz birkaç günün ardından ona değer vermeye başlamıştı bile. Artık ona kızgın değildi."

"Ama onu kurtardığımız gün orada değildin." Kai'nin sesi, o zor zamanı hatırlarken ciddileşiyor. "Dehşete düşmüş ve yıkılmıştı. Kral Zander'la birlikte olmak istemiyordu ve bunu açıkça ifade etti. göre, bildiği hayat Zander onu aldığına sona ermişti."

"Böyle söyleyince kulağa gelmiş geçmiş en kötü buluşma gibi geliyor."

"çalıştığım şey, kadının kendisine doğru gelen ödülü görememiş olması. Kaderi tam önündeydi, kelimenin tam anlamıyla bir kol mesafesindeydi ama o bunu bilmiyordu."

Nereye varmaya anlıyorum, sinsi şeytan. "Şu anda o noktada olduğumu mu söylüyorsun?"

"Belki de öylesin."

Geçmiş deneyimlerim nedeniyle hala şüphelerim var. "Dinle, daha iyi bir geleceğin hemen köşede olduğunu düşünerek çok fazla zaman geçirdim, ancak hiçbir şeyin gerçekten değişmediğini fark ettiğimde hayal kırıklığına uğradım. Zander sonunda babasını öldürdüğünde, o gün hayatımın en mutlu günüydü. Bunun tüm sorunlarımı çözeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, kendimi hala bir hapisanede sıkışmış hissediyordum, sadece beni hapseden parmaklıklar fiziksel değildi. İçimdeydiler ve beni korkusuzca nasıl yaşayacağını bilmeyen bir bedene hapsediyorlardı."

"Ama sen Brezilya'ya tek bir yolculuğa çıktın." Kai konuyu benim doğaçlama tatilime getiriyor. "Bu cesaret ister."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Cesaret mi? Zander'ı vedalaşmadan terk ettim. Yüzüne bile söyleyemedim. Kısa bir not bıraktım. Korkakça ve bencilceydi."

"Peki neden gittin?"

"Babam ve kız kardeşlerimle yeniden bağlantı kurmak istiyordum ama daha çok kendimi bulmaya çalışıyordum. Eskiden olduğum kız olup olamayacağımı görmek istiyordum."

"Aklıma gelen en bencilce sebep bu."

"Çünkü bunun ne kadar büyük bir başarısızlık olduğunu bilmiyorsunuz. İşe yaramadı. Yolculuğumun tek yaptığı bana buraya ait olmadığımı göstermek oldu. Eski hayatım gitti. Asla eski ben olamayacağım."

"Şu anda olduğun kişide yanlış bir şey yok." "Tartışılır. Adım bile kulağa tuhaf geliyor."

"Adın ne?"

"Kaçırılmadan önce adım Rosita'ydı. Sonra Valora'da daha fae bir isim almam emredildi ve Zarid

Rowan. O öldükten sonra bir daha asla bu isimle çağrılmak istemedim, bu yüzden Rosita ya da Ro istedim ama ikisi de bana uymadı." Kai birkaç saniye durakladıktan sonra, "Ya sana başka bir isim verseydim?" diye soruyor.

"Ne gibi?" "Bir takma ad."

"Peki bu lakap ne olabilir?" Onunla dalga geçmeye karar verdim.

Sanki bile gerek yokmuş gibi, "Sunny" diye ağzından kaçırdı.

Gülüyorum ama sesim alaycılıkla dolu. "Bunu hak etmediğime eminim. Tanıştığımız andan beri kasvet ve karamsarlıktan başka bir şey olmadım."

"Ama güneş ışığı gibi kokuyorsun," diyor sessizce. "Ve senin varlığında kendimi sıcak hissediyorum." Gururumu okşayan bu ifade karşısında afallıyorum, sertçe yutkunuyorum. "Ne?"

"Gün Diyarı'nın iki güneşinden uzakta geçirdiğin onca zamandan sonra bile, havanın kokusu sana yapışıyor. Sanki senin bir parçanmış gibi özünü taşıyorsun. Bu... tatlı. Ormandaki çiçekler, şafakta çiğle ıslanmış çimen ve taze bal gibi. Ve tıpkı güneş ışığı gibi, her zaman veriyorsun ama çoğu zaman hafife alınıyorsun."

Bu adamın bana söylediği şeyler.

Olumlama sözleri hayatımda çok fazla duyduğum bir şey değil. Beni çok sevdiğini bildiğim oğlum bile güçlü ve sessiz bir tip. Zander duygularını göstermekte söylemekten daha iyidir. Ve krallıktaki diğer herkes bana her zaman çok saygılı davrandı, sanki olumsuz ya da kötü niyetli olarak yanlış anlaşılabilir herhangi bir şey söylemekten korkuyorlar, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorlar.

Ama Kai benim için övgü dolu sözler söyledi. Daha önce hiç bu kadar içten bir nezaketle konuşulmamıştım ve şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Ağzından çıkan her iltifat, çöle dökülen bir kova su gibi ve ben de onu emen çatlak bir toprağım.

Farkında olmadığım korkunç bir susuzluğu giderdiğini .

"Sunny," diye tekrarlıyorum usulca. "Sevdim bunu."

"Hayatın satrançla paralellikleri olduğunu söyleyebilir misin Sunny?" Kai düşüncelere dalıyor, rastgele sorusuyla beni hazırlıksız yakalıyor. "Paralellikler, evet, ama satranç ve hayat aynı değil. Eğer öyle olsaydı, ikincisinde çok daha iyi olurum, öyle değil mi? Çünkü

Satrançta kış tekmeleyebilirim. Ama hayatta insanları *hareket ettiremiyorum*. Aslında tam ." Kai tekrar durdu ve birbirimize baktık.

"Kendini başkasının oyununda bir piyon olarak görmeyi bırakmalısın" derken gözleri ciddiydi.

"Bana kraliçe olduğumu hatırlattığın kısım bu mu? Çünkü kendimi kraliçe gibi hissetmiyorum. Hiç hissetmedim. Bana bu unvan sadece prensin annesi olarak hizmet ettiğim amacı yerine getirmem için verildi. Damızlık bir hayvanın yapamayacağı hiçbir şey yapmadım. Bir inek ya da keçi de olabilirdim."

"İşte şimdi beni kızdırıyorsun," diyor Kai huysuzca. Açık sözlülüğüne şaşırarak kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"İnsanları etkiliyorsun. Daha önce, sevildiğini söylediğimde sadece aileni kastetmemiştim. Gittiğin onca yıldan sonra bile Gündüz Diyarı vatandaşları senden bir azizmişsin gibi bahsediyor. Çökmekte olan bir toplumu tek başına ayakta tutun. Pek çok kişi suç ve ölümle uğraşırken gönderdiğin yardımlar olmasaydı, krallığın hala ayakta kalacağından bile emin değilim. Ve tüm ötesinde, bir sonraki kralı yetiştirdiniz ve yaşadığınız onca şeye rağmen onu iyi bir insan yaptınız. Kral Zander'a kendinden çok şey verdin, çok fazla sevgi verdin, senin sayende şu an olduğu adam oldu. *Hepsi* senin sayende Sunny."

Kuru fondötenimin üzerine daha fazla kova su. Yanaklarım ısınıyor ve kalbim pır pır ediyor çünkü bu kadar yoğun bir şekilde iltifat yağmuruna tutulmak çok bunaltıcı.

Kendimi küçümsemeye geri dönüyorum. "Sen de Merina'ya çok fazla verdiğimi söylemiştin. Benim önemimi abartıyorsun." "Buna şiddetle katılmıyorum. Sen de en az Merina ya da Zarid kadar önemlisin."

"Sırf insanlara sağduyulu davrandığım ve çocuğumu sevdiğim için mi?" "Hayır.

Çünkü sen varsın."

Detay vermesini bekledim ama vermeyince "Bu mı?" diye sordum.

"Bu kadar basit. Herkes dünyayı kendi değiştirir. Hepimizin sadece burada bulunarak bile bir etkisi var. Biz konuşurken siz taşları yerinden oynatıyorsunuz ve bunun farkına vardığınız , hesaba katılması gereken bir güç olacaksınız."

Kraliyet statüm hakkında bir şeyler söyleyecek sandım. Tarih kitaplarında kurbanlık bir kuzu olarak nasıl saygı göreceğim hakkında. Onun yerine, beni iyi bir şekilde alçalttı.

Beni insanlaştırdı.

Uzun zamandır tek istediğim buydu, bir insan olarak görülmek. Bir kraliçe değil. Bir kurban değil. Sadece önemli biri olarak.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey . Kai, bana farklı görüşlerini sunma konusundaki ferahlatıcı istekliliğiyle beni suskun .

Tecrübelerime göre, savaşçılar kraliçelerle tartışmazlar.

Zander görevi devraldıktan sonra bana kendisiyle aynı yetkiyi verdi ve adamlarıyla ne söylersem kabul ettikleri sinir bozucu tartışmalar yaşadım. Ne kadar saçma ya da anlamsız olsun, her isteğim coşkulu bir onay ile karşılanıyordu.

Onlara her şeyi yaptırabilirdim ve bir keresinde teoriyi test ettim, bu da tam bir fiyaskoyla sonuçlandı.

"Gülümsüyorsun, bu yüzden seni kırmadığımı varsayıyorum." Kai'nin ifadesi beni düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Ne?" Gergin ağzıma dokunuyorum. "Sadece komik bir şey hatırlıyorum."

"Anıyı paylaşacak mısın?"

Yürüyüşümüze devam ediyoruz ve hikayeme Zander'in adamlarının ölümsüz sadakatine duyduğum merakla başladıktan sonra itiraf ediyorum, "Biraz fazla ileri gittim. Bir adama şafak vakti iç sarayın dışındaki ana çeşmeye gitmesini ve suyun içinde hoplayıp zıplarken

"Ben Sekizinci Henry" şarkısını söylemesini söyledim. Biri onu zorlamaya çalışsa bile durmamasını söyledim. Talimatlarıma uydu ve tutuklandı. Sırlıslık bir halde, avazı çıktığı kadar şarkı söyleyerek sürüklenip götürüldü. Akıl sağlığı ciddi şekilde sorgulandı ve ancak ben onu söyleyince suçlamalardan aklandı."

Kai'nin dudaklarında bir gerginlik var ve mavi gözlerini kırışıklıklar çevreliyor. Gülümsemeye en çok yaklaştığı an bu.

"Prenses Zaylee'yle birbirinize benzemediğinizi söylüyorsunuz," diye takılıyor, "ama ben buna saçmalık diyeceğim."

Ona sırtıyorum. Kocaman, aptalca bir gülümseme. Yüz kaslarımın olmadığı bir ifade takınmak tuhaf ama hoşuma gidiyor.

Ne yazık ki, bu hafif an uzun sürmüyor.

Başımı sola çevirerek labirentin ortasındaki açık alana bakıyorum. Avludayız.

CHAPTER 8

Ro

Giriş noktasının hemen içinde durup ıssız meydana bakıyoruz. Arnavut kaldırımlı patikalar ortadaki yıkık dökük çardağa çıkıyor. Mermer kubbe tavanın bir kısmı çökmüş ve sütunlar çatlamış ve aşınmış. Çevresine dört kuru çeşme yerleştirilmiş ve burada ve orada bazı beton banklar var.

için neler vermezdim.

Dayanma gücüm azalıyor ve ayaklarımın altındaki acıyı fazla görmezden gelemiyorum. Kayalar her adımda etime batıyor ve çıplak tabanlarım kıyma makinesinden geçmiş hissediyor.

Bornozun alt kısmını kaldırarak, kanamam olup olmadığını görmek için bakıyorum. Kanamıyor. nasırlar beni korudu ama yine de acıyor.

"Benim çoraplarımı giyeceksin," diye emrediyor Kai, botlarını hızla çıkararak.

Ben itiraz edemeden çıplak ayaklarıyla beni kısmen kırık bir bankın üzerine götürüyor. hafifçe iterek bacaklarım bükülene kadar baskı uyguluyor. Kendimi koltuğa bırakmaktan başka çarem yok ve artık ayakta durmadığım için rahatlayarak iç çekiyorum.

Kai çömelerek koyu kahverengi örtüleri ayaklarımın üzerine itiyor.

İlkini giyiyorum ve tenime ne kadar hoş geldiğini görünce rahatlayarak inlemek istiyorum. Bu çoraplar sadece Rüya Alemi'nde bulabileceğiniz özel bir yün türünden yapılmış. Yumuşak, tüylü ve Kai'nin vücut ısıyla ısınıyor. Ağrım anında yatışıyor.

"Başkasının çoraplarını giymek iğrenç ," diyor Kai, baldırımı örtmek için kumaşı yukarı çekerek. "Ama acı çekmene izin vermeyeceğim."

"değil." Belki başkası olsa iğrenç olurdu ama o olunca değil.

Önümde diz çöküyor. Uzun yaşamım boyunca binlerce kez önümde eğilen erkekler oldu ama hiçbirinde içimde kelebekler uçuşmadı.

Kai'nin kolunu bornozun altında, elini eteğimin üzerinde görmek garip bir şekilde erotik. Dudağımı ısırarak, bu görüntüye kendimi çalışıyorum.

Onun merhametini yanlış yorumlamak istemiyorum. Bunu daha önce yaptım ve bir yapmayacağım. İkinci çorabı çekmeyi bitirdiğinde yüzünü kaldırıyor ve göz göze geliyoruz.

Zing.

O elektrik akımı dizimin iç kısmına dokunduğu dışarı fırlıyor ve şimşek gibi patladığı mideme yerleşmeden önce başıma kadar sıçrıyor.

Kelebekleri unutun. Bu

başka bir şey.

Meme uçlarım aniden gerginleşiyor ve sütyenimin sert kumaşı onları kaşındırıyor. Alt karnımın derinliklerinde sıcak bir ağrı var. Belimdeki kumaş ıslaklıkla doluyor ve Kai'nin elini daha yukarı kaydırıldığı düşüncesiyle klitorisimden yoğun bir nabız geçiyor.

Kai'ye olan şaşırtıcı çekimim hakkındaki tüm kafa karışıklığım giderildi.

Aklımı kaybetmedim.

Yaşadığım şey tamamen doğal ve yeni bir şey. Bir tutku.

Kai, en başından beri sahip olduğumdan emin olmadığım bir yanıma harekete geçirdi. Bazı insanlar aoseksüeldir ve ben de sık sık bu yüzden mi hiç kimseyle romantik olarak ilgilenmediğimi merak etmişimdir. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Zarid'le yaşadığım tacizden önce bile erkeklere karşı bir çekim . Ya da kadınlara.

Bu, cinsel uyanış için kelimenin tam anlamıyla en kötü zaman.

Birincisi, hayatta kalmak için Kai'ye güveniyorum ve bu da dinamiklerimizi

karmaşılaştırıyor. İkincisi, yakın geleceğimizde terör ve muhtemel ölümden

başka bir şey yok. Ve üç, bu aşkın karşılıksız ihtimali çok yüksek.

Sanırım son neden hepsinden daha büyük bir akıl tutulması çünkü Kai çok fazla karışık mesaj veriyor. Gözyaşlarımı siliyor. Güçlü ve *değerli* olduğumu söylüyor. Ben koktuğumdan eminken o güzel koktuğumu söylüyor. Onun için ne kadar önemli olduğumdan bahsediyor.

Ama dokunduğumda geri çekildi.

Bununla birlikte, fiziksel temastan hoşlanmadığını iddia eden biri için, gerekli bulduğunda kesinlikle bunu yapıyor.

Çoraplar birkaç saniyedir yerinde ama Kai'nin eli hâlâ tenimde, dizimin hemen altında. Parmaklarını yünün üst kısmında , sanki oturup oturmadığını kontrol ediyormuş gibi ama buna gerek yok. Bu malzeme onu giyen kişiye göre şekilleniyor ve bu bilinen bir gerçek.

Kai çok isteksiz bir şekilde benden ayrılıyor ve ayağa kalkıyor.

Tarçın kokusu tekrar havaya karışıyor ve ben gözlerim dolu dolu, kalbim küt küt atarak oturuyorum.

Kai sanki kasıtlı olarak mesafeli davranıyormuş gibi benden başka her yere bakıyor, ayaklarını botlarının içine sokuyor ve kılıcını eline alıyor.

Kalkmama yardım etmek için elini uzatırken gözleri avlu çıkışına dikilmişti.

Parmaklarımı onunkilere geçirirken, birbirimize bağlı olduğumuz her saniyeyi aşırı analiz ediyorum. Beni fazladan sıkmasını.

Parmak uçlarının avucumun içini sıyırışını. hemen önce başparmağının parmak eklemlerime hafifçe çarpması.

"Bu noktada başımın belaya girmesini beklerdim." Kai işine geri dönüyor ve ellerini kalçalarına koyarak etrafına bakıyor.

"Karşılaşmamış olmamız şüpheli ve endişe verici."

Eğer oflaması bir gösterge ise, işlerin tahmin ettiği gibi gitmediğini kabul etmekten hoşlanmıyor.

"Bu oyunun düşündüğün gibi olmayacağı konusunda seni uyarmıştım." "*Sana söylemiştim*" demekten kendimi alamıyorum.

Kai bana yan gözle bakıyor, ancak huysuz ifadesi sıkıntısını belli etmiyor çünkü ağzı rahat.

Taş suratlı savaşçı hiç gülümsemediği için duygularını iyi sakladığını düşünebilir ama dudakları aslında oldukça etkileyicidir.

Birçok farklı kaş çatma şekli vardır.

Öfkeli olanlar, ağzının köşelerinin aşağı döndüğü. Hayal

kırıklığına uğramış olanlar daha çok somurtuyor.

Dudaklarının inceldiği ve çenesini , kılıcıyla kurumuş çalıları karıştırırken yapmaya başladığı şaşkın olanlar.

Kai emin olmayan bir ses tonuyla, "Belki de çıkmaz gitmeliyiz," diye öneriyor.

"Bilerek yanlış yoldan mı gitmemi istiyorsun?"

"Belki de zorluklar başarısızlık olarak algılanan bir yerde olacaktır. Kapana kısıldığımız bir yerde."

"Bu mantıklı." Dikkatim Kai'nin kemerine taktığı çok sayıdaki silahtan birine kayıyor. "Bir hançer ya da başka bir şeyim olmalı mı?"

"Sana güvenebilir miyim?"

"Bıçak kullanmayı biliyorum. Senin kadar yetenekli değilim ama kendimi savunabilirim." "Endişelendiğim şey bu değil."

Bakışlarım onunkilere sıcıyor. "Bunu kendi üzerimde kullanacağımı mı

düşünüyorsun?" "Kullanacak mısın?" diye soruyor doğrudan.

Dibe vurduğum anın mahcubiyetiyle içimi çektim. "Daha önce söylediklerimi görmezden gelebilir misin?" "Bu unutulması zor bir şey."

"Peki, dene," diye ısrar ediyorum. "Dinle, seni Kai. Kazanmanı istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"*Biz*, Sunny," diye havlıyor Kai. "Ne?"

"Kazanmamızı istiyorsun," diye vurguluyor. "Sana bir silah vereceğim ama sadece benim için savaşmak istediğin kadar kendin için de savaşacağımı söylersen."

"Kendim için savaşacağım," diye kabul ediyorum.

Kulağımı kapatıp beni duymamış gibi yaptı. "O da ne?"

Sadece tekrarlamamı istiyor, ben de , bu sefer daha yüksek sesle. "Kendim için savaşacağım."

Memnun, burun delikleri genişliyor ve omuzları sanki binlerce kilo almışım gibi eğiliyor.

Bana yaklaşan Kai, kemerinden altı inçlik bir bıçak çıkarırken kişisel alanımı işgal ediyor. "Bu hançeri cebinde sakla. Sadece mecbur kalırsan kullan."

Kınlı silahı bana uzatarak avucuma bastırıyor. Silahı tutmaya çalıştığımda, parmaklarımı onunkilere doluyorum çünkü eli benimkine yapışıp kalıyor. Beni hemen bırakmak yerine, yakınımnda dururken elimi tutarak bizi bağlı tutuyor.

Birbirimizin baloncukunda, vücut ısıımızın birbirine karışacağı kadar yakın olduğumuz bu anları yaşamaya devam ediyoruz. birkaç santimlik mesafede hava ağır, yüklü ve canlı.

Aşağıya baktığımda, onun büyük elinin benim küçük elimi yuttuğunu görünce içimden küçük bir zevk geçiyor.

Sonunda Kai bırakıyor ama geri adım atmıyor. Yüzüme , sanki parmak eklemiyle beni okşayacakmış gibi yanağımdan sadece bir santim uzakta duraklıyor. Sonra rotasından sapıyor ve kulağımın arkasına doğru birkaç saç teli sıkıştırıyor.

Bu çok hassas bir jest ve bir an için Kai'nin de bu çatırdayan çekimi hissettiğini açıkça görebiliyorum.

Ama panjurlar tekrar yerine düşer. Boğazını sert bir şekilde temizleyen Kai'nin gözleri sertleşir ve labirente açılan kapıya doğru adım atar.

Omzunun üzerinden bakarak, oyuna devam etme zamanının geldiğini söyleyen bir kaş çatma

hareketi gönderiyor. İşte böyle, duygusal yatırımıyla ilgili geri .

Gerçekten de karışık mesajlar.

CHAPTER 9

Kai

Bir savaşının bir kraliçeye, özellikle de kurtarması gereken bir kraliçeye aşık olmaması gerekir ve bunun bir nedeni var: duygularım muhakeme yeteneğimi ve ölümcül bir hata yapabilirim.

Artan duygular ve sinir bozucu derecede sık ereksiyonlar yüzünden dikkatimin dağılmasını göze alamam ama yine de oluyor.

Pantolonumun önünü gizlice ayarlayarak, şişmiş sikime biraz rahatlama sağlamaya çalışıyorum. Ama faydası yok. Şişmiş şaft derinin içine sıkışmış durumda ve tek yapabildiğim onu görmezden gelmeye çalışmak.

Bana neler oluyor bilmiyorum. Daha önce bir kadın için hiç böyle hissetmemiştim.

Ro'yu önemsiyorum. Ona hayranlık duyuyorum, ona karşı son derece korumacıyım ve onu benim olarak sahiplenmek için kontrol edilemez bir dürtü duyuyorum.

Sadece fiziksel bir şey olsaydı ona olan anlamak benim için çok daha kolay olurdu. Açıkçası, o çok güzel. Her erkek onu fark ederdi, ama bundan daha derin.

Daha önce, Ro'nun gözyaşları içimde tam olarak tarif edemediğim sinir bozucu bir tepkiyi tetikledi.

Pek çok kadının ağladığını gördüm, ama bu bende hiçbir zaman kendi içimden çıkıp dünyayı yakıp kül etme ve sonra da tüm düşmanlarının küllerini avuçlarımda bir adak olarak onun ayaklarının diz çökme isteği uyandırmadı.

Ro'nun yanaklarındaki ıslaklığı silerken ve gözlerine bakarken, ona intikam sözü vermek istedim. Kılıcımı yere bırakmak ve sonuna kadar ona sadakat yemini etmek istedim.

Ona, yaşadığım sürece bana ihtiyaç duyduğu her şekilde sahip olabileceğini söylemek istedim.

Arkadaş. Koruma. Sevgili.

O anda, bir için nerede olduğumuzu unuttum. Daha da şaşırtıcı olanı, *kim* olduğumuzu unuttum. Ben

çirkin bir savaşçı değildim. O da travma geçirmiş bir kraliçe değildi.

Birbirine ihtiyacı olan iki kişiydik.

Sonra o bana dokundu ve beni şok ederek hayallerimden uzaklaştırdı.

Parmakları kollarımdaki büzüşmüş yara izlerine çarptığında, ne kadar uyumsuz olduğumuzu hatırladım ve kendimi ondan uzaklaştırdım.

Verdiğim olumsuz tepki tamamen alışkanlıktan kaynaklanıyordu ve ona yüzyıllardır verdiğim aynı hazır cevabı verdim. Kimsenin bana dokunmasına izin vermem.

İşim gereği başkalarına dokunmam gerekiyorsa, sorun değil. Birini iyileştirmek, platonik bir okşamayla onu rahatlatmak veya bir kişiyi güvenli bir yere taşımak bazen gereklidir.

Birinin yaralarını keşfetmesine izin vermek başka bir konu. Bu her zaman kurallarına aykırı olmuştur. Bu şekilde çok açıkta kalıyorum. Ama Ro'nun yanında kendimi güvende hissetmiyordum. Ellerinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu. O kısa an için kendimi yenilmez hissettim.

Çok

güçlü.

Doğru.

O ana geri dönüp yeniden yapmak için şeyimi verirdim. çekilmek yerine, yerimde dururdum. Yumuşak parmaklarının kollarımı ovmasına izin verirdim ve bunun her saniyesini severdim.

Ama artık böyle bir şansımız yok.

Ben mahvettim.

O zamandan beri, işimin bir parçası olarak mazur görebileceğim bir dokunuşu gizlice yapmaya çalışıyorum. Çorapları ona giydirmek beklenmedik bir şekilde şehvet . Hançeri ona vermek ilahi bir şeydi.

Ona tüm kıyafetlerimi ve silahlarımı vermek istiyorum. Ellerimi bacaklarında gezdirirken teninin ipekliğini hissedebilmek için kendimi silahsızlandırmak istiyorum. Sıcak avuçlarının benimkilere değme hissini içime çekebilmek için.

Ancak Ro ile bir şansım olduğunu düşünmek aptallık olur. Onunla yaşayabileceğim tek şey bu masum anlar ve bunu kabul edebilirim çünkü o benden daha iyi birini hak ediyor. Onun kadar güzel birini.

Muhteşem arkadaşşıma bakıyorum.

Gözlerindeki cesaretle önündeki patıkaya odaklanmış durumda ama kahverengi havuzlarda da endişe var. Son çıkışa doğru ilerlerken Ro, "Labirentin içinde kalmamız gerektiğini sanıyordum," diyor.

Armand bana labirentinin karmaşık ve geniş olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anlamamıştım. Görevleri bu duvarların içinde tamamlayacağımızı sanıyordum ama .

Her çıkmaz ziyaret ettik. Tüm kuytuları ve keşfettik.

Maalesef ya da neyse ki -karar veremiyorum- varış noktalarımız olaysızdı ve artık gidecek başka yerimiz yok

ama dışarı.

"Armand, bir mücadelenin bittiğini duyurduğumuzda labirentin içinde olmamız gerektiğini söyledi," diye belirttim, hilesinin satır okuyarak. " çıkmayacağımızı hiç söylemedi."

"Ama nereye gideceğiz? Kalesine mi? Orasının '*çok dağınık*' olduğunu söyledi." Ro parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor ve derebeyi ile alay etmek için sesini kalınlaştırıyor.

Neredeyse gülümseyeceğim.

Kendimi ona karşı bunu çok yapmak isterken buluyorum ama kaçınıyorum. Yüzümdeki en kötü yara izi yüzünden mutlu ifadeler sadece şekil bozukluğumu artırıyor. O yarayı aldığım da sol yanağımdaki kaslar zarar gördü ve dudaklarım tam olarak kalkmıyor, bu da gülümsememi orantısız hale getiriyor.

"Yakında öğreniriz," diyorum üstü kapalı bir şekilde, çünkü şu anda verecek cevabım yok.

Bir saatten fazladır bu labirentin içindeyiz ve kesinlikle hiçbir şey olmadı.

Dürüst olmak gerekirse, kafamı karıştırıyor.

Normalde görevlerde bu tedirgin olmam ama bilinmeyenden . Ne olduğunu bilmediğim bir tehdidi değerlendiremem ve öngörülemezlik beni dezavantajlı duruma düşürür.

Çıkıştan yaklaşık otuz metre uzaklaştığımızda, açıklıktan sarı bir parıltı yayılıyor.

kısıyorum çünkü her saniye daha da aydınlanıyor ve biraz rahatlıyorum çünkü bu doğru yöne gittiğimiz anlamına geliyor.

"Sonunda," diye .

Görünüşe göre Ro benimle aynı fikirde değil. Titrek sesindeki belirgin endişeyle mırıldanıyor: "Böyle bir ışık Kayıp Diyar'da yok."

"Hayır, öyle değil." Diğer elime palayı alıp gökyüzüne bakıyorum.

Üzerimizdeki gri gölge önümüzdeki kör edici ışıkla uyuşmuyor. Sanki çıkış başka bir dünyaya açılan bir kapı gibi. Sonra, çalılarda değişiklikler başlıyor.

İki duvarlar yavaş yavaş canlanıyor. Yeşil yapraklar büyüyor. Mor ve pembe çiçekler açıyor ve çoğalıyor. Ölümünden başka bir şeye bakmadıktan sonra durup izlemek cazip gelebilirdi, ama hızımı yavaşlatmıyorum, Ro da öyle. "Bu nasıl oluyor?" Ro, sanki çok yüksek sesle konuşmak korkunç bir olaya neden olacaktı gibi fısıldıyor.

"Bir illüzyon mu?" Sanırım. "Gerçek olamaz."

Sadece 15 kaldı. Teoride çok fazla bir şey gibi görünmüyor, ama işler sarpa sarmak üzereyken çok uzak.

Bakışlarım gül goncası kümelerine yöneliyor. Çoğalıyorlar ve başlarının üzerinde yayılıyorlar. Diğer duvardaki çiçeklerle birleşerek bir kemer oluşturuyorlar.

Kapalı sevmiyorum.

"Buraya gel." Sol kolumu kaldırarak Ro'yu palalı tarafıma sığınmaya davet .

Tereddüt etmeden kendini bana doğru bastırıyor ve vücudunun benimkiyle birleştiği noktadan titreşim patlaması yayılıyor.

İşte, özlemini çektiğim his. Tatmin, çok ihtiyaç duyulan bir iç çekiş gibi içimde yükselip alçalıyor.

Ro'ya bu kadar yakın olmak sarhoş edici. Sinirlerim hemen yatışıyor. Alışılmadık korku dağılıyor ve cesaretim artıyor.

Öz-bilinç hala mevcut, ancak Ro'nun beni kabul ettiğini hissettiren bir yolu var.

Eli karnımın üzerinde, en büyük yaralarımın birinin tam üzerinde duruyor ve hiçbir tiksinti belirtisi göstermiyor. Kusurdan çekinmiyor ve çoğu insanın eline fırsat geçse yapacağı gibi parmaklarıyla kalınlaşmış deriyi dürtmüyor, kurcalamıyor ya da incelemiyor.

Arada sırada kadınlar yara izlerim karşısında dehşete düşmek yerine büyüleniyorlar. Daha önce görmedikleri bir rahatsızlık ilgilerini çekiyor ve benzersiz ve ilginç olduğum için bana geliyorlar. Anlatacak harika bir hikayem olduğunu düşünüyorlar - her iz için bir savaş hikayesi.

Hepsini aynı gün aldığımı ve etkinliğin rakibimin kahramanca yenilgisiyle sonuçlanmadığını öğrendiklerinde zaman hayal kırıklığına .

Gerçek çok daha az ilginç: İşkence gördüm, sonra da bir çöp gibi atıldım.

Bu yüzden hikayemi anlatmayı bıraktım. En yakın arkadaşlarımdan bazıları bile nasıl bu geldiğimi bilmiyor.

Kendimi Ro' anlatmak isterken buluyorum ama şimdi zamanı değil.

Çıkıştan sadece beş adım uzaktayız ve neredeyse çıkmak üzere olduğumuza seviniyorum çünkü sahip olduğumuz altı adımlık alan üç metreye . Yeşillik ne kadar sıklaştıysa, alanımıza tecavüz . Dallar geniş omuzlarımı çiziyor. Dallar saçlarıma takılıyor.

Ro'yu korumak için elimden gelenin en iyisini yaparak onun üzerine eğiliyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Aslında ayak uydurmak için koşuyor ve gerekirse onu taşımaya karşı değilim.

Labirentten çıkıyoruz...

Neredeyse.

Son saniyede Ro bağırır ve durur.

Eşiği geçtikten hemen sonra dönüp ona bakıyorum ve cübbesinin dikenlere takıldığını görüyorum.

"Bileklerimi tut," diye emrediyorum çünkü ellerim silahlarımla meşgul.

Bana yapıştığında onu çekip uzaklaştırmaya çalışıyorum ama çalılıklar onun için geliyor. Sanki kendi aklı var ve onun gitmesini istemiyor. Sarmaşıklar kollarını ve orta kısmını sarıyor.

Ro dehşet dolu gözlerle bana bakarken ikimiz de onu kurtarkarar veriyoruz. Ne kadar sert çekersem çekeyim, ipler kopmayacak.

Yeni bir stratejiye ihtiyacım var ve bunu başarmak için tam bir hareket açıklığına

ihtiyacım olacak. Ro'ya kararlı bir şekilde "Bırak beni" dedim.

Şiddetle başını sallıyor. "Yapamam."

"Yapmak zorundasın."

En kötüsüne gibi yüzünü buruşturarak bileklerimi serbest bırakıyor. Hemen, ustaca

bir hassasiyetle kılıcımı kullanıp sarmaşıkları kesiyorum.

Planıma katılan Ro, cebindeki hançerle . Silahı ele geçiriyor ama durumda ona hiçbir faydası olmayacak. Bıçak hâlâ kılıfında ve kılıfında bile onu kullanamayacak kadar kısıtlanmış durumda.

Ben bitkileri koparıırken o çırpınıyor.

Tam son sarmaşığı çalılıkların arasından bir şey fırlıyor ve beni sol kolumdan ısıyor. dişleri derime batan mor bir gül görüyorum.

Çiçeğin gerçek bir ağzı var.

Palamı döndürüyorum, sapı başarıyla kesiyorum ve etrafındaki çitin bir kısmını kesiyorum. Ne yazık ki hızlı

büyüyor ve kestiğim gülün yerini başka güller alıyor.

Etobur çiçekler Ro'nun üzerine üşüşüyor. Dişleriyle Ro'nun sırtındaki ve kollarındaki bornozun kumaşına yapışıyorlar. Etine

çalışırken onları dişlerken görmek ve kumaşın yırtıldığını duymak rahatsız edici.

Yakında yutulabilir.

Hızlı düşünerek silahlarımı atıyorum, ellerimi kullanabilmek için onları yere bırakıyorum. Sonra Ro'nun göğsünün her iki yanındaki malzemeyi tutuyorum ve olabildiğince sert bir şekilde yırtıyorum.

Düğmeler uçuşur ve cüppe başlar.

Kolumu Ro'nun beline dolayarak geriye doğru düşüyorum ve onun kıyafetini terk ederken bizi çıkarmasına izin veriyorum.

Sırtım sert zemine çarpıyor ve yarı çıplak bir Ro düşüyor. Dişlerini çizmelerime geçirdi.

Bir tür yengeç yürüyüşü yaparak birkaç adım uzaklaşıyorum, labirentle aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Kanlı bir yemek yiyemeyeceklerini anladıklarında güllerden hoşnutsuzluk çığlıkları geliyor ve kaybettiklerinin sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Yenilgiyi duyduğumda anlıyorum, bu yüzden tehlike bölgesinden çıktığımızı varsayabilirim. Şimdilik.

"Kahretsin," diye tıslayarak çimlerin

üzerine yığılıyorum. Yemyeşil ve canlı

çimenler.

Aşırı büyümüş çimlerin serin yumuşaklığı bir yastık gibi. Güneş pırıl pırıl parlayarak tenimi ısıtıyor ve pişen toprağın kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

"Gün Diyarı'ndayız." Parmaklarını başımın yanındaki yeşil bıçakların arasında gezdirirken Ro'nun sözlerine inançsızlık karışıyor.

"Nasıl? Nasıl buradayız?"

"Burada değiliz," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum, yeni ışığa alışırken göz kırpyorum. "Armand bizi başka bir evrene gönderemez. O güce sahip değil, yüzden bu bir illüzyon olmalı, tıpkı labirentin sonu gibi."

"Bir illüzyon ısırik izi bırakmaz," diye takılıyor Ro. "Kanaman var."

Kolumu tutarak çiçeğin bende açtığı yarayı inceliyor. Bu sefer ondan uzaklaşmıyorum. Hayır, şimdi, beni asla bırakmaması için sessizce yalvarıyorum.

Bir bakış bile atmadan, "Bir şey değil" diyorum.

"Kai." Sesi telaşlı geliyor, odağı hâlâ kolumda ve çılgınca kolumu işaret ediyor.

"Gerçekten, ben iyiyim. Sadece bir çizik."

"Hayır, ondan değil. Sen... senin

yaraların..." Şimdi tüm dikkatim onda.

Kolumu havaya bahsettiği ısırik izini görüyorum; kırmızı kesiklerden oluşan dairesel bir şekil. Ama

beni aval aval baktıran şey bu değil.

Doğrulup Ro'yu yanıma alarak ezberlediğim tüm yara izlerini arıyorum. Normalde parmak eklemlerimde düzinelerce çizgi bulurdum ama artık yoklar.

Kolumun geri kalanını ve omzumu tarıyorum. Göğsümü okşuyorum ve eskiden izlerimin olduğu yüzüme dokunuyorum, ama hepsi pürüzsüz bir ten.

Yaralarım geçti.

Gitmiş.

"Ben-?"

"Görünüşe göre iyileşmiş." Ro'nun yüzü benimkine yaklaşıyor ve en nefret ettiğim yara izinin olduğu alnımı ve yanağımı çiziyor.

Sinirlerim çok tepkili. Her milimetreyi hissediyorum. Ro'nun parmağındaki ped kaşıma tekrar tekrar çarptığında neredeyse bir tüy gibi gıdıklanıyor.

Resmen beni okşuyor.

Ro bu mükemmellik halime hayranlıkla bakarken midemin çukurunda korku arzuyla karışıyor.

Beni bu şekilde gördükten sonra -estetik olarak hoş- normal görünümüne döndüğümde bana aynı şekilde bakmasının imkanı yok.

Ve ben de eski halime döneceğim.

Bu geçici bir durum. Yaralarım silinemez. Büyücülere ve cadılara danıştım. Tentürler ve tonikler denedim. Berbat kokulu macunlar

. Hiçbiri işe yaramadı.

Armand için ne zalim bir . Ro beni onun sadistliği konusunda uyarmıştı ama beni duygusal olarak nasıl yıkacağını bildiğini fark etmemiştim.

Ve bu... bu beni mahvedebilir.

Birden Ro'nun kucağıma oturduğunu fark edince, ağırlığının sikime baskı yaptığığın farkına varıyorum. çuval bezi ve deri katmanları arasından amının sıcaklığını hissedebiliyorum. Neyse ki ne kadar sertleştiğimi fark etmiyor görünüyor çünkü yara izlerimin yokluğunu incelemekle çok meşgul.

Sırtıma bakmak için öne eğildiğinde, boynumun omzumla birleştiği yeri sıkıyor. Neredeyse bir masaj gibi ve kaçan sessiz engel olamıyorum.

"Özür dilerim." Ro özür dileyen bir yüz ifadesiyle elini hızla çeker. "Bundan hoşlanmadığınızı

unutmuşum." Başımı sallıyorum. "Bana istediğin kadar dokunabilirsin."

"Ama sen dedin ki-"

"Söylediklerim senin için geçerli değil."

"Artık her şey farklı" dediğinde ondan bir anlayış yayılıyor. Hayır, *onunla*

farklı ama bu bilgiyi kendime .

Konuyu değiştirerek, "Çiçekler sana ulaştı mı?" diye

soruyorum. Kendine bir baktı. " sanmıyorum."

Daracık elbisesi bana önünü engelsiz bir şekilde görme imkânı veriyor ve ben de kollarını, gövdesini ve kalçalarını inceliyorum. Çok daha kalın kalçalarını.

Fiziksel görünümü beklenmedik bir şekilde değişen tek kişi ben değilim.

Ro eskisi zayıf değil. Daha sağlıklı, daha dolgun. Göğüsleri o kadar büyük neredeyse üstünden dışarı taşacak.

Bir iniltiyi bastırarak geniş göğüs dekoltesine bakıyorum. Çiçeklerle karşılaşmamızdan dolayı ciğerleri çok çalışıyor. Göğsünün bu şekilde inip kalkması, etinin en iç gıcıklayıcı şekilde kabarmasına neden oluyor. Kumaşı aşağı meme uçlarından birini emmeyi düşündüğümde dudaklarımı yalıyorum.

İşte tam da bu yüzden şehvetin beni ele geçirmesine izin veremem.

Ben metanetli bir savaşıyım, lanet . Yaraları arıyor olmam gerekiyordu, disiplinsiz bir ergen gibi salya akıtıyor olmam değil. İncelememe devam ediyorum.

Ro'nun üzerinde kan yok. Ellerimi sırtına götürüp avuç içlerimi kürek kemiklerinin üzerinde gezdirerek göremediğim sıyrıklar olup olmadığını kontrol ediyorum.

Kötü fikir.

Birinin yaralarını kontrol etmek benim ön *sevişme* anlayışıma pek uymuyor ama

olsun. Teni sıcak kadife gibi.

Ayrıca, inanılmaz kokuyor ve burnumun dibinde olması bana hiç iyi gelmiyor.

Daha önce ona çiçek, bal ve güneş ışığı gibi olduğunu söylediğimde şiirsel davranmıyordum. Kokusu sarhoş edici. Eğer onu sahip olabilseydim, bana verdiği coşkuyu almak için her gün koklardım.

Çalışmam yavaşladıkça, yumuşadıkça sikim ısrarla zonkluyor.

Omurgasını izliyorum. Yukarıdan aşağıya doğru ilerleyerek sırtının küçük kısmına ulaşıyorum, avuç içlerimi düzleştiriyorum ve parmaklarımı açıyorum, böylece onu daha fazla hissedebiliyorum. Serçe parmaklarım kabarıklığı üzerinde geziniyor ve başparmaklarım göğüs kafesinin kenarlarına sürtünüyor.

Tırnağımla memelerinden birini sıyırdım. Kazara tabii ki. Nefesi kesiliyor ve

ağzından çıkan küçük puf çenemi okşuyor. Yüzlerimiz çok yakın.

Neredeyse öpüşüyoruz.

Toplayabildiğim tüm kararlılıkla ellerimi ondan çekip kollarımı teslimiyetçi bir hareketle kaldırıyorum. "Çok özür dilerim,

Majesteleri. Sizi rahatsız etmeye çalışmıyorum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve gözleri bana güvenden başka bir şey vermiyor. "Biliyorum."

Beni mahveden onun güveni. Kendimi özel hissediyorum çünkü onun herhangi bir adama güvenmesi imkansız olmalı -özellikle de adam kirli düşüncelere sahipken- ama bana hayatını ellerime teslim etmekten memnunmuş gibi bakıyor.

Onun güvenine layık olmak istiyorum.

Bu da benim onun beynini sismek için harekete başlıyor.

"Artık gitmeliyiz." Ro'yu kucğımdan yavaşça kaldırıp çimlerin üzerine koyduktan sonra ayağı kalkmasına yardım ediyorum. Elimi kabul ederken diğr hâlâ kınında olan hançerini tutuyor.

Silaha baktığında hafif mahcup bir ifadeyle omuz silkiyor. "Sanırım bu şeyle düşündüğüm kadar iyi değilim."

"Seni savunmak için söylüyorum, kimsenin güllerin saldırısına uğrarsan ne yapman gerektiğine dair bir ders verdiğini sanmıyorum," diye takılıyorum. Hafif şakacı tonumu yakalıyor ve bu onu gülümsetiyor. Bu bayılıyor.

değerlendirdikten sonra, silahı saklamak için en iyi yerin peştamalının sağ askısının içi olduğuna karar verir. Kalçasının çıplak tenine karşı o hançer olmak.

Bir nesneyi kıskanmak benim için tamamen mantıksız ama .

"Sence test bu ?" Ro, cübbesini lime lime olmuş iplere çeviren çılgın çiçeklere bakıyor. "Çünkü eğer , sonunu duyurmak için oraya geri dönmemiz gerekecek demektir."

"Hayır," diye yanıtlıyorum, o kadar kolay olmayacağından emin olarak. "Bu sadece bir baş belasıydı."

Çenesi yukarıda ve omuzları dik, Ro yol göstermem için bana bakıyor. "Peki, ne yapmalıyız?"

Tecrübeli bir cesaretini , ama parmaklarının sıkı yumruklar haline gelişini ya da dizlerindeki hafif titremeyi gözden kaçırmıyorum.

Ayak parmakları çoraplarının içinde endişeyle kıpırdıyor ve onun benim giysilerimden birini giydiğini görmek bile - bir zamanlar üzerimde olan malzemenin şimdi ona dokunduğunu bilmek - sikime daha fazla ısı gönderiyor.

Görmezden gel.

Uzakta parlayan el değmemiş sarayı başımla işaret ediyorum. "Sanırım varış noktamız orası. Oraya dikkatle girelim derim."

CHAPTER 10

Ro

Yine, Kai ve ben hareketsizlik karşısında şaşırđık. Saraya girdiğimizde meydan okumanın açık olacağını düşünmüştüm.

Ama hayır.

"Çok sessiz," diye gözlemliyorum dururken, sesim yüksek tavanlarda yankılanıyor.

Gözlerini kapatan Kai dikkatle dinliyor. Fae kulaklarıyla benden daha iyi duyuyor ve birkaç saniye sonra değerlendirmesini yapıyor.

"şey algılamıyorum. Bir fısıltı bile. Ne bir itiş kakış ne de bir çarpışma var."

"Saray terk edilmiş mi?"

"Terk edilmiş mi? Hayır. Şu an için boş mu? Belki." "Bir saray

ne zaman boş olur ki?"

Asla. Cevabım bu. İster kraliyet etkinlikleri veya toplantıları, ister bir süre kalan onur konukları veya günlük görevlerini getiren personel olsun, her zaman bir hareketlilik vardır.

"Bunu normal bir saray olarak düşünmeyin," diyor Kai. "Armand istediği şeyi görmemizi sağlıyor." "Bu

konuda çok iyi."

Kai, ikinci kata çıkan detaylı mermer trabzana doğru yürürken onaylarcasına homurdanıyor. "Bir İllüzyonistin bu kadar güce sahip olduğunu hiç bilmiyordum. Armand'ın Kayıp Ülke'yi bu hale getirdiğine inanamıyorum. Bir şekilde çirkin şeyleri güzel gösteriyor."

Onun yorumu beni duraksattı.

Çevremizden mi yoksa kendisinden mi bahsediyor?

Yara izleri geçtiğine göre şimdi nasıl hissediyor merak ediyorum. Pürüzsüz cildine baktığı bir an vardı. Bir anlığına bıraktı ve gözlerinde neşenin parladığını gördüm.

"Bu hep burada mı?" dolu büyük bir vazonun bulunduğu yuvarlak bir giriş masasını işaret eden Kai, sanki sapsarı ve yaprakları tekrar ona saldıracakmış gibi uzak durarak masanın etrafında dönüyor.

Ve bu .

Onlara ve diğer her şeye karşı temkinliyim.

Güvenli olduğunu bildiğim tek şey Kai.

"Evet," diye cevap veriyorum, "ve bu çiçekleri tanıyorum. Labirentin dışındaki bahçenin bir bölümünden bir gül melezi."

Çiçekleri şakayık gibi normal güllerden daha büyüktür ve yaprakları çok renklidir. Onlara her zaman suluboya çiçekleri demişimdir çünkü sanki biri gökkuşağı fırçasını almış ve beyaz kağıdın pastel tonları saçma bir desenle izin vermiş gibi görünüyor.

En sevdiklerimdi ama aynı zamanda üzücü anıları da canlandırıyorlardı. Kimsenin durduramadığı istismar için sessiz bir özürdü.

Zarid'le talihsiz bir kavgadan sonra ne zaman iyileşmeye çalışsam, Zander küçük bir çocuğun annesine yardım etmek için yapabileceği tek şeyi yapar, bana bir hediye getirirdi. Buketler onun tercihiydi çünkü beni biliyordu.

Kör olduktan sonra, peyzaj ekibinden bir adam onun yerine çiçekleri toplamaya başladı. Bir keresinde bahçıvanı yatak odamın kapısının önünde vazoyu Zander'e uzatırken görmüştüm. O zaman takdir ettiğim şey hediye değil, birinin oğluma yaptığı yardımdı.

O iyi adam iyiliğinin karşılığını alamadı. Zarid bu jesti bana kur yapmak için bir taktik olarak gördü ve bahçıvanı ölüme mahkûm etti. Ne çabuk ne de merhametli bir ölümdü. Korkunç acı çığlıkları hala zihnimde yankılanıyor, sanki daha dün idamına tanık olmuşum gibi.

Soldaki büyük salona açılan çift kapıya doğru ilerleyen Kai, taht odasına göz atıyor. Lüks malzemelerden inşa

edildiğini anlamak için içine bakmama gerek yok. Altın. Mermer. Kristaller.

Kai mekânı incelerken merakla, "Neden kadar çok insanın yıllık maskeli balolardan bahsettiğini anlayabiliyorum," diyor. "Bahse girerim etkinlik çok şatafatlıydı."

Kafam karıştı, başımı eğdim. "Neden daha önce hiç saraya girmemiş gibi ?" Kai'nin ciddi gözleri bana

doğru dönüyor. "Çünkü girmedim."

Bu benim için yeni bir şey. "Zander ve Kirian barışı sağladıktan sonra baloya ya da askeri toplantılara katılmadınız mı?"

"Hayır."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Senin seviyendeki bir savaşıncının davet edilmiş olması gerekirdi."

"Davet edilmediğimi söylemedim. Sadece asla kabul etmedim çünkü... nedenler." İsteksizce mırıldandığı nedenler beni

benden daha fazla burada olmak istemediğine .

Saraya hayranlık duyabilirdi ama şimdiye kadar bundan kaçındı.

Bu, bugüne kadar nasıl tanışmadığımızı açıklıyor. Ben kaleden ayrılmadım, o da uzak durdu.

Birden karnımdan bir hırıltı geliyor ve ikimizi de irkiltecek kadar yüksek. Sesle birlikte Kai kılıcıyla dövüş pozisyonu alırken ben de zıplıyorum.

Kendimden utanarak gülüyorum, bir elimi guruldayan karnıma bastırıyorum, vücudumun kaba şikayetinden utanıyorum.

Kai atıştırmalık çuvalını sıvazlayarak, "Yemek yemelisin," diyor. "Fazla bir şeyim yok ama en azından seni edecek küçük bir yemek bulabiliriz."

Sesimi tavana yönelterek cesaretle, "Armand'ın becerilerinin ne kadar kapsamlı olduğunu merak ediyorumEğer kadar iyiye, mutfakta yemek olabilir. Beni duyuyor musun, Armand? Yeteneğini kanıtlaman için sana meydan okuyorum."

Şaka yapıyorum sayılır. Sayılmaz.

Merdivenin altındaki kısa koridoru işaret ederek Kai'ye mutfağı gösteriyorum. Sallanan ahşap kapıyı iterek açmaya başlıyorum ama Kai elini benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor.

"Önce benim gitmeme izin verin ama bir şey doğru görünmüyorsa bana söyleyin. Yerinde olmayan herhangi bir şey meydan okuma için önemli bir ipucu olabilir."

Başımı salladıktan sonra, o sağa sola bakarken benim geride durmamı istiyor. Tehdit karar verdiğinde, ben arkasına saklanırken Kai odaya giriyor.

Havadaki yeni pişmiş ürünlerin tatlı izlerini çekip Kai'nin etrafına göz gezdirdiğimde midem yine . Tıpkı hatırladığım gibi, mutfak büyük ama gösterişli değil. Bu oda kraliyet ailesi için değil. Asiller kendi yemeklerini pişirmezler.

Bir buz kutusu, sekiz gözlü endüstriyel boyutta bir ocak ve güzel tabak ve bardaklarla dolu olduğunu bildiğim gri dolaplarla alan pratik. Büyük çiftlik evi lavabosu, sanki aşçılar yemek yapmayı yeni bitirmiş gibi hamur kaplı kaseler, mutfak eşyaları ve sabunlu suyla dolu

Aç bakışlarım gri masa örtüsünün üzerinde dört parlak gümüş kubbenin durduğu uzun masaya yöneliyor. Bir uçta, üst üste dizilmiş kristal tabaklar ve bir yığın cilalı gümüş çatal bıçak takımı var.

Sanki sadece bizim için bir ziyafet.

Armand cidden beni cesaretlendirdi mi? Bize gerçekten güzel bir şey vermezdi, değil mi? "Bunlar genelde burada mı olur?" Kai el sallıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Bu kubbeler ve tabaklar taht odasındaki büyük ziyafetler için ayrılmıştır. Personel bunları asla mutfağa koymaz."

"Lanet olsun." Kai endişeyle, "Muhtemelen başka bir numaradır. her şey olabilir."

Adam haklı. Kubbeler bir arı sürüsünü gizliyor olabilir. Dışleri olan daha fazla çiçek. Bir canavar.

Armand'ın yaratabileceği kabusların sonu yok.

"Özür dilerim," diyorum stresli bir şekilde. "Bu benim hatam. Armand'ı kışkırtmamalıydım."

Her zaman benim tarafımda olan Kai savunuyor: "Bunun zaten burada olmayacağını bilmiyorsun. Seni en çok acıtan yerinden nasıl vuracağını biliyor."

Gerçek bu. Armand'ın en derin arzularımızı saptaması ve zayıflıklarımızı ele geçirmesi çok saçma. Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor ve bunu bize karşı kullanmayı seviyor.

"Başka bir odaya geçelim mi?" Kararı Kai'ye bırakıyorum. O da bana bakıyor.

Tam o sırada karnım bir yardım çığlığı daha atıyor.

Sonra Kai'nin gözlerinde öfkeyle karışık bir sertlik oluyor ve ben *bunu ve onu inciten herkesi sikeyim* diyorum.

"Şurada dur." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni sobanın yanında bir yere götürüyor.

Yüzünü masaya dönmek için benden uzaklaştığında dirseği göğsüme çarpıyor. Beni etmeye çalışmıyor, ama bu masum kaza belimdeki daha da artmasına neden oluyor.

Bu üzücü, aptal . Neredeyse sıırıslıklam oldu. Tenimin biraz yapışkan uyluklarımla arasındaki nemi hissedebiliyorum.

Yeni bir iç çamaşırı için neler vermezdim. Gerçek bir sütyen. Kot pantolon ve tişört. O lanet şeyler ne kadar rahatsız da, resmi bir Fae elbisesi bile alırdım.

"Kai, bunu yapmak zorunda değiliz," diye ısrar , o kubbelere yaklaşırken korkum daha artıyor. "Yemeği unutabiliriz ve bunun yerine bana düzgün kıyafetler bulabilir miyiz diye bakabiliriz."

Çabalarını başka bir yere yönlendirme girişimim hiçbir işe yaramıyor.

"Hayır." Başımı çevirerek bana sert bir kaş çattı. "Açsın ve sana verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacın var."

"Yaşayacağım."

"Kaçmaya hazır olun." Kararlılığı çelik gibi. "Eğer kötü bir şey olursa, beni bekleme. Sadece git." "Nereye gideyim?"

Duraklıyor. "Çok uzak değil. Armand bizi ayırmaya çalışıyor olabilir."

Kai'siz kalma düşüncesi ciğerlerimi paniğe boğuyor ve mırıldanıyorum: "Bir buluşma yerimiz olmalı." "Önerin var mı?"

Kendimi biraz güvende hissedeceğim bir yer düşünmeye çalışıyorum.

Bu sarayın neredeyse her odasından nefret ama kütüphane, hakkında nötr duygular beslediğim birkaç yerden biri. Orada hiç kötü bir şey olmadı. İnsanlar medeniyeti temsil eden bir odada en iyi davranışlarını sergileme eğilimindedirler. Her zaman saygı duyulan bir alan olmuştur, barındırdığı tüm hayatı bilgiler için değerlidir.

"İkinci katta bir kütüphane var," diye cevap veriyorum. "Ana merdivenlerin başında sağdaki ilk kapı olacak." "Kulağa hoş geliyor."

Masanın sonuna giden Kai, kılıcını tabakların yanındaki kubbeye doğrultur. Uzun kılıcını kabzanın altından geçiriyor ve silahını kendisiyle kubbe arasında mesafe bırakmak için bir araç olarak kullanıyor.

Kıçım fırın kapağına dayanana kadar geri çekiliyorum. Sanki yeni gibi ocaktan hâlâ sıcaklık yayılıyor.

Açıktaki kalan arka tarafımın derisini ısıtıyor ama parmaklarım içimde dolaşan adrenalinden dolayı soğuk.

Hareket etmeden duramıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum ve bir diğerine geçiyorum. Kai bıçağıyla kapağı kaldırıyor.

Ve...

Sıcak pastırma ve sosis yığınının buhar yükseliyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum.

Kai şaşkınlıktan yüzünü buruşturarak kapağı masanın üzerine bırakır ve ikinci kubbeye geçer. İki numaralı kapak çıkar.

Krep. Çikolata . Yağlı kahverengi parçalar yassılaştırılmış şekillerin içinde eritilir. Üç

numara. Çırpılmış yumurta, üzerine eritilmiş peynir.

Ve dördüncüsü; kocaman, yuvarlak bir çikolatalı pasta. Yüksekliğine bakarak en az beş kat olduğunu söyleyebilirim. Dışındaki krema koyu, zengin ve parlak. Üstünde, her birinin üzerinde olgun bir çilek bulunan sekiz top krema var.

Birkaç saniye boyunca Kai ve ben sessizce masaya baktık.

Armand, o orospu çocuğu.

Gerçekten .

Midem bir başka hoşnutsuz gümbürtüyü yansıtıyor ve organım acı verecek kadar bükülüyor. Kollarımı kavuşturup krampın yüzümü buruştururken iki büküm çalışıyorum.

"O inanılmaz pislik," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak.

Kai gözlerindeki anlayışla ağzını sempatik bir şekilde kaldırdıktan sonra masanın diğer tarafına geçiyor. Düşünceli bir şekilde büfeyi inceliyor. "Belki de test budur."

"Hiç sanmıyorum." Pastaya bakarken ağzım sulanıyor. "Armand benimle alay ediyor. Çikolata benim favorim. O şeyle hayatta kalabilirim ve başka hiçbir şey yemeden tamamen mutlu olabilirim. Doğum günümde Zander mutfak personeline her şeyi çikolatalı yaptırdı. Krepler, kekler, kekler, içecekler. Çikolatalı çorbalar bile." Kuru dudaklarımı yalıyorum ve bu anın hayal kırıklığını kabul .

"Bu yemeği yiyemem."

"Neden olmasın?"

Ellerimi havaya kaldırarak ofluyorum çünkü cevap çok açık. "Açım ama aptal . Muhtemelen zehirli ya da başka bir şeydir."

" öğrenmenin tek bir yolu var." Kılıcını masanın üzerine koyduktan sonra, Kai pastadan bir parça kapar. Çıplak elleriyle içine dalıyor.

"Ne yapıyorsun?" .

Ne yaptığını tam olarak görebiliyorum, ama bu kadar aptalca ki, bu kadar dikkatsiz olabileceğine inanamıyorum. Gözleri asi bir heyecanla parlıyor. " ."

"Hayır."

"Evet." Dağınık lokmayı ağzına tıktırıyor. "Kai,

yapma!" Bağırıyorum ama artık çok geç.

CHAPTER 11

Ro

Kai çiğnıyor, sonra yutkunuyor ve daha fazlası için hiç düşünmeden geri dönüyor.

Çenem bir karış açık, ona aklını ve kaybetmiş gibi bakıyorum. Gerçi en nasıl bir terbiyeye sahip olduğundan emin değilim. Belki de çömleksiz yemeye alışmıştır.

Ne de o bir savaşçı.

Ama bunu yapmaması gerektiğini bilecek kadar zeki olduğunu biliyorum. Yiyeceklerin güvenli olmadığını varsaymak için her türlü nedenimiz var. Pastanın büyük bir kısmını bitirdiğinde, yüzünde sorun işaretleri olup inceliyorum. Sıkıntıdan yüzü kızarmıyor, acıdan irkilmiyor ya da ağzından köpükler çıkmıyor.

"Kai?" Çok gerginim, ölmesini bekliyorum ve göğsümün derinliklerinde bir yer, bir dünya fikrinden yıkım yüzünden ağrıyor. Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor.

Bu bir memnuniyet sesi olabilir. Ya da... Ya da yere önce yemek borusunun kapanması olabilir. "Kai." Sesim titriyor ve gözlerim yaşıyor. "Bir şey söyle."

"Bu iyi," diye mırıldanıyor. Göz kırpmıyorum. "İyi mi?"

İnanamayarak, sıradaki kreplere izliyorum. Her seferinde üç tane alıyor, yanlarına biraz da pastırma koyuyor. Yiyecekleri sandviç gibi katlıyor ve etkileyici bir hızla bitiriyor.

"Bu... iyi mi?" Şüpheyi tekrar soruyorum.

Tamamen dağınık olması dışında iyi görünüyor. Çikolata ağzını çevreliyor, krema sakalına yapışıyor. Peçete almak parmaklarını yalıyor.

"Evet." Bir otelin kontinental kahvaltısında yemek blogu yazarıymış gibi gelişigüzel bir yorum Kai, "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi değil. Pasta benim damak tadına göre biraz fazla tatlı. Krepler biraz süngerimsi ve ben pastırmamı daha gevrek severim. Ama sağlam bir yemek. On üzerinden yedi verirdim."

kesildi. "Şu anda ciddi misin?" "Yumurtaları henüz denemedim ama-

"

Pervasızlığı sinirlenerek şakaklarımı ovuştururken Portekizce birkaç küfür mırıldanıyorum. "Böyle riskler almamalısın."

"Ne gibi? Bunun gibi mi?" Kai yumurtadan külçe büyüklüğünde bir parça kapıyor, havaya fırlatıyor ve sonra ağzıyla yakalıyor. Çiğnerken yanakları ve bana göz kırpmıyor.

O. Göz kırpmıyor. At. Bana.

Huysuz savaşçı aslında şakacı davranıyor ve ben bunu aynı hem sinir bozucu hem de çekici buluyorum. "Sana gülmeli miyim yoksa bağırmalı mıyım emin değilim."

"Yemek istedin," diye açıklıyor, sanki benim için yiyeceklerin güvenliğini test etmek önemli bir şey değilmiş gibi. "Artık yiyebilirsin."

Küçük aşkım yoğun bir karasevdaya doğru ilerliyor ve kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. "Benim iştahım uğruna kendini tehlikeye atmamalısın."

"Acı çektiğini görmeyeceğim."

"Ve senin ölümünü izlemek istemiyorum."

"Ölmeyecektim. Önce iyice düşündüm ve bir şeyin farkına vardım." "Neymiş o?"

"Armand'ın şu anda bizi izliyor olma ihtimali nedir?" "Oh, yüzde yüz.

Kesinlikle eminim."

"Armand'ın en büyük sapkınlığı yoksunluk," diye analiz ediyor Kai. "Bu yemek, bizimle uğraşırken yeteneklerini sergilemesi için bir fırsat. Ağzımızın sulanmasını ve arzuyla savaşmamızı istiyor, ama nihayetinde, umutsuzca istediğimiz bir şeyi şımartmayı reddetmemizi izlemek istiyor."

Bu çok zekice bir gözlem ve de bundan daha iyisini söyleyemezdim. Kai gerçekten . "Evet, tamam." . "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ayrıca, bizi bir pastayla alaşağı etmesinin ne kadar can sıkıcı olacağını hayal edebiliyor musunuz? İmkânı yok. Zehir gibi hızlı bir şeyle eğlencesini mahvetmeyecektir. Ben sadece onun aklını sikerek karşılık ."

Kai yumruğunu kaldırıyor ve orta parmağı dışarıda kalacak şekilde sallıyor.

Biraz gülümsedim.

Kai bu kaba hareketi Gece Diyarı kraliçesi Quinn'den öğrenmiş olmalı. Valora'geldiğinde, krallık vatandaşlarının çoğu daha önce hiç insanla tanışmamıştı ve birçok insan geleneğine yabancıydılar.

Quinn cücelerle ilk tanıştığında onlara başparmaklarıyla selam verdi ve onlar da kendi kişisel selamları olarak benimsediler. Bunun Gündüz Diyarı'ndaki gnome bölgelerine de yayıldığını duyduğumu hatırlıyorum ve kraliyet mensuplarına her zaman bir saygı işareti olarak başparmaklarını kaldırıyorlar.

Ne kadar sevimli mi?

Keşke kendim görebilseydim.

Valora'yı asla terk etmemeliydim. Eğer kalsaydım ve orada kalmaya devam etseydim, belki mutluluk için bir şansım olabilirdi.

Belki Kai gibi biriyle tanışabilir ve kendime ait bir aşk hikayem olabilirdi. Seyahat edebilir ve deneyimlememe izin verilmeyen büyüdü dünyanın gerçek bir kaşifi olabilirdim.

Değiştiremeyeceğim bir geçmiş için çok fazla *keşke* var ve kendime bunu bırakmamı söylüyorum. İçinde bulunduğum çukurda debelenmek beni çukurdan çıkarmayacak.

"Ne ?" Kai soruyor. "Çok asık suratlı oldun."

"Olasılıklar." Önemli değilmiş gibi elimi kayıtsızca sallıyorum. "."

"Bunu kaçırmak istemezsiniz." Kolunu masanın üzerinde gezdirerek uygun bir ses tonuyla "Bu yemekte bana katılmaz mısınız ?"

diye soruyor.

Dudağımı ısırarak ocaktan uzaklaşıp yemeğe yaklaşıyorum.

Artık ona sahip olabileceğime kendimi inandırdığım için, baş döndürücü bir beklentiyle doluyum.

Kai arkasındaki tezgâha dönüyor ve büyük bir seramik kavanozdan bir pasta bıçağı . Sonra da çikolatalı tatlıyı keserek kalın tabakaların dalıyor.

Dilimi tabağa yerleştirdikten sonra Kai diğer elinde bir çatalla masanın benim tarafıma geliyor. Yemeği bana uzatmak yerine çatalın üzerine yapışkan bir parça atıyor.

Çatalı bana doğru uzatarak pastayı yüzümden sadece birkaç santim uzakta tutuyor.

"Bana yedirecek misin?" Şaka yaptığını düşünerek soruyorum çünkü eylem çok samimi geliyor.

"Neden olmasın?" Kai ciddi bir şekilde cevap veriyor, sesi normalden biraz daha boğuk. "Sana hizmet etmek için yaşıyorum çünkü sen benim kraliçemsin." Kraliçem.

Bu unvandan uzun zamandır nefret ediyorum ama Kai'den duyunca sahiplenme gibi geliyor. Ait olmak gibi. Bir krallığa değil ama *birine*.

*Kai'*ye.

Bunu

sevdim.

Heyecan dalgaları midemdeki açlık sancılarına katılıyor.

Kai'yi istiyorum. Pastayı istiyorum. Kai'yi ve pastayı aynı anda istiyorum. Mükemmel bir dünyada, pastayı onun karın kaslarından , ama bununla yetineceğim.

Öne doğru sallanıp, ısırtığı alıyorum.

Şeker patlaması dilime çarpıyor. Gözlerimi kapatıp yavaşça çiğniyorum, tadını .

İyi yemeğin tadını neredeyse unutmuştum. Armand'ın tutsaklığında bana ara sıra kırıntılar verilirdi. Gerçek kırıntılar. Boş sandığın dibindeki kırık krakerlerden arta kalanlar benimdi. Kireçli parçalar kuru ve çok tuzluydu ve beni her zaman eskisinden daha aç ve susuz yapıyorlardı.

Ama bu kek... o kadar nemli ki muhtemelen pipetle içime çekebilirim.

Yutkunduktan sonra Kai' bakıyorum, çatalı ikinci kez doldurmasını bekliyorum ama boş kap havada asılı duruyor.

Bana bakma şekli vücuduma beyaz bir ürperti gönderiyor.

Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştır ve aceleyle aldığı nefesi dudaklarının geçer. Genelde gözleri açık mavidir ama göz bebekleri büyümüştür ve göz kapakları ağırlaşarak kirpiklerinin gölgesinde kalmıştır.

İlkel ve ham bir şey geçiyor. Cinsel enerji.

Gerginlik odayı dolduruyor, havayı hissedilir hale getiriyor. Kollarımdaki tüyler diken oluyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki sanki koşuyormuşum gibi hissediyorum.

Kai'nin kasıklarına baktığımda neredeyse nefesim kesiliyor.

Pantolonunun içindeki sikini görebiliyorum. Şok edici derecede büyük, sağ kalçası boyunca uzanırken deriyi geriyor. Bugün erken saatlerde, tanıştığımızda çıkıntıya bir an göz atmıştım ve o zaman sertleşmiş olabileceğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

O zaman ile şimdi arasındaki boyut farkı çok açık.

Vay, vay, . Sanırım Kai'nin bana olan ilgisi konusunda hayal görmüyorum. Onun sinyalleri her yerde olabilir, ama onun

ereksiyon açık bir kanıttır.

Neye fark edince tabağı ve çatalı nazikçe bana uzatıyor ve "Kendi yemeğime başlamalıyım" diye mırıldanıyor.

Sarsıldığını belli edencesine, beceriksizce büfenin ucundan kendi tabağını ve çatal bıçak takımını toplarken bazı takırtılar duyulur.

Tabağını doldurduktan sonra, bir süre yemek yiyemeyecekmiş gibi yumurtaları ağzına tıktırmaya başlıyor. Bu akıllıca. Yemeğin bir daha zaman elimize geçeceğini bilmiyoruz.

Benim için bu son yemek olabilir.

Aslında bu bir olasılık ve kaçınılmaz ölümümü düşündüğümde derin bir keder hissediyorum. Saatler önce buna hazırdım.

Hatta bunun için yalvarıyor.

Artık bunu istemiyorum.

Eğer şimdi ölürsem, hayatımın çoğunu değerlendiremediğimi bilerek mezara gideceğim.

Hayatımın boşa gittiğini bilerek.

"En büyük pişmanlığımın ne olduğunu bilmek ister misin?" Yemek yerken Kai'ye sordum. Yüzünde gerçek bir ilgi var. "Evet, istiyorum."

"Günlerin geçip gitmesini diledim. Gerçek şu ki, zamanı hafife aldım. Her günün her dakikasında yarını düşündüm. Ya da gelecek haftayı. Ya da ondan sonraki yılı. Hep ileriye bakıyordum."

Sempatî gözlerini ısıtıyor. "Zor bir hayatın oldu. Senin durumunda olan herkes aynı şeyi yapardı."

İç çekerek başımı sallıyorum. "Zamanın daha hızlı geçmesini istemek her zaman yaptığım bir şey. Kaçırılmadan önce bile şu anı yaşamakta zorlanıyordum. Çocukken, şimdiki zamanın tadını çıkaramayacak kadar gelecek için sabırsızlanmakla meşguldüm. Gençlik yıllarımdan nefret ettiğimi hatırlıyorum. Kötü oldukları için değil, ileride olacaklar konusunda çok heyecanlı olduğum için. Başarılı bir kariyere, sevgi dolu bir evliliğe, mükemmel bir eve ve ideal bir aileye sahip olmak istiyordum."

"Bunları istemekte yanlış bir şey yok."

Bu konu iştahımı kaçırdı ama yine de yumurtalarımı toplayıp büyük bir ısırık alıyorum.

"Kaçırıldıktan sonra daha da kötüleşti," diyorum. "Farklı türde bir keşke haline geldi. Dört gözle bekleyeceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum, bu yüzden heyecanlanmak yerine sadece günlerin bitmesini istiyordum. Uyuyana ve hiçbir şey hayal etmeyene kadar her saniyeyi saydım. Ne kadar aptalca değil mi? Hayal kurmak bile istemiyordum. Sadece istedim."

"Kimse seni bunun için suçlayamaz Sunny." Kai'nin takma adımı kullanması konuşmanın karanlığını biraz olsun dağıtıyor. "Hayatı daha çok sevmeye çalışmalıydım, özellikle de çocuğum olduktan sonra. Bunu kendim için yapamıyorsam, başkaları için yapmalıydım."

Zander. O, her şeyi sıradanlaştırmak yerine kısacık mutluluk anlarının değerini bilen bir anneye sahip olmayı hak ediyordu."

Kai tüm dikkatini bana vermek için temizlediği tabağını yere bırakıyor. Uzun süre boş kaldıktan sonra midem acı verici bir şekilde gerildi, bu yüzden yemeğimin sadece yarısını bitirmiş olmama rağmen, ben kendiminkini bırakıyorum.

Kai'benim için bir çözümü ya da bilgece sözleri olmasını beklemiyorum ama sonra "Ya şimdi eğlenmeye ne dersin?" diyor.

Anlamsız konuşuyormuş gibi gözlerimi kısıyorum. "Ne?" "Sadece

bir düşünce, bugünün tadını çıkarabiliriz."

Ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor çünkü önerisi çok gülünç. "Başımızın üzerinde mecazi bir giyotin var."

Bir omzunu kaldırıyor. "Henüz düşmedi."

"Ama olacak. olduğunu göremiyor musun? Tüm bu olaysızlığı? Tüm bu bekleyiş?" Karşılaştığımız tehlikenin eksikliğini belirtmek için kolumu uzatıyorum. "Bu psikolojik savaş. Armand bizi terletmek istiyor. Gardımızı düşürmemizi istiyor hiç beklemediğimiz bir anda ilk darbeyi."

"Evet, bunu ." Kai bu ifşaattan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Eğlenmemizi çok istiyor, sırf bunu mahvedebilmek için," diye devam ediyorum. "Eğer iyi vakit geçirmeye karar verirsek, onun ekmeğine yağ sürmüş oluruz."

Kai, "Tam da artık yapmak söylediğin şeyi yapıyorsun," diyor. "Geleceğe bakıyorsun. Evet, eninde sonunda işler yoluna girecek. O zamana kadar zamanımızı sinerek ve titreyerek geçirebiliriz. Ya da... Elde edebileceğimiz tüm olumlu deneyimleri içimize çekebiliriz. Her an her."

"Tamam." Hâlâ saçmaladığını düşünerek bir elimi kalçama koyuyorum. "Yemek harikaydı, ama sırada ne var?"

Ben tarçın kokusunu alana kadar bana doğru adım atıyor. "Şu anda, mevcut koşullarımız içinde herhangi bir şey yapabilecek olsaydın, bu ne olurdu? Ne yapmak isterdin? Eğer saray gibi işlevselse, nereye giderdin?"

Sorularını ciddiyetle değerlendiriyorum ve bir cevap bulmam uzun sürmüyor.

Kendime baktığımda vücudumdaki lekeleri ve izleri görüyorum. Ayak parmaklarımı oynattığımda aralarındaki kırı hissedebiliyorum. Saçlarım yıkanmamış ve tel tel.

"Temizlenmek isterdim," diye cevap veriyorum kesin bir ifadeyle. "Sıcak su cildimin üzerinden akarken vücudumun her yerini keselemek." Cevabımdan tatmin olmuş görünen Kai, sanki karar kesinleşmiş gibi başını sallıyor. "En yakın duş nerede?"

Arkasından buz kutusunun diğer tarafındaki bir kapıyı işaret ediyorum. "Şurada bir personel tuvaleti var."

Onu takip etmem için parmağını sallayarak masadan kılıcını aldı ve uzun kılıcı hazır bir şekilde bana doğru ilerledi. Kapıyı açıyor, odanın içini kontrol ediyor ve sonra temiz olduğunu bildiriyor.

Kai'nin yanından geçip sade banyoya bakıyorum.

Duvarlar bej renkli fayanslarla kaplı ve tavana yakın uzun yatay bir pencere mekânı tamamen aydınlatacak kadar ışık alıyor. Sağımda bir tuvalet ve onun diğer tarafında küçük bir ayaklı lavabo var. Dikdörtgen bir ayaklı duş odanın büyük bir kısmını kaplıyor ve camla çevrili. Duşun hemen dışındaki küçük bir rafta basit bir kalıp sabun ile şampuan ve saç kremi olduğunu tahmin ettiğim iki kap var. Bunun tahta saplı diş fırçası ve bir tüp macun var. Yerde, rulo yapılmış beyaz havluların bulunduğu kahverengi dokuma bir sepet var.

Oda sıkıcı ve pratik. Gösteriş yok. Sadece temel şeylerle dolu.

Ve buna bayılıyorum. Yaşadıklarımın sonra, çıplak ihtiyaçlara sahip dünyadaki en lüks şey gibi görünüyor. "Yani." Kai'nin sürekli huysuz yüzüne ve savaşıya biraz takılmadan edemiyorum. "Eğleneceksin,

Ha? Bu gülümseyeceğin anlamına mı geliyor?"

Burnunun ucuyla bana bakarken kibirli bir şekilde çenesini kaldırıyor. "Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Henüz görmedim ve da ne kadar merak etmeme neden oluyor." Düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. "Fıkra anlatmakta iyi değilimdir. Hiç kimse seni gıdıklamaya çalıştı mı?"

"Ellerini tutmak istiyorlarsa hayır."

Ah. Dokunmama kuralı. Bunu unutup duruyorum, özellikle de yaraları geçtiğinden beri.

"Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum," diye itiraf ediyor Kai. "Belki gençliğimde gıdıklanıyordum ama bu uzun zaman önceydi. O olaydan önce."

Daha fazla açıklama yapmadan anlıyorum. "Hayatınızın büyük bölümünde gerçekten sevgisiz mi kaldınız? Hiç romantik ilişkiniz olmadı mı?"

"Ara sıra, kısa süreli karşılaşmalarım oldu." Sesi düz ve rahatsız olduğunu anlayabiliyorum çünkü bakışları benim dışımda her şeye yöneliyor. "Ama hiç kimseye bana dokunmalarına izin verecek kadar güvenmedim. Kurallar vardı ve niyetlerinin saf olmadığını varsaymakta haklıydım. Sonrasında yaydıkları dedikodular bunun kanıtıydı."

Birinin Kai'ye bu şekilde ihanet etmesi fikri içimde öfke patlamasına neden oluyor ve onun bana karşı gösterdiği korumacılığın tadına varıyorum.

"Senin hakkında kötü konuşmalar mı?" diye sorarken sesim sert çıkıyor.

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "Onlar heyecan arayanlardı. Sert bir savaşçıyla birlikte olduklarını söyleyebilmek isteyenler. Görünüşümden dolayı sert ya da tehlikeli olduğumu düşünen kadınlar. Gerçi öyle olmadığımı öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğradıklarından şüpheleniyorum."

"Sen ne değilsin? Kaba veya tehlikeli?"

"Yatakta değil," diye açıkça belirtiyor. "Ben nazik bir aşığım ve bunun bir hayal kırıklığı olduğuna inanıyorum."

Nazik bir aşık. Bu terimin tanımını bile bilmiyorum ve bunu deneyimlemenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

Yumuşak bir okşama nasıl hissettirir? Tüy kadar hafif bir öpücük? Yavaş bir ritim?

"Bana dokunmana izin söylediğimde ciddiydim," diye ekliyor Kai içtenlikle. "Eğer istiyorsan, izin veriyorum. Her zaman." "Neden? Kraliçe olduğum için mi?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Çünkü *sen sensin*."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Söylememi ister misin?" Kai soruyor ama bunu kavgacı ya da isteksiz bir şekilde yapmıyor. Başını eğip bana şefkatle baktığında, sanki sözlerinin beni ne kadar etkilediğinin farkına varıyor ve bana arzu ettiğim şeyi verme isteğinden başka bir şey görmüyorum.

"Evet," diye fısıldayarak cevap veriyorum. Bunu açıkça söylemesini istiyorum. Artık karışık sinyaller veremem. Kai'nin benim hissettiklerimi hissedip bilmek zorundayım. "Anlat bana."

Sanki bunu açıklamak onun için zormuş gibi, vereceği cevabı düşünürken dudakları düşünceli bir kaş çatmayla seğiriyor. "Sen Sunny, benim tüm kurallarımın istisnasısın. Benim her şeyim -hayatım, kalp atışlarım, eğer şu anda bir ruhum olsaydı- senindir. Sesini duyduğum anda benim amacım oldun. Aldığım her nefes senin için ve bunun nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Sadece doğru olduğunu biliyorum. Tıpkı Gündüz Âleminin iki güneşi ya da Gece Âleminin üç ayı olduğu gibi, *senin de ben* varım."

Dürüstlüğü nefesimi kesiyor çünkü artık bana olan ilgisinin kişisel olduğunu biliyorum. Sadece kadın olduğum ve burada olduğum için değil.

Bir çok Fae için tek gereken bu. Kolaylık ve fırsat. Ama Kai ve

benim sahip olduğumuz şey sıradan değil.

Büyük bir şey. Önemli. Hayat değiştirici.

Bunu hissetmiştim ve o da bunu doğruladı.

Bu ne kadar harika olsa da korkmakta haklıyım. Başımız çok büyük belada. Armand bununla çok eğlenecek. Bu oyunu o hasta pislik için çok daha ilginç hale getirdik çünkü iki insanın aşık olmasını izlemekten mutlak zevk alacak, sadece onları için.

Belki de şimdiki zamanda kalmak en iyi fikirdir. Çünkü uzun vadede birlikte olma ihtimalimiz çok düşük ve ikimizden birinin bu oyunda ölmesinin nasıl bir şey olacağını düşünmek çok acı verici.

Kai suyu açmak için eğilir. Sprey neredeyse anında ısınıyor ve havayı ılık bir nem kaplıyor.

"Burada seninle kalacağım," diyor bana tavizsiz bir ses tonuyla. "Mahremiyetinizi koruyabilmeniz için arkamı döneceğime söz veriyorum."

Armand'ın ahbaplarının tacizlerinden sonra, Kai'nin bana eşlik etme planı beni paniğe sürüklemeliydi ama başka türlü de olmazdı. Beni yalnız bırakmak istese bile, yapmaması için ona yalvarırdım.

"Tamam," diye kabul ediyorum, kalbimi dizginlemeye çalışarak.

Kai bana o neredeyse gülümsemelerinden birini veriyor. "Cennet sizi bekliyor kraliçem. Hiçbir şey Armand'ı bir başkasının mutluluğundan daha fazla rahatsız edemez ve hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez. O yüzden bu düşün tadını çıkarın."

CHAPTER 12

Kai

Eğlenmek mi? Bu önerinin dahice mi yoksa tamamen sorumsuzca mı olduğundan emin değilim. Belki de her ikisi de, ama fark etmez çünkü artık buna kararlıyım. Sonuçlar ne olursa olsun, kendi zararına olsa bile Ro'ya iyi vakit geçireceğim.

Duyularım oldukça tepkili, ama olması gerektiği için değil.

Daha iyi bir savaşçı olsaydım, yaklaşan düşmanların ayak seslerini dinlerdim. Onun yerine tek duyduğum, Ro'nun teninden akan suyun şırıltısı ve ara sıra iç geçirmesi.

Burnum başka birinin kokusunu almak için havayı koklamak yerine, çiçek sabununa ve Ro'nun beraberinde taşıdığı tatlılığa odaklanıyor.

Hareket eden gölgeler için kapının altını kollamam gerekirken, buğulanmış camın Ro'nun parıldayan silüetini hayal etmekle meşgulüm. Bir metre, diri göğüslerine köpüklerle masaj olabilir. Parmakları her kıvrımın üzerinde kayıyor, her yarığa dalıyor olabilir.

Ona geri dönmeyeceğimi söyledim ve de, ancak bu daha önce hiç karşılaşmadığım düzeyde bir ayartmayla mücadele anlamına gelmiyor.

Belki de önümü göremediği şanslıdır. O zaman ne kadar sert olduğumu fark ederdi. Mutfakta ereksiyonumu gördü ama o zaman yarı kalkıktım. Eğer şimdi sikime baksaydı, sanırım ondan korkardı.

Fizyolojik olarak seks sırasında çok sert çünkü sikim anormal derecede büyük. Evet, bu konudaki şikayetlerimin beni ayrıcalıklı bir pislik gibi gösterdiğinin farkındayım. Zavallı ben, kocaman aletimle. Ama Ro ufak tefek biriyle onu yarabilirim.

Bu da onunla neden asla çalışamayacağımızın bir başka kanıtı. Her anlamda birbirimize uymuyoruz. Birbirimize çok zıtız.

Ama yine de onu istiyorum.

Çok kötü.

Bana tedbiri elden bırakma isteği veriyor. Vahşi tarafımı ortaya çıkarıyor.

Ona söylediğim şeyleri söylememeliydim. Ona aşık olduğumu da söyleyebilirdim ve duygularımı ona yüklemem yanlıştı.

İlginçtir ki, ona içimi döktüğümde hiç de rahatsız olmuş gibi görünmedi. Aksine,

şaşırmış ve mutlu görünüyordu.

Sanırım Ro'nun neden açık sözlülüğümü kabul etmekten bu kadar memnun olduğunu biliyorum.

Kılıcımı kaldırarak yansıtıcı metali yüzümün önüne koyuyorum ve izsiz cildime bakmak için ayna olarak kullanıyorum. Fiziksel mükemmelliğimin yarattığı bu illüzyon, vücudunun normalde vermeyeceği tepkileri vermesine neden olmalı.

Yere bakarak Ro'nun kıyafetinin atılmış parçalarına bakıyorum. Külotunun kasık bölgesinde bariz ıslak nokta var. Uyarılmışlığının kanıtını görmeden önce bile kokusunu alabiliyordum. Mutfakta, amının sırlısklam olduğunu biliyordum.

Bu gerçek bana yardımcı olmuyor.

Neredeyse bir inilti gibi tatmin olmuş bir ses daha çıkardığında, sikim sertleşiyor. Elimi şaftımın üzerine koyup sıkıyorum, sadece biraz rahatlamaya çalışıyorum. Onu ovma, avucumun içinde boğma ve kadar okşama dürtüsü giderek daha zor hale geliyor.

"Brezilya'ya döndüğünüzde en çok eğlendiğiniz şey neydi?" Sıradan bir sohbetin beni şu anki durumumdan uzaklaştıracağını umarak soruyorum.

"Eğlence mi? Uh..." Cevabı bulmakta zorlanıyormuş gibi duraksıyor. "Unutma, bu konuda pek iyi değilim. Dürüst olmak gerekirse, orada olmak yanlış geliyordu. Çok şey değişmişti. Hayat insanlar için çok hızlı ilerliyor. O kadar uzun süre elektriksiz yaşadıktan sonra, tüm teknolojik gelişmeler kafamı karıştırdı. Cep telefonları insanlar için çok önemli. Onsuz zar zor çalışabiliyorsunuz. Her şey için bir uygulamanız olması gerekiyor."

"Uygulamanın ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Aynen öyle. Kız kardeşlerim de. Babam emekli olmanın ve çiftliğini satmanın eşiğinde. Nişanlım başka biriyle evlendi."

'Nişanlı' kelimesini kalbim yerinden gibi garip bir sıçrama yapıyor. "Nişanlı mıydınız?" "Kısa bir süre, kaçırılmadan bir ay kadar önce."

Nedense onun başka bir adama aşık olduğunu duymak bende fiziksel bir rahatsızlık yaratıyor. Göğsüm sıkışıyor ve

yemek yanıyormuş gibi hissediyorum.

Boğazımı temizleyerek kıskançlığımı bastırıyorum. "Sevdiğin birinden ayrıldığını fark etmemiştim. Seni beklemediğini görmek büyük hayal kırıklığı yaratmış olmalı."

Şaşırtıcı bir şekilde Ro hafifçe güler. "Oh, üzgün değildim. Birini bulmasını umuyordum ve buldu . Ben yokken geçen yedi yıl içinde yeni eşinden dört çocuk sahibi olacak kadar hızlı ilerledi."

"Ve bu sizi üzmedi... neden?"

"O ve ben tam olarak bir tutku eşleşmesi değildik. Kilisede tanıştık, iyi bir adamdı ve yaklaşık aynı yaştaydık. Bölgemiz kırsal ve küçüktü. İkimiz de gezgin değildik ve evlenmek bizim için mantıklıydı. Mantıklı olan buydu. İyi ki olmamış çünkü evlenseydik ikimiz de gerçekten istediğimizden daha azına razı olacaktık."

Rahatlama gergin kaslarımı gevşetiyor. Ro'nun planları bozulduğu için mutlu olmamalıydım ama .

Bu çok boktan.

durumdayım.

O sıkıcı, sıradan adamla evlenmeli ve kalan günlerini Valora'dan ya da Fae'lerden tamamen habersiz yaşamalıydı. Eğer daha iyi bir insan olsaydım, bu benim gerçek görüşüm olurdu, ama değil. Hiç de değil, çünkü o zaman şu anda benimle olmazdı.

"Sormamın sakıncası yoksa, kaçırılma olayı nasıl gerçekleşti?" Merak ettim.

"O sabah çiftliğimin yakınındaki bir yolda yürüyüşe çıkmıştım." Cevabı karmakarışık ve kelimelerinin arasında, ağzının içinde fıçalanan bir diş fırçasının belirgin sesini duyuyorum. "Uzak bir bölgeydi, çok güvenliydi. Ya da ben öyle sanıyordum. Birisi arkamdan , görünüşe göre hiçbir yerden. O sırada beni götüren kişinin insan olmadığını ve başka bir dünyaya açılan bir geçide sahip olduğunu fark etmedim." Biraz su çalkalıyor, tükürüyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Adam beni içinden geçirdi ve bildiğim sonraki şey, kendimi Gündüz Diyarı kalesine bakarken ."

Sıradan konular için çok fazla.

Bu konuşma ağır bir hal aldı, ama Ro'yu daha iyi tanımak istiyorum, bu yüzden devam ediyorum, "Neden seçildiğini hiç öğrendin mi? Kapkaççılar ilk olarak neden Brezilya'ya gittiler? Bunu sormamın nedeni, İngilizce'nin ana dil olmadığı bir ülkeden birini almalarının alışılmadık bir durum olması. Seni bulmak için yollarından sapmaları gerekirdi."

Acı bir kıkırdama çıkarıyor. "Kral için özel olarak seçildiğim söylendi, ama ben değildim. Kapkaççılar, Zarid'in en çok seveceği kadınları bulmak için insan dünyasını didik didik aradılar. Ve evet, İngilizceyi iyi konuşamayan bizler için en kötüsü buydu. Birini itaatkâr olması için eğitmek, kendi iradesi dışında tutulduğunda zaten yeterince zordur, ancak verilen emirleri bile anlayamadıklarında... herkes sabırlı ya da anlayışlı değildir."

Doğru, o zamanlar Zerid adamlarını kadın bulmaya gönderirdi ve tek önemsedığı şey onların güzel ve masum olmalarıydı. Deneyimsiz kızları tercih ettiği söylenir çünkü onları kendi özel zevklerine şekillendirebilirdi.

"Siktiğimin pislikleri," diye ve Ro teslim olmuş bir iç çekiyor.

"Bu zamanı mutlu olarak geçirmemiz gerektiğini sanıyordum," diye hatırlatıyor bana alaycı bir şekilde. "Zarid öldü. Onun üzerinde durmaya gerek yok. Hayatım nasıl olduysa öyle . Elimden geldiğince bunu kabullenmeye çalışıyorum. Sen de öyle yapmalısın."

Ses tonu yatıştırıcı ve öfkeli erkekleri yatıştırma konusunda çok yetenekli olduğuna bir his var içimde.

Duygularımı yönetmek onun değil, bu yüzden kendimi zorluyorum. "Haklısın. Böyle sıkıcı konulardan bahset."

Bir dakika sessiz kaldık. Ro ovmaya devam ederken su hâlâ sırıyordu ama en azından konuşma taktiğim sikimde işe yaramıştı. Ereksiyonum tamamen söndü.

Kadınları kaçırma uygulamasını her düşündüğümde midem bulanıyor.

İşim beni sık sık ticaretin tam ortasına koydu, yüzden trajediyi gördüm ve bu beni etkiledi. Kızlar satılmadan önce oraya vardığımız birçok müzayedeyi bastım, ancak çok geç vardığımız birkaç örnek de aklımdan çıkmıyor. O zamanlarda kurbanların peşine düşmek zorunda kalıyorduk ama o zamana kadar bazen çoktan tecavüze uğramış .

Hayatların sonsuza dek değiştiğine tanık oldum. Kadınların yaşadıkları travma sırasında aldıkları fiziksel yaraları iyileştirebilirim ama zihinlerini düzeltemem. Onlara yapılanları silemem.

Yine de pek çok sonucun iyi bir tarafı vardı. Buraya getirilen insanların çoğu zor hayatlardan alındı. Kapkaççılar genellikle ailesi olmayan ve özlenmeyecek insanları hedef alır, bu nedenle kurtardığımız kadınların çoğu evsizliğe ve yoksulluğa geri dönmek yerine kraliyet koruması altında Valora'da kalmaya karar verdi.

Birine seçim şansı vermek en azından

yapabileceğimiz bir şey. Ro neyi seçecek?

Valora? Brezilya'ya mı? İnsan diyarında temiz bir sayfa açabileceği başka bir yer mi?

Onunla yollarımız ayrıldığında nasıl hissedeceğimi edemiyorum. Onu yere bıraktığımı ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bilerek uzaklaşmasını izlediğimi hayal ediyorum.

İçim .. Panik mi? Korku mu?

Karnımdaki huzursuz bölgeyi ovuyorum. "Peki Kayıp Diyar'dan kaçtıktan sonra ne yapacaksın?"

"Biliyor musunuz? Aslında hiçbir fikrim yok. Geleceğe bakarak plan yapma eğilimim varken, bunu görememem çılgınca. Sanki nereye gidersem gideyim... yanlış yerdeyim."

Kendisini dünyanın parçası değilmiş gibi kaşlarını . "Benim deneyimlerime göre, uyum sağlamak nerede olduğunuzdan çok kiminle birlikte olduğunuzla ilgili. Sanırım doğru insanlar olduğu her yerde mutlu olabilirim."

"Sizin için doğru kişiler kimler?"

Sen, zihnimdeki bir ses fısıldıyor. "Kral Kirian ve savaşçı dostlarımla bir yuva buldum." "Ve bu senin için yeterli mi?"

". Hiçbir şeyi daha fazla istemedim ta ki-" Duygularımı daha fazla dile getiremeden kendimi durduruyorum. "Ta ki...?"

Sana kadar. Bu sefer, ses bir fısıltı değil. Kafatasının içinde dolaşan yüksek sesli bir ünlem. Neredeyse bir talep. Bir an için Ro ve beni birlikte hayal ediyorum. Aynı evde yaşadığımızı. Birbirimizi sevdiğimizi. Bir hayat kurduğumuzu.

Ne aptalca bir düşünce.

Ro'ya ona ne kadar hayran olduğumu söylemek başka bir şey. Hayatının geri onu takip edecekmişim gibi hissettirmek başka bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, bu fikrin beni korkutan bir cazibesi var. Ben öyle biri değilim. Yanında bir kadın olmadan gelişemeyecek türden bir adam.

"İhtiyacınız olan şey yeniden keşfetmek," diyorum. "Özellikle fae'ler için, çünkü çok uzun yaşıyoruz, bazen kendimizi yeniden keşfetmemiz gerekiyor. Otuz bin yıl boyunca köklü değişiklikler yapmadan yaşayabileceğimizi düşünmek saçma olurdu."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Ben yapıyorum. mümkün olduğunu biliyorum çünkü ben yaptım. Şu anda Gece Âlemine sadığım ama Gündüz Âleminde doğdum." "Bekle, ne?" Ses tonu şokla karışık bir inanmazlıkla dolu. "Hangi kral ve kraliçenin altında?"

"Zed ve Lynnea."

"Zarid'in ailesi."

"Evet. Zed öldüğünde ve Zarid başa henüz genç bir kızdım."

"Henüz buraya gelmemiştim ama çok çalkantılı bir olduğunu duymuştum."

". Diyarın içinde bulunduğu kaosu hatırlıyorum. Çok fazla karışıklık vardı, siyasi ve kişisel." "Bu yüzden mi orduya katıldın? Krallığı korumak için mi?"

". Bunun benim için en iyi seçim olduğunu biliyordum çünkü ben bir yetimdim. Annem ben sekiz yaşındayken vebadan ölmüştü, babam da bir yıl sonra intihar etti."

"Ah, Kai," diyor Ro, sonra kendi kendine mırıldanıyor, "Ne kadar düşüncesiz bir pisliğim." Kaşlarını çatıyorum. "Neden öyle dedin ki?"

"İntihardan kişisel olarak etkilendiğini bilseydim senden asla... istediğim şeyi yapmanı istemezdim."

"Aklıma bile gelmedi," diye onu rahatlatıyorum. "Bu iki bin yıl önceydi ve kaybımla ya da olayın şekliyle ilgili keder duymuyorum. Babamı da suçlamıyorum. Beni yalnız bırakmak istemedi, ama en az istediği şey eş yoksunluğundan delirmektir. Bana zarar vereceğinden korktuğunu ve bu yüzden beni yetimhaneye bıraktığını açıkladığını hatırlıyorum. Ertesi hafta ölüm haberini aldım. Kendi kalbine demir bir saplamıştı."

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Düşün cam kapısının diğer tarafından empatik dalgalar bana doğru geliyor. O kadar güçlüler ki, neredeyse fiziksel olarak hissediyorum, tenimde biriken buhar gibi. Dokunmadan sarılmak gibi.

"Özür dilemek güzel bir duygu ama benim durumumda buna gerek yok. O zamanlar yetimler yaygındı çünkü pek çoğumuz ebeveynlerimizi aynı şekilde kaybetmiştik. Arkadaş sıkıntısı çekmedim. Çocuk evinde benim yaşında düzinelerce çocuk vardı ve onlar benim yeni ailem oldu. Yirmi bir yaşına geldiğimizde hepimiz Gündüz Diyarı ordusuna katıldık."

"Ve böylece bir savaşçı doğdu."

"Evet."

"O zaman nasıl oldu da Gece Diyarı'na geldin? Bir krallığa bağlılık yemini ettikten sonra, değiştirmek imkansızdır."

"Bu hikâyeyi çok fazla kişiye anlatmadım," tereddütle. "Söylentiler gerçeklerden daha ilginç olduğu için masalların dolaşmasına izin verdim."

"Utanmış görünüyorsun."

"Ben değilim. Sadece geçmişimin bu kısmı çok acıklı ve hüznü, bu yüzden kendinizi hazırlayın," diye uyarıyorum onu dehşet verici geçmişi anlatmadan önce. "Bir gün askerler beni almak için kışlaya geldiler. Kral Zarid'in kendisi tarafından çağırılmışım ve belki de daha yüksek bir rütbeye terfi edeceğimi düşünmüştüm. Belki de kraliyet muhafızlarında pozisyon verilecekti, çünkü hiçbir savaşçı kendini daha fazla adamamıştı. Krallığıma hizmet etmek benim ilk önceliğimdi. Değeri kanıtlamak umuduyla, fırsat verildiğinde görevlere liderlik etmek için her zaman gönüllü oldum."

"Zarid insanları ödüllendirmezdi," diyor Ro sessizce. "Sadece cezalandırırdı. Cezalandırmayı severdi."

"Halka açık bir avluya sürüklendim, bir direğe bağlandım ve ucu demir olan bir kırbaça kırbaçlandım. En kötü acıydı.

hayal edilebilir. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Dakikaların izini kaybettim. Belki de saatler sürmüştür." Kendi içimi burkan çığlıklarımın anısı kafamda yankılanıyor ve gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes alıyorum. "O günü düşündüğümde, her kırbaç darbesinin yakıcılığını, derimi nasıl yardığını hâlâ hissedebiliyorum. Sadece sırtımı değil, her nasıl aldıklarını. Kollarımı, yüzümü, karnımı ve göğsümü. Kaldırım taşlarına baktığımı hatırlıyorum. Genelde kahverenginin çeşitli tonlarındaydılar ama o anda kırmızıydılar. Parlak kırmızı. Kanımdan."

"Kai." Ro dehşete kapılır, sesi kırılır.

Durmalıyım. Çektiğim çileyi bu kadar ayrıntılı anlatmamalıyım, ama onu tanımak istediğim gibi, onun da beni tanımasını istiyorum.

"İlk başta kafam karışmıştı. Şüphesiz, haksız yere bir suçla itham edilmiştim. Savaşçı arkadaşlarım da aynı şeyi hissettiler ve benim adıma öfkeleniler. Müdahale etmeye çalıştıklarında demir prangalarla zapt edilmek zorunda kaldılar, sonra da izlemek zorunda . Kalabalıkta yüzlerini gördüğümde... ifadeleri benimkini yansıtıyordu - kendi kralımız tarafından ihanete uğramış olmanın öfkesi. Sonunda ayakta bile duramadım. Çok acı vericiydi ve Zarid dışarı çıktığında beni zavallı bir yığın halinde yatarken göreceğinden ve hata yaptığını anlayacağından emindim. Bir özür almak umurumda bile değildi. Sadece bunun sona ermesini ve bir kez daha kralın gözüne istiyordum. Ama gözlerimin içine baktı ve onu gücendirdiğim için cezamın ölüm olduğunu söylemeden önce tükürdü. Sonra da çekip gitti."

"Yara izlerin bu şekilde ," diye bitiriyor Ro. "Ama sen bir Şifacısın. Neden kendini iyileştiremedin?"

"Kırbacın demir kısmı Valonit ile aşılarmıştı." Boynumdaki tasmayı kaldırıyorum ve mücevherin bir parçasını içeren altın plakayla oynuyorum. "Yaralarım bulaştı. Etimde küçük parçalar kaldı ve bunlar gücümü engelledi. Zarid'in bunun izleri kalıcı hale getireceğini bildiğini sanmıyorum. Ne de olsa yaşamamı beklemiyordu."

"Nasıl hayatta kaldın?"

"Zarid adamlarına beni Gündüz Diyarı'nın sınırını geçip Şafak ve Alacakaranlık'a götürmelerini ve orada kafamı kesmelerini emretti. Anavatanımdan uzakta, isimsiz bir mezara atılmamı istiyordu. Neyse ki Kral Kirian ve Torius bize rastladı. Kutsal Mezarlığa bir savaşçıyı gömmeye gidiyorlardı ve askerlerin beni bir ağaca benimle alay ettiklerini duydular. Baltalarını bana savurmadan hemen önce, sözlerini kestiler. Söylenenlerin çoğunu hatırlamıyorum çünkü bilincim gidip geliyordu, ama karşılaşma düşmanca bir hal aldı ve bir kavga başladı. Kral Kirian ve Torius kazandı ve ardından Gün Diyarının adamları mezara girdi."

"Sana yaptıkları için öldüklerine memnunum," diye homurdanıyor Ro, çünkü benim adıma ne kadar kızgın ve onun benim tarafımda olması iyi hissettiriyor.

"Benim için çok üzülme Sunny. Hikâyem mükemmel bir dönüş yaptı. Kral Kirian ve Torius beni sorguladıktan sonra doğruyu söylediğimi, yani masum olduğumu anladılar. Beni bir arabaya yüklediler ve yolculuklarının geri kalanında yanlarında taşıdılar. Şifacı olduğum için maiyetlerine harika bir katkı sağlayacağımı düşündüler. Ancak kısa süre sonra güçlerimi kullanamadığımı öğrendiler ve bir daha iyileşip iyileşemeyeceğimden emin değillerdi. Yine beni kabul ettiler ve bana ait olabileceğim bir yer verdiler. İlerleyen haftalarda yaralarım iyileşti ama tamamen iyileşmeme giden yol uzundu. Vücudum Valonit'i tıpkı kıymıklarda olduğu gibi dışarı itmek zorundaydı. Her bir parçacık yok olana kadar gücüm bastırıldı ama diğer savaşçılar bana karşı sabırlıydı. Yaralarımı her gün sardılar ve beni sağlığıma kavuşturdular. Ondan sonra sadakatim Gece Diyarı'na oldu."

Ro birkaç saniye sessiz kaldı ve sempatisi farklı bir şeye dönüştü. Suçluluk gibi hissettiren bir şeye. Ona bakmadan bunu nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum ama pişmanlığını hissediyorum.

"Kai, bu ne zaman oldu?"

"Tam yılını hatırlamıyorum ama Zander doğduktan kısa bir süre sonraydı. O daha bebektir."

Ro acı dolu bir sesin ardından, "Yemin ederim, Zarid'in sana ne bilseydim durdurmaya çalışırdım," diye geveliyor. "Bu senin suçun değil," diyorum ona ciddiyetle. "Senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Ama o zamanlar kraliçeydim."

"Sen bir mahkûmdun. Senden özür dilemesi gereken kişi benim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Zarid'in ne yaptığını biliyordum. Tüm krallık onun bir varis yaratmaya çalıştığı için insan kadınlardan oluşan bir haremi nasıl ele geçirdiğinin farkındaydı. Ve onlardan birini hamile bırakıp kendisiyle evlenmeye zorladığını da biliyordum. İtiraf edeyim, kaleye birden fazla kez saldırmayı düşündüm. Hepinizi, özellikle de sizi kurtarmak istedim. Belki de bana yaptığını bu yüzden yaptı. Belki de bir şekilde haince düşüncelerimi öğrendi."

". Yanında çalışan güçlü bir büyücü vardı ve o adam bir şeyler biliyordu."

"Beni ibret olsun diye öldürmeye çalışmış olabileceğini de düşündüm. Halk arasında isyan fısıltıları vardı. Veba pek çok aile parçalanmıştı ve Zarid hayırsever bir hükümdar değildi. Ancak, halka açık işkencemden sonra bu tür konuşmalar kesildi. Eğer zalimliğini göstermek istediye, bunu başarıyla yaptı." Omuz silkiyorum. "Bir neden bulmaya çalışırsam kendimi deliliğe sürükleyebilirim. Zaten bir önemi de yok. Ben bunu aştım."

"mi?" Ro bana seslendi. Ben de

öyle düşünmüştüm.

Bugünden önce yaralarımı tamamen kabullenmiştim.

Sonra Ro çıkageldi ve hayatım boyunca mahrum bırakıldığım bir şeyi özlememe neden oldu: yakınlık. Gerçek yakınlık, karşınızdaki kişiye karşı tamamen savunmasız olabileceğiniz ve sizi yargılamayacağını bildiğiniz türden bir yakınlık. Birinin sizin sığınağınız haline geldiği türden bir yakınlık, dünyanın acımasızlığından uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunuzda gidebileceğiniz bir yer.

Ve evet, işin fiziksel boyutunu da kaçıırıyordum. Derin bir duygusal bağ ile birleşen ilkel tutku - bu koşullar altında seksin yaşayabileceğim en iyi hayal ediyorum.

Bunu istiyorum.

Ro ile.

Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, bu arzum bir ihtiyaç haline geliyor.

Belki bugün onunla birlikte olabilirim, geçici olarak, yakışıklı ve kusurlu değilken. Sevişmemiz bile gerekmez. Sadece sarılmak ya da bir öpücük bile olsa, vermek şefkati memnuniyetle kabul ederim.

Ancak, akılda tutulması gereken eksiler de vardır.

Eğer Ro benim girişimlerimi kabul ederse, onu baştan çıkarmak için çekiciliğimi kullanmışım gibi hissedeceğim. Yapmak istediğim son şey onu manipüle etmek ve daha sonra pişmanlık duymasına neden olmak.

Ayrıca, daha fazla yakınlaşırsak hayatımın geri kalanında berbat . Şu ana kadar sadece birkaç kısa dokunuş paylaştık ve şimdiden biliyorum ki asla eskisi gibi olamayacağım. Her zaman her okşayışını düşüneceğim ve ayrıldıktan sonra, günlerimin sonuna kadar onu şiddetle, delice özleyeceğim.

Onun yokluğu acı verici olacak. Buna deşebilir.

"bittikten sonra," diyorum hoyratça, "ben de duş almak istiyorum." Belki soğuk bir tane.

Su kapanıyor. "İşim bitti."

Duş kapısı yana açıldıktan sonra küvetin yanındaki sepetten bir havlu aldığını duyuyorum. Beyaz kabarık kumaş, vücuduna sarmadan önce cildine yumuşak sesler çıkarıyor.

Yanıma gelip bana küçük, utangaç bir gülümseme verirken , zarif ayakları yere vuruyor.

Daha önce giydiği kıyafetlerden daha kapalı olmasına rağmen, onu sadece bir havluya sarılmış olarak görmenin delicesine erotik bir yanı var. Genç yüzü temiz ve ıslaklıkla parlıyor. Koyu renk saçlarından damlayan sular boynuna ve omuzlarına yapıyor.

Alt dudağında bir damla var. Onu istiyorum.

Birden gözleri tedirginleşti, ağzı büküldü ve beklediğim son şeyi söyledi. "Neden bakmadın?" "Neye?" Ne sorduğuna emin değilim.

Bakışları duşa yöneliyor. "Kolayca arkanı dönebilirdin ama ."

"Çünkü." Neredeyse tutarlı bir yanıt veremeyecek kadar şaşkınım. "Çünkü bunu yapmak bir ihlal olurdu." "Yani hiç baştan çıkmadın mı?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor.

"Günahlarım saygının önüne geçemez. Ben bir hayvan değilim."

"Bu çok kötü," diye mırıldanıyor içinden, sonra da kıs kıs gülüyor. "Bu dünya gerçekten de geri kalmış. Bir kez olsun birinin beni süzmesini istiyorum ve o da bunu yapamayacak kadar centilmen."

"Affedersiniz?" Uzaklaşmaya başladığında bileğini yakalıyorum. Bir açıklama böyle bir şey söyleyemez. "Seni izlememi istiyorsan tek yapman gereken sormaktı."

"Artık çok geç, değil mi?" diye soruyor ve ben ciddi ciddi ona oraya geri dönmesini söylemeyi düşünüyorum. Kirpiklerini kırıştırarak, "Ya yapabileceğin başka bir şey varsa..." dediğinde sevimli bir şekilde çapkınlık yapıyor.

"Ne olursa," diye hevesle kabul ediyorum. "Ne olsun, yapacağım."

"Bunu talep etmem son derece uygunsuz." Ro'nun suyun sıcaklığından zaten pembe olan yanakları daha da kızarıyor. "İste," diye talep ediyorum.

Odak noktası yere düşüyor ve temiz ayak parmakları bej fayansa sürtünüyor. "*Seni* duşta izlememe izin verir misin?"

CHAPTER 13

Ro

Kai tepki vermiyor. Sadece boş boş bakıyor. Ben bir cevap beklerken gözlerinin başımın tepesine dikildiğini hissedebiliyorum.

Beni duymadı mı?

Bunu bir kez söylemek yeterince zordu. İkinci kez kelimeleri bir araya getirebileceğimi sanmıyorum. "Boş ver." kurtulmaya çalışıyorum ama bileğimi tutmaya devam ediyor.

"Seni reddetmiyorum." Tutuşu gevşiyor ve elinin benimkine doğru kaymasına izin veriyor. Parmaklarımı kendi parmaklarına bastırıyor. Aşıkların yaptığı gibi. Yavaşça, başparmağını avucumda ileri geri gezdiriyor. "Sadece bunu neden istediğini merak ediyorum."

Tek yol tamamen dürüst olmaktır. "Hiçbir zaman karşımda bir tehdit olmadan çıplak bir adam olmadı.

Çok kötü bir şey olacağını bilmeden öylece bakmama hiç izin verilmedi."

"Yani kontrolü geri almak için buna mı ihtiyacın var? Yoksa beni mi görmek istiyorsun?" Gülümsemiyor ama ikinci sorusu şakacı bir tona sahip.

Sohbete hafiflik getirme becerisini takdir ediyorum ve şeffaflık hoşuma gidiyor. "İkisi de," diye cevap veriyorum.

"Ama eğer bu mahremiyetinizi ihlal gibi geliyorsa-"

Kai elimi bırakıp kemerini çözmeye çalışarak geri adım engelliyor. "Buna izin vermek benim için bir onurdur. Ancak sizi uyarmalıyım, vücudumun bazı bölgelerinin durumu endişe verici olabilir. Söz veriyorum, bu arzularım doğrultusunda hareket edeceğimin bir göstergesi değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Aletim sertleşmiş demek. O lanet şeyi bir türlü getiremiyorum. Ve sana nedenini tahmin edeceğim." "B-benim yüzümden mi?"

"."

"O-oh." Beni kekeme yapıyor. Konuşma konusunda hiçbir zaman sorun , hatta ana dilim olarak İngilizceye geçmek zorunda kaldığımda bile.

Belki de beynim başka alanlara çok fazla odaklandığı için kelimelerimi kullanmakta zorlanıyorum. Bacaklarımın arasındaki sıcak zonklama bir intikamla geri döndü. Dizlerimin bağı çözüldü. Meme uçlarım gergin. Ter, tenimdeki buhara karışıyor.

Kai kemerini, silahları ve diğer her şeyiyle birlikte ağır bir gümbürtüyle yere bırakır.

Gövdesine çuvalı çıkarırken, göğüs kasları ve karın kasları her küçük harekette esniyor. Sonra, fermuarını açıyor. Metal, deri deliklerden kayıyor ve çok kalın bir ereksiyonun tabanını çevreleyen sarı saç parçasını görene kadar malzemeyi ayırıyor.

Lanet olsun, iç çamaşırı giymiyor.

Kai pantolonunu , siki Jack in the Box oyuncağı gibi sallanıyor. Gözlerim komik bir şekilde açıldı.

Aletlerin bu kadar büyük olabileceğini bilmiyordum.

Ön koluma bakıyorum. Sikime bakıyorum. Koluma. Alete.

Aleti bileğimin çevresinden daha geniş ve on iki santime yakın uzunlukta . Başı kırmızımsı mor renkte, dimdik duruyor. Pürüzsüz derinin altında dalgalı şekilli damarlar kabarıyor. Eğer yakından bakarsam, Kai'nin kalp atışlarıyla birlikte tüm shaftın hafifçe hareket ettiğini görebiliyorum. Her nabız atışında biraz sarsılıyor.

Bu çok korkutucu bir manzara ve aklımda çok çelişkili düşünceler dönüp duruyor.

Tahrik oldum ve açıkça Kai'den hoşlanıyorum, ama eğer o ve ben herhangi bir şekilde penetrasyona kalkışırsak, de beni incitebilir.

Ben nazik bir aşığım.

O da böyle söylemişti. Hayal kırıklığı da demişti ama benim için hayal kırıklığı olmayacaktı. Bir gereklilik olacaktı.

Belki de haddimi aşıyorum.

Kimse sevişmekle ilgili bir şey söylemedi. Tek yaptığım onun duş almasını izlemek. Kai botlarını çıkardı ve pantolonunu tekmeledi.

Sonra tamamen çıplak bir şekilde bir kol mesafesinde.

Dengemi kaybedip sallanıyorum ve o da omzumdan tutarak beni sabitliyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, görünüşe göre dilsizim.

"Belki de ," diye öneriyor.

el yordamıyla tuvaletin seramik arkalığını buluyorum ve kendimi kapalı ahşap kapağa doğru indiriyorum.

Dönen Kai, suyu tekrar açarken bana son derece kaslı kıcını gösteriyor. Duşa girip sürgülü kapıyı kapattığında camdaki buğu görüntüyü biraz bulanıklaştırıyor.

Yine de dış hatları yandan görülebiliyor. Sabun kalıbını kullanmaya başladığında, yatay siki sallanıyor.

Gözlerimi uzantıdan ayırarak göğsünü, kollarını ve karnını fırçalamasını izliyorum. Sonra şampuanı kafasının tıraşlı taraflarında kullanmadan önce sakallarına girdiğinden emin olarak yüzünü şiddetle temizliyor. Örgüsünü yerinde tutan bağı çıkardıktan sonra uzun saçlarını köpürtüyor.

Kendini durularken üzerinden su fışkırıyor ve dereler camdaki sisi keserek dikey çizgilerin orasına burasına net bakışlar atmamı sağlıyor.

yıkarken dudaklarım aralanıyor.

Nefesinin kesilmesine bakılırsa, o kısmının şu anda oldukça hassas olduğuna bahse girerim. Sabunlanmış elini üzerinde gezdirmek muhtemelen iyi hissettiriyordur.

Bunu yapan ben olmadığım için biraz kıskandım.

Ben sadece masum bir seyirciyim ve dürüst olmak gerekirse, bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Belki seks değil ama bir şeyler.

Dudaklarımı yalayarak Kai'nin sikinin ucunu emmeyi ve tadının nasıl olacağını düşünüyorum. Öğürme refleksim devreye önce ne kadarını ağzıma alabileceğimi merak ediyorum.

Bana ve deneyimsizliğime karşı sabırlı olur muydu? Bence sabreder.

"Seninle dürüstçe konuşabilir miyim?" Kai'nin çakıllı sesi gözlerimi ona çeviriyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, ağzım kurudu.

"Bana öyle baktığında, içim acıyor." Şişmiş aletini dibinden tutuyor. "Acı veriyor mu?"

Başını sallayarak kendini devam ediyor ama aşağı yukarı hareket etmiyor. Parmak eklemleri bembeyaz ve kolu titriyor. Resmen titreşiyor. Küçük su damlacıkları, sanki yağmur fırtınası sırasında rüzgâra kapılmış ağaçmış gibi kollarından sallanıyor.

"Nasıl hissettiğini biliyorum." Dizlerimi birbirine bastırıyorum çünkü klitorisimdeki titreşim çok rahatsız edici hale geldi. "Ben hiç... vücudum hiç..."

"Tatmine hiç bu kadar ihtiyacın olmamıştı?" Kai benim için bitiriyor. Onaylamak için çenemi eğdiğimde, sikini hafifçe çekiştirerek inkar edilemez dürtülerimi yansıtıyor. "Evet. Direnmek... dayanılmaz bir şey."

"Bu konuda ne yapacağız?" *Hiçbir şey* söylemeyeceğini umarak soruyorum.

"Bu konuda ne yapmamız *gerektiğini* düşünüyorsun?"

Topu benim sahama atıyorsun. Akıllıca bir hareket. Ne kadar ürkek olduğumu anlayabiliyor ve benim karar vermem gerektiğini biliyor.

Sinirle tırnağımı ısırıyorum. "Eğlenmekle ilgili söylediklerin... Hâlâ bunun doğru karar olduğunu düşünüyor musun?" "Evet," diye cevaplıyor Kai kendinden emin bir şekilde.

Alt dudağımı dişlerimin arasında emerek, bir teslimiyet huff'ı ile birlikte dışarı çıkmasına izin vermeden önce eti endişelendiriyorum. "Hadi yapalım o zaman."

"Benden tam olarak ne istediğini söylemeni istiyorum. Varsayım yok."

Uzun parmakları hâlâ kalın sikinin etrafına sarılmış durumda ve elini aşağı yukarı hareket ettirmesini diliyorum. Bana orasına dokunulmasından nasıl hoşlandığını göstermesini istiyorum, böylece belki bunu yapma şansım olursa, nasıl bileceğim.

"Kendini boşaltmanı izlemek istiyorum," diye patladım, parmaklarımı ağzıma götürdüm çünkü bunu söylediğime inanamıyorum.

Kai'nin dudakları bir sırtışla kalkıyor.

Sabunu kapıldığı gibi avuçlarının ve parmaklarının arasında dolaştırarak hepsini kayganlaştırıyor. Çubuğu bir çıkıntının üzerine bırakıp iki eliyle sikini sardığında kalbim daha hızlı çarpıyor.

Yumruklarıyla boyunun büyük bir kısmını kapatıyor ama henüz kendini tatmin etmiyor.

Bana bakıyor.

Ben de ona bakıyorum. "Ne ?"

"Talimatlarınız. Bana emirlerinizi verin kraliçem, yerine getireceğim."

Bir an için sessiz kaldım. Onunla konuşmamı istiyor ama utanç verici derecede bilgisizim.

Kai sanki aklımı gibi, "Söyleyeceğin hiçbir şey yanlış olmayacak. Kendine güven. Güven bana, bundan ne kadar hoşlandığımı saklamayacağım."

Onun cesaretlendirmesi kendime olan güvenimi artırıyor.

Buna ihtiyacım olduğunu biliyor, bir kez olsun kontrolün bende olmasına.

"Yüzünü bana dön," diye emrediyorum ve bana doğru dönüyor. "Şimdi okşa onu."

Kai bunu tereddüt etmiyor, iki eliyle kendini ovalarken yavaşça hareket ediyor ve shaftının ortasına yapışıyor. "Böyle mi?"

"Yalnız olsaydın böyle mi yapardın?" "Hayır.

Daha fazla alanı kaplardım."

"Yap o zaman. Kimse izlemiyorken kendine nasıl dokunmaktan hoşlandığını görmek istiyorum."

Hareketleri daha da büyüyor. Ucunda, elini başının etrafında döndürüyor ve başparmağının yarığı nasıl kaydırıldığını fark ediyorum. Elllerinden biri sikini bırakırken diğeri devam ediyor.

Göğsüne zikzak çizmeden önce karnını ovuyor. Sağ meme ucuna dokunarak, aynı muameleyi yapmak için diğer tarafa kaymadan önce onu daire içine alıyor.

Yukarı doğru ilerlemeye devam ederek boynunu sıyrıyor ve sivri kulağına ulaşıyor. Ucuna masaj yapıyor ve sonra kalbimi kıran bir şey yapıyor.

Kendi eline sokuluyor, yanağını avucuna sürtüyor.

Tüm aksiyonu kemerin altında tutacağını , ancak bir ömür boyu kendine fiziksel temas yok kuralını dayattıktan sonra, eminim başka yerlere dokunmayı arzuluyordur.

Uzun zamandır kendi şefkatini sağlamak zorundaydı ve keşke onun hassas bölgelerini uyaran ben olabilseydim. Birden titriyor ve kamburunu çıkarıyor. "Ne zaman ?"

Kaşları kalktı. "Şimdiden yapacak mısın?" "İzin verirsen pekâlâ yapabilirim."

Eğer izin

verirsen. Eğer

izin *verirsem.*

Sanırım bu hayatımda duyduğum en ateşli şeydi. "Henüz bitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman olmayacak."

"Devam edebilir misin?"

"Sen söyleyene kadar boşalmayacağım," diye yemin ediyor Kai, bir eliyle taşaklarını avuçlarken diğer eliyle sikini sallıyor. Dürüst olmak gerekirse, onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum.

"Daha hızlı," .

Uyuyor. Yumuşak bir çıkarıyor, yumruğu hızlandıkça yalpallıyor. Dizlerinin bağı çözülüyor ve elini cama dayamak için kesesine dokunmayı bırakıyor. Parmakları şeffaf bariyere doğru uzanırken, parmak uçları basınçtan beyazlaşarak kıvrılıyor.

"Daha fazla ele ihtiyacın var," diye cesurca takılıyorum.

"Seninkini mi teklif ediyorsun?" Ben cevap veremeden, "Çünkü o zaman iş biter. Eğer bana bir parmağını sürersen, patlarım."

"Senin üzerinde gerçekten o kadar gücüm var mı?" "Sen ne düşünüyorsun?"

"Yani seni şuracıktaylasaydım..." Şişmiş ucunu gösteriyorum. "-Kaybeder miydin?"

Tüm vücudu titriyor. Karın kasları sıkıştı ve gözlerini kapattı.

Bir sonraki vuruşta inliyor, "Oh, kahretsin. Sadece hayal ediyorum... Kendimi tutabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum." Çaresiz bakışlarını üzerime dikti. "Sunny. Kraliçem. *Lütfen.*"

Dilenciliğe indirgenmiş.

Bu güçlü adam ona sadece benim verebileceğim bir şey için bana yalvarıyor.

Armand gibi , sarhoş edici kontrolü kucaklar ve mümkün olduğunca uzun süre ona tutunurdum.

Ama serbest bırakmak inkâr etmekten daha tatmin edici. Kai'yi mahrum etmek kendimi mahrum etmektir ve ben de onun boşalmasını en onun istediği kadar istiyorum.

"Şimdi," diyorum, beklentiyle başım dönüyor. "Şimdi yap."

Kai'nin rahatlama Eski Fae dilinde birkaç küfür takip ediyor. Hareketleri sakarlaşıyor ve eli ıslak bir gıcırtyla camın kaymaya başlıyor.

Bir saniye sonra, bulanık beyaz bir madde fışkırırken gırtlaktan bir çığlık atıyor. Bir hortum gibi, duş kapısına kuvvetle çarpıyor. Bir kere değil. İki kez değil.

Üç kez.

Bu güçlü fışkırmalar elim büyüklüğünde bir alanı boyuyor, sonra kalın akıntılar halinde aşağı .

Çok fazla var. Miktarı beni gerçekten şaşırttı ve daha bitirmedi. Birkaç kez daha çekerken duş zeminine daha küçük fiskiyeleer damlıyor.

Kai son bir iniltiyle, geriye düşmeden önce sikini bir kez daha çekiştiriyor. Arkasında bir duvar olması iyi bir şey, çünkü desteğe ihtiyacı var gibi görünüyor.

Seramik karolara yaslanmış, nefesini tutarken benimle göz teması kuruyor. Kristal mavisine bakarken kalbim küt küt .

Şu anda bana bakış şekli beni olan her şeyden daha çok etkiliyor.

Garip ve büyüleyici bir aşinalık var, sanki yıllardır tanıyormuşuz gibi. Sanki daha önce tanışmışız gibi. Sanki hayatımız boyunca birlikteymişiz gibi.

Göğsümde bir karıncalanma hissi dolaşıyor, kıkırdamak istiyorum ve bunun ne olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Eğlenceli.

Ben sadece eğlendim ve Kai bunu en beklenmedik yerlerde gerçekleştirdi.

Ne yazık ki hâlâ bir sorunuz var.

Kai tatmin olmuş olabilir ama ben . Beni yanlış anlamayın - onun zevkine tanık olmak çok eğlenceliydi - ama inmezsem gerçekten ölebilmişim gibi hissediyorum.

CHAPTER 14

Ro

Kalçalarımı sıkarak ellerimi kucağımda sıkıca kavıyorum, böylece parmaklarımı bacaklarımın arasına sokmak ve boşalana kadar kendimi ovmak gibi çılgınca bir şey yapmıyorum.

Nabzım hızlı atıyor. Her sıcak. Elim ayağım . Sanki tüm vücudum çalkalanmış gazlı bir içeceklerle dolu ve baloncukların gidecek yeri yok.

Bağlanmış parmaklarıma bakıyorum. Parmak eklemlerim bembeyaz. Vücudumdaki her kas gergin ve bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi orgazma ihtiyacım yokmuş gibi gününe nasıl devam edeceğimi merak ediyorum.

Kai kendini duruladıktan sonra suyu kapatır. Kapı geri döner. Dışarı çıkar. Birazdan giyinecek ve sonra ne olacak?

Kai sorumu ben söylemeden cevapladı.

Islak, çıplak ve hâlâ taş gibi sert, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle," diyor. "Bir şeye ihtiyacım var," diye cevap veriyorum otomatik olarak, neredeyse sızlanarak.

Kai sanki beni biraz yalnız bırakmak için gitmeyi düşünüyormuş gibi bakıyor. "Kendin mi yapmak istersin yoksa benim yapmamı mı tercih edersin?"

Cevabım ben daha düşünmeden dökülüveriyor. "Sen."

Dudakları seğiriyor ve gözleri heyecanla parlıyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam." "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Gergin, kıvraniyorum ve ayak parmaklarımı oynatıyorum.

Bu kısmı kontrol edemem. Çünkü konu neyi sevdiğime gelince, bilmiyorum. Bunu itiraf etmek biraz utanç verici ama neyse ki itiraf etmek zorunda değilim.

Bir şekilde, Kai ya bunu varsayabiliyor ya da gerçeği yüzümden okuyor.

"Tek kelime etmene gerek yok Sunny." Kendini yere bırakıp tüm çıplaklığıyla önümde diz . "Hepsini yapacağım, tamam mı?"

"Tamam."

"Sana asla zarar vermem." Sesi sabit ve sakindi. "Buna inanıyorsun, değil mi?" "Evet."

Ondan zerre kadar korkmuyorum.

"Seni iyi hissettirebilirim."

"Biliyorum."

"Anlıyor musun?" Meydan okuyan bir bakışla, "Vücuduna neler yapabileceğimi gerçekten anlıyor musun?" diye soruyor.

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum ve itiraf ediyorum, "Hayır, aslında anlamıyorum."

"O zaman sana göstereceğim ve yapmadan önce ne yapacağımı söyleyeceğim, böylece ne beklemen gerektiğini bileceksin." "Tamam." Evet, benimle istediği kadar açık saçık konuşabilir.

"Bacaklarını aç."

Yapıyorum ve odadaki hava klitorisime çarpıyor. kadar ısınmışım ki, sıcak buhar bile hassas tomurcuğuma soğuk geliyor ve bu tezat karşısında nefesim kesiliyor.

Kai parmak eklemlerinin arkasını baldırlarımın iç kısımlarında nazikçe gezdiriyor.

Şu kıvılcıklar.

Cildimde kayan yıldızlar gibi.

Dizlerime geldiğinde, ellerini düzleştiriyor ve yukarı çıkmaya devam ediyor.

İri avuçlarının kalçalarımın içini okşaması ürpertiyor. Parmakları ağrıyan göbeğime yaklaştıkça karnım dönüyor ve çırpınıyor.

... biraz daha yukarı...

Onu en çok yerime dokunmak yerine, hâlâ üzerimde olan havluya yöneliyor. Kai alttan bir köşeyi kaldırıp kalçalarımın dış tarafına yerleştirdikten sonra aynı hareketi diğer tarafla tekrarlıyor. Bu bana birinin kitabı açışını hatırlatıyor ama insanlar genellikle kâğıt sayfalara bir hazineymiş gibi .

Kai'nin ifadesi başına bir iltifat. Bacaklarımın arasındaki yere sanki kutsal bir şeymiş gibi bakıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Çok mükemmel, pembe ve ıslak. Aşağıda parıldıyorsun. Eminim tadın çok güzeldir."

"Tadı mı?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Dudaklarını yalayarak, "Ağzımı amina koyacağım" diyor.

"Tamam." Oral seks çok mahrem görüldüğü için ellerini kullanacağını düşünmüştüm, ama kesinlikle karşı değilim

O.

"Bunu sana daha önce yapan oldu mu?" "Hayır."

"Eğer hoşuna ve durmamı istersen, dururum."

"Durma." Boğazım düğümlendiği için cevabım oluyor. "Lütfen, durma. Ne yapacağın umurumda değil. Sadece yap." Kai yine sırtıyor.

Dirsekleriyle dizlerimi dürtüyor, geniş omuzlarını bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Bana yer açma konusunda hiç utangaç değil.

kalçalarımı birbirinden ayırıyor. Üstüm hâlâ havluyla örtülü ama alt tarafım tamamen açıkta.

Tıpkı söylediği gibi beni bilgilendirerek, "Kollarımı dizlerinin altından şöyle geçireceğim" diye açıkladı. Bacaklarımı pazılarının üzerine koymaya devam ediyor. "Ben de ellerimi tam buraya koyacağım."

Popomun yanlarını avuçluyor. Parmakları birkaç kez etimi sıkıyor ama beni tutması gerektiğinden değil, beni hissediyor. Kıçımın ellerinde kabarmasından zevk alıyor ve ben de ondan sızan bariz onaydan hoşlanıyorum.

Vücudumun geri kalanına kıyasla her zaman orantısız derecede büyük bir arka tarafım oldu ve Kai'nin bunu sevmesine sevindim.

Ben zayıf değilim ve asla da olmayacağım. Bir deri bir kemik kaldığımda bile, bağajımda hâlâ bir şeyler var.

Labirentten beri ne kadar dolgun olduğumu fark ettim. Sanki yaşadığım açlık hiç gibi, yani Kai gerçek beni görüyor.

"O zaman..." Kai devam ediyor, daha yakına eğilip başını eğerken gözlerini benimle kilitliyor.

"Sonra?" Fısıldıyorum, nefeslerim hızlı ve sık.

"Bir süre konuşamayacağım çünkü dilim meşgul olacak." İçimden kontrol edilemez bir uyarılma titremesi geçiyor.

Vücudumun tepkisini kaydeden Kai bana cesaretlendirici bir baş selamı veriyor. "Titremen normal. Terleyeceksin de. Parmaklarında ve yüzünde bir tür uyuşukluk olabilir. Daha önce hiç çıkarmadığın sesler çıkarabilirsin. ve gülmek isterseniz, bu da sorun değil. Yaptığın her şey doğrudur. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, beni rahat ettirmek için bu kadar çaba sarf ettiği için

minnettarım. Ama yine de bir endişem var. "Ya-"

Çok fazla şey söylemeden önce kendimi durduruyorum ama Kai beni bırakmıyor. "...? Beni bekletme." "Ya yanlış bir şey varsa?"

"Yanlış mı?"

"Benimle birlikte."

"Ne şekilde?"

"Yani, ya işe yaramazsa?"

"İşe yaramıyor mu?" diye tekrarlıyor, sanki bu fikir çok saçmaymış gibi donuk bir ses tonuyla. "Ya ? Yani, ya iyi hissettiriyorsa ama bitiremiyorsam?"

Bu geçerli bir endişe. Bu, beni korkutan bilinmeyen biri; o kadar uzun süredir keşfedilmemiş bir bölge ki, keşfedilecek bir şey olduğundan bile emin değilim.

En garip sonuçlardan biri, Kai'nin beni orgazm etmek için elinden geleni yapması ve başarısız olması olurdu. Bu onun hatası bile olmaz. Belki de çok kırıldım.

Neredeyse kahkaha atarak tepki veren Kai'nin burnundan bir nefes hava geliyor. Klitorisime çarptığında tüm kanalım kasılıyor ve etimin nasıl kasıldığını görebiliyor.

Bana seksi fae benzeri bir kibirle cevap vererek, "Bu bir sorun olmayacak. hazır mısın?" "Uh huh."

Kai ağzıyla merkezim arasındaki mesafeyi kapatıyor.

Hemen sert dilini girişime sokuyor, bana karşı inliyor ve saf memnuniyet sesinden gelen titreşimle vuruluyorum.

Nefesim kesiliyor, istemsizce kıpırdanıyorum ama Kai'nin bedenimi tutuşu bir yere gitmeme izin vermiyor.

Beni yalarken, yüzündeki kıllar kalçalarımın iç kısmını kaşındırıyor. Açıklıktaki sinir uçlarını uyarırken zonklayan göbeğime hafif bir baskı uyguluyor. Etrafında ve izler bırakıyor.

Sonra diliyle beni beceriyor, birkaç kez içeri ve dışarı itiyor. Burnunun ucu klitorisimi dürtüyor ve nefesi aradaki boşluğu okşuyor.

Dilinin şeklini değiştirerek daha düz ve geniş hale getiriyor, sanki klitorisime doğru yol olabildiğince fazla alanı kaplamak istiyor.

Bir saniye sonra, hassas noktaya ulaşıyor ve ona saldırıyor.

Kai yukarı, aşağı, ileri ve geri hareket ederken çenem düşüyor. Küçük daireler. Tekrarla.

Klitorisimi emmeye başladığında, hassas tümseği güçlü bir ritimle ağzına çektiğinde, vücudumun kontrolünü kaybetmeye başlıyorum.

O kadar çok titriyorum ki vızıldıyorum. Yüzümü hissedemiyorum. Yüksek sesle nefes alıp vermenin yanı sıra tiz sesler çıkarıyorum ve arada bir inleyerek homurdanıyorum.

Topuklarımı Kai'nin sırtına gömerken, onun güven verici sözleri zihnimde tekrarlanıyor.

Yaptığın her şey doğrudur.

Umarım buna utanmadan yüzüne binmek de dahildir.

Kalçalarımı sallayarak saçlarını çekiştiriyorum. Acısa da belli etmiyor. Hatta cesaretlendirici bir ses çıkarıyor.

Göğsümün etrafındaki havlu gevşiyor ve düşerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Zıplayıp sallanıyorlar ve Kai gözleri sertleşmiş meme uçlarıma bana karşı hırlıyor.

Karnımın alt kısmındaki gerginlikle birlikte kanalımin içinde çırpınmalar başlıyor.

Kahretsin. Şimdiden sınırdayım.

İnememekle ilgili tüm endişelerim yok oldu. Bunun ne kadar harika hissettirdiğinden başka bir şey düşünemiyorum ve aslında istiyorum. Bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum ama durduramıyorum da.

Oluyor işte.

Gözlerimi kapatarak Kai'ye teslim oluyorum. Bedenimin , duvarlarımın hiçbir şeyin etrafına kenetlenmemesine. Tekrarlanan sıkışma olması gerekenden daha uzun sürerken feryat ediyorum.

Hiç bu kadar muhteşem bir şey hissetmemiştim ve her şeyin mükemmel olduğu bu mutluluğun içinde yaşamak istiyorum. Geçmişin bir önemi yok. Geleceğin de.

Şu an tüm varlığımın en önemli anı.

Bir kez olsun fiziksel bedenim ve duygusal durumum mükemmel bir uyum içinde. Birbirleriyle uyum içindeler ve *kusurlu olmadığımı* fark etmenin verdiği coşku gerçek bir sihir.

Kasılmalar azalırken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor.

Kai duraklıyor, dili hala klitorisimde ve gözlerinde bir soruyla beni inceliyor. Sanki pişmanlığımı bekliyormuş gibi. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "İnanılmaz derecede iyiyim."

Uzuvlarım o kadar rahatlamış ki bacaklarım Kai'nin omuzlarından düşmeye başlıyor. Onları yakalıyor, dirseklerinin kıvrımlarında kavriyor.

Hiçbir yere gitmek için acele etmiyor, dikkatini karıncalanan etime . Beni birkaç kez daha yalıyor ve ben alt tarafımın ne kadar hassaslaştığından dolayı sarsılıyorum.

"Biliyordum," diye Kai, başını çevirip iç baldırımı öpüyor. Sersemlemiş

bir halde, "Neyi biliyordun?" diye mırıldanıyorum.

Yumuşak sakalını tenime sürüyor. "Bağımlılık yapacağını. Bunca yıldır daha iyisini tatmadım." "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey. Hiçbir kek, muhallebi ya da çikolata seninle kıyaslanamaz bile." Yarığımın üstündeki saç şefkatle okşayıp öpebildiği her yerimi öptüğünde, sıcaklık geri geliyor.

Genellikle, bir kez orgasm olduktan sonra, haftalarca hazırım. Bazen aylarca.

Kai beni çok açgözlü bir kadın yapabilir ve ona bakarken kalbim sıcak ve hafif hissediyor.

Bu dinamikte hükümdarın ben olduğumu düşünüyor olabilir ama yanılıyor. O artık benim bir parçam. İleride aramızda ne olursa olsun, her zaman benim ilklerimden birine sahip olacak.

Kayıp gideceğini ve ayağa kalkacağını varsayarak, el yordamıyla iki aşağı sarkan havluya uzanıyorum. Üzerimi onunla örtmeye başlıyorum ama Kai havluyu ellerimden çekip alıyor ve .

"Ne yaptığını sanıyorsun Sunny?" Başlangıçta yaptığı gibi bacaklarımı yukarı kaldırıyor. "Burada işimiz bitmedi." Bana doğru dalıyor ve dilini içime soktuğunda nefesim kesiliyor.

Kıkırdayarak saçlarını nazikçe çekiyorum. "Kai, yapmak istediğin şeyi başardın."

"Bana bir tane daha istemediğini mi söylüyorsun?" Konuşurken ağzını benden ayırmıyor ve dudaklarının okşaması beni zaten olduğumdan daha fazla heyecanlandırıyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Bu iddiayı ortaya atarken bile, bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Kai için beni tekrar boşaltmak zor olmazdı. Yüzüme baktığında sesi daha derin ve gözleri daha koyu. "Yap. Sen. İstiyor. Bir tane daha?"

"Evet," diye fısıldayarak itiraf

ediyorum. Klitorisimi ağzına alıyor.

Sırtım dikleşiyor ve inliyorum.

Ve baştan başlarız.

Yalama var. Daha fazla emme. Kai'nin yetenekli diliyle ritmik çekişler ve itişler.

Vücudunun sadece bir parçasıyla bana bunu nasıl ? Henüz beni parmaklamaya çalışmadı. Göğüslerime bile dokunmadı, Tanrı aşkına.

İki numaralı orgasm oluşurken gözlerim kapanıyor.

Bacaklarım Kai'nin başının etrafına sarılmışken, vücudunun seğirdiğini hissediyorum. Bu hafif bir sarsıntı değil... hareketler daha büyük, ayak bileklerimi başının arkasındaki kilitli pozisyonlarından düşürmekle tehdit ediyor.

Neler olduğunu görmek için aşağı baktım. Önümdeki manzaraya bakakalıyorum.

Beni yerken bir yandan da kendini ediyor. Yüzü arasına gömülmüş, öfkeyle sikini pompalıyor. Çok ateşli. geliyorum.

CHAPTER 15

Kai

Az önce bir kraliçeyi kirlettim. Kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Onu birçok kez boşalttım. Tam olarak dört kez.

Ve birden fazla orgazm olan tek kişi o değil. Ben de en az onun kadar orgazm . Aletim bir türlü doymak bilmiyor.

Şu anda bile, ucum az önce yere boşalttığım yükün kalan kanıtlarıyla damlarken, ereksiyonum azalmıyor. Gözlerim kapalıyken sertçe nefes alarak başımın yan tarafını Ro'nun karnına .

Sanki tapındığım bir tanrıymış gibi önünde diz çöküyorum ama o ölümsüz bir tanrı değil. O bir insan ve çılgınca atan kalbi bana bu gerçeği hatırlatıyor. Hızlı ritmi benimkiyle eşleşiyor ve nabzımın en son ne zaman böyle attığını hatırlayamıyorum.

Yumuşak elleri usulca saçlarımın arasından geçiyor ve bu hassas bir an, ama parmakları omuzlarımda gezindiğinde, şu anda ne kadar farklı göründüğümü hatırlıyorum.

Yara izlerimin geçmesine ne kadar var bilmiyorum ve bundan korkuyorum.

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum.

Şu anın tadını çıkarıyor olmamız gerekiyor.

Ama... Sanırım biraz eğlendik.

Sorumsuz davrandık. Kesinlikle umursamaz. Çünkü ben ağzımı Ro'nun amına , tüm kale yerle bir ve muhtemelen çok geç olana kadar fark etmezdim.

"Sence ne zamandır bu banyodayız?" diye sordum. "Hiçbir fikrim

yok." Yanıtı titrekti ve başımı kaldırıp baktım.

Yanaklarında ıslak çizgiler

parlıyor. Kaşlarımı çatıttım.

"Ağlıyorsun."

"Öyle miyim?" Nemli yüzünü silerken kafası karışmış görünüyor.

Hemen koruma moduna geçerim. Onu korumam gereken kişi kendim bile, bunu tereddüt etmeden yapacağım. Havluyu hızla etrafına sarıyorum ve topuklarımın üzerine oturuyorum. "Seni incittim mi? Seni kırdım mı? Telafi edeceğim. Bana ne olduğunu söyle.

ve kendimi cezalandırmanın bir yolunu bulacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde kıkırdamaya başladı. İlk başta bastırmaya çalıştığını söyleyebilirim, ama gülme dürtüsü galip geliyor ve mutlu sesler kaynayan tencere gibi ondan karnını tutuyor.

"Çok ciddisin." Biraz daha kıkırdıyor. "Çünkü

ağlıyorsun." Kaşlarımı daha da çatıyorum.

"Bedenim... serbest bırakılma." Yanaklarını kuruyana kadar silerken gülümsemesi kayboluyor. "Sanırım bastırdığım bir sürü şeyi dışarı çıkarıyorum."

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bana kanadı o kadar uzun süre kırılmış bir kuşu hatırlatıyor ki, uçabildiğini unutmuş.

Belki de ilk başta yapabileceğini hiç bilmiyordu ve ben ona yapabileceğini kanıtladım.

Esniyor, ağırlaşmış göz kapaklarıyla çok yorgun görünüyor.

"Dinlenmen gerek." Ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerimi

toplamaya başlıyorum. Pantolonumu ve botlarımı giydikten

sonra teçhizatımı takıyorum.

Havluyu koltuk altlarına sıkıştıran Ro ayağa kalkar. Kalkmaya çalıştı. Dizleri tutmuyor ve onu kollarıma alıyorum.

"Yürüebiliyorum, biliyorsun," diye iddia ediyor Ro.

"Emin misin?" Eğlenen bir ses tonuyla ciddi bir şekilde soruyorum.

Utangaç bir bakış . "Tamam, belki de değil. Tanrım, çok sinir bozucuyum. Yemin , böyle bir genç kız olmaya çalışmıyorum."

Kendini aşağılamasından nefret ediyorum ve suçu -haklı olarak- kendime atıyorum. "Uzuvlarını jöle haline getirmek benim hatam.

Eğer lezzetli amcığınla bu kadar obur olmasaydım, bacaklarını gayet iyi ."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Ondan bir tepki almak çok kolay ve ben de onun skandal ifadesinin tadını çıkarıyorum.

Kapıyı açarak, onun eğreti sütyeni ve peştamalı da dahil olmak üzere yaptığımız dağınıklığı bırakıyorum.

"Peki ya benim kıyafetlerim?" Ro başını yana eğerek atılmış artıklarını arıyor.

"O çöpü geri . Mutfakta yiyecek vardı ve banyo doluydu, bu yüzden

kalede kıyafet olabileceğini düşünüyorum. Sizin için kıyafetleri nerede bulabiliriz?"

"Dördüncü katta."

En yüksek seviye. Tabii ki oraya yönlendiriliyoruz.

Armand bizi unutmadı. Banyoda sözümüzü kesmemesinin bir sebebi var. Doğru yerde değildik.

Yerde bir şey olursa kaçmamız çok kolay olur. Ancak tepede, bizi çıkıştan ayıran düzinelerce oda ve koridor olacak.

Bunu bilmeme rağmen, hizmetlilerin merdivenlerine ulaştığımda duraksamıyorum ve tırmanmaya başlıyorum. Israr ve yukarı çıkarken sessiz kalıyorum.

Merdiven boşluğunun son , dördüncü katın koridoruna açılan süslü ahşap bir kapı var. Dirseğimle iterek açıyorum ve dışarı bakıyorum.

Önce sola, sonra sağa baktım.

Koridorun bir ucunda, aşağıdaki kata büyük bir merdiven var. Diğer yönde ise uzun koridor boyunca sıralanmış kapılar var.

Sessiz ve bu sessizlik sinir bozucu. Bir şey duyacağımızı sanıyorsunuz; bir saatin tik takları ya da dışarıdaki rüzgâr. Hiçbir şey yok.

Ro'yu bırakıp ayaklarının yere değmesine veriyorum. Kılıcımı çekmeden önce dengede olduğundan emin olmak için onu omuzlarından tutarak sabitliyorum.

Kendimi onun önünde konumlandırıyorum, uzanıyorum ve elini alıyorum. "Hangi oda?"

Koridorun sonuna yakın, bizden çaprazda bulunan açık bir kapıyı işaret ediyor. Parlak güneş ışığı oradan parlıyor. O tarafa doğru . Gizlice. İhtiyatla.

Etrafımı tarayarak geçtiğimiz her kapıyı inceliyor, hareket olup olmadığına bakıyorum. Buranın havası farklı. Tüm kraliyet mekânlarında olması gerektiği gibi taze ve temiz.

Ro'nun belirttiği odaya gittiğimde, eşikte durup tehlikeyi arıyorum. Birden Ro'nun nefesi kesildi.

, kılıcımı kaldırıyorum çünkü savaşıma hazırım, ama o "Sorun değil, Kai" diyor.

Ben onu durduramadan, beni geçip gitti. Sağdaki uzak köşeye yönelip doğruca krem rengi bir beşiğe gidiyor. Yan tarafında katlanmış açık sarı bir battaniye var.

Bunun bir tuzak olduğunu düşünerek giderken "Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

Battaniyeyi eline alan Ro, yumuşak örme kumaşı burnuna götürüp kokluyor. Nefes verirken, sanki tanıdıkmiş gibi sevgiyle okşuyor.

Şimdi daha yakın olduğum için beşiğin boş olduğunu açıkça görebiliyorum. Sarı çarşaf lar şiltenin etrafına sıkıca sarılmış ve kahverengi bir oyuncak ayı küçük bir ipek yastıkla bir uca yaslanmış oturuyor. Tavandan gri bir gölgelik sarkıyor, her şeyi daha loş hale getiriyor.

Beşiğin ucuna giden Ro, parmaklarını kızak tarzı yatak başlığının üzerinde gezdirir. Ahşap işçiliği süslü, üzerine desenler oyulmuş. Sarmaşık. Yapraklar altın rengine boyanmış. Bu mobilya kraliyet ailesi için tasarlanmış.

Etrafıma bakarken, büyük sayvanlı yatağı, ayaklı gardırobu, makyaj masasını, çalışma masasını ve sallanan sandalyeyi fark ediyorum. Yeni bir ebeveyn için mükemmel bir ortam.

Prens için bir çocuk odası.

"Zander bebekken burada yatıyordu," diyor Ro, her ne bu sonuca ben çoktan varmış olsam da. Parmaklarımı gevşek saçlarımın arasında gezdirirken aklımdaki kafa karıştırıcı soruyu düşünüyorum.

Bu beşik neden şimdi burada?

Kral Zander gençken kullanmış olmalı ama bu binlerce yıl önceydi. Yani ya Ro bunu duygusal nedenlerle saklıyordu ya da beşik başka birine aitti. Belki de Kral Zander'ın çocuklarından birine.

"Bu beşik Kraliçe Maelyn'e mi verildi?" Yandaki parmaklıklara çarpıyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Ro üzüntüyle, battaniyeyi daha önce olduğu yere, parmaklıkların üzerine bırakırken. "Bu mümkün olmazdı. Zarid değer verdiğim şeyleri yok etmeyi severdi ve bu beşik Zander bebekken benim için anlamlı hale gelmişti. Bir gün, Zander büyüdükten sonra, onu çimenlerin yanarken buldum. Yıkılmıştı."

Korkunç bir anının ortasında onu teselli etmek istesem de, bir aydınlanma yaşamakla çok meşgulüm.

"Yani bunun geçmişten olduğunu söylüyorsun." Kurulumu işaret ediyorum.

"Evet. Ve şu yorgan." Büyük yatağın üzerindeki ipeksi gri kumaşa doğru yürüyen Ro, yüzeyi düzeltiyor. "Çocuk odasını tasarlarken bunu kendim için hatırlıyorum. Ve her zaman bir geçirme havlusu bulundurdum." Yastıklardan birini kaldırarak sarı bir pazen kareyi ortaya çıkardı. "-burada." Şaşkınlıkla, ayakta duran gardıroba dönmeden önce tanıdık eşyaya gözlerini kısarak bakıyor. "Ve bütün elbiselerim oradaydı."

Sandiğa doğru yürüdükten sonra kapıları açıyor. Çok geride değilim, gerekirse onu tehlikeden uzaklaştırmaya hazırım. Gardırobun içinde haince bir şey yok. Sadece farklı renklerde yaklaşık iki düzine elbiseden oluşan bir sıra var.

Ro dönerek bana baktı ve benimle aynı şeyi fark söyledi. "Geçmişteyiz."

Başımı salladım. "Bu yüzden yaralarım yok oldu. Armand zihinlerimize ve bedenlerimize farklı bir zaman gösteriyor. Ama asıl soru şu: Neden?" Ro'nun yüzü şaşkın ve düşünceli bir şekilde sorumu düşünüyor.

Sonra kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor ve dudakları öfkeyle gerilerek şöyle diyor: "Tarihi yeniden yazmak istiyor.

Hayatımın en huzurlu dönemlerinden birini korkunç bir şeyle lekeleyecek."

"Huzurlu mu?" Onun hapishanesi olan odaya göz gezdiriyorum. "Burada tutulmaya, tacizcinin çocuğunu doğurmaya zorlanmaya huzurlu mu diyorsun?"

Sert analizim karşısında irkildi ve şöyle açıkladı: "Kulağa Stockholm Sendromu gibi geldiğini biliyorum ama Zander'in hayatının başlangıcındaki bu kısa yıllar neredeyse normaldi. Zander hayatımın ışığıydı. Zarid bir varis elde etmekten memnundu ve ilgilenmesi gereken başka kadınlar vardı, bu yüzden yatağıma gelmiyordu. Bana karşı nazik olmasa da, her zaman zalim de değildi. Çoğu zaman beni görmezden geliyordu ve ben de böyle olacağımı . Bununla bir sorunum yoktu. Umabileceğim en iyi şey buydu."

"Bu ne zaman değişti?"

"Zander üç yaşındayken, Zarid oğlunun gücü konusunda sabırsızlanmaya başladı. Ya da eksikliği konusunda. Bir prensin gücünü erken geliştirmesi gerektiğini düşünüyordu. Zarid'in ateş yaratma yeteneği daha on iki aylıkken ortaya çıktı."

"Bu son derece tehlikeli. Gençlerde dürtü kontrolü yoktur, bu da felakete davetiye çıkarır." Ro başını salladı. "İnsanlara zarar verdi."

"Mürebbiyelerinden birini cayır cayır yaktığını duydum, ama cezalandırılmak yerine kutlandı."

"Bu doğru. O kadını tanıyordum, Junie. Bir Şifacı tarafından hemen iyileştirilmiş olsa da travma geçirmişti. Olaydan sonra rütbesi mutfak personeline indirildi ve Zarid'in ailesi ona bir parti verdi. Junie ona ikram edilen pastayı pişirmek zorunda kaldı. Bu iğrenç değil mi?"

"Ve böylece sosyopatik eğitimi başladı."

Ro kendini kucaklayarak havluyu göğsüne daha sıkı sarıyor. "Zarid de oğlundan aynı şeyi bekliyordu. Her gün Zander'i izliyor, sabırsızlığı ve kızgınlığı geçen her olaysız saatte artıyordu. Zander'in üçüncü doğum gününden sonra, hâlâ sihirden eser yok, Zarid onu... kışkırtmaya başladı." Konudan rahatsızlık duyarak ayak ayak üstüne atıyor. "İşte o zaman işler gerçekten kötüye gitti."

"Zarid ona zarar verdi," diye sonuca varıyorum. "Ve seni. Bir tepki almaya çalışmak için."

"Evet." Ro'nun gözleri cehennemi yeniden yaşarken perili. "İşte o zaman Zarid'in gerçekte kim olduğunu gördüm. İstediklerini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini. Zander'in önünde bana yaptığı şeyler... Zander ve ben konuda hiç konuşmadık ve umarım en kötüsünü hatırlayamayacak kadar küçüktür."

Konuyu değiştirme zamanı. Sadece onun için değil, benim için de. Ne olduğu hakkında ayrıntıya girmesine gerek yok. Tahmin edebiliyorum ve bu beni daha önce hiç yaşamadığım türden bir öfkeyle dolduruyor.

Ben intikamcı değilim. Ben bir şifacıyım. İnsanları iyileştiririm.

Ama Zarid'e olduğum kişinin tam tersi şeyler yapmak istiyorum. Onunla bir saat geçirmek ve bir sürü bıçak için her şeyimi verirdim. Onu binlerce kez keserdim. Ayak parmaklarını ve ellerini keserdim. Kan gittikçe güçsüzleşmesini izlerdim.

Ro'nun işkence dolu düşüncelerimi okumaması için hoş bir ifade zorlayarak gardırobu işaret ediyorum. "Peki hangi elbiseyi seçeceksin?"

Elini uzatarak açık sarı bir elbiseye dokunuyor. "Bunu her zaman en çok sevmişimdir çünkü korsesi yok ve sarı benim en sevdiğim renktir."

"Tıpkı güneşiği gibi. Takma adının sana uyduğunu biliyordum." Göz kırıyorum ve o da bana küçük bir gülümseme veriyor.

Ro elbiseyi askıdan arkamı dönmedim. Duşta onu izlemediğimde şikâyet etmişti ve ilgimi ondan esirgemek bana düşmezdi.

Ayrıca, kıyafet değiştirmek sıradan bir durumda geriye çekilip güzelliğini takdir edebilmenin tatmin edici bir yanı var.

Çenesini yüksekte tutarak ve benimle göz temasını koruyarak havluyu .

Artık daha cesur. Onu çıplak, açılmış ve çılgık yakaladığımdan beri, kendisinin farklı bir versiyonu haline geldi. Daha iyi bir versiyon.

Kendi vücuduyla daha iyi bir ilişkisi olan biri. Çok çekici ve bunun farkında.

Gözlerim onun şirin göbek deliğinden, iç bacaklarının birbirini nasıl sıkıştırdığına ve amını örten koyu renkli saç tutamına takılıyor.

Elbiseyi kollarından tutan Ro, adım atacağı büyük deliğe odaklanmadan önce biraz kabartıyor. Eğilip elbiseyi indiriyor, böylece

kayarak giyebiliyor. Bir zarif ayağı içeri giriyor. Sonra diğerini.

Kambur dururken göğüsleri sallanıyor. Elbiseyi yukarı çekmek için doğrulurken ve kıpırdarken, kahverengimsi pembe meme uçları zıplarken titreme iç gıcıklayıcı bir gösteri yapar.

Onu görmek gerçekten nefes almayı zorlaştırıyor.

Sikim tekrar başladı. O kadar sonra sertleşmemin mümkün olmadığını düşünürdüm ama işte buradayız.

Ro'nun kolları kolların arasından geçiyor ve ilk kez onu kendisine uygun kıyafetler içinde görüyorum. Hurdalar içinde güzeldi. Çıplakken de muhteşemdi.

Ama şimdi, o bir kraliçe.

Elbise belli ki onun için yapılmış, onun ölçülerine göre uyarlanmış ve ona bir eldiven gibi oturuyor. Yüksek imparatorluk beli göğüslerini vurguluyor ve kepçe yaka sağlıklı bir miktarda dekolte sergiliyor.

Gündüz Diyarı elbiselerinin çoğunda olduğu gibi, yüksek sıcaklıklar nedeniyle daha nefes alabilir olması için kumaş son derece ince ve yarı şeffaf katmanların düzgün bacaklarının silüetini görebiliyorum.

Saçlarını parmaklarıyla tarayarak, hızlı ve dağınık bir yan örgü önce ayırıyor. Örgü tellerinin sonuna geldiğinde, bir kurdele bulmak için gardırobun içini arıyor. Sarı kravat saçını düzgün bir fiyonkla bir arada tutuyor.

Biraz tatmin olmuş bir iç çekişle elbisesini ve bana utangaç bir yarım omuz silkme hareketi yapıyor. "Eh, idare eder."

Kendini küçümseyen ifadesini tekrarlarlarken kaşlarımdan biri havaya kalkıyor. "İşe yarayacak mı?"

"Evet." Eteğindeki birkaç kırışıkla uğraşıyor. "Sanırım iyisi bu olacak."

Güzelliğini küçümsemesinden hoşlanmıyorum. "Sunny, senden daha zarif kimse ve hiçbir şey yok. Ne giyersen giy, sen var olanın en iyisisin."

Gözleri yumuşuyor ve bir minnettarlık parıldıyor. "Teşekkür , Kai."

"Sadece dürüst oluyorum. İşte silahın." Hançeri ona uzattıktan sonra, elbisesinin sağ tarafında, kumaş kıvrımlarının arasındaki gizli bir cebe .

Elbisesinin alt etek ucundan çıkan sevimli ve çok temiz ayak parmaklarına bakıyorum. "Uygun ayakkabılara ihtiyacın var."

Başını sallayarak gardırobu karıştırmaya devam eder. Sarı bir terlik yere atılır, ardından bir başkası gelir. Dalgın bir şekilde ayaklarını içine kaydırarak başka bir şey aramaya devam eder.

"Aha!" Mutlu bir ses çıkarıyor ve bir ödül gibi tuttuğu küçük ve beyaz bir şeyle bana doğru dönüyor. Önce bir mendil olduğunu düşündüm. Sonra elinde ne anlıyorum.

Day Realm külotları. Ne kadar ince olduklarını neredeyse unutmuşum. İç çamaşırları hava akımı düşünülerek tasarlanmış ve temelde file.

İstesem Ro'nun amını ağın arkasından yalayabilirdim.

Ama sonra Ro esniyor ve bana bu zamanı enerjisini geri kazanmak için kullanması gerektiğini

hatırlatıyor. Yatağı işaret ediyorum. "Uyu."

Mecburen o tarafa doğru bir adım atıyor ama sonra duraksıyor. Dudağını ısıyor, parmaklarını birbirine doluyor ve kıpırdanıyor. Bu sinir bozucu alışkanlığı fark ettim. Bir şey söylemek istediğinde bunu yapıyor ama tutuyor. "Sorun nedir?" Nazikçe soruyorum. "Benimle açıkça konuşabilirsin. Her zaman."

"Bana katılır mısın?" "Bu

iyi bir fikir değil."

"Neden?"

Çünkü eğer onunla o yatağa girersem, ikimiz için de uykunun olmayacağına dair çok güçlü şüphelerim var. Onu becermeye çalışabilirim. Kıyafetler beni durdurmaz. Tek yapmam gereken eteğini yukarı çekmek, külotunu yana çekmek ve sikimi onun küçük güzel amına .

Eminim çok sıkıdır. İnanılmaz derecede sıkı. zorlanırdım, ama ne kadar ıslak olduğu kanıtlandığına göre, sikimi yavaşça içeri sokabilirdim.

Ondan uzaklaşarak, penisimin kaçmak istercesine pantolonumun içinde sarsıldığı kasıklarımı avuçluyorum. "Biraz kestirmen lazım."

"Ama birbirimize iki adım mesafede durmamız gerektiğini söylemiştin," diye yumuşakça itiraz ediyor.

"Bu ." "Nasıl farklıydı?"

"Labirentin içindeydik ve bir şeyin üzerimize atlayacağını düşünüyordum. Şimdi ne olacağını bilmiyorum ama her ne ise, bir dakika içinde ya da gelecek hafta olabilir. Bu huzurun ne kadar süreceğini bilmiyoruz ve ben nöbet tutarken sen de dinlenmek için zamanı iyi kullanmalısın."

"BEN-BEN-" Ro'nun emin olmayan sesi omzumun üzerinden neden oluyor ve duygularını açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken bir dizi duygudan geçmesini izliyorum.

Belirsizlik. Gerçekleşme. Kabullenme. Cesaret.

Duyulmamaya alışkın ve sessiz kalmayı alışkanlık haline getirmiş durumda, bu yüzden "Senden ayrı kalmak istemiyorum" diye itiraf etmesinin cesaret gerektirdiğini biliyorum. Bu beni neredeyse paniklemiş hissettiriyor. Şu anda aramızdaki mesafe bile - on adım bile değil

-Bu çok fazla. Lütfen?"

Hayır diyemem. Bu kadar dürüstken, o büyük kahverengi gözlerinde gerçek bir yalvarışla bana bakarken olmaz.
İsteğini reddetsem daha iyi olur.
En iyi kararıma rağmen ona doğru ilerliyorum.

CHAPTER 16

Ro

"Kılıcın kılıcımı dürtüyor," diyorum Kai'ye, beni arkadan kaşıklarken sert nesnenin kuyruk sokumumu dürttüğünü hissederek.

Dur. "O benim kılıcım değil."

"Oh." Biraz sııttım.

Benimle yatağa girdiğinde, savaşmaya hazır olmak için tüm silahlarının bulunduğu kemerini takmakta ısrar etti. Ve bu harika bir fikir, ancak çeşitli uzun ve katı nesneler giyen bir savaşçıyla kucaklaşmak en rahat düzenleme değil. Büyük botlarını bile giymiş.

Popomu oynatarak daha da sokuluyorum ve Kai sikine uyguladığım baskı nedeniyle sessizce homurdandığında muazzam bir haz duyuyorum.

"Sunny." Sesi sert ve uyarıcı bir tonda. "Ne?" En masum ses tonumu kullanıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece rahatlamaya çalışıyorum."

Bu bir yalan değil. Eğer benim rahatlık anlayışım onun ereksiyonunun kılıcımın yanakları arasında olmasıysa, o zaman tamamen dürüst davranıyorum demektir. Uyuyor olmam gerektiğinin farkındayım. Kai benim iyiliğime değer verdiğini açıkça belirtti.

Ama beni ne kadar önemseddiği kısmen tahrik olmamı sağlıyor.

İyi bir adam, onurlu bir koruyucu, benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının üstünde tutan biri? Hiçbir şey bundan daha ateşli olamaz ve beni becermeye çalışmıyor olması bunu da çok istememe neden oluyor.

Aşağıya baktığımda, kalın parmaklarının karnımdan sadece birkaç santim uzakta sallandığını görüyorum. Kolunu yan tarafıma sarkıtmış, beni ellemek için mükemmel bir pozisyonda. Daha yukarı çıkabilir. Ya da daha aşağı. İkisini de kabul ederdim ama harekete geçmiyor.

"Derin bir nefes al," diyor Kai patron. "Kaslarını gevşet. Zihninizi boşaltın."

Cinsel olarak hüsrana uğramanın ötesinde, ofluyor, ona karşı gevşiyor ve düşüncelerimi başka bir yere çevirmeye çalışıyorum.

Pencerenin dışında, güneş doğuda birleşmek üzere. Şafak mı yoksa alacakaranlık mı bilmiyorum ama saatin kaç olduğunun pek de önemi yok.

Labirentten çıktığımızda güneşler çarpışıyordu. Küreler günde iki kez birbiriyle kesiştiğine göre, bu neredeyse on iki saattir Armand'ın Gündüz Âlemi versiyonunda olduğumuz anlamına geliyor.

Armand'ın sabrı sonsuz değil. Şimdiye kadar huzursuzlanmaya başlamıştır ve zamanımızın tükendiğini hissediyorum. Hava değişmeye başlıyor. Daha ağır.

"Sence meydan okuma yakında gerçekleşecek mi?" Kai'ye soruyorum. "Evet," diye yanıtıyor bir parça korkuyla.

"Ne zaman?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Çok gülünç derecede yakışıklı. Güneş ışığı delici gözlerini parlatıyor. Gümüş ve elmas gibi. Saçları arkadan bağlı ama örgüsünü yeniden yapmamış. Onun için yapmak isterdim. Parmaklarım saç tellerini tarama kaşınıyor.

"Belki de hiç olmayacak," diye düşünüyor. "Belki de burada birlikte sıkışıp kalırız. Sonsuza dek, sadece biz, büyülü kahvaltı büfeleri ve istediğimiz zaman düş alabiliriz."

Bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama bu tamamen kurgusal. Bu, insanların gerçeklikle başa çıkmak için güzel, imkansız olasılıklardan bahsettiği zamanlardan biri.

Haklı olabilmemiş gibi davranıyorum. "Sıkılmaz mıydın?" "Hiç şansım yok."

"Kütüphanedeki tüm kitaplar yüzünden, değil mi?" Başımı öne çevirip gülümseyerek ona takılıyorum. "Ya da yapabileceğimiz tüm o satranç turnuvaları?"

Kolunu şefkatli bir kucaklamayla ortama doluyor. "Vücudunu ezberlemekten başka bir hobi keşfetmem için yıllar geçmesi gerekecek."

Şimdi konuşuyoruz. "Neden şimdi ezberlemeye başlamıyorsun?"

"Çünkü dünya kadar vaktimiz varsa, hiçbir şeyi aceleyle getirmeye gerek yok."

"İşin trajedisi de değil mi?" Ciddileşerek fısıldıyorum. "Dünya kadar vaktimiz yok." Kai sadece homurdanıyor çünkü er ya da geç her şeyin ters gideceğini biliyor.

Bu gerçekleşmeden önce, alabildiğim kadar fiziksel şefkati deneyimlemek istiyorum. Anları geçirmek istemiyorum.

Bu Kai'nin hatası, gerçekten. Bana şimdiki zamanın tadını çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istedi ve bunu biraz fazla iyi başardı.

Şimdi tek yapmam gereken onu uykumdan vazgeçmeye ikna etmek ve hafif bir manipölasyonun üstünde değilim. Birkaç numara öğrenmeden iki bin yıldan fazla süredir bir fae dünyasında hayatta kalmadım ve istediğimi elde etmek için bu becerileri kullanacağım.

"Sırtımı kaşıyabilir misin?" Eğer bana sağlayabilirsem, ikna olacağını düşünerek rica ediyorum. Ne yazık ki, ne demek istediğimi anlamış gibi görünmüyor. "Kaşımak mı? Sertçe mi?"

"Hayır." Gülüyorum. "Yumuşak. Sadece parmak uçlarınla hafifçe." "Bu ne işe yarayacak?"

"Sadece güzel hissettiriyor. Bunu hiç kimseyle yapmadın mı?"

Soruyu sorduğum anda, keşke son birkaç saniyeyi geri sarabilsem ve kelimelerin ağzımdan çıkmasını engelleyebilsem diyorum.

Kai'nin dokunmaktan nefret etmesiyle birlikte, sırtını kaşımak kadar basit bir şey onun için çok tatsız bir deneyim .

artık yara izi yok. Kendinden utanmadan tadını çıkarabilir.

Yüzümü ona dönüyorum ve bacaklarımız birbirine dolanıyor. "İlk insan olduğum yıllarda çok paramız yoktu ve evimizde sadece iki yatak odası vardı. Kız kardeşlerim ve ben bir yatağı paylaşırdık. Bazen geceleri konuşurken ya da hikayeler anlatırken birbirimizin sırtını kaşırdık. Bu rahatlatıcı."

Sanki yatma vaktinde yaramazlık yapan itaatsiz bir çocukmuşum gibi, "Pekâlâ, uyuyabileceğin anlamına geliyorsa deneyeceğim," diye ödü veriyor.

Kai hâlâ üzerime örtülü olan kolunu kullanarak parmaklarını çıplak omurgam boyunca gezdiriyor.

Fae elbiseleri, kanatların serbest kalmasını sağlamak için her zaman sırt dekolteli olarak tasarlanır ve kanatlarım olmamasına rağmen, şimdi erişim için minnettarım.

Ensemden yukarı doğru çıkarken vücudumda tüyler diken diken oluyor ve . Kai bir dirseğinin üzerinde

doğrulup merakla kolumdaki kabarık tüyleri inceliyor.

Elini çakıllı deriye götürerek avucunu bölgenin üzerinde düzleştiriyor ve "Bu kadar basit bir şey gerçekten bu kadar iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor.

"Evet, öyle. Size gösterebilir miyim?"

Evet olduğunu anladığım alçak bir ses çıkıyor.

Gözleri kısılmış bir halde, ben arkasına endişeyle bekliyor. Kolum kısa için, ön taraflarımız birbirine çarpana kadar ona doğru kayıyorum.

Tırnaklarımı kürek kemiklerinin arasına yerleştirerek kuyruk doğru yumuşak bir çizgi çiziyorum ve atıştırmalık çantasının askısının üzerinden atlıyorum.

Yüzünü ürkmüş bir ifade kaplarken nefesini içine çekiyor. Duruyorum ve

elimi ondan çekiyorum. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır," diye hayretle yanıtlıyor. "Yani, evet. Bu çok iyi hissettirdi. Tekrar yap."

Yapıyorum ve artık ne bekleyeceğini bildiği için o kadar aşırı tepki vermiyor. Ben bir ritim tuttururken o hareketsiz kalıyor. Daha geniş bir alanı kapsayarak boynunun altından pantolonunun kemerine kadar gidiyorum. Bazen zikzak hareketleri yapıyorum, sırtının tüm bölgelerini aldığımı emin oluyorum.

Gözlerini kapatıyor ve bir boğazından derin bir inilti yükseliyor.

Birkaç dakika sonra nefes nefese kalmaya başlıyor, göğsü dramatik bir şekilde inip kalkıyor ve bu hareket benim vücudumun da onunla birlikte hafifçe sallanmasına neden oluyor.

sürtünme şeklimiz, bir tür kuru sevişme gibi. Bu beni heyecanlandırıyor ve "Sunny" diye mırıldandığında beni şimdiden sikmesi için çok yakınım.

Kaşınmayı bırakıyorum ve Kai'nin yüzüne baktığımda bu ihtiyaçta yalnız olmadığımı fark ediyorum. Dikkati ağzıma yöneldi.

Henüz öpüşmedik. Yaptığımız onca samimi şeyden sonra, hala öpüşmedik. Bu çok saçma ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Kai belimden tutarak beni yukarı çekiyor, böylece ağızlarımız aynı hizaya geliyor ve birkaç santimi kapatırken elimi yüzüne koyuyorum.

Onun gücüyle, morartıcı bir öpücük bekliyorum, ama o beni şaşırtıyor.

Dudaklarını yavaşça ve şefkatle dudaklarıma bastırıyor. Sadece bir gagalama. Küçük ısırmalarla ağzımın dışını yeterince keşfediyor.

Nefes alamıyorum, ama iyi anlamda.

Daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, Kai'nin öpücükleri daha da derinleşiyor. Dili içeri giriyor, alt dudağımı dişleriyle yakalamadan önce benimkine sürtünüyor.

"Kai," diye inliyorum.

"Evet?"

"Sadece... Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, ihtiyacım var-"

Hızla bizi yuvarlıyor, sonra üstüme çıkıyor, kaslı kalçalarıyla dizlerimi ayırıyor.

Kararlılığı tamamen kırıldı ve ben de çok mutlu oldum.

"Giysiler üzerinde kalmalı," diye emrediyor Kai, hantal kemerini ve fermuarının düğmelerini karıştırırken.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, elbisemi yukarı çekerek.

Kılıcının ve çeşitli silahların bana saplanmasıyla başa çıkabilirim. Hepsi kılıflı, bu yüzden keskin kenarlardan korunuyorum. birkaç çürük ve biraz sürtünmeye katlanırım.

Kai'nin pantolonu sikini çıkarabileceği kadar açıldığında, rahatlamış bir iç çekişle kocaman sikini deriden çıkarıyor.

Devasa çubuk karnımın üzerinde duruyor ve şişmiş ucu kafesimin ulaşıyor. Sığması konusunda endişeliyim ama lanet , .

Kai'nin başının dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum. Seksi bir gümbürtü çıkararak, öpücük üstüne öpücükle ağzımı yutuyor.

Daha aç, neredeyse saldırgan ve daha az kontrollü olmasına seviniyorum. Her yerime dokunmak için can atıyor, vücudumun farklı yerlerini yokluyor.

Önce eli boynumda geziniyor, biraz sıkıyor. Havamı kesmeye çalışmıyor. Sadece beni inceliyor, sanki dokunarak beni ezberlemeye çalışıyor. Parmaklarıyla tendonlarıma, nabza ve boğazımın çukuruna masaj yapıyor ve dürtüyor. Sonra göğsüme doğru ilerliyor.

Elbisemin dış tarafında, kumaşın altında sertleşmiş meme ucumu buluyor. Hafifçe çimdiklediğinde tiz bir ses çıkarıyorum.

"İyi misin?" Kai beni kontrol ediyor.

"Uhn huhh," Tutarsız bir 'evet' bırakıyorum çünkü dudakları dudaklarımı işgal ederken konuşmak zor. Artık kelimelere gerek yok.

Bedenlerimiz bizim yerimize konuşabilir.

Ağzını çeneme götürüyor ve kulağıma doğru öpücükler konduruyor. Kulak mememde iyi bir nokta bulduğunda emiyor. Odada uzun, titrete bir inilti salıyorum.

Artık fae kulaklarım olmayabilir, ama yine de gerçekten iyi hissettiriyor ve beynimin zevk bölgesi aydınlanıyor.

Elbisemin kolunu omzumdan çekip çıkaran Kai, üst kısmı bir göğsümü ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyor.

eğiyor ve dilini etrafında döndürmeden önce meme ucunu dudaklarıyla sarıyor.

dayanılmaz bir sıcaklık alevleniyor, acıyla zonkluyor. Doldurulmayı talep .

Sanki elimin kendi akli varmış gibi, Kai'nin sikini tutmak için aşağı uzanıyorum. Aletin büyüklüğü beni yine şaşırtıyor ama arzum

tüm endişelerimi gölgede bırakıyor.

Dizlerimi yukarı kaldırarak sabırsızlıkla olmuş merkezime doğru itiyorum. "Romantizm," diye

mırıldanıyor, gözlerinde vahşi bir bakışla başını kaldırarak. "Romantizmi hak ediyorsun." "Hayır, sikilmeye ihtiyacım var. Sonra bir centilmen ."

Bana kur yapma planları suya düştü.

Dirseklerinden birinin üzerinde duran Kai, serbest eli külotuma uzanırken üzerimde geziniyor.

İlk başta, onları aşağı çekeceğini düşünüyorum, ama o sadece kumaşın etrafına bir parmak takıyor. Parmağı kaygan girişime doğru kayıyor, sonra kumaşı kenara çekerek içeri girmesini sağlıyor.

Sonra sikini ait olduğu yere yerleştiriyor.

Başı mükemmel bir şekilde çentikli ve iç kaslarım onu emmek ister gibi kasılıyor.

Duraklayan Kai, kollarını başımın iki yanındaki yatağa yerleştiriyor. Onun tarafından çerçevelendim. Onun tarafından kuşatıldım. "Bundan sonra asla eskisi gibi ," diye yemin ediyor.

" de öyle," diye itiraf ediyorum.

Bana hayranlıkla bakarken yanaklarımı okşuyor. Aşk mı?

Gördüğüm şey bu mu? Aşka aşına değilsem onu tanıyabilir miyim?

Bunu fırsatım olmuyor çünkü kendini içime itmeye başlıyor ve devasa shaft tarafından kazığa oturtulmak için kendimi desteklemem gerekiyor. Bacaklarımı daha geniş açarak topuklarımı yatağa gömüyorum.

Kai'nin ucu kolayca içeri kayıyor, ancak birkaç santim içeri girdiğinde yoğun basınç hızla takip ediyor. Yüksek sesle nefes alarak, tırnaklarımla ona zarar dikkat ederek sırtına .

Beni nazik bir şekilde öpüyor ve bu beni eritiyor.

"Bu çok iyi," diye övüyor. "Beni içeri al Sunny. Evet, böyle. Aminin gevşediğini hissedebiliyorum."

Gergin, ileri doğru sürmeye hazırlanıyor ve-

"Rowan!" Bağırış koridorun sonundan geliyor.

Kai donup kalıyor ve alarm gözlerini açıyor. Yüzünün rengi soluyor ve ifadesi benimkini yansıtıyor; ikimiz de hayalet görmüş gibiyiz.

Anında, tahrikten titremekten korkudan titremeye geçtim.

Çünkü o sesi tanıyorum. Bir daha duymak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir ses. "Zarid," diye fısıldıyorum, kalbim panikle çarpıyor.

"Ama o öldü," diye homurdanıyor Kai.

Armand'ın neyi anladığımda dehşet içinde "Geçmişte değil," diyorum. O pislik bizim seks yapmamızı .

Tüm bu süre boyunca, meydan okumanın *ne zaman* gerçekleşeceği değil, buna *neyin* sebep olacağı önemliydi.

Cinsel ilişki katalizördü ve *bunun tadını çıkarmak* resmen sona erdi.

CHAPTER 17

Ro

"ROWAN!" Kabusum daha yüksek sesle. Daha yakın.

Gözlerim yatak odasının kapalı kapısına gidiyor. Zarid her an içeri dalabilir ve sonra ne olacak? Kai beni korumak zorunda kalacak.

O beni koruyacak.

Aletini benden çeken Kai dizlerinin üzerine kalkıyor, ereksiyonunu pantolonunun içine sokuyor ve kemerini bağlamaya başlıyor.

Aynı anda elbisemi aşağı itip bacaklarımı örtüyorum ve üstümü tekrar yerine çekiyorum.

Bu konuda hızlıyız, neredeyse iş üstünde yakalanmak üzere olan bir çift genç gibi.

Kendime yanlış bir şey yapmadığımızı hatırlatmak zorundayım. Zarid bana sahip değil. Geçmişte kalmış olsak bile, bu beni onun yapmaz. Kendimi hiçbir zaman onun malı olarak görmedim. Beni itaate zorlamış olabilir ama sadaketime sahip değildi.

Kai aniden acıyla inliyor ve tüm vücudu sarsılıyor. bir kez daha üzerime yığıldı. "Neyin var?" Altında , biraz çırpınıyorum.

Yüzü başımın yanındaki yatağa gömülüyken ikinci kez haykırıyor ve bu daha önce bir insandan duyduğum en ıstıraplı seslerden biri.

Birinin dayanılmaz bir acı içindeyken çıkardığı türden bir ses.

"Kai? Konuş benimle."

Kanla cevap veriyorum. Kollarından ve omuzlarından aşağı damlıyor. Kırmızı

lekeler kollarıma, elbiseme ve yatağa yağıyor.

Üçüncü kez bağırır ve ardından daha fazla kan gelir.

Bir sürü kıpırdanmadan sonra, neler olduğunu görebilmek için altından sıyrılmayı başardım.

Yanına yattığımda, sırtını gördüğümde aynı anda hem nefes nefese kalıyor hem de hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Üç kalın çizgi halinde yarılmış et var ve yaralar derin. Kürek kas katmanlarının arasından kemiğin beyazı görünüyor.

Elimi dehşet içinde ağzıma götürüyorum. "Neler oluyor?"

Kai dişlerini sıkarak "Geçmiş," diye cevap veriyor. "Daha olmak gerekirse, kırbaçlandığım gün."

Bir sonraki saniye içinde dördüncü bir yara belirliyor ve içgüdüsel olarak kendimi koruyucu bir şekilde onun üzerine atıyorum.

Onu kendi bedenimle korumaya çalışmam aptalca ama sonuçlarının benim için ne anlama gelebileceğini düşünmüyorum bile. Sadece onun daha fazla zarar görmesini engellemek istiyorum ama çabalarım boşa gidiyor.

Kırpikleri fiziksel değil, büyülu bir şeyden geliyor.

En kötü yanlarından biri de bunu duyabiliyor olmam. Kırbaç sesi yok, ama etin parçalanırken çıkardığı ses asla unutamayacağım bir şey; gıcırdama.

Art arda başka izler de geliyor. Kai' derisi sırtından başka yerlerde de kesiliyor. Kollarında ve ellerinde de görülüyor.

Ve ona yardım edemem.

Tam tersine, ona dokunarak daha fazla acı çekmesine neden oluyorum. Hırlıyor ve homurdanıyor, yumruğu battaniyeyi öyle sert kavırıyor ki yırtılıyor.

Uzaklaştığımda kendime ve kaplayan kana bakıyorum. Sarı elbisemin her kırmızı lekeler var. Gözyaşlarım yanaklarımı

çizerken kimseye yalvarmıyorum, "Durdur şunu, şunu."

"Güçlü ol Sunny," diye mırıldanıyor Kai. "Bu sadece bir

yanılsama." "Bana gerçekten gerçekmiş gibi geliyor."

"Rowan, seni zina yapan kaltak." Zarid'in sesi artık tahta tarafından

engellenmiyor. Salonda yankılanmıyor.

O burada.

Başım, estetik açıdan hoş bir zırh giymiş bir canavarın durduğu açık kapıya doğru kayıyor.

Tıpkı onu hatırladığım gibi, Zarid'in sarı saçları zarif ama erkeksi yüzünü çerçeveleyen parlak bir perde gibi sarkıyor. Başında mücevherlerle süslü parlak bir taç var. Her zamanki günlük kıyafeti olan ten rengi pantolonunu ve düğmeleri elmaslarla süslü kolsuz beyaz gömleğini giyiyor.

Kaslı ama hantal değil. Cildi güneşin öptüğü bir ışıltıya sahip. Tüm yüz hatları tek tek kusursuz ve bunları bir araya getirdiğinizde, sanki biri onu mükemmelliği yaratmış gibi. Onu bir insanla kıyaslamam gerekseydi, bir sörf modeline benzediğini söyledim. Ya da bir . Her zaman işi alan türden bir insan.

Birçok insan onun doğuştan sahip güzel maskeye aldanmıştır, ama ben aldanmadım. Ben onun çirkin iç yüzünü görüyorum ve o da bu yüzden benden nefret ediyor.

Zarid'in altın rengi gözleri saf bir nefretle parlıyor. "Aptal olduğunu hep biliyordum ama bundan daha zeki olduğunu sanırdım." Kai'ye bir parmak sallıyor. "Benim çatımın altında bir pislikle zina yapmak mı? Ne kadar aptalca bir suç."

Ölü kocam tembel adımlarla bana doğru geliyor. Yavaş ve ölçülü adımlarla ilerlemesi onu daha da korkutucu kılıyor. Korku filmlerindeki benziyor, zaman soğukkanlı, sakın ve ağırbaşlı bir havayla yürüyor, ama yine de ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar hedefine yetișebiliyor.

"Çok değersizsin." Daha fazla sözlü tacizde bulunuyor. "Keşke şu anda ne kadar acınası ve zayıf göründüğünü görebilseydin. sadece korkmuş küçük bir geyik yavrususun, değil mi? Sevgilini kurtaramazsın. Kendini bile kurtaramazsın." Ona katılmıyorum. O bana yaklaşırken far ışığındaki geyik gibiydim.

Ne yazık ki kriz zamanlarında bunu çok yapıyorum; ve kilitleniyorum.

Daha iyi bir insan olsaydım, burada oturmaktan başka bir şey yapardım. Kendimi bir şekilde savunmaya çalışabilirdim ama bunun yerine hiçbir şey yapmıyorum.

Korkuya verdiğim tepki konusunda en nefret ettiğim şey eylemsizliğim. İnsanlar savaşıma ya da kaçmanın üçüncü yoldaşı hakkında yeterince sık konuşmuyor.

Dondur.

Ama kaçabilsem bile nereye gideceğim?

Kaçış yok. Ait olmadığım, farklı olduğum için öne çıktığım bir dünyada saklanmak her zaman imkânsız olmuştur.

Bu yüzden kaldım. Yardım için gidebileceğim kimse yoktu. Dünya alemine geri dönemezdim ve Valora'daki hiç kimse beni yanına almazdı çünkü bu kendi ölüm cezalarını pekiştirmek anlamına gelirdi.

İnsanlar beni ne kadar severlerse sevsinler, bir insan kraliçe için kendilerini tehlikeye atmayacaklardı. Kai

yapardı. Buna inanıyorum. Eninde sonunda beni kurtarırdı.

Bence Zarid'in bunu ona bu yüzden yaptığından şüphelenmekte haklı. Bu işkence. Ve şimdi tekrar oluyor. Kai hayal edilemez acılara katlanıyor.

Gerçek zamanlı olarak sakatlama devam ederken yüzüstü yatıyor.

Her yere kan sıçramış. Battaniyeler, yatak başı, duvarlar. Ben de. Tavanda bile bazı lekeler var. Daha önce hiç bu kadar korkunç bir sahneye tanık olmamıştım ve korkunç şeyler gördüm.

Bu onun için adil değil ve benim için çok fazla.

"Kai," diye usulca, yanaklarımdan sürekli sıcak gözyaşları süzülüyor. "Bence oyunda teslim olmalıyız." "Sakın buna cüret etme," diye hırlıyor.

"İstemiyorsan ben söyleyebilirim"

"Eğer yaparsan seni asla affetmem. Beni anlıyor musun? Asla."

"Neden onunla konuşuyorsun?" Zarid, dikkatimi ondan ayırdığım için belli belirsiz bir kızgınlıkla havlıyor. "Ona bakma bile. Bana bak." Baktığımda, yaklaştıkça azarlamaya devam ediyor. "Ne kadar nankör bir sürtüksün. Seni giydirdim, besledim ve sana bu diyarda bir kadının sahip olabileceği en yüksek mevkiyi verdim. Seni bir kraliçe yaptım! Peki sen bana borcunu nasıl ödüyorsun?" Kai'yi işaret ediyor. "Kraliyet amını bu pislikle kirleterek."

Kai'ye yaptığı hakaret ses tellerimi çalıştıracak kadar çıldırtıcı.

"O çöp senden bin kat -hayır, milyon kat- daha iyi," diye çıkışıyorum, ondan o bakışı yiyeceğimi bilerek.

Yanlış ve pişman söyleyen bakış.

Zarid'in ağız seğiriyor, dudakları inceliyor ve dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum. "Neden her şeyi kendin için bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Ben zaten cevap verdim. Ne olursa olsun cezalandırılacağım, bu yüzden gelenin en iyisini yapmalıyım ve sonunda ona yüzyıllardır söylemek istediğim bir şeyi söyledim.

"Kraliçeniz olmak bir hediye değildi. Hiç istemediğim ve kesinlikle hak etmediğim bir cehennem. Seninle olmaktansa ölmeyi tercih ederim." Küçümsüyor, şimdi sadece birkaç adım ötede. "Bunun ."

Durgun sinsiliğinden vazgeçip bana doğru hamle yaptı.

Nabzım fırlıyor çünkü bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum.

Beni bileğimden öyle sert tutacak ki moraracağım. Gitmek istediği yere götürürken beni bir bez bebekmişim gibi sürükleyecek.

Yer onun ruh haline göre değişir. Bazen bir gösteri yapmayı ve beni herkesin önünde küçük düşürmeyi seviyor. Zalimliğine başkalarının da tanık istediğinde, bunun için en sevdiği yer taht odasıdır.

Kalabalığın önünde dayak yemenin en kötü yanı, müdahale etmeyeceklerini, edemeyeceklerini bilmektir. Tek yapabilecekleri izlemektir.

Kötü olanlar neşeleniyor. İyiler ise bana acıyor.

Eğer Zarid merhametli bir ruh halindeyse, ellerini açarak tokat atmaya devam eder. Bana yumruk atmak için yumruğunu kullandığı birkaç kez oldu, ama eklemlerini incitmekten hoşlanmıyor. Başkalarını cezalandırmak için kendi rahatını feda edecek biri değildir.

Eğer bana gerçekten acı çektirmek istiyorsa, ateşi kullanacaktır.

Parmakları kırılğan kolumu sarıyor, tıpkı gibi. Sertçe çekerek beni yataktan kaldırıyor ve kullandığı güç o kadar kuvvetli ki omzumdaki yuva gerildiği için acı duyuyorum.

Ayaklarım yere sendeliyorum ve Zarid'in arkasından koşmaya başlamadan önce neredeyse düşüyorum. Çok hızlı yürüdüğü için ona ayak uydurmakta zorlanıyorum.

"Senin pis bir fahişe olduğunu hep biliyordum," diyor kapıya . "İçten içe, gördüğün her erkek için bacaklarını açmak istedin, değil mi?"

Saçmalıyor. Beni aldığında bakireydim. Kai'ye kadar hiç kimseyle birlikte olmadım ama Zarid beni önüne gelenle yatmakla suçlamaya bayılırdı.

Bunu onun söylemesi çok ironik. Elinin altında bir harem dolusu kadın olan oydu.

Kai acı dolu bir çığlık daha atıyor ve ona tekrar baktığımda yana yuvarlanıyor, yatağın üzerinde sürünmeye çalışırken bana uzanıyor.

Yaralı haliyle bile beni ilk sıraya koymak ama yapabileceğini sanmıyorum. Yara izlerinin nasıl anlattığında, bittiğinde ayağa bile kalkamadığını söyledi.

Eğer sayım için düşerse, meydan okumayı kaybedeceğiz çünkü o olmadan kesinlikle yenemeyeceğim.

Koridora çekildiğimde Kai görüş alanımdan kayboluyor ve artık ayrıldığımıza göre panik beni boğmakla tehdit ediyor Ben.

Nefes kaldığımda, zihnimde bundan bir çıkış yolu aramaya çalışıyorum ama düşüncelerim çamurla dolmuş gibi. Her şey bulanık ve yavaş, ve vücudum batıyormuş gibi ağır hissediyor.

Beni sürükleyen Zarid, bizi taht odasına götürecek yolun tam tersi istikamette ilerliyor. Sola gitmek yerine sağa yöneliyor.

Yatak odasına doğru.

Kapı aralığından Zarid'in sayvanlı yatağını, süslü halıyı ve kendi kişisel cehennemimi oluşturan diğer tüm eşyaları görebiliyorum.

Pencerelerin üzerinde koyu renk perdeler asılı. Altın çerçeveli aynalar bol miktarda var. Tablolar -çoğunlukla kendi portreleri -duvarlara monte edilmiştir.

Orada ne olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Dehşet verici şüphelerimi Zarid bileğimi tutmaya devam ediyor ve "Görünüşe göre amının kime ait olduğunu , bu yüzden sana göstermek zorunda kalacağım" diye tehdit .

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Çok şeye dayandım ama tekrar tecavüze uğramak kaldıramayacağım bir şey.

Bu benim kırılma noktam.

İçimde alışılmadık bir tür vahşi öfke patlıyor.

Kapıya geldiğimizde kavga donup kalıyorum ve odaya girmeye direnirken geriye doğru koşmaya çalışıyorum.

Ne yazık ki bu ayakkabıların altı çok düz ve sürtünme olmuyor. Kayıyorum ve kayıyorum.

Onun yerine kapının çerçevesine tutunuyorum. Boştaki elimle ona tutunurken, bacaklarımla Zarid'i tekmeliyorum.

Gözleri şokla irileşti çünkü ona karşı hiç bu kadar şiddetli olmamıştım. Hiç düzgün bir mücadele vermemiştim ve bir anlığına, ben karnına darbeler indirirken donup kalan o oldu. Kasıklarına. Hatta boğazını tekmeleyecek kadar yükseldim.

Küçük ayaklarım çok fazla zarar vermiyor, ancak hassas yumuşak noktaları hedeflemem bana sonuç veriyor. burnuna değdiğinde Zarid acıyla havlıyor.

Bir saniye sonra sinirli bir kükreme çıkarır ve geçici duraklaması sona erer.

Gözlerini elime odaklamışken bileğimi yakalıyor. Hâlâ kapının çerçevesine tutunuyorum ama yerdeki tahta ısınıyor. Alev alev yanıyor. Güçlü kalmaya çalışıyorum ama acı çok şiddetli oluyor ve derim kavrulup su toplamadan önce bırakmam gerekiyor.

Kolumu ve bacağımı kavrayan Zarid, neredeyse onunla çarpışana kadar beni ileri doğru sarsıyor. Son saniyede, dengesizliğimi kendi avantajına kullanıyor, yoldan çekiliyor ve beni yere itiyor.

Sonra bana saldırıyor. Nerede olursa bana tecavüz etmekten çekinmiyor. Yatağa ihtiyacı yok. Ben altta olduğum sürece, üstünlük onda.

Yine de tırmalamaya, dizlerine vurmaya, tokatlamaya ve yumruklamaya devam ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, aslında bazı yaralanmalara neden oluyorum. Burnu kanıyor. Kolunda tırnaklarımla etini sıyırdığım çok sayıda iz var. Yüzüne sağlam bir darbe indirdim ve yanağı kıpkırmızı .

"Kes !" diye bağırıyor ama .

Aksine daha da şiddetleniyorum.

Hayvani sesler çıkardığının biraz farkındayım. Sadece hayatta kalmaya çalışan bir yaratığın çaresiz çığlıkları.

Kendim gibi bile hissetmiyorum. Bir şekilde kopmuş durumdayım.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan kişi olmaya geri döndüm. Ölmeye hazır boş bir kadın.

Birden Zarid üzerimden kalktı ve ayağa kalktı. Ancak, ben kazanmadım. Yaptığım şey onu çok ileri itmekti. Anlayabiliyorum çünkü gözlerinin arkası ölü gibi. Öfke yüzünü terk ediyor. Sağ elini avuç içi dışa bakacak şekilde kaldırıyor. Orada bir ateş topu beliriyor.

Bir yıkım küresi.

Benimle, bu kavgayla işi bitti. Hiçbir şey için çok çalışmak zorunda ve sevmediği bir kadın onun çabasına değmez. Muhtemelen beni zaten öldürmeyi planlıyordu, bu yüzden bana daha fazla işkence bu işi tercih ederim.

İyi tarafından bakarsak, beni yakarsa en azından istismar edebileceği bir ceset kalmayacak ve doğru bir şey yaptığımı bilerek öleceğim. Hem kendimi sonuna kadar savundum hem de ölümüm Kai'nin eve dönmesini sağlayacak.

Beni kurtarmayı çok istediğini biliyorum ama belki de en iyisi budur.

Özür dilerim *Kai*, sessizce özür dilerim. *Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik.*

Gözlerimi kapatarak, kendimi tamamen yok olmaya hazırlıyorum.

CHAPTER 18

Ro

Alev alev yanan ısı ve çatırdayan alevler yerine beklenmedik bir ses var.

Islak bir öksürük.

Bir göz kapağından bakıyorum.

Zarid'in boğazının sağ tarafına uzun bir bıçak saplandı.

Bıçağın sapını kavradığında gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılıyor. Sendeleyerek geri çekiliyor, boğuluyor ve gurulduyor. Bıçağı , bir inçlik yarıktan kan akıyor. Sert, ıslak bir nefes çekerek hışırıyor.

Ne yazık ki, böyle küçük bir sakatlık onu öldürmez. Sadece onu . Arkasındaki saldırgana doğru dönüyor ve ben Kai'yi görünce nefes nefese kalıyorum.

Geldi. Biraz sendeliyor ama ayakta durması bile şaşırtıcı. Her nasılsa, işkencenin ardından ayağa kalkmayı, uzun koridorda ilerlemeyi ve beni savunmayı başardı.

Ve kırbaçlanması henüz bitmedi.

Daha fazla görünmez vuruş geliyor. Eti her bunu duyabiliyorum, ama o hiç irkilmiyor. Sanki onları ayarlamış gibi.

Dış

arı. Onunla ilk tanıştığımda, yara izlerini acı çeken birinin işareti olarak görmüştüm.

Ama şimdi öyle değil.

Hayatta kaldı.

Kai hayatta kalanlardan ve onun ne kadar güçlü olduğunu görmek üzereyim.

Savaşçım Zarid'in tarafına geçerek kralın ona dönmesini sağlıyor ve böylece canavarın öfkesini üzerimden alıyor. Zarid'in profilindeki korku neredeyse komik. Ağzı bir karış açık, Kai'nin kanlı haline aval aval bakıyor.

Kai'nin bronz teni kırmızının arasından görünmüyor. Her yerinden kan damlıyor; saçından, sakalından, deri pantolonundan botlarının etrafındaki havuz.

Elinde kılıç, omuzları dik ve duruşu savunmacı olan Kai'nin sesi tüyler ürpertici bir sakinlikte, "Bir hanımefendiye böyle davranılmaz. Herkesten çok sizin daha terbiyeli olmanız gerekir, *Majesteleri*."

Saygı ifadesini kullananış şeklinden, bunun bir alay olduğu anlaşılıyor.

Ayağa kalkarken, geriye doğru kayarken hafifçe yanmış elime ağırlık vermemeye dikkat ediyorum. Titriyorum, adrenalin ve rahatlama baş döndürücü bir kokteylde birbirine karışıyor. bir halde arkamdaki duvara yaslanıyorum.

"Karıma istediğim gibi davranırım," diye verir Zarid. "Ve sen, benim aşağılık tebaam, öyle ağır bir şekilde ki, hiç doğmamış olmayı dileyeceksin."

"Sen zaten elinden gelenin en kötüsünü yaptın." Kai kollarını açıyor. "Bil bakalım ne oldu? Hâlâ buradayım. Yani..." Ses tonu rahat ve konuşkan bir hal alıyor. "Kılıç kullanmada ne kadar yeteneklisin?"

Övünme fırsatını kaçırmayan Zarid, "Bir sopa tutabilecek yaşa geldiğimden beri Gündüz Diyarı'nın en iyi savaşçısıyla eğitim görüyorum." diyerek övünüyor.

Başını yana eğen Kai şüpheyle mırıldanır. "Bu doğru olamaz." "Doğru."

"Hayır."

"Hayır mı?" Hakarete uğrayan Zarid alay eder. "Ne demek *hayır*?"

"En iyilerle antrenman yapmış çünkü *benimle* hiç antrenman yapmadın."

Zarid'in burun delikleri Kai'nin kendinden emin ifadesi karşısında alevlenir ve ardından kendi ifadesini kullanır. "Seni yenebilirim."

"Madem bu kadar yetenekli bir kılıç ustasısn," diye alay ediyor Kai kılıcını döndürerek, "benimle eski usul dövüş. Güçler yok.

Sadece silahlar."

Kai'nin ne yaptığını anlıyorum. Oyun alanını eşitliyor. Zarid'in gururuna meydan okuyarak adil bir karşılaşma olmasını sağlıyor. Çünkü Zarid ateş kullanırsa, Kai'nin hiç şansı .

"Peki," diye kabul ediyor Zarid, kılıcını duvardaki yuvasından çıkarırken. "Güç yok."

"Yemin et," diye zorlar Kai.

"Yemin ederim." Zarid tereddüt etmeden öne atılır ve kılıcını savurur. Kai engeller ve savaş başlar.

Adamlar eğilip bir noktadan diğerine zıplarken, metalin metale defalarca çarpma sesi odada yankılanıyor.

Daha önce hiç gerçek bir kılıç dövüŖü görmemiŖtim.

Antrenmanları ve izledim. Zarid eskrim turnuvalarında tüm haremini seyircilerin arasına oturturdu.

O hep kazandı. Her zaman. Yine de, rakiplerinin kazanmasına izin verdiğinden Ŗüpheleniyorum.

Ya da belki de daha yetenekli biriyle karŖılaŖmasına hiç izin vermemiŖtir. Kai gibi bir savaŖçıyla hiç karŖılaŖmadı.

Kai, Ŗimdiye kadar gördüğüm en zarif . Her dönüşünde ve yaralarından kan fiŖkırıyor ama yaralarına rağmen hareketleri pürüzsüz.

Sanki kılıcı vücudunun bir uzantısı gibi. Bana eşsiz bir sahne yaratmak için fırçasını kullanan bir ressamı hatırlatıyor.

Kai, Zarid'in gömleğindeki elmas düğmeleri teker koparır. Küçük mücevherler her düŖtüklerinde yere çarpıyor.

Kırmızı, beyaz ipeğ i yavaş yavaş ele geçiriyor ve Zarid'in kesikleri sayısız.

Hepsi yüzeysel kesikler, büyük bir zayıflamaya neden olacak kadar önemli değiller ve bunun Kai tarafından kasıtlı yapıldığına bahse girerim.

Oynuyor.

Zarid henüz Kai ile temas kurmadı. Kral ne zaman yaklaŖsa, Kai sanki bunu tahmin etmiŖ gibi yolundan çekiliyor. Büyüleyici -ayak hareketleri, dönüşler- koreografisi yapılmıŖ bir dans gibi.

Ancak beni unutmıŖ değ il. Bir anlığına dikkatinin dağılmasına izin vererek, gözleri bir bana kaydı. Çok korkak görünüyor olmalıyım. Dizlerimi göğsüme çekmiŖim. Gergin ve küçük.

En azından artık ağlamıyorum. Sanırım vücudum Ŗoka girdi çünkü biraz uyuŖmuŖ hissediyorum.

Kai'nin yüzünde bir piŖmanlık ifadesi belirir. Kararlılık onun yerini alıyor ve benim iyiliğ im için bu iŖ i daha hızlı bitirmek üzere Zarid'e ilerliyor. Zarid'i geri çekilmeye zorlarken hareketleri daha da büyür.

Clang, clang, clang.

Susturucu.

Kai, Zarid'in sağ göğüs kafesinin üzerine derin bir kesik atar.

Kai, Zarid'in kılıcını yere düşürdüğünde dövüŖ kırılma noktasına ulaŖır. Mermere çarptığında yüksek sesle Ŗangırdayan silah odanın bir ucundan diğ er ucuna kayar ve ayakta duran gardıroba çarpar.

Zarid son bir gayretle köŖeye koŖar ve çeŖitli dövüŖ aletlerinin bulunduğ u uzun bir fıçıdan bir mızrak kapar. Ne yazık ki mızrağ ı fırlatırken hedefi . Mızrak Kai'yi bir ayakla ıskalayarak uçup gider. Mızrağ ın ucu yatağ ın ucundaki bir giysi sandığına saplanır.

Sonra, Zarid bir balta fırlatıyor. Yine ıskaladı.

Zarid'e Kai, kılıcının ucunu göğüs kafesine kralı duvara yapıŖtırır. Kılıç, Zarid'in pörsümüŖ kalbine saplanmak için mükemmel bir konumdadır.

Çoğ u seyirci Kai'nin kazandığını düşünür ama ben daha iyi biliyorum.

Kollarını kaldıran Zarid teslim oluyormuŖ gibi yapıyor ama yüzündeki sinsi sırıtıŖ aksini söylüyor. "Ŗimdi, Ŗimdi. Bu kadar Ŗiddetli bitmek zorunda değ il. Eminim bir Ŗeyler ."

"Ellerine dikkat et!" Bağ ırıyorum.

Zarid'in avuçlarından iki ateŖli küre fırladığında uyarıyı daha ağ zımdan yeni çıkarmıŖtım.

Kai yana sıçrayarak paramparça olmaktan kurtulur ve Zarid'e ters ters bakar. "Güç yok demiŖtik."

"mi?" Zarid alaycı bir Ŗekilde mırıldanıyor, Kai'nin etrafında dönerken sıkıŖtığ ı yerden uzaklaŖıyor. "Sanırım yalan söyledim." "O halde yalancılığ ının sonuçları zayıf düş müŖ olmalıs ın."

Zarid Ŗeytani bir kötü adam gibi kıkırdar. "Sahtekârlık beni etkisiz hale getirmeyecek. Gücümün onda birine bile düş sem, yine de seni yok etmeye yetecek kadar gücüm kalır."

Bu doğ ru. Zarid'in Pyro yetenekleri o kadar fazla ki, geçici olarak bir kısmını kaybetmek pek bir fark yaratmayacaktır. Ellerini kullanmasına bile gerek yok. AteŖi zihniyle yaratabilir, ama hareketlerle yönlendirdiğ inde daha teatral olur.

Zarid'in parmağ ı aslında steroidli bir kaynak makinesi.

Yerinde durarak ateŖin gitmesini istediğ i yeri iŖaret ediyor ve Kai yanmamak için bir o yana bir bu yana zıplıyor. Ŗimdi rakibiyle eğ lenen Zarid'dir.

Kai ipleri olmayan bir kukla gibi. Ayaklarına gelen ateŖ topları onu odanın içinde dolaŖtırıyor. AteŖ yere ya da duvarlara her çarptığında, koyu kömürleŖmiŖ bir iz bırakıyor. Hava duman kokuyor, burnumu yakıyor ve gözlerimi sulandırıyor.

Kai neredeyse yüzüne çarpacak olan bir alevden kaçarken homurdanıyor. "Yani maçımızı kaybediyor musun? Ne de olsa beni yenemedin. Kabul et bunu."

"Hiçbir Ŗeyi kabul etmiyorum."

"Oh, , güçlü kral. İy i bir sporcu ol. ." Kafası karıŖan Zarid'in yüzü allak bullak olur. "incitmedin."

Kai gerçekten sırıtıyor, birkaç diŖini gösteriyor. Kanla kaplı derisinin denizinde beyaz bir Ŗerit belirirken, dudakları

Yüzünün sağ tarafı. Onu ilk kez gülümserken görüyorum. Gerçekten gülümserken. Bunu yapabileceğinden bile emin değildim ve koşullar ne boktan olursa olsun, görmeyi seviyorum. Gülümsemesini her zaman kabul ederim.

"Bu bir insan terimi," diye açıklıyor Kai. "Arada bir kadın mahkumlarınızı dinleseydiniz belki bilirdiniz. Gerçi, sanırım onlar muhtemelen '*Dur*' gibi şeyler söylemekle meşguldürler. *Bu hiç iyi hissettirmiyor. Sen berbat bir aşıksın.*"

Belden aşağı vuruş zekice ve gülünç derecede doğru. Kai için işleri çok daha kötü hale getireceğini düşünmesem gülerdim. Bu haliyle Zarid'i çok zorluyor.

Kralın yanakları öfkeyle kızarır. Erkekliğine doğrudan vurulan darbe egosunu zedelemiştir ve misilleme yapmaktan çekin.

Kai her an alevler içinde kalabilir.

Zarid'in daha önce birini ateşe verdiğini görmüştüm. Zander için çiçek toplayan bahçıvandı. Ölümü bazen kafamda tekrarlanıyor. Bu sahip olduğum en korkunç anılardan biri çünkü periler ateşle ölmezler. Hemen ölmezler. Yanıp kül olabilirler ama beyinleri ve kalpleri sağlam olduğu sürece hayatta kalırlar. Çıtır çıtır bir ceset kadar, ısı sonunda her parçalarını yok edene kadar her şeyi hissederler.

Ve Zarid bunu saatlerce sürdürebilir.

O zavallı adamın ses telleri tahrip olduğu için daha fazla dayanamayana kadar çığlık attığını ve yalvardığını hatırlıyorum. Sonra ciğerleri yavaş yavaş küle dönerken hırıltılar ve hıştırtılar çıkardı.

Bunun Kai'ye olmasına izin veremem. Bir şekilde müdahale etmeliyim.

Lastik gibi bacaklarımın üzerinde durarak duvardan uzaklaşıyorum. "Kai haklı. Yatakta kötüsün, Zarid." Her şey durur.

İki adam da yüzlerindeki şok ifadesiyle bana bakıyor ve odayı bir sessizlik kaplıyor.

Zarid gözlerini kısıyor. "Ne dedin sen bana?"

"Beni duydun. Seks konusunda gerçekten çok kötüsün. Bir kere bile dokunuşundan zevk almadım. Bu kadar tecrüben varken partnerini nasıl tahrik edeceğini öğrenmiş olman gerekirdi. Ama hayır. Son derece bencilsin ve açıkçası koordinasyonsuz ve beceriksizsin. Üzerimdeyken bana bir balığın sudan çıktığında nasıl çırpındığını hatırlattın. Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Sen ortalıkta yokken haremdeki diğer kadınları duymalıydın. Senden gibi yapanlar bile numara . Sen alay konusuydun."

Şimdi yaptım.

Zarid'in yüzü çok kez gördüğüm çirkin bir hırıltıyla buruşuyor. Titremeye başlıyor ve boynundaki damarlar şişiyor. yayılan ısı mermeri çatlatarak kararmasına neden oluyor.

"Bir şey daha var," diye ekliyorum, tabutuma son çiviye çakmak için. "Bu kadar üzgünken hiç aynaya baktın mı? İğrenç görünüyorsun."

Bir kükreme sesi çıkaran Zarid'in ağzından bana alevler fışkırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bir kez daha anlık yanmanın kaderine teslim oluyorum.

Hava tenimin üzerinde geziniyor ama hiç acı hissetmiyorum ve acaba patlama o kadar sıcak ki bir saniye bile acımayacak mı diye merak ediyorum. Ama sonra tarçın kokusu alıyorum.

Kai.

Gözlerimi açtığımda birkaç santim ötemde, bana bakıyordu. Zarid'in yatağından aldığı lacivert yorganı arkasında tutuyor. Kollarını başının üzerine uzatmış ve ikimizi de koruyacak kadar yukarı kaldırmış.

Battaniye ısıya dayanıklıdır. Gündüz Alemindeki pek çok malzeme alev geciktiricidir çünkü Pyro gücü burada en yaygın yetenektir. Kazara yangınlar her zaman olur ve kralın odasında olduğumuz için bu yorgan birçok katmanı ile ekstra koruyucu.

"Ne oluyor Sunny?" Kai öfkeyle homurdanıyor. "Neden onu kışkırttın?" "Ölmeyesin diye mi?" Çok açıkmiş gibi söylüyorum.

"Ben hallettim."

"düşünmen yapmadığını kanıtlıyor." "Bana olan inancın iç açıcı."

Kai'nin alaycılığı ağırdır.

"Sakın bana bir kadın tarafından kurtarılması gerektiği için üzülen erkeklerden biri olduğunu söyleme. Senin , ama üzgün?" "Bu benim gururumla ilgili değil. Bu senin hayatta kalmanla ilgili."

Alevler yükselmeye devam ediyor ve ateş engellenmiş olsa da hava çok ısınıyor. Şakağımdan aşağı ter damlıyor ve battaniyenin daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum. Şimdilik iyi bir kalkan ama sonsuza kadar dayanmayacak. Mavi çoktan matlaşmaya başladı, Zarid'in yakıcılığına yenik düştükçe griye dönüyor.

Kai yüzünü buruşturuyor. Katmanlar arasından bir miktar ısı geliyor. Muhtemelen normal cildi incitecek kadar sıcak değil ama sırtı ne kadar ham olsun, herhangi bir ekstra şiddetlenme ona acı .

"Bunu tartışacak vaktimiz yok," diye belirtiyorum.

"Anlaştık." Kai beni daha fazla azarlamak yerine plana geçti. "Git dediğimde . Bu odadan çık."

"mi?"

"Evet. Koş. Planladığımız gibi kütüphaneye git. Ben sana ." Ses tonu kesin ve sert.

İtiraz etme şansım yok çünkü alevler püskürmeye başladı. Zarid hızını kaybediyor. Patlama sonunda durduğunda, Kai zorla "Git!" diye bağıyor.

Kapıya doğru koşuyorum. Aynı anda Kai yanmış battaniyeyi Zarid'e fırlattı. Sadist kralı bir ağ gibi sarıyor ve onu yakıyor.

Zarid kendi ateşine karşı bağışık olsa da ısıttığı nesnelerden zarar görebiliyor ve ben Kai'nin talimatlarına uyarken onun acı dolu

ulumaları koridorda beni takip ediyor.

Çocuk odasını ve diğer birkaç odayı koşarak geçiyorum. Ana merdiven boşluğuna geldiğimde arkama bakmıyorum.

Hızla aşağı inerken, takılıp düşmemek için eteğimi yukarı kaldırıyorum. Ayağımdaki terlikler yeterince kötü. Böyle dayanıksız

ayakkabılar hayatınız için koşmaya uygun değil.

Üçüncü katı geçerken arkamdan ayak sesleri geliyor.

Kai, Zarid ya da başka bir düşman olabilir. Bu noktada her şey mümkün. Daha hızlı gidiyorum.

Kötü bir fikir. Zaten son hızdayım ve sonunda bir basamakta tökezliyorum. Kollarım dışarı fırlıyor ve vücudumun dengesini kaybettiğini hissediyorum. Güçlü bir el dirseğimi kavrayarak beni dik tutuyor ve ani temastan dolayı irkiliyorum.

"Sadece ," diyor Kai, yanıma koşarak. "Onu sen mi öldürdün?" Umutla soruyorum.

"Hayır, yeterince yaklaşmadım ama ona bir mızrak fırlattım. Omzundan ve kendi resimlerinden birinin ahşap çerçevesine sapladım.

Gerçekten oraya saplandı, sanırım bize biraz zaman kazandırdım."

"Güzel."

"Dinle, konuşmamız gerek. Dikkatini veriyor musun?"

"Evet?" Daha çok bir soru gibi geliyor, çünkü şu an konuşmak için pek de uygun bir zaman değil. Hayatlarımız için koşmayı bırakana kadar bekleyemeyecek kadar önemli ne olabilir bilmiyorum.

"Kendini bu şekilde feda etmeyeceksin. Bir daha asla. Benim için değil. Hiç kimse için. Kendini her zaman ilk sıraya koyacaksın."

Kai neredeyse bağıyor ve yansıttığı öfke beni şaşırtıyor.

"Özür dilerim."

Özrüm otomatik ama içimden . Pişman olmadığım şeyler için özür dilemek kötü bir alışkanlık ve bunu geri almak istiyorum. Az önce en büyük düşmanımla yüzleştim. En kötü kabusumla. İki bin yıldır hayatımı cehenneme çeviren adamlar.

Zarid'e söylediklerimden memnunum. Kai'nin kıcını kurtardım ve bunu yaparken de içimdeki bazı şeyleri . Çoğu insan cesaretim için beni överdi ama Kai beni azarlamaya niyetli.

"Ölebilirdin," diye devam ediyor. Sesi sakinleşmedi. Aksine, daha da öfkeleniyor.

İkinci kattaki merdivenin dibine yaklaşıyoruz. Oradan, fuayeye çıkan basamaklara ulaşmak için koridordan geçmemiz gerekecek. Bıkkın bir halde, sahanlığa vardığımızda duruyorum ve kolumu Kai'den çekiyorum.

Yüzümü ona dönerek doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Biliyor musun? Üzgün değilim." "Ne yapıyorsun? Hadi gidelim." Elime uzandı ama ben geri çektim.

". " Ukalalık edip parmağımı kulağıma sokuyorum ve bir şeyi açmaya çalışıyormuşum gibi oynatıyorum. "Hayatını kurtardığım için 'teşekkür ' dediğini duyduğumu sandım ama nankörlükten ibaret bir kelime salatası gibiydi."

Kai oflayıp pufliyor ve "Bağışlayın beni kraliçem," demek için çok çaba sarf ettiği belli oluyor.

"Ne için?" istiyorum. Bana iyi bir iş çıkardığımı söylemesini istiyorum.

Bunun yerine, iki katına çıkarıyor.

"Seni çok fazla önemsedğim için beni affet. Hayatına kendi hayatımdan daha fazla değer verdiğim için beni affet. Sana zarar gelme

fikriyle ilgilenemem, ilgilenmeyeceğim. Niyetiniz iyi ve eylemlerinizi asil olsa bile, buna katlanamam." İfadesi inançla boğuklaşıyor.

"Seni kaybedemem."

Bu hak ettiğim bir övgü değil ama geldiğini anlıyorum. de onu kaybetmeyi düşünmüyorum ve bu yüzden boş boş oturamam.

"Tamamen işe yaramaz değilim," diyorum, eski ve yeni acılarım çıkıyor çünkü Zarid'le etkileşimim geçmiş travmamın yara bandını söktü, sonra da üstüne biraz daha koydu.

Kai'nin gözleri yumuşar. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Gerek yoktu. Kim olduğumu biliyorum. Korkak ve kırılgan olduğumu biliyorum. Ama sen benim güçlü olmamı istiyorsun ve ben sana kendime bazen güçlü gösterdim. Belki o anlar azdır ama kendimle gurur duyuyorum. Neden sen de benimle gurur duymayasın ki?"

"Çünkü başka bir şey hissedemeyecek kadar korkuyorum. Bana yardım etmek istiyorsan, sadece kendine dikkat et. Lütfen Sunny."

Kai'nin sesi çok bitkin geliyor ve bu durumdayken kızmak çok zor.

Onun için duyduğum endişe ön plana çıkıyor. "İyi olup olmadığını sormayacağım bile çünkü iyi olmadığını görebiliyorum. Çok acı çekiyor olmalısın."

Kaşlarını çatıyor. "Yaşayacağım."

"Biliyorum ama bu-" Elimi kaldırıp tenini gösteriyorum. "Bu çok korkunç."

"Grotesk olduğunun farkındayım." Belli ki yorumumu yanlış "Gözlerini rahatsız ediyorsa bakmamanı öneririm" dedi.

"Kai, demek istediğim-"

"Bence Zarid'den kaçmak bir sınav," diye sözümü kesti. "Aslında bundan eminim. Labirente geri dönmeliyiz." O haklı. Her şeyi daha sonra halledebiliriz.

Yürüyüşümüze devam etmeden önce hızlıca, "Size bir tavsiye, eğer Zarid yakalarsa, yandık derken mecazi anlamda söylemiyorum.

Onu hilelerle ya da fiziksel dövüşle yenemezsiniz çünkü onun ateş gücüyle karşı karşıya olduğumuz sürece kazanamayız."

"İyi istihbarat," diye övüyor Kai, aramızdaki tartışmayı şimdilik bir kenara iterek. "Bu da

gitmemiz gerektiği anlamına geliyor." Gergin bir şekilde ilerliyoruz.

İkinci kattaki koridora çıktığımızda koridor bomboş. Tüm kapılar açık ve merdivenlerin fuayeye çıktığı yerde parlak bir ışık var.

Tünelin ucunda ışık var.

biri doğrudan ana girişin üzerindeki vitray pencerelerden parlıyor ve duvarlara sarı, mavi ve pembe ışınlar gönderiyor.

Ne yazık ki, kıyamet kopmadan önce fazla uzağa . Zarid'in çılgılığı kalede yankılandığında ilk misafir odasını bile geçmemiştik.

"Hainler! Hainler kaçıyor! ÖLDÜRÜN ONLARI!"

CHAPTER 19

Ro

Muhafızlar sanki oradaymışlar ve Zarid'in emrini bekliyorlarmış gibi aniden odaların kapılarında belirir.

Üç misafir odası, taktik ofisi ve kütüphane erkeklerle dolu. Hızlı bir sayım yaptım.

Görebildiğim kadarıyla otuz kişi, ama kalabalıklar öndeki liderlerin arkasında kümelenmiş. Başlarının koyu hatları, odaların arkasındaki sızan güneş .

Elli olabilir. Seksen. Yüz.

Tüm muhafızlar Gündüz Diyarı saray muhafızı üniforması giyiyor. Haki pantolon. Güzel kahverengi botlar. Kanatların serbest kalmasını sağlamak için yarışçı sırtlı beyaz atletler. Birçoğunun elinde uzun mızraklar var. Diğerlerinde balta, kılıç ya da pala var.

"Biraz daha istihbarat," diye fısıldıyorum Kai'ye. "Her birinin sadece bir silahı biliyorum. Zarid bu kuralı tamamen gösteriş için koydu. Asasının dağınık görünmesini istemedi."

Yani Zarid adamlarının kaba saba, medeniyetsiz savaşçılar gibi görünmesini istemiyordu. Kai gibi.

"Bu yardımcı olur," diye yanıtlıyor, sesi şaşkıncı derecede ilgisiz çıkıyor. "Bunu nasıl atlatacağız?"

"Her bir kafa."

"Onlarla mısın? mi?" "Evet."

"Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Şimdi benden şüphe etmeye başlamayın kraliçem."

Kai bana bakmadan en yakın kapıdaki muhafıza doğru ilerliyor. Adamın kendisine saplamaya çalıştığı kolayca sıyrılıyor, ardından kılıcını bir kez rakibinin başını kesiyor.

Kai'nin keskin kılıcı siniri ve kemiği tereyağı gibi kesiyor. Ceset buruşuk bir yığın halinde yere yığılırken kan fişkırıyor ve kafa solumda bir yere yuvarlanıyor.

Bana boş boş bakan cansız gözlere bakakalıyorum.

Konfor için biraz fazla yakın ve omurgam koridorun sonundaki duvara dayanana kadar geri çekiliyorum. Kai çoktan bir sonraki hedefine yöneldi. Bir adamın gövdesinden bir kafa daha ayrılıyor.

Sonra bir üçüncüsü var. Dördüncüsü. Ve bir beşinci. Böyle devam eder.

Her seferinde bir kafa. Kai bunu söylerken gerçekçi davranıyordu ve koridor cesetlerle doluyor. Ve kanla. Hem de çok fazla.

Önünüze dökülene kadar bir insanın ne kadar kan tuttuğunu asla fark .

Kai en az kırk adamı yere sermiştir ve yerde kırmızı bir nehir büyümektedir. Parlak sıvı genişleyerek taşları kaplıyor ve tüm çatlakları dolduruyor.

O kadar çok yayılıyor ki bana kadar ulaşıyor ve terliklerimin satenini ıslattığında yüzümü buruşturuyorum. Sırada elbisemin etekleri ve elbisem doyunluğa kırmızı yavaşça sarının önüne geçiyor.

Kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Zaten Kai'nin kanına bulanmıştım.

Tıngırtı sesleri, homurtular ve rastgele bağırışlar dikkatimi çekiyor. Sesler seyrekleşiyor ve başımı kaldırıp bakıyorum.

Kendime baktığım kısa süre içinde Kai rakiplerinin çoğunu yok etmişti.

Sadece bir avuç muhafız kaldı. Ona tek tek saldırmak yerine, Kai'nin etrafını sararak farklı bir yaklaşım sergiliyorlar. Sanırım güçlerini birleştirmenin en iyi seçenek olduğunu anladılar.

Yine de hiç şansları yok. Kai'ye karşı değil.

Her iki elinde de bıçaklar var ve silahlarını kullanma şekliyle neredeyse iki farklı insan gibi.

bir adamın kolunu keser, bir diğerinin kafasını keser ve kılıcını arkasından saplayarak bir karnından bıçaklar.

en çok bakmadıklarından etkilendim. Herkesi görmesine bile yok. Sadece nasıl saldıracaklarını biliyor ve aynı anda hem önden hem de arkadan kendini savunabiliyor.

En iyi haliyle çoklu görev.

Kalan iki muhafız Kai'yi alt etme çabasına katılır. Biri taktik ofisinden, diğeri de kütüphaneden dışarı fırlar.

Kai kılıcı ve palasıyla yumuşak bir şekilde dönerek son iki kafayı aynı anda keser.

Cesetler yere düşerken, bir varlık hissediyorum. Hava soluma doğru hareket ediyor ve kolumdaki tüm tüyler diken diken olurken boynumun arkasına doğru ilerliyor.

Saraydaki gizli geçitleri unutmuşum. Her yerde gizli kapılar var ve ben bir tanesinin hemen yanında duruyordum.

Bir saniye sonra kollar beni sarıyor. Biri belimi sarıyor, diğeri göğsümün önünde yılan gibi kıvrılıyor. Üzerimdeki tutuş sertleşip inatçı bir hal alırken, boynumda keskin bir bıçağın soğuk metalini hissediyorum.

Tamamen hareketsiz kalıyorum, zar zor nefes alırken çenemi yukarıda tutuyorum.

Kim olduğunu anlamak için saldırganı görmeme gerek yok. Zarid gittiği her yere kamp ateşinin kokusunu taşıyor ve o dumanlı koku burun deliklerimi işgal ediyor.

Boğazımda bir tıkaç yükseliyor ama onu bastırıyorum çünkü herhangi bir hareket, hatta sert bir yutkunma bile kesilmeme neden olabilir. İçinde bulunduğum tehlikenin farkında olmayan Kai, herkesi yakaladığından emin olmak için hızla kütüphaneye bakıyor.

"Artık güvendesiniz, Sun-" Erken bir duyuru yaparken yolumu çeviriyor, beni görür görmez sessizleşiyor.

Öldürdüğü muhafızlar kadar çabuk ölebileceğimi fark ettiği için gözlerine ıstırap giriyor. Tek bir derin kesik yetecekti. ve solunum yolum kesilecek ve kan kaybından öleceğim.

"Eee?" Zarid soruyor, sıcak nefesi şakağımı sıyrıyor. "Yalvarmaya başla, pislik. Rowan'ın gitmesine izin vermem için beni ikna etmeye çalışmayacak mısın?"

"Söyleyecek pek bir şey yok." Kai yenilmiş gibi yaparak palayı kanlı su birikintilerinden birine bırakıyor ve kılıcını indiriyor. "Ne?"

Kai yavaşça bize doğru yürürken omuz silkiyor ama bana ulaşmak için çok uzakta. Beni kurtarmak istiyorsa, çok daha yakınımda olması gerekecek.

Zarid bizi ileriye doğru yürütmeye başlıyor, mesafeyi daha da açıyor ama aptal değil. Muhtemelen derim yüzülürken Kai'nin gerçekten iyi bir manzaraya sahip olmasını istiyor.

Kai Zarid'e, "Belli ki burada güç sende," diyor, sesi gerçekten çıkıyor. "Bunun iki yoldan birine gideceğini düşünüyorum.

İlk olarak, sana saldırabilirim ama Ro'ya ulaşmam için gereken sürede o ölmüş olacak."

Şimdi yaklaşık üç metre var. Hâlâ yeterli değil.

"Peki ya ikinci senaryo?" Zarid'in alaycı ses tonu kesinlikle kendine özgü şeytani sırtışını takındığını gösteriyor.

Kai'nin yüzü ciddileşirken gözleri kısa bir süreliğine cebime kayıyor ve bana hançeri hatırlatıyor. Oh, evet. Lanet olası bir silahım var.

Umut kalbimi hızlandırıyor. Zarid'in nabzımın hızlandığını eminim ama bunun korkudan aklımı kaçırdığım için olduğunu düşünecektir.

Beni hep küçümsedi ve ben de ona bunun için her türlü sebebi verdim. Bu şimdi benim lehime olabilir.

Çok yavaşça parmaklarımı etrafına doluyorum ve başparmağımla kılıfı bıçaktan ayırıyorum.

Hançeri sıkıca kavradıktan sonra Kai nihayet cevap veriyor: "Ro senin kıcını kendi tekmeliyor." Zarid bu zorlama fikre gülerek alay ediyor. "Pardon?"

Kai'nin kitabından bir ders alarak hançeri saplıyorum. Sertçe. Uç bir şeye çarpıyor ve batıyor. Elimin yüksekliğinden, Zarid'in kalçası olduğunu tahmin ediyorum.

Zarid çılgık atıyor ama ben tek bıçak darbesiyle yetinmiyorum. Bıçağı hızla etinden çekip çıkarıyorum ve ona tekrar tekrar saplıyorum. Devam etmeyi planlıyorum ama bana olan bağıni gevşetiyor, ben de kaçabilmek için bunu umuyordum.

Kollarında dönerek dirseğimle karnını itiyorum ve hala tenime çok yakın olan bıçağın kesmesini önlemek için boynumu yana eğiyorum.

Bıçağının soğuk metalini beni sıyrıyor ama ondan ayrılırken bir acı hissetmiyorum.

Zarid kalçasını tutarak geriye doğru sendeliyor, bacağından aşağı kan fışkırırken topallıyor ve koridordaki diğer kanlara ekleniyor.

Kafasını kaldırdığında, bana inançsızlık ve ihanet sınırında bir ifadeyle bakıyor. Gerçekten incinmiş görünüyor, sadece fiziksel olarak değil, güvendiği birinin onu bu kadar şiddetli bir şekilde sakatlayabileceğine inanmıyor gibi.

Çünkü derinlerde bir yerde, sadakatsizlikle ilgili tüm iğrenç suçlamaların ve sadakatimden duyduğu şüphelerin altında, beni bir tür sadık evcil hayvan olarak görüyordu. Beni besleyen eli ısıracağımı hiç düşünmemişti.

Zarid'in bir anlık şokundan yararlanan Kai, bulduğu açıklığa hızla ilerler.

Ancak Kai, krala agresif bir saldırıyla yaklaşmak yerine arkasına geçer, dizlerinin arkasına tekme atar ve onu infaz pozisyonunda yere düşmeye zorlar.

Sonra Kai, Zarid'in yanına iniyor ve bir tür zayıflatıcı tutuş manevrası yapıyor. Kai'nin kendi bacağını Zarid'in ayak bileklerinin altına sıkıştırması, vücut ağırlığını kullanarak baskıyı olması gereken yerde tutması ve böylece Zarid'in hareketsiz kalmasını sağlaması etkileyici. Kai'nin ön tarafı Zarid'in sırtıyla aynı hizada ve kılıcının ucu Zarid'in boynunun yanında duruyor.

"Ateşine dikkat et," diye uyarıyorum.

Kai başını sallar. "Onu kullanamayacak."

Ona inanmayarak etrafımızda herhangi bir ısı belirtisi arıyorum ama hiçbir yerde alev yok. Zemin yanmıyor.

Havada duman yok.

"Neden?" Zarid soruyu benden önce dile getiriyor ve sesi sıkıntılı geliyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Şimdiye kadar Kai'yi yakmış olmalıydı ve yüzünü buruşturmasından bunu yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"O kırbaç..." Kai içgüdüsel bir şekilde, sözleri acı dolu bir şekilde söylüyor. "Onu Valonite ile aşıladın. Yaralarımı iyileştiremeyeceğimi, ölene kadar acı çekeceğimi garantiledin." Sesi alçalıyor, öfkeleniyor. "Valonit'in en küçük parçasının bile teninize değdiğinde fae gücünü engelleyebileceğini biliyor muydunuz?"

Şimdi Kai'nin Zarid'e neden bu kadar yakın olduğunu anlıyorum. Vücutlarını birbirine çarparak, Zarid'in gücünü bastırmak için kendi kesiklerindeki Valonit' kullanıyor.

Kai bir dahi.

Zarid ateş olmadan bir hiçtir. O kadar uzun zamandır ona güveniyor ki, onsuz bir çatışmayı nasıl çözeceğini bilmiyor.

Başımı eğerek, her zaman fethedilemez görünen bu adamı merakla inceliyorum.

Bok gibi görünüyor ve ben onun ne kadar harap olduğunu görmekten büyük zevk alıyorum.

Gömleği lime lime olmuş, zar zor ayakta duruyor. Saçları dağınık ve tacı yamuk. Kai'nin ona verdiği yaralar, sıcak battaniyeden

kaynaklanan yanıklar ve benim saldırım arasında Zarid kıcına tekmeyi yedi.

Tamamen savunmasız ve ben onun gerçekte kim olduğunu görüyorum.

Kötü bir adam. Arkasında utanç dolu bir miras bırakan bir lider. Krallığını daha iyi bir hale getirebilecek bir kral, ancak kendi

halkından çok kendisine hizmet etmekle ilgileniyordu.

Kaçmak için çırpınmaya başlar, kollarını sallar ama Kai bıçağının ucunu boynuna daha sert bastırarak zaten orada olan yarığa batırır.

"Ah, ah. Ben olsam bunu yapmazdım," diyor cesur savaşımcı. "Omurganı kesmeme bir santim kaldı."

," diye sinirlenerek razı olur Zarid. "Ne istiyorsun? Altın mı? Mücevher mi? Ne istersen al. Bu fahişeyi mi? Onu da alabilirsin."

Kai dişlerini sıkarak, "Kraliçe hakkında bu şekilde konuşmandan hoşlanmıyorum," der, ağzı Zarid'in kulağının hemen yanındadır.

Öfkelenen Zarid hırlıyor, "Bir anlaşma yapabileceğimizi söyledim. Benden başka ne istiyorsun?"

"Özür dile."

"Ne?"

"Üzgün olduğunu söyle."

"Özür dilerim," diye homurdanır Zarid Kai'ye.

"Bana değil," diye açıklıyor Kai. ". "

Zarid sadece yan tarafa bakıyor ve "Özür dilerim," diye itaat ederken hiç de samimi değil.

"Ciddi olmaya dersin?" Bıçağı bir santim daha içeri iten Kai, "Ve bunu yaparken ona bir fahişe olmadığını söyle." diye ekler. Bıçak yemek borusunu kısmen tıkadığı için Zarid öksürüyor ve dudaklarından kan sızıyor.

Sonunda gözlerini benimkilere dikti ve "Sen bir fahişe değilsin ve özür dilerim" derken yarı yarıya samimi başardı. "Bu daha iyi."

"İstedığınızı yaptım. Artık ateşkes ilan edebilir miyiz?"

Kai'nin bakışları yüzüme sıcıyor ve gözlerinde bir soru var. Bundan sonra ne olacağına benim karar vermeme istiyor.

İkimiz de Zarid'in öleceğini biliyoruz ama nasıl? Bu işi uzatmayı ve ona acı çektirmeyi çok isterdim. Sanırım Kai de isterdi.

Ancak, her şeyden çok istediğim şey bunun sona ermesi. Zarid'in

gitmesini istiyorum, kalıcı olarak.

Başımı hızlıca sallayarak tacizcimin kaderini belirledim. "Ondan kurtulun."

Zarid'in yüzünü şaşkınlık kaplar. "Ne-"

Kai kılıcı Zarid'in boynuna geçirirken hiç tereddüt etmez. Kılıcın uzunluğu boğazının sol tarafından çıkıyor ve gözleri şişip ağzı

açılıp kapanırken boğulma sesleri çıkarıyor.

Rahatsız edici ıslak bir höpürtü ile Kai kılıcı geriye doğru çekerek kralın omurgasını keser. Felç olan

Zarid' vücudu sallanır ama kafası tamamen kesilmeden iş bitmiş sayılmaz. Zarid'in saçlarından bir

tutam yakalayan Kai ayağa kalkar ve kılıcını savurur.

O zaman kabusum sona erdi.

Zarid'in kafası kopmuş bedeni yana doğru sallanıyor, kanlı zemine yayılırken uzuvları garip açılarla bükülüyor.

Kafası hâlâ Kai'nin ellerinde sallanıyor ve savaşçı dizlerinin üzerine çökerek kafasını bir ödül gibi bana doğru itiyor. "Adaletin için."

"Ve seninkini." iterek Zarid'in yerine Kai'nin yüzüne bakıyorum. "At onu."

Kai usulca kafayı fırlatır. Koridordaki katliamın geri kalanına katılır, atılmış ve dikkat çekmeyen, diğerleri denizinde kaybolmuştur.

Kai ayağa kalktığında palasını aldı ve ait olduğu yere, kemerine geri koydu. Sonra elimi tutup

Gözlerinden rahatlama akıyordu.
İçimde zafer duyguları
kabarıyor. Başardık.
İlk kazandık.
Ne yazık ki, ertelememiz üç saniyeden fazla sürmez. Sarayın dışında
bir yerden bir çan çalmaya başlıyor.
Kesinlikle duymak istemediğim bir ses.
Bu bir alarm. Herhangi bir alarm değil; sadece kral saldırı altındaysa kullanılan bir alarm.
Bu kadar gürültülü olmasından nefret ediyorum. Çanın, daha uzaktaki Gündüz Diyarı vatandaşlarını çağırmak için elli mil yarıçaplı
bir alanda duyulması gerekiyor.
Birden ayaklarımın altında bir titreme oluyor ve merdiven boşluğundan bir gürültü geliyor - askerlerin izdihamından yüzlerce öfkeli
ses.
Kai'nin tek başına daha kaç adamla başa çıkabileceğinden emin değilim ve öğrenmek için burada kalamayız.
Bunu onaylamak için kısa bir süre göz göze geldikten sonra ikimiz de çıkışa giden merdivenlere doğru
koşuyoruz.

CHAPTER 20

Ro

"İyi misin?" aydınlığa ve sığağa doğru tökezlediğimizde Kai'ye bir bakış gönderiyorum ve şimdi tam ışıktayız için yaraları daha da kötü görünüyor. Açıkta kalmaması gereken dokular açık görülebiliyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyor ve bu konuda sert davranmaya çalışmamasını takdir ediyorum. koşmayı, nasıl hâlâ bilinci yerinde bilmiyorum.

Çok kan kaybetmiş.

Arkamıza baktığımda kaldırım taşları üzerinde kırmızı ayak izleri ve çizgiler görüyorum. Kai'nin botları, benim terliklerim ve elbisemin etekleri yürüyüş yolunu boyuyor.

Kai bu durumda Armand'ın oyununda iki raunt daha nasıl dayanacak? Yakında adrenalinin etkisi geçecek ve ayakta bile .

Ancak endişelerimi dile getirmenin ikimize de bir yararı olmayacak, yüzden duran soruna . "Labirente ulaşmamız ve şiiri söylememiz gerekiyor. Sence bu hangi meydan ?"

Bir duraksama olur ve Kai oldukça sıkıntılı bir şekilde, "Bilmiyorum. Acı... Yeterli zaman yok. Çok gürültülü. Sana bir şey olmasına izin veremem..."

Düzgün düşünmekte gerek yok ve ben de onu alkışlıyorum, "Harikasın. Orada yaptıklarını başka kimse yapamaz. Acıdığını biliyorum ama benimle kal, tamam mı? Sana ihtiyacım var."

Görüşünü temizlemeye çalışır gibi gözlerini kırıştırarak başını sallıyor ama gürültü konusunda haksız değil. Zil ve bağırışlar arasında dikkat dağıtıcı çok şey var.

Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atarak saraydan akan kalabalığa bakıyorum. Takip ediliyoruz.

Sol tarafımızdan bir kargaşa geliyor ve başımı çevirdiğimde kalenin arka tarafından bize hücum eden asker kalabalığını görüyorum.

Kraliyet muhafızlarının aksine, bu adamlar kaliteli kıyafetleri ve sınırlı silahları olan havasız saray personeli değildir. Hayır, onlar gerçek. Kirli giysiler. Kirli deri. Tepeden tırnağa silahlılar.

Sayılamayacak kadar çoklar ve çimenlere yayıldıkça çoğalıyorlar gibi görünüyorlar.

Saray duvarlarının ön kapısı patlayarak açıldığında labirentten hâlâ birkaç yüz metre uzaktayız.

Krallarının intikamını almak için kasabadan daha fazla savaşçı geliyor. Savaş çılgınlıkları atarak, sanki için savaşıyorlarmış gibi birbirlerini itip kakıyorlar. Hepsi bize ilk ulaşan olmak istiyor. Adaleti sağlama onuruna sahip olmak için.

Ön taraftakiler arasında sarı saçlı gözleri siyah boyalı adam . Kılıcını bize doğrultuyor ve alarm tam da onun "Kralı öldürdüler!" diye bağırıldığını duyduğum anda çalmayı kesiyor.

"Hainler!" diye bir koro var.

"Bu konuda ne yapacağız?" diye bağırarak bir başkası adamları daha da .

"İkisini de öldürün," diye tekrar tekrar bağırıyor herkes, bunu bizim için nasıl acı verici hale getireceklerine dair birkaç öneriyle birlikte. Engellenmediğimiz tek yöne, labirent çıkışına doğru koşmaya devam ediyoruz.

güller ortaya çıktığında korku dolu bir iniltiyi bastırıyorum. Hâlâ kıpırdanıyor, uzanıyor ve dişlerini şaklatıyorlar. Açıklık dar ve korkutucu, ama girişin olduğu tarafa gitmek bir seçenek değil çünkü askerler zaten orada.

"Uçabilir misin?" Kai'ye sordum. "Bizi avluya götürebilirsin."

Acı dolu bir çıkararak, kanatlarını parçalanmış sırtından yavaşça kurtarır. Gri derimsi yapraklar kesilmiş ve gevşemiş, arkasından esen rüzgârda dalgalanan yırtık bayraklar gibi sarkıyor.

Çekiniyoru

m. Bu bir

hayır.

"Peki ya sen?" diye soruyor beni tarayarak. "Muhtemelen ikimizi birden kadar güçlü değilsin ama tek gidebilirsin."

"Seni terk etmiyorum. Ayrıca uçamam çünkü kanatlarım yok. Hiç gelişmediler."

Bu benim için uzun zamandır bir utanç kaynağı. Valora'da kanatları hiç büyümeyen tek insan ben , ama benim küçük yumrularım bile olmadı. Sırtım hep aynı kaldı, sanki vücudum fae olmayı protesto ediyormuş gibi.

Çift taraflı ve palasını sallayan Kai'de ikinci bir rüzgâr esmiş gibi görünüyor. "Yolumuzu kesmek zorunda kalacağız

çiçekler. kal."

En azından bu sefer güllerin sürpriz yapma şansı yok. Şiddetli çitlerle çarpıştığımızda neyle karşılaşacağımızı biliyoruz. Silahlarını sabit bir daire şeklinde döndüren Kai, iki elektrikli Ot Yiyici kullanıyormuş gibi yeşilliklere vuruyor. Gövdeler kopuyor. Yapraklar uçuyor. Çiçekler kopuyor.

Bu geçici bir çözüm çünkü hemen tekrar büyümeye başlıyorlar ama tünelden geçtikçe ilerleme kaydediyoruz.

Tepeye yakın bir gül saldırıyor ve Kai'nin saçlarından bir lokma kapıyor. Hançerim hâlâ elimde hızla uzanıp kafa derisinden bir parça koparamadan onu kesip atıyorum. Birkaç tanesi pantolonunu ısırtıyor ama sanırım deri çok kalın olduğu için dişlerini geçiremiyorlar.

Tam çıkmak üzereyken dikenli bir sarmaşık elbisemin eteğine takılıyor. Tüllü kumaş kolayca yırtılıyor, neredeyse hiç direnç göstermiyor.

Mucizevi bir şekilde, bir sıyrık bile almadan ve şansımıza, muhafızlar da gül eldivenine karşı bağışık değiller.

Engelle tereddütleri Kai ve benim onlarla aramızda biraz mesafe sağlıyor ve rekor sürede avluya varıyoruz. Ancak, düşmanlarımız çok geride değil. Bazıları girişten labirente giriyor ve binlerce insanın sevinçle ölümünüz hakkında bağırdığını duymanın ne kadar rahatsız edici olduğunu tarif edemem.

"Bir şeye karar vermeliyiz!" Sinir bozucu üzerine bağırıyorum.

"Düşünüyorum." Kai'nin nefes alış verişini zorlaştırıyor, yüzü sürekli buruşuyor ve hafifçe titriyor. Ayaklarının üzerinde sallanıyor ve bayılacakmış gibi görünüyor.

"Kai, ben buradayım." Yaralanmadığı tek yer olan kalçasını sıkıyorum. "." Adamlar avluyu doldurmaya başladı ve kısa süre içinde tamamen kafese tıklandı. Her yol kapatılmıştı.

Etrafımdaki intikamcı yüzlere bakıyorum, bana biraz merhamet gösterecek birini görmeyi umuyorum.

Bu da gördüğüm başka bir kabus. Belki tam olarak böyle değil ama Zarid'e ihanet ettiğim ve daha önce beni seven tüm vatandaşların daha sonra bana sırt çevirdiği bir versiyon.

Bir insan kraliçe için merhamet yoktur.

Şimdi kapana kısıldık, sesler kesildi ve böyle ani bir sessizlik olması garip. Sanki öldüğümüzde çığlıklarımızı duyabilmeleri için herkesin susması gerektiğine dair kolektif bir anlayış var.

Kai'yi kemerinden tutarak çardağın yanında durana kadar çekiyorum ama gidecek hiçbir yerimiz olmadığını fark ediyorum. Ne kadar boka battığımızı biliyorum, özellikle de Kai'nin baltası ve palası sanki biri onları fiziksel olarak çekip almış gibi elinden fırladığında. Silahlar siyah saçlı, sırttan bir askerin ayaklarının dibine düşüyor.

Telekinezi.

Tüm bu Fae adamlarının güçleri olduğunu unutmuşum.

Pyros. Naturopaths. Bazıları büyücü olabilir. Kim bilir daha neler.

Bizi ateşle, ölümcül havayla ve diğer güçlerle bize dokunmadan bile öldürebilirler.

Bir hisrti sesi duyuldu ve ardından avlunun çevresindeki çitlerden sarmaşıklar çıkmaya başladı. Her yönden bu sarmaşıklar, Kai ve bana doğru ilerlerken askerlerin ayaklarının arasından geçerek yerde yılan gibi kıvrılıyor.

Kai büyük bir çabayla kılıcını kınından çıkarır ve zayıf bir şekilde ipleri kesmeye çalışır.

Çömelip hançerimle sarmaşıkları keserek katılıyorum ama faydası yok. Onlardan çok fazla var. Ne zaman biri kesilse, yerini beş tane daha alıyor.

Birkaç sarmaşık Kai'nin ayak bileklerine dolanırken çaresizce izliyorum. Yukarı ve yukarı, bacaklarını ve gövdesini sarıyorlar. Kılıcı da dolanıyor ve onu silahsız bırakıyor.

İplerin için de gelmesini bekleyerek kendi bağlarımı arıyorum ama benden kaçıyorlar. Bana geniş bir alan bırakarak, etrafımda üç metrelik bir bırakıyorlar.

Oh, ne cüret. Bir tehdit değilmişim gibi yanımdan geçip . Ve tamam, belki , ama yine de. Bu çok aşağılayıcı. Siktir et bu meydan okumayı. Gitmek istiyorum ve tek yapmam gereken hangisi olduğunu bulmak.

Sanırım kalp eleyebilirim. Evet, travmamızı yeniden yaşamak söz konusu olduğunda duygular için içine giriyordu ama Kai ve ben Zarid'i yenmedik.

Zihinsel olarak stratejik davranarak onu *fiziksel olarak* bitirdik. Yani bu ikisi arasında gidip geliyoruz. Keşke Kai karar vermeme yardım edebilseydi ama bir sarmaşık ağzını sararak tıkaç görüyor.

Oyunun başında Armand'a meydan okumayı duyurmak zorunda kalacağım varsayımsal senaryoyu sorduğumda, aslında bunun gerçekleşeceğini düşünmemiştim.

Ama artık her şey bana bağlı.

Birdenbire sert eller kollarımı arkadan kavıyor ve iki asker beni geriye doğru sürüklerken kalabalık hep bir ağızdan "Kraliçeyi öldürün! Kraliçeyi öldürün!"

Kai'den boğuk bir protesto geliyor, onu şimdi yere sabitleyen sarmaşıklara karşı mücadele ediyor. Hırlıyor, hırlıyor ve ağa yakalanmış bir hayvan gibi debeleniyor. Çenesini ısırtıp çalıştırarak dişleriyle sarmaşığı kesmeye çalışıyor.

Kai'nin Zarid'e yaptığı gibi, biri omuzlarıma bastırırken dizlerimin arkasına tekme atıyor. Beni diz çöktürüyor. Yürütme tarzı.

Yere sertçe iniyorum ve çakıllar elbisemin üzerinden derime batarken bacaklarımdan acı fışkırıyor. Saniyeler.

Elimde kalan tek şey bu. Çevresel görüşümün dışında, kafa kesen bir baltanın geniş bıçağını görüyorum.

Kalkıyor, ama sallanmadan önce yüksek sesle ilan ediyorum, "Bir numaralı meydan okuma tamamlandı. Fiziksel test yapıldı ve kazanıldı." Bu bir tahmin.

Yarı yarıya bir şans.

CHAPTER 21

Ro

Puf.

Askerler ve sarmaşıklar hemen toza dönüşür. Yumuşak çatırtı sesleriyle dağılırlar ve kahverengi tozlu enkaz bir rüzgârla uçup gider. Kireçli şeylerin bir kısmı yüzüme çarpıyor ve kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Açtığımda yeşillik gitmiş, Kayıp Diyar'ın renksizliği geri gelmiş. Kaldırım taşları çatlamış ve her yerde kum var. Gökyüzü mavi yerine gri.

Kayıp Ülke'yi tekrar gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmemiştim ama bu başardığımız anlamına geliyor, bu yüzden gökkuşakları, kelebekler ve tüm güzel şeyler de olabilir.

Adrenalinim aniden için bu kadar güçsüz olmasaydım sevinç çılgınlıkları atardım.

Zorlukla nefes alarak, kıcımlım üzerine oturmak için yana doğru yığılıyorum. Ellerimi yere koyuyorum ama dirseklerim kırılıyor ve bu anlık çöküşe izin veriyorum.

Kafamın kopmasına bir saniye kaldığı gerçeğinin üstesinden gelene kadar uzanmam gerekiyor. "Özür dilerim Sunny." Kai boğazı kurumuş gibi öksürüyor. "Çok özür dilerim. Tereddüt ettim ve seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Ciddi misin sen?" Doğrulup oturuyorum. "Yaptığın son şey başarısız olmağı. Biz bir takımız. Ve senin ..."

Kai'ye baktığımda, üzerinde kan olmaması şaşırtıyor ve sanki her şeyi doğru göremiyormuşum gibi gözlerimi kısıyorum.

Cildi bronzlaşmış, kırmızı değil ve yaraları artık açık değil. Açık ve taze değıller. Eskiler. Yara izleri.

Kendime elbisemin çoğunlukla sarı olduğunu fark ediyorum. Kirliyim ve şuramda buramda bir leke var ama eskisi gibi kana bulanmış değil.

Kırbaçlanma, Zarid'in saldırısı, askerler gibi... Bunların hiçbirisi olmadı. Daha doğrusu, çok çok uzun zaman önce oldu.

Geçmişte.

Oh, güneşlere şükürler olsun.

"Bir şeyin ." Kai'ye doğru sürünürken, yerdeki küçük taşların ellerime ve dizlerime batmasını görmezden çünkü şu anda fazladan birkaç çizik umurumda değil.

En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Kai' sakatlanmadığını gördüğüm için çok mutluyum ve bu oyuna dayanılmaz acılar içinde devam etmek zorunda kalmayacağı için çok sevinçliyim.

Elimi karnındaki büyük izlerden birinin üzerine koyduğumda gülümsemem genişliyor. Sonra yüzünü avuçluyorum ve başparmağımyı yanağındaki kabarık derinin üzerinde gezdiriyorum. "Artık acıyor mu?"

"Acıdı mı?" Vücutundaki köklü değışiklikler karşısında şaşırmış görünen Kai kalçalarının üzerine oturup parmaklarını esnetiyor. "Hayır, hiç de değil."

"İyileştin." Başım dönüyor ama Kai benimle aynı heyecanı paylaşmıyor. "" diyor

huysuzca. "Sadece normale ."

Kendini tararken kaşları çeşitli şekillere giriyor. İfadesi her zamanki huysuzluğuna önce yüzünde şok, yorgunluk ve kabullenme hızla beliriyor.

Anlıyorum. Bu çok fazla. İkinci kez onun için zor olmalı. Bir daha asla katlanmak zorunda kalmaması gereken bir şey.

Sol koluna baktığında, ikimiz de çiçekten aldığı ısırga odaklanıyoruz. Biraz iltihaplanmış ve kabuk bağlamış. "İlginç," diye yorum yapıyorum. "Hâlâ orada."

Kai dudaklarını düzleştirerek dağınmık örgümü boynumdan kaldırıyor ve ters ters bakıyor. "Seni Zarid'in bıçağı kesti." Şimdi o söyleyince bir sızı hissediyorum ve elim fark sığ bir kesiğe gidiyor. " değil," diyorum ona ve dürüst davranıyorum. Kanama ve üzeri kabuk bağladı.

"Başka bir yerin mi yaralı?" Kai endişeyle soruyor. Yarı omuz silkerek ona güvence veriyorum, "Çok kötü bir şey yok."

Sıcak kapı çerçevesi yüzünden sol avucumda küçük bir yanık var ve Kai elimi incelerken nazikçe avucunun içine . Etrafa savrulduğuma dair başka işaretler de var; Zarid'in beni tuttuğı bileğimde biraz ağrı, kalçamda ağrı

Yere itildiğim için dizlerimde bir ağrı ve buraya sert bir şekilde indiğim için dizlerimde bir ağrı var.

Kai acı bir şekilde, "Görünüşe göre gerçek zamanda aldığımız yaralar bizimle kalacak" diyor.

Neşeli olmaya çalışarak gülümsüyorum. "Cidden, eğer buradan sadece bu ayrılıyorsak, şanslı olduğumuzu söyleyebilirim."

Rahatlatıcı bir jestle koluna dokunuyorum.

Beni hemen silkeleyip atmıyor, ama dostça bir okşama yapıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Ayağa kalktığı anda bana yardım etmek için elini uzatıyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ama ayağa kalkar bırakıyor.

Silahlarını topluyor. Balta ve pala kemerindeki yerlerine geri dönüyor ve güvenilir kılıcını kavlıyor. Etrafına bakarken bir mesafe var.

Sadece fiziksel mesafeden bahsetmiyorum. Bana bakmayışından, sessizliğinden ve mutsuz görünmesinden bahsediyorum.

Sırtışım kayboluyor.

Kafam karıştı. Kutlama yapıyor olmamız gerekmiyor mu? Kucaklaşıp öpüşmemiz gerektiğini hissediyorum,

üzülmemiz değil. Belki Kai hala merdiven boşluğundaki dolayı üzgündür. Bunu hiç .

"Deli misin sen?" Tereddütle sordum.

"Ne?" Sonunda gözlerimle buluştuğunda ağzı kapalı kalıyor. "Tabii ki hayır. Neden böyle düşündün ki?" "Çünkü deli gibi *görünüyorsun*."

"Ben her zaman böyle görünüyorum." Neşeli görünmeye çalışıyor ama zoraki. "Alınmayın. Kraliçe Quinn 'dinlenen sürtük suratım' olduğunu söylüyor."

Kesinlikle RBF'si var, ancak son mücadelede pozitif, sevecen ve açıktı. Onu mutlu gördüm. Ve

seksi. Ve çekici.

Yaptığımız şeyler ve bana söyledikleri... Kalbini açtı. Bana sırlarını anlattı, geçmişini paylaştı. Her kuralının istisnası olduğumu söyledi.

Şimdi sanki bir sürü orgazm yaşamamışız ve bu arada en iyi arkadaş olmamışız gibi davranıyor.

Neredeyse... garip. Hiç tek gecelik olmadı ama yattığına pişman olduğun biriyle kalmanın nasıl bir tahmin edebiliyorum.

Ama ben rastgele takılan biri değilim.

Aramızda olanlar anlamlıydı. En azından benim

için öyleydi.

"Bahse girerim bir sonraki yolculuğumuz labirentin dışında bir yerde bizi bekliyordur," diyor Kai, o hiç sevmediğim iş adamı tonuyla. "Bu sefer girişten çıkalım derim. Umarım şiddetli güller olmaz." Hemen harekete geçmediğimde ısrar ediyor: "Endişelenme. Gelecekte sana zarar önlemek için daha iyisini yapacağım."

Bu gariplik bununla mı ilgili? Beni koruyamadığını düşündüğü için kendine mi kızıyor? "Kai, sen benim için her şeyin ötesine ," diye teselli ediyorum onu. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Başını yürüme yollarından birine doğru çeviriyor, böylece yüz ifadesini okuyamıyorum. "Evet."

"Sana yeterli olduğunu söylediğimde bana inanıyor musun? Hem de ?"

"Evet."

Kısa cevapları çıldırtıcı, bu yüzden daha ayrıntılı bir soru sormaya karar verdim. "İlk mücadeleyi kazandığın için ne hissediyorsun?"

"Muzaffer," diye kesin bir cevap veriyor.

Demek nokta bu. Her şeyden sonra, bana vereceği tek şey tek kelimelik cevaplar ve soğuk bir omuz. konuda

onu rahatsız etmek, olduğunu sormak istiyorum ama alacağım yanıttan korkuyorum.

Eğer onu daha fazla zorlarsam, muhtemelen insanların bir kraliçeyle konuşurken yaptığı şeyi yapacaktır.

Ondan gelen kişisel olmayan kibarlık çileden çıkarıcı olurdu. Şeker kaplı kelimeler istemiyorum. Gerçek bir şeyler istiyorum. Kai ile aramızda gerçek bir bağ olduğunu sanıyordum.

İleri doğru yürüdüğünde kolunu uzatıyor ama bu ona dokunmam için bir davet değil. Sadece beni en iyi koruyabileceği işaret .

Labirentten sessizce çıkmaya başladığımızda, gözlerinde o sıcaklığı görmeyi bekleyerek ona bakıyorum. Önümüzdeki görevimize odaklanmış kararlı bakışlarında bir şefkat .

Onun yerine, sadece buz

gibi çelik. Kalbim soluyor.

CHAPTER 22

Kai

Armand'ın tek derdi birinin ruhunu kırmak ve ben de böyle hissediyorum.

Kırılmış.

Yaralarımın tekrar ortaya çıkacağını biliyordum. Bunun er ya da geç olacağını biliyordum. Beni yok etmesine bile hazırlıklıydım ama sanırım bununla başa çıkma yeteneğimi gözümde fazla büyüttüm.

Geriye dönüp baktığımda, mükemmelliğim yanılsamasına tamamen boyun eğmekle aptallık ettiğimi görüyorum. Ro ve benim eğlenmemizi önerdiğimde kendimi düşünmüyordum. Ro'nun içindi. Sonuçlar ne olursa olsun, ona iyi vakit geçirecektim.

Başardım ama bu süreçte kendimden önemli parçaları ona kaptırdım.

Kalbimi. Akıl sağlığımı. Öz kontrolümü.

Gerçeğe dönmeye hazır değilim. Ro ve benim o banyoda yaptıklarımızdan sonra olmaz.

Güzel bir kraliçeyi etkilemenin nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra olmaz. Yüzümü amına gömdüğümde bana şehvetle bakmasını sağlamak. Bana her baktığında gözlerinin hayranlıkla parlamasını izlemek.

Ama beni bir daha asla o şekilde görmeyecek; yakışıklı, estetik olarak hoş.

Daha önce hiç bu tür bir hayal kırıklığı yaşamamıştım. Ro'kadar, bir kadının kelimenin tam anlamıyla benim olmasını istemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ve onun ihtiyacı olan ya da hak ettiği şey gerçeğiyle mücadele ediyorum.

Mantıklı yanı, *sürdüğü sürece eğlenceliydi ve iyi oldu* diyor. Diğer yanımsa -bu duygularla çılgına

dönmüş olan- Ro'ya benimle yetinmesi için yalvarmak istiyor.

Ancak, bunu ona yüklemeyeceğim. İsteyeceğim son şey onun bana acıması ve artık benimle neden ilgilenmediğini garip bir şekilde açıklamasını nasıl bir şey olacağını düşündüğümde nefes alamıyorum.

Etrafımıza odaklanarak çölü andıran manzarayı ve kahverengimsi gri bulutları tarıyorum.

Birkaç dakika önce labirentten çıktığımızda, Gün Diyarı'nın başka bir versiyonunu bulmayı umuyordum, ancak kum tepeleri, ara sıra ölü ağaçlar ve nereye gitmemiz gerektiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Omzumun üzerinden bakarak, bıraktığımız yerdeki labirenti arıyorum. Orada olmalıydı, ama değil. Sanki bir çölün ortasına düşmüş gibiyiz.

Ro geride kaldı ve bana yetişmek ne kadar çabaladığını görünce kendimi kötü hissediyorum. Bacakları hızlı çalışıyor ve attığı her hızlı adımda terliklerinden biraz kum çıkıyor.

Hızım kasıtlı değil. Ondan uzaklaşmaya çalışmıyorum. Sadece bastırılmış bir sürü duygum var ve Ben

"Bana neyi yanlış yaptığımı söyleyebilir misin?" Ro sırtımdan birkaç metre uzakta sorular soruyor. Sakatlanmış, iğrenç sırtımdan.

"şeyi doğru yaptın," diyorum geldiğinde. "Kıçımızı kurtardın ve bunu unutmayacağım. Sana borçluyum ve seninle gurur duyuyorum. Çok gurur duyuyorum, Ro."

En içten minnettarlığımı hak ediyor. Birden fazla kez benim için canını ortaya koydu ve ona daha fazla teşekkür etmediğim için kendimi gibi hissediyorum.

"Ro?" diyor üzüntüyle. "Sunny'ye ne oldu?" Benim

Sunny'me.

Eğer ona lakabıyla hitap etmemi isterse, her seferinde canımı yaksa da bunu yaparım. Ve acıtıyor da. Çünkü bu bizim lakabımız. Benim ve onun. Başka kimse ona öyle demez.

Doğrudan yüzüne bakmaktan kaçınıyordum ama artık dayanamıyorum.

Gözlerimiz birleştiğinde, kahverengi havuzlarında gördüğüm acı yüzünden midem bulanıyor.

Sanırım o da kısa süren mutluluğumuzu kaybetmenin yasını tutuyor ve muhteşem bir şeyin yasını tutan tek kişinin ben olmadığımı hatırlamam gerekiyor.

İşini kolaylaştırmak için nostaljik bir şekilde "Sunny" diye mırıldanıyorum.

, bana beklentiyle bakarken dudakları küçük bir gülümsemeyle kalkıyor. "Evet, Kai?"

Bir sonraki iddiamı nazik bir şekilde dile . "İleriye dönük olarak, dikkatimizi dağıtacak şeylere yer vermememizin sizin yararınıza olacağını düşünüyorum. Hata yapmamalıyız."

Yüz ifadesi düşüyor. "Daha önce yaptığımız şey bu muydu? Biz... .. bir hata mıydı?"

"Hayır, senin için değil," diye cevap veriyorum hızla. Her şey yanlış geliyor ve düzeltmeye çalışıyorum, "Sen hatalı değilsin. Olan biten hiçbir şey için kendini suçlama. Aslında, beni suçla. Bencilce davrandım."

"Nasıl bencilce? Bence oldukça *vericiydin*." Bunu söyleme şeklinden, neyi kastettiği çok açık ve *lanet olsun*. Hatırlatma bir kadeh viski gibi, sikim dahil her yerimi sıcaklıkla dolduruyor.

Hala Ro'nun tadını alabiliyorum. Onun tatlılığı dilimde kalıyor.

Gerçek şu ki, onun amını yalamak benim hoşuma daha çok hoşuma gidiyordu. Onun için cinsel bir iyilik yapıyormuşum gibi görünebilirdi, ama daha fazla olmasa da benim için de aynıydı.

Açgözlüydüm. "Seninle oynamamalıydım."

"aşmak mı?" Ro kuşkuyla tekrarlıyor, öfkesi yükseliyor. "Dinle beni." Parmağıyla beni işaret ediyor ve azarlanmak üzere olmama rağmen bana doğru salladığı küçük parmağı çok sevimli buluyorum. "Rızamın elimden alınmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Ruh halim kararıyor çünkü bu silemediğim yıkıcı bir gerçeklik. "Bunu biliyorum."

"Peki, ne yaptık? Bu *benim* seçimimdi." Tutkuyla göğsüne vuruyor. "*Benim seçimimdi*. Bunu benden almaya hakkın yok."

Bana kesin olarak yerimi gösterdi.

Karşılaşmamız sayesinde Ro bedensel özerkliğini geri kazandı. Bunun için mutluyum. Ona fiziksel zevkten daha fazlasını verdim ve bundan pişman değilim.

Şu anda yaşadığım kalp kırıklığına rağmen yine olsa yine yaparım.

"Haklısın," diye kabul ediyorum. "Kesinlikle . Sanırım demek istediğim, hâlâ atlatmamız gereken iki zorluk var ve geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yok."

"Geçmiş," diye yanıtlıyor monoton bir sesle. "Elbette. Meydan okumanın buydu. O yüzden sanırım bu konuyu o."

Çevresel görüşümde kollarını kavuşturuyor, kaşlarını çatıyor ve dudaklarını düzleştiriyor.

Kadınları okumakta pek iyi değilimdir. Kadın zihni söz konusu olduğunda bana rehberlik edecek deneyime sahip değilim, ama ben Onu görebiliyorum.

Ama neden? Ona haklı olduğunu söyledim ve onu bana karşı her türlü yükümlülükten azat ettim. Bu durumda her kadının duymak şey bu değil midir?

Yürüyüşümüz devam ediyor ve sıkıcı. Ayaklarımız her adımda kuma batarken dakikalarca konuşmuyoruz. Normalde pek konuşkan biri değilimdir, özellikle de bir görevdeyken, ama düşünceli sessizliğimiz katlanılamayacak kadar fazla. Ro'nun sesini duymayı özlüyorum, onsuz geçen kısa bir süreden sonra bile.

"Sence nereye gitmemiz gerekiyor?" Güvenli ve tarafsız bir konu olan planımızı tartışma kisvesi altında soruyorum. "Bunu öğrenmenin uzun süreceğini sanmıyorum," diye teorisini ortaya Ro, hâlâ biraz soğuk görünüyor.

"Nedenmiş o?"

"Bu çok sıkıcı." Çirkin çevremize bir el sallıyor. "Ve eğer biz sıkıldıysak, Armand sıkılmıştır. Şimdi, eğer

Aniden sözünü kesiyor ve cümlelerin geri kalanı ağzını kapatıyor. "Ne?" Bastırıyorum. "Ne yapsaydık?

Bir önerin duymak ."

Yüzü kızarak bakışlarını yere indiriyor. "Eğer daha önce yaptığımız gibi dikkatimiz *dağılırsa*... Armand ya ya da keser. Ama eğlenceli ya da ilginç bir şey yapmadığımız için bizi aksiyona yönlendirecek." Tesadüfi bir zamanlama mı yoksa Armand'ın işi mi emin değilim ama onun öngörüsü bir değişiklik yaratıyor.

Uzakta, geçici bir toz bulutunun arasından bir yapının ana hatları görünüyor - bir şeyin tepesi. Uzun ve ince, bir kule ya da çan kulesi gibi.

"Bak." Kılıcımı ufka doğru kaldırıyorum. "Bir bina." Ro

gözlerini kısıyor. "Bu bir kale mi?"

"Bu kadar söyleyemem."

"O zaman acele edelim." Hızını artırarak koşmaya başladı.

"Acele etmemize gerek yok." Onun hızına ayak uydururken, ince bedenini inceliyorum.

Elbisesi eskisi gibi üzerine tam oturmak yerine sarkıyor. Tıpkı benim yaralarımı geri kazanmam gibi, onun vücudu da açlık durumuna geri döndü. Enerjisini korumak konusunda endişeliyim.

"Sadece benimle yarışmaktan korkuyorsun," diyerek adımlarını hızlandırıyor.

"Korkmak mı? Seni toz içinde bırakmaktan korkuyor olabilirim." Ona takılmadan edemiyorum. O da gülüyor. "Bunu göreceğiz."

Koşmaya başlayınca geçiyor. Kısa bacakları yüzünden benim attığım adımların iki katını atmak zorunda kalıyor ama şaşırtıcı derecede hızlı.

Ona yetişiyorum. O daha hızlı gidiyor.

Birkaç dakika içinde, yüksek bahisli bir bahse girmiş iki çocuk gibi koşmaya

başladık. Kazanabilirim. Kolayca.

Ama Ro'nun bana bir metre izin verdim - onu koruyamayacağım kadar uzakta değil, ama aramızda beni yendiğini bileceği kadar mesafe var.

Ne kadar geride olduğumu görmek için arkasına baktığında, muzaffer kahkahasıyla ödüllendiriliyorum. Tedirginliğime rağmen, bu hoş sesle kötü tavrım dağılıyor.

Onu görmek harika. Kaygısız.

Eğlenceli.

Elbisesinin alt tutuyor, böylece kumaş tarafından engellenmiyor ve etek kalçalarının etrafında sallanıyor. Kolları havaya kalkıyor ve saç örgüsünden bir miktar saç çıkıyor. telleri rüzgârda savrulurken arkasında uçuşuyor.

Onunla geçirdiğim bu kısacık, harikulade mutlu anları seviyorum. Eğlenemeyecek kadar korkmak için her türlü nedene sahip olsak

bile, birbirimizin arkadaşlığında neşe bulmanın büyüğü yanı var.

Ne yazık ki Ro'nun dayanıklılığı yetersiz ve yavaşlamadan önce çeyrek milden fazla yol . Oflaya pufllaya, "Biraz formsuzum. Sen kazanacaksın."

"Bitiş çizgisini geride bir yerde geçtik." Kaybettiğimi kabul ederek başparmağımı omzuma attım.

Ro arkasını dönüp geriye doğru yürümeye başladığında o sevdiğim sırtışını takınıyor ama mutlu ifadesi hızla bir şoka dönüşüyor.

Çenesi gevşerken dudakları bir 'O' harfi oluşturuyor.

"Ne?" Bizi takip eden bir şey olmadığından emin olmak için tam bir daire çizerek

soruyorum. "Sen," diye nefes alıyor Ro. "Bir saniyeliğine gülümsüyordun."

"Öyle miydin?" Normal kaşlarına dönen yüzüme dokunuyorum.

"Bunu yapma," diye usulca emrediyor, kendini koyarken duraklıyor. "Neyi yapmayayım?"

"Gülümsemeyi kes."

Kuma bakarak itiraf ediyorum: "Yara izim yüzünden ağzım yamuk."

"Dolayısıyla, bahsettiğin 'dinlenen kaltak suratı'?"

Yanında ağır ağır yürümeye devam ediyorum çünkü birbirimize dönük değilken bu konuyu konuşmak daha kolay. "Bu rahatsız edici.

Kimseyi bundan rahatsız ederek empoze etmemeye çalışıyorum."

"Kai, birilerini rahatsız edeceğini düşündüğün için kaçınmamalısın. Ve eğer bundan rahatsız , onlar pisliktir. Ve zaten pisliklerin ne düşündüğünü umursamamalısın. Bir insan nasıl görüldüğünden çok daha değerlidir."

İnanç dolu biri ve tüm bunlara inandığına inanıyorum.

Belki de Dünya aleminde sahip olunması gereken en ideal görüş budur - bir insanın değeri dış görünüşüne göre belirlenmez

-Ama bu tür bir şefkatin var olduğu bir dünya hayal edemiyorum ve Valora'da kesinlikle yok.

Fae'ler arasında sadece norm değil, beklenen bir şeydir.

Özellikle güçlü bir rüzgâr esiyor ve ufku görmemi engelleyen tozun bir kısmı dağılıyor. Sağlam bir granit duvar çok uzakta değil. Arkasında evler beliriyor ve büyük kemerli bir açıklık bir caddeye . Şehri tanıyorum.

"Bu Sterling," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla.

"Şafak ve Alacakaranlık'ın başkenti mi?" Ro merakla başını eğiyor. "Emin misin?"

"Evet." Daha önce gördüğüm binanın sivri tepesini işaret ediyorum. "Bu tapınağın çan kulesi."

"Bir tapınak mı?" Ro kuşkuyla soruyor. "Onurlu savaşıçılarının emekli olmak için gittikleri yer olması dışında Sterling hakkında pek bir şey bilmiyorum ama dinle açıkça alay edilen dünyada dini bir binanın amacı nedir?"

"Çoğu insan ölmüş atalarına veya geçmişteki şehitlere saygı gösterir."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Elbette. Fae'lerin kendilerine tapacaklarını bilmeliydim."

Başımı salladım. "Zamanın yüzde doksan dokuzu böyledir, ancak birkaç kişi kadere başvurur. Ondan ruh eşini, uzun bir yaşamı ya da iyi bir talihi vermesini isterler."

"Sence bu onlar için işe yarar mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bence kader değiştirilemez, ama eğer biri değiştirilebileceğine inanıyorsa, sormaktan zarar gelmez."

"Yine de acıtıyor," diye karşı çıkıyor Ro kederle. "Duayla ilgili sorun da bu zaten; . Bir fark yaratacağını düşünerek tüm kalbini dileğine verebilirsin ve bir fark yaratmadığında da yıkılırsın."

"Bu deneyimi iyi biliyor gibisiniz. Dindar mısınız?" Bana geçici bir yan göz gönderiyor.

"Evet desem bana güler misin?" "Ben gülmem, unuttun mu?" Ona göz kırparak fısıldıyorum.

Dudakları eğlenerek seğiriyor ve ardından çelişkili bir iç çekiş yaşıyor. "Katolik bir terbiye aldım. Eskiden Tanrı'ya inanırdım."

"mi? Artık yapmıyor musun?"

"Hayır. Belki. Neye inandığımdan emin . Tek bildiğim, Zarid dua ettiğimi duyduğunda beni azarladığı ve cezalandırdığı. Benim

Ondan sonra dualar sessizleşti. Birkaç yıl içinde, daha seyrek hale geldiler. Sonra bir noktada... durdular. Eğer bir Tanrı varsa, beni insan aleminin dışında göremez ya da duyamaz diye düşündüm." Acısını gizlemek için monoton bir ses tonuyla konuşmaya çalışsa da, kederi bastırılmayacak kadar güçlü.

"Terk edilmiş hissettin."

"Evet." Bir omzunu kaldırıyor. "Ve Tanrı'ya kızgındım. Çok kızgındım. Hayatım boyunca onu sevmiştim ve o korkunç şeylerin olmasına izin vermişti. Belki de Zarid, güçlü bir gücün beni koruduğuna inandığım için aptal olduğumu düşünmekte haklıydı. Çünkü belli ki yanıılmışım."

Onun yıkımı sanki benimmiş gibi üzerimde ağır bir yük oluşturuyor.

İnancının yok olduğunu düşünüyor ama bir insandan çalamayacağınız bazı şeyler vardır. Kimliklerini alamazsınız ve bazen daha yüksek bir güce olan inanç, birinin kim olduğunu tanımlayan bir özellik .

"Bu tanrıya hâlâ kızgın mısın?" diye sordum. "Öyle görünüyor."

Sorumu bir süre düşündükten sonra, "Sanırım öyleyim. Evet. Öfkeliyim." "O zaman hala inanıyorsun."

Şaşkın bakışları bana doğru kayıyor. "Ne?"

"Var olmayan birine kızamazsınız. Kadere kızabilirim ama bu konuda hissettiklerim onu yok etmez."

Nutku tutulan Ro'nun ağzı birkaç kez açılıp kapanırken bir aydınlanma yaşar. Sonunda, "Hiç bu şekilde düşünmemiştim." diyor.

"Senin tanrının gerçek olmadığını kim söyleyebilir?" Düşünüyorum. "Dinden pek anlamam ama benim dünyamın ve senin memleketinin her türlü açıklanamaz gizemle dolu olduğunu biliyorum."

Ro'nun gözleri buğulanıyor ve ağlamamaya çalıştığını anlayabiliyorum ama bu üzgün ağlama değil. Vücut dili değişiyor, gerginlikten rahatlığa geçiyor.

Huzurlu.

"Hâlâ inanıyorum," diyor sessizce. Mutlulukla. "Ben inanıyorum. Bu bakış açısı için teşekkür ederim, Kai."

"Rica ederim. Bu kadar özel bir şeyin senden bu kadar uzun süre saklanmasına üzüldüm." Durduramadan ağzımdan düşüncesizce bir söz çıkıyor: "Kayıp Diyar'da işimiz bittiğinde seni Sterling'e götüreceğim. Gerçek Sterling'e. Tapınağa gelip istediğin kadar dua edebilirsin."

Ro bana şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi? Benimle gelmek ister misin?"

"Yani," diye geri adım attım. "Yani, eğer sen istersen. Ben etrafta olursam kimse seni durdurmaya cesaret edemez. Sana eşlik ederim." "Eşlik mi? Koruma gibi mi?"

"Aynen öyle."

Dudaklarını bükerek başını sallar. "Kiralık koruma istemiyorum." "Senden para almam. Bedavaya yaparım."

"Bu çok cömert bir teklif, ancak seyahat edecek olsaydım, bir arkadaşım la ya da bir aile üyesiyle seyahat ederdim. Birlikte eğlenebileceğim biriyle."

"Oh. Anlıyorum."

Reddetmesi canını acıtıyor ama sonra ekliyor: "Benimle gelmeni çok isterim ama olmaz. Bu bir tatil olmalı, iş gezisi değil."

Kaşlarının çatıldığını . "Eğer seninle bir savaşçı olarak değil de bir vatandaş olarak gelirim, insanlar birlikte olduğumuzu düşünecek."

Burnunun kenarında şaşkın bir kırıksıklık belirliyor. "Birlikte olurduk."

"Hayır, *birlikte*." Kelimeyi telaffuz ediş şeklim romantik bir bahsettiğime dair spekülasyonlara yer bırakmıyor. Ve bunun iyi bir fikir olmadığını.

Onun için değil.

İnsanlar fısıldaşıp dedikodu yaptığında nedenini anlayacaktı. Onların yargılayıcı bakışlarına ve onun gibi bir kadının neden benim gibi biriyle birlikte olduğuna meraklarına katlanmak zorunda kaldığında.

Şu anda şehre açılan kemerli geçide yaklaşıyoruz, bu yüzden konuşmamızın başka bir zaman devam etmesi gerekecek.

Bizi Sterling'den ayıran çizgiye birkaç santim kala durup temkinli bakışlar atıyoruz. Diğer tarafta bizi neyin beklediği hakkında hiçbir fikrimiz yok, ancak buranın iki numaralı zorluğu bulacağımız yer olduğunu varsayabiliriz.

Birbirimize sessiz bir dayanışma selamı vererek ilerliyor, şehre adım atıyoruz.

Rüzgâr hemen hissedilir derecede azalıyor. Saçlarımızı savurmuyor ya da üzerimize toprak serpmiyor.

Sterling büyü lü baloncuklardan birinin koruması altında olmalı çünkü duvarın bu tarafında toz o kadar istilacı değil. Elbette her yüzey pislik tabakasıyla kaplı ama binaların bazı yerlerinde pırıl malzemeler parlıyor.

"Bu evler mücevherden mi yapılmış?" Ro, etrafımızdaki yerleşim alanındaki ametist, yakut ve zümrüt parıltılarını incelerken soruyor.

"Buradan daha güzel bir yer yok ve bunun bir nedeni var," diye biraz tarih anlatarak başlıyorum. "Sterling'den önce

Sığınmak şehir, kraliyet mensupları ve maiyetleri için tarafsız bir buluşma yeri idi. Burada pek çok tatsız müzakerenin gerçekleştiğini tahmin ediyorum, bu yüzden şehir olağanüstü muhteşem olacak şekilde tasarlandı."

"Pek çok insanın nefret ettiği biriyle yüz yüze gelmek zorunda kaldığı gerçeğini dengelemek için," diye tamamlıyor Ro benim yerime ve o tereddütte önündeki uzun caddeyi incelerken ben de başımı sallıyorum. "Sanırım gidebileceğimiz tek yol düzlük. Şehrin haritalarını gördüm ama yolumu bilmiyorum."

Yürürken ona "Bu yol kasaba meydanında çeşmesi olan kavşağa çıkıyor ama oraya varmak için en az yarım mil gitmemiz gerekecek. Bir süre ara sokakları göremeyeceğiz." İki birbirine bitişik evleri ediyorum. "Evlerin arasında sokaklar var ama dar ve birçoğunun kapısı kapalı."

"Evlerin arkasında ne var?"

"Gerçek Valora'da, geniş bahçeler."

"Bu yolda kapana kısılmış durumdayız," diye sözlerini tamamlıyor. "Yani, labirente geri dönmek gibi bir şey." "Öyle de denebilir," diyorum, biraz klostrofobik hissederek.

İki sıra sıra mini konaklar ön bahçeleri olmadığı için bizi içeri almıyor. Kaldırımla birleşen binaların düz dış cepheleri bizi sıkıştırıyor.

"Daha hızlı gidelim," diye öneriyorum ve Ro tempolu bir koşuyla bana katılıyor.

, gözlerim bir o yana bir bu yana dans ediyor, hareket olup olmadığını tarıyor. Her gölgeyi ve her karanlık pencereyi arıyorum.

Ben de hassas işitme duyumu kullanıyorum. Kendi ayak seslerimizden ve nefes alış verişlerimizden başka bir şey dinlemek için başımı hafifçe çevirip kulaklarımı eğiyorum.

Beş evi geçtiğimizde, tehlike içgüdülerim alarm vermeye başladı. Havada bir koku var.

Kayıp Diyar'ın normal küf kokusu değil. Başka bir şey var. Çürümüş bir şey.

Rüzgâr şehrin dışında eserken ılık çalıyor, ama gürültüye karışmış bir yerde bir uluma duyuyorum. Parmaklarım kılıcımın etrafında sıkışıyor. Kılıcımı kaldırdığımda Ro savunma hareketinden ürküyor.

"Sorun ne?" diye mırıldanıyor, farkında olmadan, çünkü unutulmaz feryadı rüzgârın sert bir ses efekti olarak geçiştirmek kolay.

"Bir şey duydum," diye cevap veriyorum, bilerek belirsiz konuşuyorum çünkü onu korkutmak istemiyorum.

Aramızda bir yırtıcı olduğundan oldukça eminim. Eğer şüphelendiğim şeyse, insanların dediği gibi, başımız büyük .

Bir saniye sonra, sağımdan alçak bir hırıltı geliyor.

Ro'nun bileğini yakalayıp durdum. ". "

Nedenini bile sorgulamadan itaat ediyor.

Başka bir hırıltı geliyor, daha yüksek, daha yakın ve kaçırma imkansız. Ses dikkatimizi iki evin arasındaki gölgeli bir sokağa çekiyor. Karanlıkta, bir çift sarı parlayan göz, menteşelerinden sarkan kırık bir kapıdan bize bakıyor.

Nefes nefese kalan Ro, kolumun etrafından bakarken kendini arkama yapıştırıyor. Bana pek çok yerimden dokunuyor. üst kısmı bana baskı ve elleri belimin yanlarını kavrarken, fiziksel temas sistemimin farklı bölümlerini uyandırıyor.

Endorfin selini memnuniyetle karşılıyorum. Vücudumun ona ve kendi korkuma tepki vermesine izin veriyorum. Elde edebileceğim tüm adrenaline ihtiyacım için mümkün olduğunca gergin olmak istiyorum.

O bir çift göz çoğalır, önce dört, sonra altı, sonra bir düzine olur.

İçime bir korku çöküyor çünkü şüphelerimde haklı olduğumu kesinlikle biliyorum.

"Kahretsin," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu bir sürü."

"Bir paket ne?" Ro titreyerek tısladı.

Karanlık figürler yapmacık hareketlerle bize doğru geliyor ve tükürükle damlayan keskin dişleri bir anlığına yakalıyorum.

"Lycanlar."

CHAPTER 23

Kai

Lycanların bize doğru gelirken ne kadar yavaş ve metodik olduklarını gözlemleyerek sessizce, "Kıpırdamayın," diye emrediyorum. "Koşmayın. Hızlı hareketler av dürtülerini harekete geçirecektir."

"Lycanlar mı?" Ro yutkunuyor, kollarını ortama doluyor ve onu yerinde tutan bir çapaymışım gibi sıkıyor. "Soylarının tükendiğini . Birisi bana uzun zaman önce avlandıklarını ve öldürdüklerini söylemişti."

"Valora'da, evet, ama burası Kayıp Diyar. Burada var olabilirler. Ya da Armand onları yaratıyor olabilir ama gerçek olup olmamaları önemli değil. Bunu çiçek saldırısında öğrendik. Sizi korkutmak istemem ama bize zarar verebilirler. Bizi öldürebilirler. Daha da kötüsü..."

"Daha kötüsü ne?" Ro titreyerek sorar.

Neyle uğraştığımızı bilmesine izin vermek adil . "Bulaşıcıdır. Bir ısırk ya da çizikle başkalarını da kendilerine . Bize dokunacak kadar kesinlikle izin veremeyiz ve onları aptal hayvanlar olarak görmemeliyiz. Vahşi, çaresiz ve biraz da deli ama bir zamanlar onlar da insandı."

Lycanlar henüz ortaya çıkmadı ve seçeneklerimi hızlıca değerlendiriyorum.

Yürüyerek kaçmak işe yaramaz. Lycanlar avcıdır. Kovalamaca için can atarlar ve iki yerine dört ayakları onları iter, bahse girerim benden daha hızlıdır.

Yani uçmam gerekecek. Ama nereye?

Çöle geri dönebiliriz.

Ya da şehrin daha içlerine gidebiliriz.

Sterling'i terk etmenin bir seçenek olmadığını varsayıyorum. Buraya bir sebepten dolayı getirildik. Eğer kumlu uçuruma , oyunu uzatmış .

Dahası, saklanacak yerlerin olduğu yerlerde canavarları alt etme şansımız daha yüksek olurNeyse ki, şehirdeki bazı binaları çok iyi biliyorum ve saklanıp bir savaş planı hazırlamamız için mükemmel bir yer biliyorum.

"Sunny, bir saniyeliğine benden uzaklaşman gerekiyor," diyorum fısıltının biraz üstünde, böylece onu ya da Lycanları ürkütmüyorum ama bırakmayınca beni duyup duymadığını merak ediyorum.

Titremesi şiddetlendi ve nefesi sanki yeterince hava alamıyormuş gibi hızlı, ılık pufarla tenime geliyor. Ne kadar hissedebiliyorum ve donup kaldığını fark ediyorum.

Kahretsin. Bu ona Armand'ın taht odasında oldu. O zamanlar olduğundan emin değildim. Belki de hasta olduğunu ve bazı fiziksel sağlık muzdarip olduğunu düşündüm, ama şimdi bunun ne olduğunu anlıyorum.

Panik.

Zihnin sağlığı konusunda uzman değilim ama birçok tecrübeli savaşçının kendini gördüm. Mantıken, yapmamaları gerektiğini biliyorlar, ama sanki vücutları buna onlar için karar veriyor.

Ro benim bir olsaydı, onu kendine getirmek için sarsıcı bir şey yapardım. Bağırırdım. Salla. Tokat.

Tecrübelerime göre, bu işe yarıyor.

Ama ona bu şekilde davranmak imkansız olurdu. Bunu yapabilecek kapasitede değilim.

Gerçi bunun alternatifi onun lime lime edilmesini izlemektir ve bu da akıl almaz bir şeydir.

"Kanatlarımı açmam gerekiyor," diye açıklıyorum aceleci tavırla. " . Kanatlarımı açarsam seni deviririm ve düşersen Lycanlar üzerine atlamakta tereddüt etmez."

"Gitmene izin veremem. Yapamam, yapamam. Özür dilerim, dilerim," diye hüngür hüngür ağlıyor

Ro. "olduğum için özür ." Lycanlar nihayet ara sokaktan çıkıp gri ışığa ilerliyor.

Onları ilk kez gerçekten görüyorum. Gölgeler Diyarı'nda birkaçını katletmişim ama zifiri karanlık mağarada ne kadar iğrenç olduklarını anlayamadım.

Uyuzlar, kahverengi tüylerinin büyük bir kısmı eksik. Bazıları hasta görünüyor. Burunlarından ağızlarına yeşil mukus damlıyor ve göz kapaklarında kahverengi kabuklar oluşuyor.

Üstten ağır vücutlarıyla omuzları geniş ve sırtları incedir. Kolları uzun ve bacakları kısadır, bu yüzden dört ayak üzerindeyken neredeyse dik yürüyormuş gibi . Tüylü bir kuyruk sürüklenir.

Vahşi gözler bize dik dik bakıyor. Hırıltılı dudaklara sahip uzun burunları keskin dişlerini sergiliyor ve eminim ki büyük çeneleri bir kemiği kırabilir.

Şu anda en az on beş tanesi kaldırımda.

Etrafımızı sarmak için bir fırsat gördüklerinde, stratejik olarak yolda bir daire oluşturmada önce yürüyüş yolu boyunca bir hat yayıldılar.

Neyse ki bizi değerlendirirken aralarındaki mesafeyi bir metre kadar koruyorlar.

Tehdidi hesaplıyorlar, yaklaşmanın riskini tartıyorlar. Sessiz yankılanıyor ve iletişim kurduklarını anlıyorum.

Sol avucumu Ro'nun karnımdaki kilitli parmaklarının üzerine yerleştirerek parmak eklemlerini okşuyorum. Daha önce de

dokunuşuma olumlu tepki vermişti ve bunu ona yardım etmek için kullanıyorum.

"Bana odaklan. Buna." Sanki yakın bir tehlikede değilmişiz gibi, talimatlarımı yumuşak ve telaşsız tutuyorum. "Nefes al ve sadece beni hisset."

Buna karşılık parmakları yaralarımaya doğru esniyor ve sanki bu doku onu gerçekten rahatlatıyormuş gibi sert kollarındaki gerginlik azalıyor. Belki de öyledir.

Ne de olsa yıpranmış, çizilmiş bir kalkan yine de bir kalkanır.

"Şöyle yapacağım," diye devam ediyorum. "Parmaklarının bağlantısını keseceğim ve kendi elin yerine benim elimi tutabilirsin. Sonra senden sadece kenara istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Yıldızlara şükürler olsun, başını sallıyor, yanağı tenimde aşağı yukarı geziniyor.

Elleri birbirinden ayrılır ayrılmaz parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. O beni sıkıyor, ben de onu sıkıca kavıyorum.

Dediğim gibi, bir adım kadar sağa kayıyor ve bana kanatlarımı serbest bırakmam için yeterli alan sağlıyor.

Çok hızlı açılmamalarına dikkat ederek, kürek kemiklerimin üzerindeki yarıkların yavaş yavaş açılmasına izin veriyorum. Derim

Kayıp Diyar'ın havasından dolayı her zamankinden daha kuru ve yaralarım köselemsi kanatlar ortaya çıktıkça rahatsız edici bir şekilde geriliyor.

Vücudumun kalanı gibi kanatlarım da yaralı. Güzel değiller ama tamamen işlevseller. Ro onlara olumsuz tepki vermiyor.

Lycanlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

Homurtuları sıklaşıyor ve ses tonları yükseliyor. Sanki emin değillermiş gibi. Belki biraz kafaları karışmış. Birden neden bize henüz saldırmadıklarını .

Benim. Benim .

Hiç benim gibi bir fae görmediler - sonsuza dek zarar görmüş biri - ve benim onlardan öğrendiğim kadar onlar da benden öğreniyorlar.

Bazen çirkinliğim lehime işliyor ve şu anda bunun için minnettarım. Şiddetli bir saldırıya karşı bize biraz zaman kazandırdı.

Ancak, Lycan'ların bilinmezlik korkusunu bir kenara bırakıp üzerimize gelmeye karar verdikleri anı fark ediyorum. Birkaçı, savaşa girmek olan savaşçılar gibi destekleyici bir huff veriyor.

Dans ediyormuşuz gibi Ro'yu döndürerek kolumu sırtına doluyorum. Sol elim hâlâ sağ eline bağlıyken, aramızda ezilen kendi uzvu tarafından tutulmuş . Sarılmış durumda ve bu kötü bir şey değil. Yani hareket edemiyor ve ben de onu tam istediğim yerde tutuyorum.

Kanatlarımı bir kez çırparak, bizi yerden üç metre havaya kaldıracak kadar güç uyguluyorum. Ro küçük bir çığlık atıyor ama bana , gözlerini kapatıyor ve serbest koluyla boynuma yapışıyor.

Tereddütlerinin bir kayıpla sonuçlandığını fark eden Lycanlar, az önce durduğumuz noktaya doğru hamle yaparken birkaç öfkeli uluma sesi çıkardılar. Birbirlerine çarpıyorlar, sonra bize ulaşmaya çalışırken havaya zıplıyorlar.

Bu kadar yükseğe gerçekten şok edici. Etrafımızdaki iki katlı çatıların tepesiyle aynı hizaya geldiğimde biri neredeyse botumu kapacaktı ama çok geç kalmışlardı.

Kaçtık. Şimdilik.

Evlerin üzerinde yükselirken, sokağın yukarısındaki bir ara sokaktan başka bir sürünün çıktığını görüyorum.

Kaçmaya karar vererek diye o kurnaz piçlerin yedeği vardı. Uçmak kesinlikle doğru karardı.

Sonunda panikten kurtulan Ro kıvranıyor ve beceriksizce tekmeler savuruyor. Kılıcımı bir kenara ve sıkışan kolunu bırakırken sıkıca destekliyorum. Yine de kırırdanıyor ve aşağı bakarken gözleri kocaman.

Korkusu beni şaşırtıyor. Kendi kanatları olmayabilir ama daha önce uçmadığına inanmak benim için çok zor.

"Bana bunu hiç yapmadığını söyleme." Renginin bir kısmını kaybetmiş olan yüzüne odaklanıyorum.

Yüzünü buruşturarak itiraf ediyor: "Çok uzun zamandır yapmadım. Zander gençken, griffin formundayken beni birkaç kez gezintiye çıkarmıştı, ama bunu kabul ettim çünkü gücünü benimsemesini çalışıyordum. Yeteneğini benimle paylaşırsa moralinin düzeleceğini düşündüm. Bilirsiniz, biraz gösteriş yapmak. Ama içten içe, tüm zaman boyunca çıldırıyordum. Gözlerimi bile açmadım."

"Sen iyi bir annesin," diye övüyorum, oğlu söz konusu olduğunda gösterdiği özveriden bir kez daha etkilenerik.

"Bir ebeveynin çocuğu için ne kadar cesaret toplayabileceğini bilsen şaşırırsın."

Ben bilemem. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Bu, her zaman tamamen tarafsız kaldığım biri oldu. Ancak, bir başkası yüzünden sahip olduğumu fark etmediğim cesareti kullanmanın nasıl şey olduğunu biliyorum. Ro ile tanıştığımdan beri,

Kendimi feda etme kararlılığına iyice aşına oldum.

"Valora'da neden kalmak istemediğin bir sır değil," diye takılıyorum. "Fae-uçuşu olmanın en iyi birini deneyimleyemedin. Boynuma tutun ve bacaklarını belime dola. Sana neler kaçırdığını göstereceğim."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

isteksiz ama kendini nasıl güvene kadar onu düşürmeyeceğimi biliyor. Bir kez kilitlendiğinde, uçmak daha kolay oluyor.

"Güzel," dedim. "Şimdi bana bir söz vermelisin." "Ne?"

"Gözlerinizi kapatmayın. dünyayı izle."

Kanatlarımı çırparak tozlu bulutların üzerine çıkıyorum ve kolay bir numarayla başlıyorum. Gökyüzünde küçük bir siklon yaratana kadar spiral çizerek bir daire çiziyorum.

Biz dönerken Ro bulutlardan oluşan duvara bakakalıyor ve korkusu endişesinin önüne geçince rahatlıyorum.

Mevcut harekete alışmış gibi görüldüğünde, değiştiriyorum.

Dalıyorum.

Düştüğümde Ro şaşkın bir çığlık atıyor, sonra tekrar yükseliyorum. Birkaç iniş çıkış daha yapıyorum. Sürüşü bitirmek için düz yatay bir çizgide gidiyorum ama vücudumu bir vida gibi döndürüyorum. Bu Ro'nun bana daha da sıkı sağlıyor.

Yavaşlayıp doğruluyorum, rüzgârı yakalamak için kanatlarımı açıyorum, böylece havada durabiliyorum.

Hafif bir inişe başlıyoruz. Hâlâ yüksekteyiz ve arasından hiçbir şey göremiyoruz.

Uçmanın en güzel yanı da bu. En çok sevdiğim şey heyecan değil, kendimi yerdeki sıkıntılardan çok hissettirmesi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Eğlenceli miydi yoksa bir daha asla uçmak istememene mi neden oldum?"

Ro biraz güler. "Eğlenceli. Bir tür hız treni gibi. Bu insani bir şey. Bu büyük yapı gibi-"

"Ne olduğunu biliyorum." Sırıtmadan edemiyorum çünkü bir kriz anında uzun uzun açıklama yapmak üzere olması çok hoştu.

Gülümseme yüzümün sağ tarafını kapladığında, onu durdurmaya

çalışmıyorum. Ro'nun görmesine izin veriyorum.

Eğer onun için ölmeye hazırsam, o zaman en büyük güvensizliğimi sergileyebilmeliyim.

O da en ufak bir dehşete kapılmadan bana sırtıttığında, rahatlamaya benzer bir şey gerginliğimi alıyor.

Onun yanında kendim olabiliyorum. Gerçek, bütün benliğim.

Birine karşı hiç böyle hissetmemiştim. Savaşçı dostlarım beni olduğum gibi kabul ediyor ama hiçbir zaman beni tam olarak tanımalarına izin vermedim. Hep soğukkanlı bir takındım çünkü onların beni sert bir adam olarak görmelerinden ve suratımın asık olmasından rahatsız değildim.

Şimdiye kadar bunun ne kadar yalnız hissettirdiğini fark etmemiştim. Sürekli gardımı almak... çok yorucu.

Ama şimdi Ro'da bir sığınak buldum. Kısa bir süre içinde en iyi arkadaşımı kazandım.

Platonik kalmam gereken en iyi arkadaşım.

Bunu kabullenmenin bir yolunu bulmalıyım, ama o sadece sikimi çok sertleştiriyor. Az önce tehlikeli bir durumdan kurtulduk -hiç de seksi olmayan bir senaryo- ve sikimin tek düşündüğü Ro'nun bana yaslanmış .

Gündüz Diyarı elbiseleri, şu lanet olası ince şeyler.

Onun amcığı ile karnımın alt kısmındaki çıplak teni birbirinden ayıran pek bir şey yok ve daha önce sevişmeye ne kadar yakın olduğumuzu düşünüyorum. Ucumu onun ıslak sıcaklığına batırmak ne kadar iyi hissettirmişti. Sikimi tekrar tekrar onun dar kanalına sokmayı ne kadar çok istediğimi.

Boğazımı temizliyorum. "Şimdiye kadar Lycanlar bizi bir süreliğine gözden kaybetmişlerdir. Yere geri dönmek güvenli."

Söylemediğim , ereksiyonum tam anlamıyla pantolonumu yırtıp ona ulaşmadan önce Ro'yu benden uzaklaştırmam gerektiği.

Aşağıya doğru süzülerek şehrin merkezine doğru gidiyorum.

Aklımdaki varış noktasının dışındaki mermer kaldırıma iniyorum ve Ro'nun omzuna dokunarak onu bırakabileceğimi söylüyorum.

Ayak bileklerini çözerek ayaklarını yere koyar ama yakın durur.

"Burası Belediye Binası." Üçüncü katta bir balkonu tutan altı uzun sütunun sıralandığı uzun bir olan yapıya doğru dönüyorum.

"Sterling'deki diğer binalar arasında en çok odası olan bina, bu da bize avantaj sağlıyor. Lycanlar bizim için gelene kadar buraya sığınabiliriz."

"Onlar bizim için gelene kadar mı?" Ro vurguluyor. "Geleceklerini nereden biliyorsun? Yerde hiç iz bırakmadık."

İç çekiyorum çünkü planım hoşuna "Lycanlar son derece iyi iz sürücülerdir ve bir hedefe kilitlendiklerinde takıntılı hale gelirler. Kilometrelerce öteden koku alabilirler. Bizi . Bu kesin."

Ro o kadar dramatik bir şekilde aval aval bakıyor ki neredeyse komik. "Sonra ne olacak?"

"Onlar için hazır olacağım," diye cevap veriyorum, bilerek ayrıntı vermekten kaçınarak. "Çok geç olmadan içeri girelim."

CHAPTER 24

Ro

Belediye binasına giden merdivenleri çıkarken Kai'nin tarçın kokusunu alıyorum. Ondan geliyor ama kendi üzerimde de kokusunu alıyorum. Çok fazla fiziksel temasımız oldu ve bu bana da bulaştı.

Bunu çok sevdim. Çok fazla.

Kai'ye bayılmayı bırakmalıyım.

Ben o kişi değilim. Bu zavallı aşk acısı çeken aptal.

İlk birlikte olabileceğimizi düşünmek saçmaydı. Çünkü ne yapacaktık ki? Çıkmak mı?

Bu Fae tarzı değil. Bu insanlarla ya hep ya hiç. Ya öylesine sevişirsin ya da ciddi, ömür boyu sürecek bir ilişki yaşarsın. İkisinin arası yoktur.

Eğer ikincisiyse, bağlılık hafife alınmaz çünkü kendinizi otuz bin yıla kadar birine bağlamak büyük bir karardır.

Tabii ki Kai istemiyor. İsteseydi, birini bulabilirdi. Bunun yerine, Kirian'a tek başına hizmet etmeyi teklif etti ve onu kariyerini bırakmaya ikna edebilecek kadar harika olduğumu düşünecek kadar hayalperest değilim.

Ve ikisine birden sahip olamaz. Savaşçıların eş almamasının bir nedeni vardır; çok sık giderler ve sürekli tehlike altındadırlar. Bu bir eş için adil değil.

Seçme şanslarının olmadığı tek zaman kader eşlerini bulmalarıdır. Bu durumda ordudan ayrılmak zorundadırlar çünkü çatışmada öldürülürlerse, kader arkadaşları yavaş ve acı dolu bir ölüm yaşayacaktır.

Ne kadar mistik ve büyülü olsa da, bu senaryoda yer almak isteyeceğimi sanmıyorum. Çünkü bu boktan bir zorunluluk.

Benimle ol yoksa ölürsün.

Hayır, teşekkürler.

Pek çok insan ruh eşi olmanın son derece romantik bir şey olduğunu düşünüyor ama eğer biriyle birlikte olursam, o kişinin benimle birlikte olmasını isterim çünkü bunu her şeyden çok isterler, kader onları buna zorladığı için değil.

Kai homurdanarak Belediye Binası'nın çift kapısını çeker. Metal, çatlakları dolduran kirli döküntüler yüzünden sıkışarak inliyor ama ikinci denemesinde yerinden çıkıyor.

Toz yağıyor ve geçici barınağımızın karanlığından dışarı taşıyor. Havayı silkeleyen Kai,

temizlenmesi için birkaç saniye veriyor.

Beklerken, bizi takip eden canavarları görmeyi umarak arkamızdaki kasaba meydanına bakıyorum.

Henüz Lycan'lardan bir iz yok.

Dolambaçlı bir yolun ortasında büyük bir kuru çeşme, birkaç çardak ve birkaç heykel bulunmaktadır. Çembere dört farklı sokak açılıyor ve bu sokaklarda sıralanan her binanın kendine özgü bir mimari tarzı var. Kurabiye kalıplı evler burada yok.

Kai elini sırtımın alt kısmına koyarak beni nazikçe Belediye Binasına yönlendiriyor.

Kapıyı kapattığında, ağır ve durgun havadan dolayı biraz öksürüyorum.

"Çok küflü," diye .

"Bir şeyler içmen gerek." Kai bana su tasını uzattı.

Sarkık kabı sallıyorum, muhtemelen üçte birinin dolu olduğunu fark ediyorum. Uzun süre dayanması gerekiyor, bu yüzden geri vermeden önce sadece küçük bir yudum alıyorum.

Soğuk sıvı kuru ağzımda iyi hissettiriyor ama birkaç saniye sonra susuzluğum devam ediyor. Kai irkildiğimi fark ediyor ve "Daha iyi bir yere gittiğimizde sana uygun bir atıştırmalık alırsın" diyor.

Başımı sallayarak, gözlerim karanlığa alışırken etrafıma bakıyorum. İçinde bulunduğumuz fuaye daha çok bir karşılama alanı, bir tür lobi gibi. Geniş ve uzun, duvarlar boyunca on ayak kırık banklar sergiliyor.

Koltukların üzerinde devasa boş resim çerçeveleri var.

Eğri büğrü dikdörtgenlerden birine yaklaşıp parmağımı gezdiriyorum. Toz parmak ucumu kaplıyor ve pislik tabakasının altında sarkmış, damlayan altın kısmen erimiş görünüyor. Yanmış tuvalin kararmış parçaları çerçevenin yarıklarında.

"Ne oldu?" Soruyorum ve Kai'nin sorgulayan bakışları açıklığa kavuşturmamı istiyor: "Kayıp Diyar. Nasıl ortaya ? Valora canlı bir yer nasıl olur da öylece... ölebilir? Sanki kavurucu bir ateş tüm dünyayı yaktı."

Kai omuz silkiyor. "Bu cevabını emin olmadığım bir gizem ama o kadar da şok edici değil, değil mi? Valora'nın tarihi o kadar çok çatışmayla dolu ki, bazen perilerin uzun zaman önce birbirlerini nasıl öldürmediklerini merak ediyorum. Ve belki de bu evrende öyleydiler. Tüm kan davaları ve güç çatışmalarıyla birlikte, tek gereken birkaç serseri büyücünün kendini kaptırması ve

"felakete yol açabilir." son resme yürüyen Kai, elini çerçevenin içinden geçirip avucunu duvara . "Bu resim benim favorimdi."

"Neşe ?" bakmak için yanına yanaşıyorum.

"Gündüz Diyarı'nda bir kır eviydi. eve benziyordu."

"Orayı özlüyor musun? Hizmetiniz bittikten sonra bir gün oraya dönmek ister misiniz?" "Aslında Sterling'de emekli olmayı umuyorum."

"Bu senin için uygun görünüyor" diyorum, çünkü onu burada, on kat fazla kazandığı lüks ve huzurla gelişirken hayal edebiliyorum.

"Peki emekliliğinizde ne yapacaksınız? Issika Gölü kıyısında uzanırken şampanya mı yudumlayacaksınız?"

"Kesinlikle hayır," diye alaycı şekilde cevap veriyor Kai, sanki boşta kalma fikri komik bir şakaymış gibi. "Katkıda bulunduğum sürece ne yaptığım umurumda değil. Sterling'deki tüm işler gönüllülük esasına dayanıyor. Belediye başkanı, etkinlik koordinatörleri, hatta sokak temizleyicileri bile kentin işleyişini sağlayan bir iş seçiyor. Kral Kirian ile çok yakın olduğum için Gece Diyarı'nın bir temsilcisi olabilirim."

"Kulağa huzurlu geliyor. Artık savaşmak zorunda kalmayacaksınız."

Kai'nin ağzının sağ tarafını yaramaz bir sırtış kaplıyor ve orantısız gülümsemesi gülünç derecede sevimli ve aynı zamanda seksi.

"Burada şiddet yok sanmayın. Güvenli mi? Evet, güvenli. Ama bir şehir dolusu savaşçı varken -tüm hayatlarını ellerinde silahla geçirmiş adamlar... Gerçekten bu tür bir eylemden vazgeçebileceklerini düşünüyor musun? Burada dövüş bir spordur. Haftalık turnuvaların yapıldığı küçük bir arena var. Tamamen eğlence amaçlı. Kimse rakibini ciddi bir şekilde yaralamıyor, ama gerçek bir tehlike olmadan bu tatmin edecek kadar kan dökülüyor."

"Zekice." İtiraf etmeliyim ki, Kai'nin kimsenin ölmediği gladyatör tipi bir durumdaki zihinsel görüntüsünü seviyorum, ama onun ciddi bir kış tekmelediğini göreceğim. "Gösterilerden birine gelmeye izin verir misin?"

"İstedığınız kadar katılabilirsiniz."

Cevabında herhangi bir yok ve eski bir kraliçe olarak kimse beni etkinliğin dışında tutamayacağı için mi evet dediğini anlayamıyorum. Ya da beni gerçekten orada istiyor mu?

Dönerek lobiden çıkıp yüksek tavanlı, geniş, açık, yuvarlak bir alana doğru yürür. Burası biraz daha aydınlık çünkü kirli tavan pencerelerinden oluşan bir kubbe var.

Kristal avizeyi işaret ediyor. "Valora'da bu bina çok görkemlidir. Belediye , kraliyet ailesinin ziyaretleri kaldıkları yerdir." İyi bir tur rehberi gibi, kavisli bir merdiveni işaret ediyor. "İkinci ve üçüncü katlarda sütler var ve dördüncü katın tamamı bir kütüphane tarafından işgal edilmiş durumda." Merdivenin dibindeki çift kapıyı işaret ediyor, sonra da yolun karşısındaki aynı kapıları gösteriyor. "Partiler için bir balo salonu ve iş görüşmeleri bir konferans odası var." İleriye doğru yürüyüp sallanan bir kapıya yöneliyor. "Mutfak hemen ."

Onu odaya kadar takip ediyorum, çok büyük. Sağ tarafta sekiz gözlü bir ocak, sol tarafta ise bir metre boyunda bir evye var. İlerideki duvarda normalden üç kat daha büyük bir buz kutusu var. Odanın ortasında yemek hazırlamak için bir ada bulunuyor. Onun üzerinde paslanmış tencere ve tavalar kancalara asılı.

"Burada tüm şehir için yemek servisi yapıyorlar," diye devam ediyor Kai. "Konferans salonu resmi işler için kullanılmadığında ücretsiz bir restoran oluyor. Sterling'in tüm sakinleri ve misafirleri buraya girebilir."

"Bu oldukça büyük bir avantaj. bulduğumda mutlaka kontrol edeceğim."

Kai'nin bakışları ısınıyor. "'Ne zaman' dedin."

Utangaç bir şekilde gülümseyip omuz silkiyorum. "Evet, sanırım yaptım. *Ne zaman.*"

"Ve beni dövüşürken izlemekten bahsettiniz. Bu Valora'ya kesin olarak dönmeye karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

Başımı sallıyorum çünkü ondan bir dünya uzakta yaşamayı hayal bile edemiyorum. Romantik anlamda birlikte olmasak bile, bu kadar sert çizgilerle ayrılmak istemiyorum.

Kai'nin sırtışı tekrar beliriyor ve bir an geçiyor. Bir an için sanki ilk mücadeleye geri dönmüş gibiyiz. Bir açıklık ve ham bir sevgi var.

Sonra Kai arkasını döner. Bazı dolapları karıştırıp çekmeceleri karıştırarak tabakları toplamaya başlar. "Ne yapıyorsun?" Yakından takip ederek soruyorum.

"Soluklanmamızın uzun süreceğini sanmıyorum." Çantasına bir fincan koyuyor. "Lycanlar geldiğinde tam güçte olmamız gerek. Beklerken öğle yemeği yiyeceğiz."

"Bundan sonraki plan nedir?"

Tereddüt ediyor, elinde bir çatalla ve sanki bana tüm gerçeği söylemek istemiyor. "Pencereden kaçıp başka bir yere uçabiliriz."

"Şüpheli görünmek istemem ama şehirde öylece dolaşacak mıyız? Bizi kovalamaya devam bunun ne faydası olacak?"

"Eğer onları yeterince uzun süre oyalarsak ilgilerini kaybedebilirler."

"Peki ya onları yenmek bir meydan okumaysa?"

"O zaman onlardan kaçmak imkânsız olacak ve onlarla yüzleşmekten başka seçeneğimiz olmadığı ortaya çıkacak." Çok geçmeden Kai mutfaktan istediği şeyi topladı.

Çıkarken buzdolabını ve kileri hızlıca kontrol eder, ancak son mücadeledeki Gündüz Diyarı sarayının aksine, yiyecek veya içecek hiçbir şey yoktur.

Başını odanın arka bir çıkışa doğru eğen Kai, sessizce onunla gitmemi söylüyor. Bir tür kuleye giriyoruz ve üstümüzdeki uçsuz bucaksız genişliğe bakakalıyorum.

"Burası da neresi?" Sözlerim bizi içine hapseden bulutlu cam duvarlarda yankılanıyor. "Asansör boşluğuna benziyor."

"Yaklaştın. Bu bir uçuş bacası."

"Bir uçuş bacası," diye tekrarlıyorum, merakla.

Kai başını eğiyor. "Hiç duymadın mı?" "Hayır."

"Aşırı genişliğe dikkat edin. Birinin kanatlarını açıp merdivenleri kullanmak yerine diğer katlara uçması için yeterince büyük."

"Kapalı alanda uçmanın kaba bir davranış olduğunu sanıyordum."

"Saraylarda, evet, bu . Ve evlerde yeterli yer olmadığı tavsiye edilmiyor. Ancak Sterling'de kurallar farklıdır. Üç veya daha fazla katı olan binaların çoğunda bir uçuş bacası vardır. Bu binanın özelliği, üçüncü kattaki fahri süite başka bir şekilde ulaşamıyor olması. Özel odayı bu kadar özel tutan da bu."

"Oraya mı gidiyoruz? Süite mi?" Başını

sallıyor. "Kütüphaneye."

Bariz olanı işaret ederek, "Lycanların bize ulaşamayacağı odaya gitmemiz mantıklı olmaz mı? O zaman bir çatışma riski de olmaz."

Kai kaşlarını çatarak yüzündeki tüyleri kaşır ve suçlulukla aşağıya bakar. Tamam, kesinlikle benden bir şey saklıyor.

"Ne?" Bir elimi kalçama koyarak dürtüyorum.

"Bizi bulmalarını istiyorum," diye itiraf ediyor. "Yani bizi değil. Beni. Bana ulaşabilmelerini istiyorum." Başım geriye gitti. "Neden?"

"birkaçını seçmem gerekiyor. Sürülerinin üyelerini kaybetmeye başarlarsa cesaretleri daha da kırılır." Kollarımı kavuşturarak ona şunu hatırlatıyorum: "Bizi tırmalayacak ya da ısıracak kadar yaklaşmalarına izin veremeyeceğimizi söylemiştin."

"Ve onlara izin vermeyeceğim."

"Ama senin stratejinle, biz aslında yemiz."

"Hayır, *ben* yemim. Tehlikede olmayacaksın." "Nasıl anladın?"

Kai bana cevap vermek yerine kollarını uzattı. ". İlk uçuş mili deneyiminin zamanı geldi."

Ona doğru ilerlerken yumruklarını nasıl sıkıldığını gözlemliyorum. Omuzlarında bir gerginlik ve gözlerinde bir parıltı var ve bunun ne olduğunu fark ediyorum - zorlukla dizginlenmiş heyecan.

Kan tutkusu.

Şiddet istiyor. Bunu arzuluyor ve Lycan'larla karşılaşmak için sabırsızlanıyor.

Sadece bir saat önce düzinelerce muhafızı sonra tatmin olacağını düşünebilirsiniz ama Kai sıradan bir adam değil. O bir adrenalin bağımlısı ve bu gerçek bana çok sık .

CHAPTER 25

Kai

"Yemek yemeyecek misin?" Ro'azarlayıcı ses tonu, öğle yemeğini reddetme kararından hoşnut olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Her yemekten sadece bir tane almamın bir nedeni var, ona katılmayacağım. "Aç değilim."

"Gücümüze ihtiyacımız olacağını söylemiştin." Ro kendi sözlerimi bana geri fırlatmaya bayılıyor.

Dürüst olmak gerekirse, içten içe onun onaylamamasını seviyorum çünkü bu onun bir şekilde önemseydiği anlamına geliyor.

"Gücüm ." "Çuvalında ikimize de yetecek kadar yiyecek var."

"Bugün için," diye kabul ediyorum. "Peki ya yarın?"

İyi bir cevap bulamayınca, "O zamana kadar farklı bir mücadelenin içinde olabiliriz" diye mırıldanıyor.

"Ya da . Gerçek şu ki, geleceğin ne getireceğini ve elime geçen her seninle ilgileneceğim. Şimdi yemeğini ye." "Burada durup tüm bu lezzetli yemekleri yememi izlediğin için kendimi kötü hissediyorum."

"Lezzetli yiyecekler" önündeki serpmeye için cömert tanım. Yarım ekmek, küçük bir parça peynir ve bir elma var. Hepsi çok , ama sanırım açlıktan ölmek üzere olan biri için bir ziyafet gibi görünüyor.

Onu yemek yerken izlemek angarya değil. Tam tersi, bayılıyorum, bu yüzden bırakmalıyım.

"Kapıyı dinleyeceğim." Beyaz boyası soyulmuş ahşaba doğru ilerleyerek kulağımı pürüzlü yüzeye bastırıyorum. Biraz hareket için sabırsızlanıyorum.

Belki de Lycan'ların bulması için biraz kanıt bırakmalıyım. Bir çeşit ekmek kırıntısı izi, tabiri caizse, ve buraya gelmelerine ihtiyacım var, böylece bir şeyler öldürebilirim. İçimdeki hüsrancı, cinsel hüsrancı dışarı atmamın tek yolu bu.

Eğer düzüşemiyorsam, dövüşmek onun yerine geçebilir. Kafamı boşaltmama yardımcı olur ve bir sonraki meydan okumayı duyurmadan önce düşüncelerimin kontrolünü yeniden kazanmalıyım.

Çünkü geçen sefer bizim için neredeyse kaybediyordum.

Aslında o sarmaşık tarafından ağzımın kapatılmasına sevindim çünkü konuşma yeteneğim olsaydı, yanlış anlardım.

Ro'ya bu kadar çabuk aşık olduğum için bunun bir kalp testi olduğunu söyledim.

Gözlerim tekrar kraliçeye kayıyor.

O çok zarif. Farkında olsun ya da olmasın, kraliyet ortamında yıllar onu etkilemiş ve ortalama bir insandan çok daha zarif. Sırtını dik tutarak oturması. Çay fincanından sessizce suyunu yudumlayışı. Elmadan her sulu ısırıktan sonra peçetesiyle ağzının kenarlarını .

Tam meyveyi çekirdeğine kadar yontarken, binanın içinde bazı gümbürtüler yankılanır. Sonra daha yüksek bir patlama oluyor.

Lycanlar az önce girişten geçtiler ve saniyeler sonra hafif tırmalama sesleri duyuyorum - merdivenlere doğru koşuştururken mermer zeminde pençeler.

Birkaç dakika içinde dördüncü katta olurlar.

"," diye fısıldıyorum, bir yandan Ro'ya doğru ilerlerken bir yandan da parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Uyanık bir şekilde masadan kalkıyor.

Öğle yemeğinden arta kalanları geride bırakmaya karar verdim. Bulaşıkları toplamıyorum ve elma çekirdeğini kapıya doğru fırlatıyorum. Yerde kayıyor, tozun içinde sulu bir iz bırakıyor. Umarım bu lokma canavarların dikkatini dağıtır ve sürü arasında bir kavgaya neden olur.

Ne kadar kaos, o kadar iyi. Lycanların öfke, kafa karışıklığı ve açlıktan kesinlikle kavgacı olmalarını istiyorum.

Ro'nun elini onu masadan uzaklaştırıyorum ve kütüphanenin arka tarafına doğru gidiyoruz.

Kat planı T şeklindedir ve birkaç sıra kitaplık, arka tarafa yaklaştıkça sağa ve sola doğru uzanan kolları doldurur.

Bu yığınlar savaş planımda işe yarayacak. Aralarında dolaşabilir ve onları abluka olarak kullanabilirim.

Aniden durduğumda balkon kapısından birkaç adım uzaktaydık. Ro da durdu ve o da benim gördüğümü gördü.

Göz hizasındaki tahtadan bir hançer çıkmış ve rulo haline getirilmiş bir parşömene saplanmış. Silahın kabzası parlak ve , altın karmaşık desenler var, bu yüzden yakın zamanda buraya dikildiğini biliyorum.

"Bu bizim için bir not," diyor Ro, gerçi ben de anladım.

Tereddüt ediyorum çünkü bu bir numara olabilir. Ancak, tedbirli olma lüksüne sahip değilim. Koridordan hırıltılar ve hırıltılar yankılanıyor. Sürü her an kütüphaneye .

Hançeri hızla çekip çıkardıktan sonra yere çarpmasına izin verdim, sonra da parşömeni okudum.

"Sevgili tebaam." Sinirli gözlerim Ro'nun endişeli gözleriyle buluşuyor ve devam ediyorum: "Bana bir iyilik yapın ve bu haşereleri öldürün. Şehir uzun zamandır Lycanlar tarafından istila edilmiş durumda ve eğer yok edilebilirlerse çok memnun olurum." Alay ediyorum.

"Sanki bu canavarlar ayaklarımla ezip geçebileceğim bir böcek istilasımıymış gibi konuşuyor." Ro gergin bir şekilde kıpırdanıyor. "Yani bir sonraki meydan okuma Lycanlar mı?"

Kağıdı biraz daha açıyorum. "*Bu bir sonraki meydan okuma değil, ama sürüyü yenerseniz, bugünün geri ve bu gecenin tamamında size huzur vereceğim. İkiniz için de çok ihtiyaç duyulan bir dinlenme.*"

Bir dizi küfür tutuyorum.

Armand çok sinsi bir pislik. Sorunlarından birinden kurtulmak için beni kullanıyor ve koyduğu ödül reddedilemeyecek kadar cazip. Ro'yu sürekli tehditlerden bir fırsata hayır demeyeceğim. Bunu başarırsam, kısa bir süreliğine de olsa rahatlayacaktır.

"Ne pislik herif!" Ro öfkeyle haykırır. "O pislik için hiçbir iyilik yapmıyoruz." Onun fikrini paylaşmadığımda, benim çelişkili sessizliğimi not ediyor.

"Bunu gerçekten yapmayacaksın, değil mi?" Öfkeli bir şekilde elini kalçasına koyuyor ve bunu düşündüğüme inanamıyormuş gibi beni süzüyor.

"Orijinal planımı uygulayabilirim," diye cevap veriyorum. "Şehrin etrafında zıplayabilir ve ben orada burada birkaçını öldürürken Lycan'lardan kaçabiliriz, tüm bunlar bir sonraki mücadelemize rastlamayı umarken, böylece buradan sonsuza dek uzaklaşabiliriz. Ya da... Bize bir günlük özgürlük kazandırabilirim ve Lycanlar artık bizim için bir engel ."

Kapının diğer tarafından gelen yüksek sesli bir gümbürtü Ro'nun sıçramasına neden olur. Yumuşak, ürkütücü çiziklerin yanı sıra bazı eğlenceli dokunuşlar da bunu takip ediyor.

Yaratıklar bizimle alay ediyor. İsteseler içeri girebilirler, ama takibin bu kısmından hoşlanıyorlar; saldırmadan önce avlarını köşeye sıkıştırıyorlar.

Cesaretini toplayan Ro derin bir nefes alır ve "O zaman seninle dövüşmeme izin ver" der.

Hançerini almak için cebine girdiğinde balkon kapısını açıyorum. "Kesinlikle olmaz." "Hepsiyle tek başa çıkamazsın."

"Evet, yapabilirim." Onu zorla kütüphaneden çıkarırken, yanlışlıkla kıcını biraz okşadım. Gerçekten harika bir kıcı var.

Çok esnek. Her yanağı bir avuçtan . Bana binsıkmak istiyorum. Etinin parmaklarımla arasından kil gibi çıktığını hissetmek istiyorum.

Başımı sallayarak, bir zamanda böyle düşüncelere kapıldığım için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Şu anda en büyük endişem bu binadaki her Lycan'ın öldüğünden emin olmak.

Onu itip kakmamdan rahatsız olmuş gibi görünen Ro ayaklarını sürüyor. "Ne yapmamı bekliyorsun? Burada senin parçalanmanı mı izleyeyim?"

", . İkincisi, sen bizim altımızdaki özel süitte olacaksın. Ben işimi bitirene kadar güvende olacaksın." "Sıkışmış demek istiyorsun. Orada kapana kısılacağım."

Söyleyecek daha çok şeyi olduğundan emin için başka tartışmalara girmeden bir kolumu beline doluyorum, onu vücuduma ve havaya sıçırıyorum.

Kanatlarımı açarak, bir kat aşağı süzülürken rüzgârın benim için çalışmasına izin veriyorum. Kütüphaneden ayrılan balkonun altında daha küçük balkon var ve sadece iki kişi için yeterli alana sahip.

Sütün çift kapısı kilitli değil. Neyse ki.

Camı kırıp Lycan'ların dikkatini başka bir yere çekmek istemezdim. Kütüphanede kalmalarını istiyorum, orada beni koklamakla o kadar meşgul olacaklar ki uyuz postlarını alt ettiğimi fark etmeyecekler.

Kapıyı olabildiğince sessizce iterek açıp yatak odasına giriyorum. Harap haline bakılırsa Ro'nun burada geçireceği zaman pek eğlenceli olmayacak ama korunacak.

Üstümüzde, Lycanlar kütüphaneyi tamamen işgal etmiş durumda. Takırtılar var. Camlar kırılıyor. Ardından bazı itiş kakışlar, hırıltılar ve hırçın hırıltılar geliyor.

Az önce masayı devirdiler ve bir parça yemek için birbirlerine düşmelerini sağlama planım işe yarıyor. Hatta birbirini öldürüp işimi benim yerime yapabilir.

"Sana yardım edebilirim," Ro. "Bıçak kullanmayı biliyorum. Zarid'i bıçakladığımı gördün."

Kendini savunamayacağını düşündüğümünden değil. Cesaretine birçok kez şahit oldum. Ama donup kaldığını da gördüm.

"Panik durumun nasıl?" diye sordum.

Utanc bakışlarının başka yöne kaymasına neden oluyor. "Daha iyi. Bunun için gerçekten üzgünüm. Neden olduğunu bilmiyorum ama bir daha olmasına izin vermeyeceğim. İzin *vermeyeceğim*. İzin vermeyeceğim."

"tepki vermek korkaklık değildir," diyorum ona anlayışla. "Bu doğal bir şey." "Senin için cesur olmak istiyorum."

Elini tutup sıkıyorum ve tamamen içtenlikle, "Öylesin. Senden şüphe etmiyorum. Sorun bende. Senin için endişelendiğimde ben de benzer bir donma yaşıyorum. Avluda gördün. İhtiyacım olduğunda konuşmadım"

"Bu farklıydı. Çok acı çekiyordun."

Başımı iki yana sallıyorum. "Acıyı suçlamak isterdim ama harekete geçemememin asıl nedeni fiziksel rahatsızlığım . Seni kaybetme düşüncesi beni zayıflatıyor. Beni o kadar delirtiyor düşünemiyorum ve şimdi eskisinden daha kötü."

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kısar. "Daha mı kötü? Daha kötü görünmüyor. İkinci mücadelenin başından beri çok profesyonelce davrandın."

Taş suratlı dış görünüşüm çatlıyor. Evet, sevgimi bastırmakta oldukça iyiydim, ama bu bir düzine okla vurulmuş, sızıntı yapan bir bira fiçisini tıkamaya çalışmak gibi.

Sadece kalbim namlu ve delikleri kontrol altında tutmak için yeterli elim yok.

Ro ve ben kaçındığım konuşmanın . Ona olan aşkıma itiraf edeceğim ve o da nazik olduğu için beni olabildiğince nazik bir şekilde hayal kırıklığına .

"Sen benim amacımsın," diyorum. "Bunu biliyorsun." "Görev yüzünden mi?"

"Evet." Yarı gerçek.

"Hepsi bu mu?" Ro açık açık soruyor.

Bir kükreme bizi böldü ve bir canavarın kötü zamanlaması için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Sana döneceğim." Geri çekilip dışarı çıkıyorum. "Bu kapıları kapat ve kilitle. Diğerinin de kilitli olduğundan emin ol. Lycanlar sana ulaşamaz ama bu sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak ekstra bir önlem." "Dikkatli ol." Ro kapıları yavaşça kapattı.

Kanatlarımı açarak balkonun tırabzanından aşağı düşünüyorum. Yukarı doğru uçmak yerine yere doğru dalışa geçiyorum ve heyecan verici serbest düşüş beni birazdan yapacağım şey için doğru zihin alanına sokuyor.

Geldiğim yoldan binaya gireceğim ve Lycan'lara arkadan gizlice yaklaşacağım.

Umarım bunu hızlıca yapabilirim ve bittiğinde Ro ara verdiğimiz kadar mutlu olacak ki ne konuştuğumuzu unutacak.

CHAPTER 26

Ro

Keşke Kai bu kadar çabuk kaçmasaydı. Neden gitmesi gerektiğini anlıyorum ama ona hislerimi anlatmak için birkaç saniyeye daha ihtiyacım vardı.

Boğazım sıkıştı. Panik atak sırasında olduğu gibi değil, sanki söyleyemediğim kelimelerle tıkanmış gibi. Eğer çıkaramazsam *seni seviyorum* kelimesinde boğulmaktan .

Birine bu kadar çabuk aşık olabileceğimi düşünmek saçma ama Kai ile geçirdiğim zaman normalden çok farklıydı. Tüm bu hayat değiştiren olaylar kısa bir süreye sıkıştırıldı ve güvenmek ve birbirimizi korumak zorunda kaldık. Duygusal destek ve güç için birbirimize yaslanmak zorunda kaldık.

Ve Kai'nin az konuşması bana hislerimin karşılıksız olmama ihtimali olduğunu düşündürüyor. Belki beni reddetmez.

Umarım öyledir çünkü ona ihtiyacım var. Ona

ihtiyacım var.

Bunu inkar edemem. Onun kurtardığı birçok genç kızdan biri olabileceğimi düşünüyorsam kendimi kandırıyorum.

Geleceğimizin neye bilmiyorum ama o benimle sürece umurumda değil.

Çünkü eğer onsuz devam etmek zorunda ... Çılgın bir kraliçe olacağım.

Dürüst olalım. Akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı ve Kai de beni ona bağlayan ip. Onunla birlikte

olmama fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor. Midem bulanıyor ve kaşınıyorum. Göğsüm ağrıyor.

Ondan uzak kaldığım her saniye bir dakika gibi geliyor. Her dakika, bir saat.

Yukarıdan gelen bazı sesler dikkatimi çekiyor ama ne anlayamıyorum. Bu oda gerçekten iyi bir ses yalıtımına sahip ve boğuk sesleri takip etmekte zorlanıyorum.

Uçuş bacasına giden sahanlığa kafamı uzatıp bakasım geliyor. Elbette orada daha iyi duyabilirdim, ama Kai içeride kalmamı söyledi, ben de öyle yaptım.

Yüzümün yan tarafını kapının kalın tahtasına çarparak gözlerimi kapatıyorum ve dinliyorum. Kai'nin

homurtularının yankıları, hayvani çığlıklar ve bir sürü çarpma ve patlama sesi var.

Çok ağır bir şey tam başımın üzerine düştü, avizeyi salladı ve tavandan aşağıya sıva yağmasına neden oldu. Bir kitaplık olmalı. Bir ceset böyle bir etki yapmaz.

Bir başka gürültünün ardından Kai anlaşılmasa bir şeyler bağıırır.

Bu bir acı çığlığı olabilirdi. Eğer çizilir ya da ısırılırsa, aynı kişi olarak geri gelmeyecektir. Hiç geri gelmeyebilir.

Düşünmek bile çok yıkıcı. Karamsar olmayı göze alamam. Pozitif kalmam gerekiyor, aksi takdirde başka bir destansı çöküşe sürüklenme riskim var ve bunu yapmayacağıma dair kendime çoktan söz verdim.

Birkaç gümbürtüyle birlikte, Kai'nin sesi uçuş bacasında yankılanıyor ve aslında bazı kelimeleri . "Aha! Al bakalım, seni sümüklü domuz. Ben..."

Cümlelerin geri kalanı anlaşılıyor ama ses tonu beni şaşırtıyor.

Neşeli biri.

Bu deli adam eğleniyor. Tabii ki

eğleniyor.

Bu onun oyun zamanı ve endişelenmeyi bırakmalıyım. Etrafta durup her sesi analiz etmek kesinlikle bana bir iyilik yapmıyor.

Kapıdan uzaklaşarak yavaş bir daire çiziyorum ve dikkatimi dağıtmak için süiti inceliyorum.

Sağ tarafımdaki duvarın ortasında kristalden yapılmış bir karyola var. Şilte uzun zaman önce yok olmuş. Bununla birlikte, kömürleşmiş ahşaptan alçak bir platform var.

Yandaki duvara dayalı yuvarlak bir masaya doğru ilerledim. Devrilmiş iki metal sandalye yerde duruyordu ve onları dik konuma getirdim. Sonra dolap kapakları menteşelerinden sarkan bir gardırobun önünden geçerek bitişikteki banyoya ilerliyorum.

Küvetin zarafeti beni kadar şaşırtıyor ki hayranlıkla bakmak için durmak zorunda kalıyorum. Daha çok küçük bir yüzme havuzuna benziyor. Odanın ortasında yükseltilmiş, her tarafı merdivenlerle çevrilmiş ve dört sütunla çerçevelenmiş.

Basamakları tırmanıp içeri baktığımda en az üç metre derinliğinde olduğunu fark ediyorum. İki ucunda da şelale duş başlıkları var.

Metal paslanmış, ancak bir zamanlar pırıl pırıl ve muhteşem olduklarını varsayabilirim. Sıcak çağlayanların altında durmak harika olurdu. Suya girerken ayak parmaklarımın altındaki pürüzsüz mermeri hissetmek.

Kırık aynalı makyaj masasına doğru döndüğümde, ürkütücü bir his ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. İçimdeki alarm çalıyor ve nedenini anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Sessiz. Tamamen sessiz. Kavga sona erdi.

Aceleyle yatak odasına geri dönüyorum, önce balkon kapısına gidiyorum. Burnumu cama nefesimle buğulandırıyorum ama Kai'yi dışarıda göremiyorum.

Diğer kapıya koştuğumda kulağımı tekrar tahtaya dayadım.

Hiçbir şey duymuyorum. Ne bir itiş kakış ne de bir gıcırtı, ama Kai'ye olan sarsılmaz güvenimi koruyorum. Birazdan, kanlar içinde ve dövüşten kafası güzel bir şekilde gelecek.

Bekliyor

m. Ve .

Dakikalar geçiyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Cevap alamayacağımı bildiğim için tavana doğru fisıldıyorum. Adım atıyorum.

Kapıları tekrar kontrol edin. Biraz daha hızlan.

Yaklaşık on dakika sonra içime bir şüphe düşmeye başladı. Kai sadece bir kat yukarıda ve şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Dövüşü kaybetmediği sürece. Onu uzak tutabilecek tek şey ölüm.

Zaman geçtikçe, düşüncelerim şimdiye kadar karşılaştığım en karanlık dibe doğru sürükleniyor.

İstenmeyen görüntüler zihnime giriyor. Kai, yaralı. Kanıyor. Lycanlar iç organlarıyla ziyafet çekerken o hayatta kalmak için çırpınıyor. Kanını ve boş bakışlarındaki ışık sonunda sönene kadar boynunu kemiriyorlar.

Boğazımda bir tıkaç yükseliyor ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Kai gerçekten gitmiş olabilir.

Bu oyuna girerken, hayatta kalamama olasılığının yüksek olduğunu biliyordum, ama bu ben olmalıydım.

"*Benim* olmam gerekiyordu," diye acı içinde sızlanıyorum.

Siz öldüğünüzde hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söylerler, peki ya bir başkası öldüğünde? Onsuz yaşayamayacağınız biri? Zihnimde hızlıca bir dizi anı canlanıyor.

Kai'nin beni Armand'ın taht odasında bulması. Huysuz yüzü. Ona olan anlık çekimim. Derebeyi'nin teklifini kabul ettiğinde gözlerindeki öfke ve kararlılık.

Duş aldıktan sonra banyoda yaşadığımız coşku. Neredeyse seks yapmadan hemen önce bakışlarındaki sıcaklık. Zarid'i dizlerinin üzerine çökmeye zorlaması ve tacizcimin tüm yanlışları için özür dilemesini sağlaması.

Kai'nin gülümsemesini görmek. Onunla Sterling üzerinde uçmak. O açken benim yemek yememdeki ısrarı. Benim için her şeyini feda etti.

Her şeyi.

kadar yıkılmış durumdayım ki ayakta zor duruyorum ve kendimi kaybederken yatağın ayakucuna yaslanıyorum.

Birinin ağlayabileceği en çirkin şekilde . Kalbim spazm geçiriyor ve ciğerlerimi çalıştırmak için mücadele ediyorum. Kesik kesik nefes alıyorum.

Düzensiz nefes ver. Nefes al, hıçkırarak ver.

Aynı anda çok şey kaybetmenin yasını tutuyorum.

Bir zamanlar olduğum masum kız. Zarid'in karısı olarak elimden alınan özgürlüğüm ve seçimlerim. Hem Dünya'daki hem de Valora'daki ailem.

Ve Kai.

En çok onun için ağlıyorum.

Bam, bam, bam.

Arkamdan gelen ani ses beni o kadarki neredeyse düşüyordum. Kibarca balkon kapısına doğru döndüm. Bulutlu camların arasından Kai'nin dış hatlarını görüyorum.

O burada ve en önemlisi, bir bütün. İki kolu, iki bacağı ve kafası var. Her tarafı kırmızı. Kanın ona mı yoksa Lycan'lara mı ait olduğunu bilmiyorum ama onu gördüğüm için o kadar mutluyum ki kapıya doğru koşuyorum.

Kilidi çevirdikten sonra çekip açıyorum ve kendimi Kai'nin üzerine atıyorum. Kendimi ona o kadar büyük bir güçle fırlatıyorum ki, sonunda ona bir denizyıldızı gibi yapışıyorum.

Kıkırdayarak geri çekiliyor. "Merhaba Sunny."

", " diye tekrarlıyorum. "İyisin, değil mi?"

Bana cevap vermek yerine hafifçe azarlıyor, "Önce bana bulaşmadığından emin olmadan bana bu kadar yaklaşmamalısın."

İyi tavsiye, ama onu gözden geçirecek kadar uzun süre ondan ayrılmak istemiyorum. "Herhangi biri seni incitti mi?"

"Şey, hayır," diye yanıtlıyor. "Birkaç kez kıl payı kurtulduk ama ben kaçındım."

"Gördün mü? O zaman sorun yok."

Nazikçe saçlarımı okşuyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Geri dönmeyeceğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum boynundan.

"Sana yapacağımı söylemiştim." Beni taşıyarak odaya doğru yürüdü.

"Sadece biraz uzun sürdü."

"Bunun için özür dilerim. Hiçbir Lycan'ın kaçmasına izin vermediğimden emin olmak istedim. Bir tanesini sokakta kovalamak zorunda kaldım. Benden saklanmaya çalıştı ama onu birkaç blok ötede yakaladım."

"Ah." Burnumu çekerek ona sarılırken gözyaşlarımı kırıştıyorum.

Kai balkon kapısını kapatmak için dönüyor, sonra bir arkadaşınıza sarılmanız bittiğinde yaptığınız gibi omzumu sıvazlıyor. Kollarım boynunda ve ayak bileklerim arkasında kilitli kaldığında, bu vuruşlar küçük itişlere . Elleri her iki omzumda, beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

Zor oldu ama onu başardım. Vücudundan sıyrılıp uzaklaşıyorum. Beni bir aşağı

bir yukarı süzerken yüzünü buruşturuyor. "Seni kirlettim."

Üzerimdeki Lycan kanına hiç bakmadım. " değil."

Rahatsız edici bir sessizlik oluyor ve bunun benim açılışım olduğunu biliyorum.

Biraz hava alıp omuzlarımı dikleştirerek, muhtemelen çok fazla kelimeyle saçma sapan şekilde aşkımı itiraf etmeye hazırlanıyorum.

Ama tam o anda oda değişmeye başlar.

Avize ve duvar aplikleri aydınlatığı için her şey . Toz ve kir eriyip gitmeye başlıyor. Nötr renkli bir karo olduğunu varsaydığım zemin aslında son derece renkli. Ayaklarımın altındaki küçük altıgen şekiller kobalt mavisi, lavanta, kırmızı, turuncu ve inciye dönüşüyor. Hepsi odanın merkezine giden güneş ışınları gibi geometrik bir tasarım oluşturuyorlar.

Tavanda bir duvar resmi belirir. Kabarik, şeftali gibi bulutlar, gökkuşakları ve yıldızlar, gündüz ve gece, şafak ve alacakaranlık ile en güzel gökyüzünün bir resmi. Tüm alemlerin en iyisi. Böyle iç içe geçmiş halde doğru görünmemeli, ama .

Dolap kapakları kendilerini düzeltirken ayakta duran gardiroytan sessiz gıcırtilar geliyor. Menteşeler onarılmış ve dış yüzey orijinal parlak koyu renkli ahşap haline getirilmiştir.

Ardından, bir şilte ve yumuşak beyaz yatak takımı ortaya çıkar. Yatağın başında bir yığın yastık var ve bunlardan birinin üzerinde bir not beliriyor. Sadece katlanmış bir kağıt parçası.

Yanına gidip elime , kirli parmaklarımla tertemiz beyaz ipeğe dokunmamaya dikkat ediyorum.

Kai'ye temkinli bir bakış göndererek notu açıyorum ve kısa cümleleri düz bir şekilde okuyorum. "*Çok teşekkürler. İyi eğlenceler. Saygılarımla, efendiniz.*"

Kai tedirgin bir ses çıkarır. "O piçten iğreniyorum."

Kafa sallayarak, onun görüşüne tamamen katılıyorum, ama o piç ödülün peşini bırakmadı. Ve görünüşe göre, ödülün içinde atıştırmalıklar da var.

İki kişilik masanın üzerinde, ağzından buhar çıkan beyaz sedefli bir çaydanlık var. Bir çift fincan, fincan tabağı, gümüş kaşık ve bir kase küp şeker ona eşlik ediyor. Bir de beyaz hasır piknik sepeti var.

Fırınlanmış ürünlerin kokusu burnuma kadar geliyor.

"Kokuyu alıyor musun?" Sepete yaklaşırken agresif bir şekilde havayı koklayarak soruyorum.

İçeriye baktığımda, deniz salyangozu saten peçetelerin üzerinde jambon, meyve, bisküvi ve çeşitli reçellerden oluşan küçük kavanozlar duruyordu.

Neredeyse bir ziyafet.

"Şu temiz kıyafetlere bak," diyor Kai arkamdan.

Benim için lavanta rengi bir elbise, onun için deri pantolon ve lacivert bir atlet de dahil olmak üzere kıyafetlerin asılı olduğu açık gardırobun önünde duruyor.

Kai kapıları kapatır ve altın rengi kulplara nasıl kan bulaştırdığına bakarak kaşlarını çatır. "Bunlardan herhangi birine önce temizlenmem gerekecek."

Banyoya doğru gitmeye başladığında ona doğru atladım. "Bekle."

Durdu. "Evet?"

Boğazımı temizleyerek, "Konuşmamız gereken bir şey var," diye mırıldanacak cesareti topluyorum. Kaşlarını çatan

Kai'nin endişesi yara izinin derinleşmesine neden oluyor "Şimdi mi?"

"Şimdi." Tarafsız bir ifade takınmaya zorlayarak ne kadar yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. "Konu bizim hakkımızda."

ileriye dönük bir ilişki olacak."

Birdenbire korkmuş görünen Kai oldu.

Başını sallayıp geri çekilerek basitçe, "Anlıyorum. Açıklamaya gerek yok, Majesteleri. İzninizle..."

Banyoya girip kapıyı kapatıyor ve konuşmamızı yarıda bırakıyor. Tekrar.

Daha önce, Lycan'larla birlikte, kesmek için bir nedeni vardı, ama bu sefer sadece

kabalık etti. Suyun duyduğumda, öfke kırmızı bir pus gibi içeri süzülüyor.

Bana karşı ilgisiz olmak başka bir şey. Söyleyecek bir şeyim olduğunda beni tamamen görmezden gelmek başka bir

şey. Kai bana her zaman büyük saygı duydu ve ben de onun dinleme isteğine güvenmeye başladım. Beni dinlemesine.

Bu onun yapacağı bir şey değil. Hoş olmayan durumlardan kaçmaz. Benim gibilerden çok daha kötülerıyla başa çıkmak

zorunda kaldı. Öte yandan, belki de zavallı, bağımlı bir kadın onun sınırırır.

Hoşuna gitse de de bu işi çözeceğiz. Artık kaçmak yok. Tahmin

oyunları sona .

Banyoya daldım ve utanmadan mahremiyetine tecavüz ettim. Küvetin ortasında çıplak bir şekilde . Sıcak spreyin altında kendini

sabunluyor, kiri ve Lycan kanını temizliyordu.

Arka tarafını görüyorum ve delicesine kaslı kıcı dikkatimi çekiyor. Midemi titreten görüntünün dikkatimi dağıtmasına izin vermek

kolay olurdu ama daha önce görmediğim bir şey değil.

Omzunun üzerinden bana yan gözle bakıyor. Neden burada olduğumu sormuyor ama çıkmamı da söylemiyor. Nötr. Çok tarafsız.

Kayıtsızlık her şeyden daha kötü.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bu komik, biliyor musun?"

"Komik olan ne?"

"Seni bir korkak olarak görmemiştim."

Cesareten yoksun olduğunu ima etmem sinirlerine dokunuyor ve kendini yıkamaya devam ederken bakışları sinirlenerek daralıyor.

Arkası hâlâ bana dönükken sakalını kabaca kesiyor.

Rahatsızlığı vücut dilinden belli oluyor ve hoşuma gidiyor. Onun derisinin altına girmek istiyorum. Her şey ilgisizlikten iyidir.

"Bana neyi söylemen gerekecek," diye kestirip atıyor. "Ben zihin okuyucu değilim."

"Nihayet! Bir iletişim talebi."

"Ve dinliyorum. Şikayetlerinizi dile getirin kraliçem, ben de telafi edeyim."

Şimdi çok telaşlıyım ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. "Son yarışmada farklıydın." "Biliyorum."

"Ve sonra sen değiştin."

"Biliyorum," diye tekrarlıyor Kai sıkıntıyla, soğukkanlı görüntüsünü bırakırken. Bana doğru o kadar hızlı dönüyor ki, su bir daire

çizerek üzerinden uçuyor. "Böyle olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Çılgınca bir hareketle gövdesindeki yara izlerini gösteriyor.

"Ben işte. Keşke senin için daha iyi görünebilseydim. Yıldızlar , bunu o kadar çok isterdim ki canım acıyor ama bu mümkün değil."

Farkına . O ve ben tamamen farklı sayfalardaydık. "Görünüşünden

bahsettiğimi mi ?" Sessizce sordum. "Evet mi?" Sanki cevap

belliymiş gibi sesi sonuna kadar yükseliyor. Bir anda soğuk tavrının

ne olduğunu anlıyorum.

Bana karşı ilgisiz değil.

Sessizce kara kara düşünüyordu. Üzgün. Güvensiz.

Ve ben kendi kalp kırıklığım yüzünden onunkini göremeyecek kadar

endişeliydim. "Kai-"

"İlgili her şey iğrenç," diye sözümü kesiyor. "Cildim, gülümsemem." "Harika bir

gülüşün var," diye karşı çıkıyorum.

Gözleri yenilgiyle kısılmış ve omuzları çökmüş. "Hadi ama Ro. Ben yakışıklı bir adam değilim ve öyleymişim gibi davranmana

ihtiyacım yok."

"Numara mı?"

Ne bilemiyorum. Daha önce hiç kimse beni yüzeysel olmakla suçlamamıştı. Fae'lere uymamamın nedenlerinden biri de bu. İçimde

kibirli ya da sığ olmak yok.

Kai'nin bunu bildiğini sanıyordum ama belli ki .

Kuşkusuz, hakarete uğradım, ama onun savunmasına göre, iltifatlarını ve sonsuz güvencesini içime çekmeye o kadar hevesliydim ki,

ona kendiminkini vermeyi unuttum.

Ona görünüşünü beğendiğimi söylemedim. Tam tersine, sözlerime dikkat ettim. Duygularımı kendime

sakladım çünkü onları açığa vuracak kadar cesur değildim.

"Bu benim hatam," diyorum usulca. "Çok özür dilerim."

"Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın-"

Bana tekrar ne kadar mükemmel olduğumu söylemeden önce onu durdurmak için avucumu uzatıyorum. "Eğer benim ya da bir başkası için yeterince iyi olmadığını , suçlusu benim çünkü sana öyle olduğunu söylemedim. Armand'ın taht odasında tanıştığımız andan beri sana hayran olduğumu söylemedim. Daha önce hiçbir erkeğe böyle bir çekimle tepki vermemiştim. Ani ve yoğun ve ilk meydan okuma sırasında sana olan hislerim büyüdü. Yaraların geçtiği değil, nazik, güvenli ve çok *verici* olduğun için. İhtiyacım her şeyi, ihtiyacım olduğu zaman ve şekilde vererek beni kendine çektin ve ben de aynısını yapmadığım için gerçekten üzgünüm."

Kai'nin gözlerinde kırılganlık ve umut yüzüyor. Sanki güneşleri ve yıldızları ellerimde tutuyormuşum ve hepsini ona sunuyormuşum gibi bana bakıyor.

Ancak yine de bazı şüpheler ve temkinlilikler var.

Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyor, bu yüzden ikna olana kadar şeffaflıkla konuşmaya devam etmem gerekiyor.

"Gülümsemi sevgiimi söylediğimde, onu görmek bana coşku hissi veriyor demek istiyorum. Sanki fiziksel olarak kalbimi gıdıklıyor. Ve yara izlerine dokunduğumda, geri çekilmek isteyen hiçbir yanı yok. Senden iğrenmiyorum. Aşık oldum. Etkilendim. Karasevdalıyım. Ben... aşığım. Sana aşık oldum, Kai."

Aleti büyüyor. Yarı direkt dümdüz dışarı çıkıyor Bu iyiye işaret. Vücudunun en azından bir kısmı istediğim şekilde tepki veriyor, ama çok sessiz. Sağanak yağmurun altında dururken, su Lycan kanının geri kalanını yıkarken tamamen hareketsiz ve sessiz.

"Peki." Tepkisizliğinden bıkmış halde kollarımı kaldırıyorum ve omuz silkerek tekrar indiriyorum. "Ben de anlatmaya çalışıyordum. Bununla ne yap. Duygularıma karşılık buna saygı duymaya çalışırım ama bana iyilik yaptığını düşünerek benden kaçma."

"Beni seviyor musun?" diye sonunda, nefesi kesilirken göğsü genişliyor. "Beni şu anki halimle mi seviyorsun?"

"Az önce sevgiimi söyledim. Seviyorum. Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben sadece alıştım-"

"olduğun şeyi sikeyim!" Tutkulu bir ünlem patlıyor içimden.

Ona yapılan muameleye duyduğum öfke yanaklarımı . Ona sevgiye layık olmadığını düşündüren herkesi yumruklamak istiyorum. Sümüklü fae soylularından sayısız bakış ve boktan yorum aldığını ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışsa da, özgüvenini zedelediklerini hayal ediyorum.

"Sana daha azmışsın gibi bakan herkesi sikeyim," diye devam ediyorum.

Elbisemin kollarını omuzlarımdan çekip çıkarıyorum, elbiseden sıyrılıyorum ve vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum.

Elbisenin kumaşı ayak bileklerimin etrafında toplanıyor ve buharlı hava çıplak tenimi öpüyor.

Kai göğüslerime odaklandığında sessizce inliyor ve bana aval aval bakarken dudaklarını ayırması hoşuma gidiyor.

Sırada iç çamaşırım var ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Çıplak bir şekilde küvetin basamaklarını çıkıyorum ve kendimi sıcak içine bırakıyorum.

Kai'ye doğru ilerleyerek kendimi onunla birlikte şelalenin altına bırakıyorum. Artık tamamen sertleşmiş ve nabızıyla zonklayan sikiinin etrafına cesur bir el sararken saçlarımdan ve tenimden kirler akıyor.

" da iyisi... Becer *beni*."

CHAPTER 27

Ro

Kai'nin sonunda bana inandığı anı görebiliyorum. Yüzündeki gerginlik azalıyor. Burun delikleri açılıyor. Kaşları ince bir çizgiden rahat bir somurtmaya dönüşüyor.

Kendinden nefreti çözülüyor ve rüzgârdaki toz gibi bu odadan uçup gidiyor, bu binadan uzaklaşıyor, sonsuza dek yok oluyor. Göz göze geldiğimizde aramızda bir şeyler .

Bir perde iner ve hiç olmadığımız kadar birbirimize bağlı oluruz çünkü bizi ayıran hiçbir korku ya da sır yoktur.

Hâlâ boyunu kavrarken fısıldıyorum, "Seni her zaman isteyeceğim, Kai. Senin tüm versiyonlarını, her yerde, her koşulda." Gözlerini bir saniyeliğine kapatıyor sanki sözlerimi içine çekiyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

Sonra yüzümü kucaklıyor ve alnımızı hafifçe vurmak için eğiliyor. "Sunny. Benim Sunny'm. Ben seninim. Beni istersen seninim. bile seninim. Tanıştığımız andan beri sana aitim ve bu asla değişmeyecek." Parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve omzuma kadar uzanan çizgiyi ediyor. "Ama benimle neye bulaştığını anlamamı istiyorum."

Mutluluktan biraz sarhoş hissediyorum. "Bu neden bir uyarı gibi geliyor?"

"Çünkü öyle. Seni korkutmak istemem ama sana duyduğum aşk o kadar büyük ki bundan korkuyorum. Sana kadar hiçbir kadını sahiplenmemiştim ve sahip olmak istediğimi söylerken dürüst . *Sana sahip olmak*," diye vurguluyor hoyratça. "Daha önce de kapana kısılmıştın ve işin boktan tarafı, birinin seni neden bu kadar sıkı tutmak istediğini anlayabiliyorum. Sana karşı kendimi kaptırmama izin verirsen, gözümün önünden kaybolmana izin vermeyeceğim çünkü kaybolmandan korkacağım. Seni her yerde takip edeceğim. Sürekli gölgen olacağım. Görevlerimden kaytaracağım ve bütün gün seninle yatakta yatacağım. Geceleri, seni uyurken izleyeceğim. Gördüğün kâbusları cehenneme kadar kovalayacağım ve uyanık olduğun her an o kadar büyük bir zevkle dolacak ki, bir dakikanın bile boşa geçmesini istemeyeceksin."

Kalbim fazla mesai yapıyor. Başka biri olsa bu beni çok korkuturdu ama Kai olduğu sürece hiçbir şeyi daha fazla istemedim.

"Seninle kendimi kapana kısılmış hissetmezdim," diyorum ona. "Korunduğumu hissederdim. El üstünde tutulmuş. Kendimi bildim bileli kayboldum ama sonra sen beni buldun. *Beni buldun*, Kai." Avucumu göğsünün üzerine koyduğumda kalbinin benimki kadar çarptığını hissediyorum. "Burası ait olduğum yer. Senin yanına."

"Pişman olmayacaksın. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Asla."

"Biliyorum." Diğer elimle hâlâ onun sikini ve ona bir vuruş . "Artık çenemizi kapatabilir miyiz, böylece bana sevdiğim adam tarafından becerilmenin nasıl şey gösterebilirsin?"

Kai sırtarak eğiliyor ve beni öpeceğini sanıyorum ama kısa kesiyor. "Önce senden bir şey istiyorum." "Herhangi bir şey."

"Eşlik yemini etmek istiyorum."

Şaşırdım, duraksadım. "Ama bu kaderli çiftler için."

"Kader bizi bir araya getirdi," diye belirtiyor, "ve bu benim için yeterince iyi. Bu bana için gösteriyor, bu yüzden bunu doğru yapacağım. Bedenini almadan önce, sana ruhumu vermek istiyorum."

"Sahip olmadığın bir şeyi bana veremezsin. Kayıp Ülke senin ruhunu çaldı," diye hatırlatıyorum ona. "Benimki de gitti." "Bu yıldızların terk ettiği yerden ayrılıp ruhlarımızı geri aldığımızda yemin devam edebilir."

"Peki ya olmazsa?"

"O zaman tekrar söyleyebiliriz."

İki elimi boynuna götürerek başparmaklarımla çene çizgisini okşuyorum. "Hayatımızın geri kalanı boyunca birbirimize sözleşmeyle bağlı olacağız. Bu uzun bir süre. İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Hayır, benim istediğim bu değil," karşı çıkıyor Kai, "Sadece sonsuzluk beni memnun eder," diye açıklık getirmeden önce midemin bir anlığına burkulmasına neden .

Çok sevindim ama içime acı tatlı bir hüznün çöktü. "Fae efsanesine göre, sadece ruh eşleri ölümden sonra da birbirlerine bağlı kalabilir. Bunu biliyorsun."

"Tanrınız bu konuda ne diyor?"

Dudaklarımı büzerek, yüzyıllardır düşünmediğim kutsal yazıları hatırlamaya çalışıyorum. "Cennet kavramı var. Kimse kesin olarak nasıl bir şey olduğunu bilmiyor ama teoride tüm sevdikleriniz öbür dünyada orada. Bir karı koca kesinlikle birlikte olur çünkü başka türlü cennet olmaz."

"O zaman ben senin kocan olurum, sen de benim karım olursun ve oraya gideriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benimle birlikte Tanrı'ya ibadet edeceğini mi ?"

"Sen tanrına taparken ben de sana tapacağım. Neredeyse aynı şey." Eğlenerek

gülümsedim. "Ne kadar da fae gibi bir cevap."

"Sadece dürüst oluyorum. Sonsuza dek benim ol

Sunny." Sanki onu reddedebilirmişim gibi.

Bu da fazlası. Mümkün olduğunu düşündüğünden de fazla. Anında bir evlilik beklemiyordum ama her parçam evet demek istiyor.

Bunun kararım üzerinde büyük bir etkisi olduğundan değil ama unutamadığım ölümlülüğüm aklımın bir köşesinde dolaşıyor.

Bugün için yaşamak zorundayım çünkü bugün sahip olduğumuz tek şey olabilir.

Başımı sallayarak boğazımda kabaran duyguyu yutkunarak bastırıyorum. "o zaman. Oku."

Kai tereddüt etmez. "Şafaktan alacakaranlığa kadar, şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim."

Son hece ağzından çıktığında, en tatmin edici iç çekişi yapar. Ve gülümsüyor. Güzel, sınırsız, sevimli bir şekilde çarpık bir gülümseme.

Bu sözleri duymak ve ardından gelen sevincini görmek bende fiziksel bir tepkiye neden oluyor. Nabzım düzensizleşiyor, kalbim heyecandan yerinden fırlayacak gibi oluyor. öyle bir çarpıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Biraz nefes nefese, sözün bana düşen kısmını yerine getiriyorum. "Şafaktan alacakaranlığa kadar, şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim." Bunu söyler söylemez, Kai'nin neden bu kadar kendinden geçmiş görüldüğünü anlıyorum.

İçimde derin bir memnuniyet var. Bu yeni bir şey ve bunun için bir kelime bile bulamıyorum. Bu tür bir mutluluk tarif edilemez ya da adlandırılmaz. Sadece deneyimlenebilir.

Ben daha hafifim.

Kendimi genç, enerjik ve gerçekten çok azgın hissediyorum.

Yemin seks olmadan tamamlanmaz. Bu gerçeğin farkındayız. Kai'nin siki de farkında.

Daha fazla büyüyebileceğini düşünmemiştim ama hiç görmediğim kadar dolgunlaştı. Uzun aleti sıkışmış durumda ve aramızdaki boy farkı o kadar fazla ki göğüslerimin ortasını .

Bir saniye sonra Kai beni , bacaklarımı beline doladığımda dudakları dudaklarımda. Her iki elini de kalçalarımın altına koyuyor ve popomu kavrayarak beni kendisine sabitliyor.

Bir an sonra sırtım sütunlardan birine yaslanıyor ve girişime ani bir baskı uygulanıyor.

Aşağı bakıyorum. Kai'nin ereksiyonu olması gereken yere zahmetsizce ulaşmış. Şimdi tek yapması gereken onu içeri itmek.

Arka tarafımı okşarken, "Seni bu kadar istediğim kontrolümü kaybedebileceğimden korkuyorum. Çok sert olabilirim."

"Sadece kendin ol," diye teşvik ediyorum. "Kendini tutma. Sadece seni istiyorum." Kai beni öpüyor. Sertçe. Aynı anda sikini içime sokuyor.

Zorla girdiği için ağzına doğru haykırıyorum ama acıymıyor. Seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, tam penetrasyonun acı verici olacağını düşünmüştüm, özellikle de onun boyutuyla. Bunun yerine, tekrar yaptığında mutluluk vücudumun her parçasını ateşliyor.

Aşağılarımın çok kaygan olması yardımcı oluyor. Yumuşak kayma onun içeri girmesine izin veriyor ve gerilme hissi çok tatmin edici. Onunla tanıştığımdan beri beni rahatsız eden boşluk sonunda doluyor.

Dışarı çeker. Geri itiyor. Tekrar ve tekrar. Her seferinde, daha uzağa batıyor.

Öpüşmemizden ayrılırken, ağırlaşmış gözlerle aşağıya bakıyorum. Büyülenmiş bir halde sikiğin içimde santim santim kayboluşunu izliyorum.

vurduğunda, hareketsiz kalır.

"Uyuyor," diye homurdanıyor şaşkınlıkla. "Yıldızlara şükürler olsun, uyuyor."

Tek yapabildiğim karşılık olarak küçük bir inilti çıkarmak ve biraz sürtünme elde etmeye çalışarak kıvrınmak. Kıcıımı sertçe sıkarak beni durduruyor. "Bekle. Seni incitmek istemiyorum."

Anlıyorum. Vücudumun alışmasına izin veriyor ama sabırlı olmak ikimiz için de kolay değil.

Kai kendini hareket etmekten alıkoymak için harcadığı çabayla titriyor. İkimiz de inliyor ve nefes nefese kalıyoruz ve bu arada hareket eksikliğini telafi etmek için öpüşüyoruz.

Ağzımı ısırarak önce üst dudağımı, sonra da alt dudağımı ısırıyor. Ardından, dili telaşsız ve titiz şekilde aralarını tarıyor.

Onunla okşaya okşaya tanışıyorum ve o en iyi öpüşen kişi. Ağzı benimkine zar zor değdiğinde bile, bu beni çok ateşli yapıyor.

Durgun gagalarla dudaklarımızı tüy gibi bir yumuşaklıkla birbirine sürtüyor.

Ne kadar hassas olduğu için tüm kaslarım daha da gevşiyor ve içim ona uyum sağlamak için rahatlıyor.

Ben nazik bir aşığım.

Böyle iddia etmişti ve haklıydı.

Kai ile seks korkutucu değil. Hiçbir kötü anı geri gelip beni rahatsız etmiyor.

Tetiklenmiyorum. Ben bir bütünüm.

Biri tarafından sahiplenilmenin beni daha önce hiç olmadığım kadar kendim gibi hissettirmesi çok tuhaf ama Kai bir Şifacı olduğu için bu çok mantıklı.

Şu anda gücüne erişimi olmayabilir ama buna ihtiyacı yok. Sadece kendisi olarak, rehin tutan travmadan özgürleştiriyor.

Bu beni ve gözyaşlarımı tutamıyorum.

Kai ağzımın kenarını öptüğünde, yüzümden aşağı akan sıcak suların tuzunun tadını alıyor.

Şaşkınlıkla başını eğince vücudu sertleşiyor ve yüzünü benimkinden uzaklaştırmaya başlıyor. "Ağlıyorsun." "Kötü değil, söz veriyorum." Daha fazla uzaklaşmadan iki elimle başının iki yanını kavıyorum. "Durma." "Neden ağlıyorsun?"

Bunu açıklayamam. "Sana göstereyim. Bana ne yaptığını sana göstereceğim."

yanağındaki kalın yara izinin üzerine sürüyorum ve bu özel ize odaklanmam onu ürkütüyor. Ne yaptığımı anlamadığı için gözleri hemen dikkat kesiliyor.

Onu kendime çekiyorum ve dokulu tenini öpüyorum.

Biraz kıpırdıyor ama ben tekrarlıyorum. Tekrar ve tekrar, kaşına kadar olan kısmını kapatıyorum, grotesk bulduğu kısmını seviyorum.

Yanağına geri döndüğümde, gözyaşlarının tadına bakan ben oluyorum.

Kai'nin gözleri sımsıkı kapalı. Kaşlarının arasında gergin bir kırıksıklık var ve hızlı nefesler alırken burun delikleri açılıyor.

Umutsuzca ağlamamaya çalışıyor ama yine de yüzünden ikiz nehirler akıyor.

"Hey." Elimi kılı sakalının üzerine koyuyorum. "Bana bak."

Bunu yaptığında, parıldayan gözleri kalbime lazer gibi saplanıyor.

Onun için acı çekiyorum ama bu acıyı hoş karşılıyorum. Onunla acısının olduğu yerde buluşuyorum, eğer ona katılırsam beni iyileştirdiği onu da iyileştirebileceğimi umuyorum.

"Çok güzelsin," diye ısrar ediyorum tüm dürüstlüğümlle. "Her yanın yakışıklı, kusursuz ve *benim*. Sahiplenici olanın sen olduğunu mu sanıyorsun? Sana şiddetle takıntılıyım. Cidden, bu bir sorun haline gelebilir."

Yüzündeki kılların iki damla gözyaşı süzülürken sırtıyor. "Ne zaman istersen bana dokunman konusunda fikrimi değiştirdim." Burnumu kıvırıyorum. "Ne?"

"Daha fazlasını istiyorum, kadar dokun bana. Ellerini üzerime koy. Her fırsatta beni hisset." "Bunu yapacağım," diye söz veriyorum ve boynunu okşarken bunu yerine getiriyorum.

Bir kedi gibi elime doğru eğiliyor ve göğsünden gelen hırıltı mırıltıya benziyor. Bu ekstra şefkatten tahrik olan Kai kalçalarını benimkilere yuvarlamaya başlıyor.

Sert, cezalandırıcı itişlerin tam tersi ve ağzım açık kalıyor çünkü ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırıyorum. Kayma. Dolgunluk.

Birinin içimde bu şekilde hareket etmesinin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum ve bu kadar hoşuma gideceğini de beklemiyordum. Sadece *hoşuma* gitmiyor.

Bayıldım.

Sanki seksi ilk kez keşfeden bir gibi, tüm harika, yabancı hisleri kaydediyorum. Kai'nin gövdesinin arasına sıkışması. bağlı ayak bileklerimin altında kışının sıcak esnemesi. Boynumun kenarına öpücükler.

Nabız noktama yapışıp emiyor. Karıncalanmalar her tarafımda patladı.

Boğuk bir ses çıkardım.

"İyi mi?" Kai'nin nefesi tenime sıcak bir şekilde değişiyor ve o noktayı yalıyor. Terlemeye ve titremeye başladım. "Çok iyi."

"Çok söyle."

Çok yavaş bir şekilde, siki neredeyse içimden çıkana kadar geri çekiyor. Ucu vücudumdan kaymak , onu tekrar içeri itiyor. kadar. Serviksimi germeden önce tüm kanalıma masaj yapıyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor.

Yavaşça. Hesaplanmış.

Bu kadar yavaş bir hızla içine girmenin hissi... Her şeyi hissediyorum. Damarlarını. İpeksi tenini. Başının etrafındaki çıkıntılar girişime ulaştığında, sahip olduğumu bilmediğim sinir uçlarını uyarıyorlar ve tamamen gömüldüğünde, taşak kesesi kış deliğine çarpıyor.

Ancak, bu ne kadar iyi hissettirse de, daha fazlasına ihtiyacım var. Daha hızlı, daha sert istiyorum.

"Kai?" Nefes nefese kaldım.

"Evet?" Savaşçım işkenceli pompalamasına devam ediyor.

"Bu senin için çok mu fazla?"

Bana sırtıyor.

Alay ediyor. Kasıtlı olarak beni ediyor.

"Romantik olmaya çalışıyorum," diyor. "En azından ilk kez."

bir seks maratonu varmış gibi konuşuyor. Belki de öyledir. Beni yerken ne kadar hevesli olduğuna bakılırsa, muhtemelen bana birden fazla orgazm yaşatmayı planladığını varsayabilirim.

Ama en kötü zamanda tekrar rahatsız endişelenmeden edemiyorum. Armand bize huzur vereceğini söyledi ama ona güvenmek için hiçbir yok, bu yüzden kötü bir şey önce çiftleşmemizi tamamlamak için biraz acele ediyorum.

" oluyor?" Kai endişemi okuyarak soruyor.

"Geleceğimizde bizi nelerin beklediğini bilmiyorum," diye yanıtlıyorum gerçeği süzgeçten geçirmeden. "Sana hayatımın geri kalanı için kalbimi ve ruhumu vereceğime söz verdiğimde ciddiydim ama sorun şu ki, bu sadece saatler olabilir. Bu yüzden beni ilk seferimiz *değilmiş* gibi becermeni istiyorum."

Kai'nin hareketleri tamamen durana kadar duraksıyor. "Duyduğum kadarıyla seni *son* kez sikmemi istiyorsun." Böyle ifade ettiğinde kulağa trajik geliyor ama "Evet" diye fısıldıyorum.

Çenesini sıkarak, "Bunu düzeltebilirim" diyor. "Neyi düzeltebilirsin?"

Soruma cevap vermek yerine, bir kolunu belime dolayarak beni olduğum yerde tutarken sütundan uzaklaşıyor. Diğer eliyle popomu destekleyerek küvetten çıkarken siki içimde kalıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Ona tutunarak soruyorum.

Duş başlıkları hala çalışıyor, ama Kai bizi süite geri , her yere su damlatırken muhteşem banyoyu geride bırakıyoruz. "Gelecek hakkında endişelenmen benim hatam."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyorum. "Hayır, öyle değil. Bunu yaptığımı biliyorsun."

"Benim işim seni o kadar iyi becermek ki şu an hariç her şeyi unutuyorsun. Sikimi tüm dünyanın yapabilirim. güneşin, yıldızların, havanın olur. Ben içindeyken kendi adını bile zar zor hatırlayacaksın."

Elimde değil, kibirli açıklamasına gülüyorum. " misin?" "Kesinlikle. Ama sana şunu garanti ederim, bir dahaki sefere *olacak*."

Hâlâ ama yatağın sonuna geldiğimizde mizahım kesiliyor. Kai beni yatağa bırakıyor ve beni sikmeye devam ederken ayakta kalabilmesi için tam olarak doğru yükseklikteyim.

Hiç vakit kaybetmeden kalçalarımı kavradı. Nefes almak için bir saniyem bile yokken öyle bir güçle içime giriyor ki tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Arkasına uzanarak, bacaklarımı dikey olana kadar kaldırmadan önce ayak bileklerimin kilidini açıyor. Sonra topuklarımı omuzlarına yaslıyor.

Üzerime eğilen Kai, ellerimi omuzlarıma koyarken bacaklarımı oldukları yerde tutuyor. Beni şiddetle becermek için ihtiyaç duyduğu kaldırıcı ederken neredeyse beni ikiye katlıyor.

Derin dalışı boğazımdan ilkel çığlıklar çıkarıyor.

Nefes nefese ve inleyerek battaniyeyi avuçlarımla sıkarken, siki kanalımın sonundaki son derece hassas bir bölgeye çarpıyor. Her dibe vuruşunda garip bir basınç . Orgazm olduğum zamanki gibi değil ama büyük bir şeyin yaklaştığını hissetmem açısından benzer.

Yoğunluk artar ve artar.

Birden içimdeki bir şey serbest kalıyor ve Kai'nin sikinin etrafına fişkırıyorum. Utanarak ciyakladım, çünkü az önce onun üzerine mi işedim?

Onaylayan Kai inliyor ve uzunluğunu kaplayan parlak ıslaklığa bakıyor. "İşte bu, kraliçem," diye teşvik ediyor. "Bana bundan daha fazlasını ver."

Neyin fazlası? Komutla yapabileceğim bir şey değil. Ne bile anlamıyorum.

Sabit ritmini sürdürüyor ve birkaç kez daha o sinir dolu kısmıma bastırıyor.

Şaşkınlık ve zevk, bir başka ılık sıvı birlikte çarpışıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bu da ne?"

"Bu..." Kai sertçe pompalıyor, bölgeyi dürtüyor. "... senin G noktan. Ve üzerime fişkirtiyorsun."

"Oh." Dudağımı ısıriyorum, aşağılanmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım emin değilim.

Beni nasıl rahatlatacağını ve kendinden emin kılacağını her zaman bilen Kai, "İşte benim mükemmel kraliçem. Benim güzel karım, sikimi ıslatıyor. Vücudunun bu şekilde tepki verdiğini görmek beni ne kadar mutlu ediyor bilemezsin. Beni almanı kolaylaştırıyor."

"Ama çok... dağınık." Altımda bir su birikintisi oluşuyor. Islaklığın ipek yorganın içine işlediğini ve genişlediğini hissedebiliyorum.

"Bu harika."

"Bu neden harika?"

"Çünkü Armand'ın tertemiz odasını mahvediyoruz." Kai memnuniyetini belli ediyor. "Gündüz Diyarı sarayında onun döşemesinin her yerine boşaldığım zamanı hatırlıyor musun? Burayla işimiz bittikten sonra aynı şey olacak ama daha fazla yüzeyde."

Sanki burayı yerle bir gibi konuşması beni eğlendiriyor, sanki büyük bir saç grubu konserinden sonra süslü bir otel süitinde iki rock yıldızıymışız gibi.

Vurmaya devam ederken, Kai'nin ellerinden biri göğsümde geziniyor. Dairesel hareketlerle etime masaj , avucunu kullanarak meme ucumu uyarıyor ve sonra bir çimdik .

Kırık bir iniltiyle boğulup sırtımı kamburlaştırıyorum.

Ve o haklı. Kai'nin sikini her şeyim yapma konusundaki güveni yersiz değil. Ondan başka bir şey düşünmek istemiyorum.

Ona bedenimi, aklımı ve kalbimi veriyorum. Ona o kadar güveniyorum ki her parçamı ona bırakıyorum. O benim evrenimin merkezi ve tüm endişelerim eriyip gidiyor.

Aşk bizi bir balon gibi sarar. Armand'ın olmadığı güvenli, huzurlu bir balon. Kayıp Ülke diye bir yer yok. Geçmişimin ya da geleceğimin sorunları zihnimde bir fısıltı bile değil.

Kai'nin bana şekliyle, yatağın üzerinde kayıyorum. Beni yatağın ucunda tutma çabalarına rağmen, tek bir yerde kalamayacak kadar sertleşiyoruz.

Benimle birlikte tırmanarak bacaklarımın omuzlarından kaymasına izin veriyor ama tamamen izin vermiyor. Ellerini iki koyarak, dizlerimi dirseklerinden tutuyor.

Bu pozisyonunda daha geniş açılmış durumdayım ve artık bacaklarım aramızda olmadığı için öpüşmemizi engelleyen hiçbir şey yok. Başını eğen Kai beni şehvetli bir şekilde öpüyor. Dili, kalçalarının sallanışıyla eş zamanlı olarak ağzımı yokluyor ve ben de onun tutkusuna ayak uyduruyorum.

Ellerimi kollarında gezdirerek omuzlarına, boynuna ve sırtının üst kısmına ulaşıyorum. Teni benim için çok güzel ve bunu ona dokunuşlarımla gösteriyorum.

Bana yine kelimelerle teşekkür etmese de, ihmal edilmiş kısımlarını okşarken minnettarlığını hissediyorum.

Sonraki birkaç dakika mutluluktur.

Kai bir şekilde, sert davrandığı zamanlarda bile nazik olmayı başarıyor. Güçlü ve sert ama aynı zamanda koordineli ve yumuşak.

Tıpkı dövuşürken gibi, hareketlerinde de bir zarafet var. Vücudu yuvarlanıyor. Ne yaptığının farkında. Hareketleri kasıtlı ve stratejik.

Ben de stratejik olabilirim.

Parmaklarımı boynundan kulaklarına kadar takip ederek uçlarını hafifçe kavırıyor ve ovuyorum.

Bir fae'nin en erojen bölgesine dokunmanın nasıl şey olduğunu hep merak etmişimdir ve Kai'nin tüm vücudu sarsıldığında bunu anladım. Alçak bir sesle havlıyor ve kalçaları sanki kendine engel olamıyormuş gibi hızlanıyor. Nefes alıp vermesi zorlaşıyor, öpücükleri beceriksizleşiyor ve Eski Fae dilinde birkaç müstehcen kelime mırıldanıyor.

Bu güçlü savaşçının soğukkanlılığını gurur verici.

Loblarında hafif daireler çizmeye başladığımda, "Kahretsin Sunny. Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım."

"Amaç da bu zaten," diye takılıyorum.

"Ukala. Bakalım bunu yaptığımda ne kadar komik olduğunu düşüneceksin." Bacaklarımdan birini bırakan Kai, başparmağını klitorisime getirebilmek için kolunu serbest bırakıyor.

Ne yaptığının farkındayım. Önce benim gelmemi

istiyor. Benim için sorun yok.

Isı içimde patlıyor ve orgazmım hızlanmaya başladığında sızlanıyorum. İç duvarlarım kasılıyor ve eminim Kai bunu hissedebiliyor çünkü her homurdanıyor.

Klitorisime daha hızlı vuruyor ve tam patlayacakken adını

söylüyorum. "Tekrar ," diye hırlıyor Kai boğazıma karşı.

Sıkışmaktan başka bir şey düşünemediğimden, tutarsız, meraklı bir mırıltı oluşturunca. "Benim adım,"

diye belirtiyor. "Sikimin etrafında sıkarken söyle."

"Kai," diye itaat ediyorum, bir büyü gibi zikrediyorum. "Kai, Kai, Kai."

"Mükemmel," diye övüyor. "Seni bu kadar iyi hissettireni asla unutma."

Acımasız kasılmalar bedenimi sarsarken yumruklarım yatağa çarpıyor. İnemelerim hıçkırıklara dönüşüyor çünkü orgazm hala devam ediyor ve zevk benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

yerine daha da güçleniyor. Hiç bir şey yaşamamıştım. Aslında bir saniyeliğine göremiyorum.

Görüşümde lekeler oluşuyor ve bir çığlıkla serbest bırakmadan önce bir avuç hava emiyorum.

Parmaklarımızı birleştiren Kai, ellerimi başımın yanında tutarak bana sıkacak bir şey veriyor. Ve buna ihtiyacım var. Bunu atlattırken tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

Sonra sıra Kai'ye geliyor. Sokabildiği kadar sokuyor, siki sarsılırken bağırıyor ve sıcaklık doluyor.

Daha yeni boşalmış rağmen, içimde patladığını hissetmek, ilkinin hemen ikinci bir orgazmı tetikliyor. Birlikte boşalırken, iç duvarlarım tekrar tekrar kasılıyor ve o bitene kadar onu sağlıyor.

"Siktir, siktir, *siktir*." Kai yarı yarıya yere , ağırlığıyla beni ezmek için kendini yeterince tutuyor. Biz nefesimizi tutarken odaya bir durgunluk çöküyor.

Dirsekleriyle beni kavrayan Kai alnını benimkine dayıyor. Sonra beni yavaşça öpüyor. Dudaklarımdan başlıyor ama orada kalmıyor. Dudaklarını burnuma, alnıma ve yanaklarıma yerleştirerek tüm yüzümü sarıyor.

Bir dakika sonra başını kaldırıp huşu içinde bana bakıyor.

"Şimdi gerçekten yaptın," diye şakacı bir şekilde azarlarken, şakağımdaki nemli saçların bir kısmını parmaklarıyla tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ne yaptın?" Biraz şaşkın, aptalca bir sırıtış ağzımı çekiyor.

"Beni mutlu etti." Yanıtı ciddiye ve yüzünü okşamak için uzandım - yara izi olan tarafını. "Artık kaltak suratını dinlendirmek yok mu?"

Biraz gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Belalı biri olarak ünlenmemi şey dinlenen sürtük suratım. Bunu kaybedemem. Bu sadece sen anlayabilirsin. Sadece sen Sunny."

Gülümseyerek kıpırdanıyorum, onun hâlâ içimde olduğunu hissetmekten zevk alıyorum.

Kendi ıslaklığımdan ve onunkinden dolayı ekstra kaygı ve yumuşayan sikinin ağrıyan kanalında kayması güzel. Gerçekten güzel. "Devam et," diye rica ediyorum, şaka yapıyorum.

Buna boyun eğen Kai tekrar hareket etmeye başlar. "Evet, kraliçem."

Şok oluyorum, ereksiyonu büyüyor ve dolgunluk geri geliyor.

"Gerçekten tekrar mı yapıyoruz?" diye sorarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana yaramaz bir sırıtış gönderiyor. "Sana bir dahaki sefer olacağını söylemiştim."

CHAPTER 28

Kai

Ro, Belediye nın merdivenlerinden inerken ona baktığını fark ediyor ve göz geldiğimizde yüzünü parlak pembe bir kızarıklık kaplıyor. Sırıttıyor ve bana sokuluyor.

Bu kadar kolay okunmasını seviyorum.

Onun ne düşündüğünü tahmin etmeme gerek yok çünkü benim zihnim de aynı yolda ilerliyor -geçtiğimiz gün yaptığımız tüm kirli şeyler hafızalarımızda ön planda.

Tıpkı söz verdiğim gibi, birden fazla gelecek sefer vardı.

Pek çok farklı pozisyonda sikiştik. Ro'arkadan aldım, kıcı havadaydı, yüzü yatağa bastırılmıştı ve saçları yumruğuma sarılmıştı. Sonra yemek masasındaki sandalyelerden birine ve kucağımı okşayarak onu üstüme çıkmaya davet ettim. Yaptı ve o sulu üzerime boşalana kadar bana bindi. Daha sonra onu cama doğru bastırdım ve terli kocaman bir leke bıraktım. Son kez yatağa yanlamasına uzandık, kaşıklaştık ve onunla yavaşça seviştik çünkü başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştük.

Sikim hala içindeyken uykuya daldı.

Dışarı çıktıktan sonra uzun süre uyanık kaldım. Geçici molamızın azaldığını biliyordum ve kalan zamanımızı her şeyi, özellikle de onu elleri ve dizleri üzerinde tuttuğumda ne kadar sesli olduğunu tekrarlayarak geçirmek istedim. Nasıl ciyaklıyor, çılgık atıyor ve daha fazlası için yalvarıyordu. Bazen Portekizce küfür ederdi, en sevdiğim bu.

Sonunda, Ro'yu yemek için uyandırmak zorunda kaldım. Armand'ın hakkını yemeyi hiç sevmem ama yiyecek konusunda hiç cimrilik etmemişti. Piknik sepeti saatlerdir orada durmasına rağmen et ve bisküviler sıcaktı. Çay da sanki ocaktaki çaydanlıktan yeni dökülmüş gibi . Yemekler büyülenmiş olmalıydı ve bu deneyimi şaşırtıcı derecede keyifli hale getirdi.

Ama her şey çok erken sona erdi.

Yemeğimizi bitirdiğimiz anda oda . İhtişam kayboldu, yatak yok oldu ve ışıklar söndü. Tozlu gri çevreye geri dönmek biraz iç karartıcıydı ama bizim için bırakılmış bir hediye vardı - giysiler.

Gardırobun içinde, kırık kapıların ardında, Ro'nun yeni elbisesinin lavantasını gördüm ve görevimize temiz kıyafetlerle devam edebildiğimiz için mutluyum.

Dürüstçe söyleyeyim, düpedüz medeni görünüyoruz.

Ro ve ben Belediye Binası'ndan ilk geldiğimizden çok daha farklı bir şekilde ayrılıyor. Sadece temiz değiliz, aynı zamanda artık kararlı bir çiftiz. Bir birim.

koca.

Ro'nun benim olduğuna inanamıyorum. Bu güzel kadınla ilgili her şey beni büyülüyor.

Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış ve onun ısrarı sayesinde benim saçlarım da kafa derim boyunca düzgünce örülmüş. Yaptığımız öpüşmelerden dolayı dudakları şişmiş. Elbise tam oturuyor ve göğüslerini yukarı doğru iterek göğüs güzel bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Elbisenin uzun kollu olması çektir. daha serin iklimler nedeniyle Gece Diyarı veya Rüya için tipik bir tarz ve acaba bir sonraki adımda nereye gideceğimize dair bir ipucu mu?

Belli olmaz ve varsayımlarda bulunma konusunda temkinliyim. Armand'ın sağı solu belli olmaz. Tek bildiğim, bizi atlatmaya çalıştığı.

Elini lacivert atletimin altından geçiren Ro, karnımı sevgiyle okşuyor. Karnımı ileri geri okşarken, ikimiz de memnuniyet dolu bir iç çekiyoruz.

Ancak Ro'nun iç çekişi bir nefese dönüşür ve sadece yirmi adım ileride kaldırımdaki lycan kolunu gördüğünde sendeleyerek durur. Kılılı uzuv, kesildiği yerden dışarı sarkan sinüs ve kemiklerle birlikte orada yatıyordu. Sokağın aşağısında, vücut parçasından uzaklaşan kurumuş kan izi var.

Utangaç bir şekilde yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim, gerekirdi. Sadece mümkün olan en kısa sürede size geri dönmek istedim." İğrenen Ro yüzünü buruşturdu ama "Anlıyorum" dedi.

"Bu yönde katliamla ilgili daha fazla kanıt olduğu konusunda sizi uyarma ihtiyacı hissediyorum. Bir el. Bir bacak parçası. Ve sonra kafa ve vücut. Sürünün en güçlüsüymüş ve epey mücadele etmiş."

"Bu mı gitmek zorundayız?" Ro katliam izlerini işaret ediyor. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Tapınak," diye cevap veriyorum. "Bir sonraki meydan okumayı aramadan önce, harabe halinde olsa bile burayı görmek isteyebileceğinizi düşündüm. Bir kez

Bu köşeyi döndüğümüzdekısa bir yürüyüş ."

"Oh." , dört gözle bir şey olduğu için kanlı karmaşayı unutmuş gibi görünüyor. "Bu hoşuma giderdi." Çatıların üzerinden görünen uzun çan kulesinin bizi yönlendirmesine izin vererek yolumuza devam ediyoruz.

Sadece birkaç dakika içinde, tapınağa olaysız bir şekilde ulaştık.

Yaklaştığımızda Ro şöyle diyor: "Düşündüğümünden daha rustik. Şekli bana Dünya aleminin eski moda zamanlarındaki tek odalı bir okul evini hatırlatıyor. Çok yazlık, çok şık bir kilise."

"Mütevazı işçilik sizi yanıltmasın. Bunu görüyor musunuz?" Kapının üzerindeki oval pencerenin üzerindeki tozu siliyorum ve ortaya pırl pırl renkler çıkıyor. "Bu vitray değil. Hepsi birbirine karışmış dev mücevherler. Yakutlar, zümrütler, safirler, ametistler. Ve yapının gösterişsiz görüldüğü doğru, ancak bir sanatçı binayı Issika Gölü'nün tabanından alınan maddelerden şekillendirdi. Bazı yerlerde yanardöner pullar görülebilir çünkü burası bir denizkızı mezarlığıydı."

"Bunu inşa etmek için ölü denizkızlarını mı kazmışlar?" Ro'nun sesi dehşete düşmüş gibi. "Orası kutsal toprak değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Deniz kızları birbirlerine ya da başkalarına karşı merhametleriyle tanınmazlar. Kili takas edenler onlardı. Sonsuz Deniz'e giden kanalın kontrolünü bu şekilde ele geçirdiler."

"Ah, ürkütücü."

"Karanlık geçmişi bina hakkındaki düşüncelerinizi özür dilerim, ama içi gerçekten çok güzel." Ona göstermek için koluna ama parlak gümüşe birkaç santim yaklaşınca duraklıyorum.

Kaşlarımı çattım.

O kaşlar çatıldı.

"Sorun nedir?" Ro paranoyak bir şekilde etrafına bakar.

"Düğme. neredeyse hiç toz yok, bu da yakın zamanda kullanıldığını gösteriyor."

"Lycanlar mı?" Ro tahmin ediyor. "Belki de bizi ararken buraya gelmişlerdir." Başımı öne eğerek gönülsüzce "Belki" diyorum.

Ama durumun böyle olduğunu pek sanmıyorum.

Lycanlar kokumuzu takip ediyorlardır ve biz tapınağın yakınında bile değildik. İçeri girmek için bir sebepleri yoktu ve peşinde olduğum kişi de buraya kadar gelememişti.

Kılıcımı çıkarıp kolumu Ro'nun önüne koyarak kapıyı çekiştiriyorum. Kapı kolayca açılıyor ve pislikle tıkanmadığı için pislik fişkirmiyor.

Birinin buraya girdiğinden eminim ve bir şeyin farkına vardığımda tüylerim diken diken oluyor: Muhtemelen ikinci zorlukla karşı karşıyayız.

Ro ile sessizce göz göze geldik ve yüzündeki endişe benimkini yansıtıyordu "Önce ben gireceğim."

Başını sallayarak arkama geçiyor ve parmaklarını pantolonunun kemerine sokuyor. Sırtımın alt kısmındaki en kötü yara bazılarıyla ten tene samimi bir eylem bu, ama dokulu çizgileri seçmiyor. Sadece ondan yapmasını istediğim şeyi yapıyor - bana sık dokunuyor ve bu bana inanılmaz derecede doğru .

Soldan sağa bakarak en küçük adımlarla binaya giriyoruz. Sağdan sola.

Kapı kapandıktan sonra, loş ama şok edici bir değerlendirme yapmam için çok da karanlık değil. "Çok... temiz."

Beyaz mermer zeminler her türlü pislikten arındırılmış ve pırl pırl parlıyor. Katedral tavanları tepede yüksek bir noktaya ulaşıyor ve ahşap destek kirişlerinde hiç toz yok. Duvarlarda aralıklarla yer alan oval pencerelerin dışı kir kaplı ama mücevherler parlıyor.

Mumlar, bu mekânın kullanıldığına dair en belirgin ipucudur. Tüm duvar apliklerinde diplerinde balmumu birikmiş yarı yanmış çubuklar var.

Davetsiz misafir olarak Lycan'ları eleyerek, "Burası birileri tarafından korunuyor," diyorum. "Armand mı?" Ro bu olasılığı öne sürüyor. "Belki de başka bir illüzyondur?"

Sessiz kalarak çenemi sinirli bir şekilde çalıştırıyorum çünkü emin değilim ve bilmemekten nefret ediyorum. Ro ve ben yavaşça ana koridora doğru ilerliyoruz.

İki yanımızda, bir sunağa bakan sıra sıra banklar var. Sahne benzeri yükseltilmiş platforma yaklaştığımızda uzun bir masa görüyorum.

Ro aniden elimi kavıyor ve öyle sıkı sıkıyor ki, parmak eklemlerini inciteceğinden korkuyorum. Nabızı hızlı atıyor, avucundaki damarlardan hissediyorum.

" oluyor?" Yüzündeki dehşet ifadesiyle önündeki manzaraya nasıl baktığını fark ederek soruyorum. Ro sonunda "Buzlu cam" diye fısıldadığında, bariz tehlikeleri araştırarak ileriye bakıyorum.

"Cam masa mı?" Tepkisi karşısında kafam çok karıştı.

Başını sallayarak o kadar sert yutkunuyor ki sesini duyabiliyorum. "Hayır. O bir masa değil. Bu bir tabut ve ben onu tanıyorum. Zay-

" Nefesi bir hıçkırıkla kesiliyor. "Zaylee orada."

CHAPTER 29

Ro

"Emin misin?" Kai bunun doğru olmasını istemiyor ama ben doğru olduğunu biliyorum.

"Evet." Yakından baktığımda, tabutun içindeki cesedin koyu renkli dış hatlarını fark etmemek imkânsız. "Armand ailemi şimdiki halleriyle görebileceğimi söylediğinde bana gösterdiği şey ."

Birkaç vazo dolusu cam çiçek kabı çevreliyor. Bunlar gül değil. Yaprakları zambak gibi sivri ve tabutla aynı renkteler. Yarı opak grimsi bir beyaz.

Bir cenazeyi andıran düzeneğe bakarken, keder karnıma yumruk gibi iniyor. Mide bulantısı midemde yüzüyor. Kalbim hem yıkımla ağırlaşıyor hem de panikle çırpınarak hafifliyor.

Başım dönüyor.

Destek için Kai'ye tutunarak ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun? Şu an içindeyiz. İlk meydan okuma geçmişteydi, ama bu *şimdi*. Bu gerçekleşiyor. Bu gerçek."

Kai mantıklı konuştuğumu fark ettiğinde, sanki acı çekiyormuş gibi bir an gözlerini kapatıyor. "Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek. Muhtemelen Armand bir model izleyecektir. Muhtemelen oyununun yarışmacılarının bunu anlamasını ve bunun sonucunda ortaya çıkan dehşeti yaşamasını izlemekten büyük zevk alıyordur."

"Zaylee'yi görmem gerek." İleri doğru bir adım atıyorum ama Kai kolumdan tutup

beni durduruyor. "Bırak da kontrol eden ben , tamam mı?"

"Hayır."

"Bu sadece sana zarar verecek."

Doğru, ama Zaylee'ye bunu borçluyum - dikkatimi, yasımı. Çünkü ona bir kez daha bakmaya bile istekli değilsem, hayatı ne anlama geliyordu?

"Belki de bu meydan okuma senin gücünle ilgili değildir." Sesim titriyor çünkü ağlamamaya çalışıyorum. "Belki de benimkiyle ilgilidir.

Armand hiçbir zaman test edilmeyeceğimizi söylemedi."

Yaklaşan Kai dudaklarıma hızlı bir rahatlama öpücüğü konduruyor. "Birlikte gideceğiz o zaman. Yalnız değilsin." Yanımda olduğu için minnettarım, tabutla aramızdaki mesafeyi beline sarılıyorum.

Üç merdiveni tırmandıktan sonra cam kapağın üzerine çıkıyorum ve içeride masum torunumun güzel yüzüne cesurca bakıyorum.

"Bu o," diye onaylıyorum, akmak isteyen gözyaşlarıma teslim

oluyorum. Yüzümden cama iki büyük damla düşüyor.

Kai sırtımı ovuyor ve sesi sempati dolu, "Ah, Sunny. Bu ölçülemez bir kayıp. Çok üzgünüm."

Üzgün olması gereken benim.

Çünkü Zaylee'yi hayal kırıklığına uğrattım. Onu kurtarmak için neyi farklı bilmiyorum ama cevabı bilseydim . Her şeyi yapardım.

Kendimi savunmak konusunda pek iyi değilimdir, ancak konu ailemin masum ve savunmasız üyeleri olduğunda, koruyucu tarafım devreye girer.

Zaylee yaşamayı hak ediyordu ve dünyanın ihtiyacı vardı. O sadece bir krallığın geleceği değildi. O bir insandı.

O önemliydi. Kai'nin labirente ilk girdiğimizde söylediği gibi, herkes sadece var olarak bir fark yaratır ve şimdi Zaylee'nin Valora üzerinde yaratabileceği olumlu etki artık bir olasılık değil.

Bir de Zander ve Maelyn var. Onlara kızlarının öldüğünü nasıl söyleyeceğim? Bir çocuğun ölümü kimsenin telafi edemeyeceği bir şey ve onlar için üzülüyorum.

Ben de kendim için üzülüyorum. Zaylee'yi tanımak istedim. Ona öğretebileceğim çok şey vardı. Eminim benim de ondan öğrenebileceğim çok şey vardır.

En kötü yanlarından biri de onu bu kadere neyin sürüklediğini bilmemek. Nasıl öldüğü ya da sonunda acı çekip çekmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Anlamlı ve son şey söylemem gerektiğini hissederek İncil'den dualar hatırlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Çok uzun zaman oldu, bu yüzden kulağa gelen birkaç kelime söylüyorum. "Huzur içinde yat, benim tatlı torunum. Yolculuğun sona erdi ve artık senin için acı olmayacak. Bir şekilde anını onurlandıracağıma söz veriyorum."

Arkamı döndüğümde Kai kollarını açmış, beni ve üzüntümü kabul etmeye hazır bekliyor.

Onun içinde eriyorum ve o da saçlarımı okşayıp başıma öpücükler kondururken fısıldıyor: "Buradayım. Ben buradayım."

Göğsüne yaslanıp hiçkırâ hiçkırâ ağlarken, o inanılmaz acıyı hafifletmeye ya da uzaklaştırmaya çalışmadan hissetmeme izin veriyorum ama Kai heyecanla omzumu sıvazlamaya başlayınca sözüm kesiliyor.

"Bekle. Bak." Mutlu tonu bir anda çok yersiz. "Prenses Zaylee'nin göğsü yükseliyor. Nefes alıyor." "Ne?"

"O yaşıyor."

Tabuta doğru dönerek ellerimi tabutun üzerine koyuyorum ve burnumu yüzeye dayayarak yakından bakıyorum.

Zaylee'yi dikkatle izlerken, daha önce fark etmediğim bir hareketlenme oluyor. Ciğerleri genişliyor. Göz kapakları seğiriyor, sanki rüya görüyormuş gibi. Cildi solgun ama dudakları ve yanakları sağlıklı bir pembe.

Zaylee ölmedi... uyuyor.

"Zaylee!" Bağırıyorum, cama öyle sert vuruyorum ki parmaklarım acıyor. ". Hey! Zaylee!"

Ondan bir tepki gelmeyince ben de sert yüzeyi başladım ama tek yaptığım eklemelerime doğru bir ağrı göndermek oldu.

Kai elini benimkinin üzerine koyarak kendimi yaralamam konusunda beni cesaretlendiriyor. "Seni duyabileceğini sanmıyorum. Belki de ses geçirmezdir."

"Tabii ki. Ses geçirmez." Üst kenarı dürterek açmanın yolunu bulmaya çalışıyorum. "Bir yerlerde bir mandal olmalı."

Ben bulamadığım bir çatlak ararken, Kai geride duruyor ve yarı şüpheli, yarı sempati dolu bir ifadeyle hareketlerimi gözlemliyor.

"Ne?" Çabalarımın bana katılmasını işaret ederek soruyorum. "Neden yardım etmiyorsun? Onu dışarı çıkarmalıyız."

"Sunny," diye başlıyor dikkatle, "onu kurtarmak istediğini anlıyorum ama ondan sonra onunla ne yapacaksın?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, uyuyor. Bir büyü'nün etkisi altında olabilir ve onu uyandıramama ihtimalimiz var. Yolculuğumuzun geri kalanında onu ben mi taşıyacağım?"

Hâlâ bir kapak ararken, dudaklarım Kai'nin haklı olduğu gerçeğine sinirlenerek inceliyor. Az önce planımda kocaman bir delik açtı.

Ve tamam, gerçekten bir planım yok. Bir plan bir sonraki adımı gerektirir ki ben bunu düşünmedim.

"Onu burada bırakmamızı mı öneriyorsun?" Kai'yle yüzleşmek için duraklayarak kuşkuyla soruyorum. "Ne zamandan beri bir görevden geri adım atıyorsun?"

"Tüm saygımla söylüyorum, o benim görevim değil. "

"Ama o benim ailem. Artık senin de ailen."

Kai başını sallayarak beni duyuyor ama savaşıcı modunda. "Önce tüm riskleri düşün. Eğer onu taşırsam -ki bu arada bunu yapmakta bir sakınca görmüyorum- kollarım meşgul olacak. Sorun şu ki kılıcımı kullanamayacağım ve bu da seni ya da onu korumamı engelleyecek. Ayrıca, onu bu gemiden çıkarmanın ona ne yapacağını bilmiyoruz. Ona zarar verir mi? Bu kabin içinde korunmuş, elementlerden ve pislikten korunmuş. Bu bok çukurunda olabileceği kadar iyi görünüyor ve bu da beni işin içinde büyü olduğuna inandırıyor. Bir şekilde birisi onu canlı ve temiz tutmuş. Ona iyi bakılmış."

Lanet olsun. Neden bu kadar mantıklı olmak zorunda?

Duygularım engel olduğu için net düşünemediğimi fark ediyorum ve durumu dışarıdan bir bakış açısıyla görmeye çalışıyorum.

Zaylee'yi buraya kim , onunla ve tapınakla çok uğraşmış. Kişisel deneyimlerimden biliyorum Kayıp Diyar'da bir alanı tozdan uzak tutmak, büyü baloncuklardan birinde olsanız bile sürekli bir iştir.

Zaylee'nin üzerinde tek bir kir zerresi bile yok. Elleri sanki biri öyle poz vermiş karnının üzerinde kenetlenmiş ve tırnaklarının altında hiç kir yok. Saçları taranmış, parlak ve düz. Siyah teller başının altındaki yastığa yayılıyor ve omuzlarına dökülüyor.

Taba rengi süetten yapılmış bir elbiseyle yeterince örtünmüş olsa da, kıyafetin dikiş becerisi arzulanan çok şey bırakıyor.

Kolsuz bluzun boyun ve kol deliklerindeki dikişler kötü bir şekilde işlenmiştir.

Bu elbiseyi kendisi mi yaptı? iğne iplik kullanmadığını bilecek kadar iyi tanışmıyoruz.

Bedeni de yanlı, sanki büyümüş de çıkmış gibi. Alttaki etek ucu biraz yüksek, ayak bileklerinin birkaç santim üzerinde. Sıkıştırılmış belin altında, kalçalarının kıvrımları dışarı taşıyor. Üst kısmı ise göğsüne kadar uzanıyor.

"Vücudunda bariz olgunlaşma belirtileri var," diyorum, kelimelerimi dikkatle seçiyorum çünkü garipleştirmeden göğüslerinin daha büyük görüldüğünü nasıl söyleyeceğimden emin değilim. "Bu onun bir süredir burada olduğunu gösteriyor. Bir yetişkin kadar uzun süredir. En az yirmi bir yaşında olduğunu söyleyebilirim."

Kai saygılı bir şekilde bakışlarını kızın yakasının üzerinde tutarak ekliyor: "Evet, yüzü gençken sahip olduğu yuvarlaklığı kaybetmiş." Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ama nasıl bu kadar çabuk yaşlanabildi? Sen ve Zaylee aynı zamanda geldiniz ve yıllarca Armand'ın tutsağı olmadınız, değil mi? İmkânı yok."

"Kesinlikle değil. Zaman başka bölgelerde farklı geçebilir," diye çıkarım yapıyorum. "Kayıp Diyar anlamsızdır."

Perişan bir halde torunuma bakıyorum. İyi durumda olmasına rağmen, çok uzun süredir burada. Kim bilir kaç yılını kilit altında ve bilinçsiz geçirdi? Beş yıldan fazla olabilir. On yıl. Yirmi mi?

Bu onun için adil değil ve onu terk etmenin bir seçenek olmadığı sonucuna vardım. Riskli olsa bile onu bırakıp gidemem. "Onu da yanımızda götürmeliyiz," diyorum cesaretle. "Onu burada, tek başına, hayatının akıp gittiğini düşünmek çok korkunç." "Eğer istediğin buysa, yapacağımız şey de bu," diye kolayca kabul ediyor Kai. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğü için pes etmediğini biliyorum. Sadece dileğimi yerine getiriyor. Çünkü beni seviyor.

Ve bunun için onu seviyorum. Bununla birlikte, içgüdülerini ve eğitimini benim için göz ardı etme isteğini takdir etsem de, bunun doğru karar olduğuna onu ikna istiyorum.

Görevimizi tehlikeye atmamızı haklı göstermeye çalışarak, "Zaylee'yi serbest bırakmak bir sınav olabilir. Ne de olsa..." Cama vuruyorum. "Bu şeyi açmak için bir mucize gerekecek. Bunun bir hilesi olmalı çünkü dışı tamamen pürüzsüz. Çatlak yok. Menteşe yok. Sanki onun etrafına inşa edilmiş ve mühürlenmiş gibi. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu zambaklar kadar imkansız." Kai vazodan bir çiçek alır. Sapını parmaklarının arasında döndürerek, bir tanesini koparmaya çalışmadan önce ultra ince yapraklarını inceliyor. Ne kadar narin olduğuna bakılırsa, koparabilmesi gerekirdi ama çiçek bütün olarak kalıyor.

"Bu hangi maddeden yapılmış olursa olsun, bana yabancı. Tek yol kaba kuvvet olabilir." Çiçeği ait olduğu yere geri koyan Kai, henüz kullandığını görmediğim bir silahı sallıyor. Kemerinden küçük bir tokmak çıkarıyor, Zaylee'nin ayaklarının yanındaki tabutun gidiyor ve onu kaldırıyor. "Bana yer açın. Parçalar uçabilir."

Kendimi basamakların yerleştirdikten sonra, Kai tokmağı indiriyor. Sertçe. Temas ettiğinde irkildim, kırılan camın kulak tırmalayan sesini duymayı bekliyordum.

Onun yerine, sadece sessiz bir tıkırtı. Parmak uçlarımda yükselip tabutu ve Kai'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi inceliyorum. Tokmak bir çentik bile açmadı. Kai tekrar deniyor.

Aynı şey. "Ne lan?" diye mırıldanıyor.

Kısa süre sonra, hazine bulmak umutsuzca kazı yapan bir madenci gibi cama vurmaya başlar. şiddetle yüzeye çarpıyor, çabaları sonuç vermeyince giderek daha da tedirgin oluyor.

Görevine o kadar odaklanmıştı ki tapınağın kapısının açıldığını fark etmedi.

Çevresel görüşümde bir hareket var.

Başımı çeviriyorum.

Kapı kapanmadan ve girişi gölgeler kaplamadan hemen önce, elinde mızrak tutan erkeksi bir figürün dış hatlarını görüyorum. Kolu arkada ve sivri ucu bize doğru fırlatılmaya hazır.

CHAPTER 30

Ro

"Kai!" Bağıriyorum.

Uyarım ona eğilip gözüne önleyecek kadar zaman kazandırdı. Mızrak başının üzerinden geçip tabutun arkasındaki duvara saplandı. Hemen Kai'nin kanatları . sol eline geçiriyor ve sağ eliyle kılıcını çıkarıyor. Kanatlarını çırparak üzerimden uçuyor, orta koridora konuyor ve davetsiz misafirimizle kapışmaya hazırlanırken dövüş pozisyonu alıyor.

Gölgelerin arasında saklandığı için adamı çok iyi göremiyorum ama duyuyorum. "Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyorum ama izinsiz giriyorsun ve bu da seni bitirmem gerektiği anlamına geliyor."

Kai karanlık bir şekilde kıkırdar. "Neden daha yakına gelmiyorsun, böylece hangimizin öleceğini görebiliriz?" "Daha fazla yaklaşmama gerek yok."

Aniden, Kai'nin tokmağının başı erimeye mi başladı?

"Ne-?" Kai, sızan metalin derisine bulaşmaması için aleti eğiyor.

Islak yığın sapından kayar ve boşa gitmiş bir dondurma külahı gibi yere düşer. Ardından, tahta bir dizi ile parçalanır. Bir alarm çığılığı atan Kai, harap olmuş çubuğu da düşürür.

Elini salladığında, etinden birkaç uzun kıymık . Keskin, sivri parçalar ete gömülmüş ve yaralardan biraz kan akıyor.

Elini yüzüne doğru kaldırarak onları dişleriyle çıkarmaya niyetleniyor çünkü kılıcını bırakmayı reddediyor. Ona yardım etmek için yanına koşuyorum.

Bileğini tuttuğumda, vücudunu döndürerek önümde durdu ve havladı, "Ne yapıyorsun? Çekil başımdan."

Homurdanması artık duygularımı incitmiyor. Çünkü kötü ruh halinin kaynağı hoşnutsuzluk ya da kayıtsızlık değil.

Aşk ve endişe.

"Sus," diye karşılık veriyorum, sivri uçları çekip çıkarırken onu telaşlandırıyorum. "Bu pisliği tek elle alt etmene izin vermeyeceğim." "Az önce bana göt herif mi dedin?" diye soruyor adam ama ben onu hâlâ göremiyorum çünkü şimdi karşımda koca kıçlı bir savaşı var.

yol.

"Kesinlikle ."

"Sunny," diye hafifçe azarlıyor Kai. "Onun gazabını üzerine çekme. Onun gücünü anlamıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim." "Adamın bilge biri. Onu ."

Nedense bu adamdan korkmuyorum. Delicesine kızgınım ve öfkem korkumu gölgede bırakıyor. Kim olduğunu sanıyor da buraya girip bir şeyler fırlatıyor?

İki adamın da tavsiyelerine "Biliyor musun? Ben yoruldum. Korkmaktan yoruldum. Kırılgan egolu bir psikopata yanlış bir şey söylememek için dikkatli olmam gerekiyormuş gibi hissetmekten yoruldum. Her siktir ." Kai'nin avucundaki son kıymığı çıkarırken, "Unvanına korkağı da ekle. Çünkü sadece korkak bir pislik önce birine saldırıp sonra soru sorar. Ama şaşırmadım bile. Bu tür bir acımasızlık Armand'ın adamlarından biri için biçilmiş kaftan."

"Armand mı?" diye papağan gibi konuşur adam tiksintiyle. "Ben o deliye ait değilim."

"Senin taktiklerin de onunkilerle aynı." Kafamı Kai'nin etrafında dolaştırıyorum. "Dediğim gibi, alçakça."

"Bölgemi ne pahasına olursa olsun korumak korkaklık değildir." Sonunda loş ışığa doğru ilerliyor ve ben arkadaki banklardan birine rahatça yaslanan adama ters ters bakıyorum.

Görünüşü beni şaşırttı.

Kayıp Diyar'daki diğer adamlardan çok farklı. Benzerlikler var - saçları siyah, gözleri açık renk teni soluk. Ama tek ortak noktaları bu.

Armand'ın cılız kölelerinin aksine, o çok kaslı. Ve saçları... çok fazla. Koyu renk saç telleri dağınık, birkaç santim uzunluğunda ve çılgınca yukarı doğru uzanıyor. Bir kısmı alnına, gözlerinin arasına düşüyor ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Yüzünde koyu renkli kirli sakallar var ve bahse girerim uzamasına izin verse, sürede tam bir sakalı olur.

Kıyafetlerini inceliyorum.

Eski püskü bir üniforma yerine hayvan postundan yapılmış bir peştamal giyiyor. Botları sağlam ama yumuşak. Derisi iple bağlanmış ve kürkü baldırının ortasından dışarı çıkıyor.

Bu kürkü tanıyorum. Kıyafeti Lyan'lardan yapılmış.

Hayır, Armand'ın kölelerinden biri değil.

O daha kötü.

"Barbar," Kai kelimeyi bir hakaret gibi tükürüyor.

Adam sırtıyor, ancak gülümsemesinde sıcaklık yok ve kesici dişlerinin olduğu yerde sivri dişleri var. "Bazıları bize böyle diyor. Biz 'özgürler' olarak anılmayı tercih ediyoruz."

"Zaylee'yi sen aldın," diye suçluyorum Kai'nin etrafından dolanıp bu piçle yüzleşirken. Kai kolumu tutuyor ama beni tekrar arkasına çekmeye çalıştığında direniyorum.

Barbarla bir pislikmiş gibi alay ederek birkaç ağır küfür savuruyorum. Kötü sözler Portekizce olduğu ne dediğimi anlamayacak ama içimdeki nefret çok açık.

Ondan bir öfke nöbeti bekliyordum ama sadece ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

Birkaç saniye bana bakıyor, sonra gözlerindeki sertlik yumuşuyor. "Tıpkı ona benziyorsun." Zaylee'

bahsediyor ve ben düzeltiyorum, "Hayır, o *bana* benziyor."

Onun üzerinde hak iddia ediyorum. Onu cam bir kutuya hapsedebilir ve tapınağa kendi bölgesi diyebilir ama bu onu kendi malı yapmaz.

"Sen Batı'nın Derebeyi'ne verilen büyükannesin," diyor barbar, zerre kadar düşmanlık göstermeden. Aslında sesi neredeyse dostça. "Zaylee bana bu kadar ağır hakaretler edecek kadar sağlıklı olduğunu duyunca çok sevinecek. Senin için çok endişeleniyor."

"Benim hakkımda mı konuştu?" Saldırganlığının bu kadar çabuk kaybolmasından çekinerek soruyorum. "Birçok konu hakkında konuştuk" diye cevap veriyor.

"Nasıl?" Arka plandaki mühürlü konteyneri işaret ediyorum. "Hiçbir şey duyamıyor ve uyanmıyor. Konteyner büyülü mü?"

"Onu uykuda tutan şey, içinde onunla birlikte olan şey. Yastığının altında büyülü bir maddeyle dolu bir kese var." "Karartma tozu," diyor Kai, sanki bu maddeye aşınaymış gibi.

"Seyreltilmiş bir versiyonu. Tozun bu kadar küçük bir alanda bulunması vücudun uyku haline geçmesine neden oluyor.

Kap mühürlü olduğu sürece Zaylee uyur, ancak açıldıktan birkaç dakika sonra uyanır."

İçimde umut çiçekleri açıyor çünkü Zaylee her şeye rağmen uyanabilir. Kai ve bana katıldığında uyanık olacak. Ateş gücüyle oyunda bize yardım bile edebilir.

"Şimdi bize müsaade ," diye küstahça bir tavır takınıyor adam, sanki biz dayatıyormuşuz gibi. "Zaylee ve

benim planlarımız var." Alay ettim. "Planlar mı?"

Başını sallıyor. "Ziyaretimizin vakti geldi."

Bundan hoşlanmadım. Tüm düzenekte kırmızı bayraklar var. Onu incelerken, niyetini okumaya çalışıyorum.

Belli ki Zaylee'ye bir bağlılık duyuyor. Ama bu düşkünlüğün kökeni arkadaşlığa mı dayanıyor? Yoksa kemiğini bırakmak istemeyen bir köpek gibi mi?

Yoksa en çok korktuğum şey olan saplantı mı?

Sabırsız bakışları tabutun üzerinde gezinip duruyor. Kai ve ben onunla prensesle dolu değerli kutusu arasında durduğumuz için sinirli ve ilgisi benim zevkime göre biraz fazla yoğun.

"Peki bu ziyaretler sırasında Zaylee'ye ne yapıyorsunuz?" Sesim alçak ve tehditkârdır ve meydana gelmiş olabilecek herhangi bir ihlali ima ettiğim açıktır. "Eğer ona dokunduysan-"

"Ona asla bu şekilde kötü davranmam." Gerçekten gücenmiş gibi görünüyor, yüzü allak bullak oluyor. "Onu besliyorum ve iyi olduğundan emin oluyorum. Bacaklarını esnetiyor ve biraz egzersiz yapıyor. Bazen oyunlar oynuyoruz."

Basitçe bir köpek yavrusunu tarif etti.

Gözlerim kafatasımdan dışarı fırlıyor olmalı. "O bir evcil hayvan değil."

"Bunun farkındayım." Yerinden kalkarak bize doğru yürüdü.

Sırada kılıcının yok olması endişesiyle Kai kabzayı öyle sıkı kavlıyor ki parmak eklemleri pathıyor. Güvenilir silahını kaybetmek istemediğini tahmin edebiliyorum. Bu kılıç muhtemelen yüzlerce yıl ve sayısız savaşta onunla birlikte olmuştur.

Neyse ki, bozulmadan duruyor. En azından şimdilik.

Barbar bizden birkaç adım ötede durduğunda, erzak eksikliğini fark ediyorum. Çantası yok, silah kemeri yok. Hiçbir şey taşımıyor.

"Peki ona vermeyi düşündüğün yemek nerede?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Normalde taze av getirirdim." Boş ellerini açıp Kai'ye suçlayıcı bir bakış attı. "Ama genelde avladığım tüm hayvanlar öldürülmüş görünüyor."

"Lycanlar demek istiyorsun." Midem bulanıyor. "O iğrenç yaratıkları mı yiyorsun?"

"Sadece sağlıklı olanlar. Ya öyle yapıyorum ya da Vaeront'un anlaşma teslimatlarından yağmaladığım malları getiriyorum. Eğer ikisini de sağlayamazsam Zaylee'yi kendim besliyorum."

"Zaylee'yi kendin besle..." Tekrar ediyorum. Bu konuşma gittikçe kötüleşiyor. "*Kanınızla* mı?" "Bazen. Bildiğiniz gibi yiyecek az ve bu her zaman bir seçenek değil. Bugün ona sadece kendi özümü verebilirim."

Öğürmemi bastırarak avucumu çalkalanan karnıma bastırıyorum. "Sanırım hasta olacağım." "Kulağa geldiği kadar korkunç değil. Bir ara sen de denemelisin."

"Ew, hayır." Ona zehirmiş gibi bakıyorum.

"Kendimi kastetmedim," diye fısıldıyor, başını Kai'ye doğru imalı bir şekilde eğerek.

Kai ve benim birbirimizden içmemiz gerektiği iması karşısında yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor. Bu yanlış ve medeniyetsizce olurdu.

değil mi?

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu Kai ile yapma düşüncesi olması gerekenden çok daha az itici. Başımı sallayarak konuya devam ediyorum. "Zaylee'yi ısırдын mı?"

"Hayır," diye cevaplıyor adam ağır bir iç çekişle. "dehşeti çok büyük."

"Dehşeti mi?"

"Kan paylaşımı uygulamasına hiç katılmadığınız için bunun ne kadar bağımlılık olabileceğini anlayamazsınız. Zaylee benden beslenmeye zorlanmıyor. Bunu yapmayı o istedi." "Ve karşılığında ondan içmem için bana yalvardı ama ben onu her reddettim." dediğinde bir parça gurur ortaya çıkıyor.

"Yalancı." Söylediklerini kabul etmeyi reddediyorum. "Hepsi yalan."

Teslimiyetçi bir hareketle kollarını kısaca kaldırıyor. "Dinle, şimdi burada hepimizin arkadaş olduğunu görebiliyorum-" "Biz senin arkadaşın değiliz," diye şiddetle karşı .

"Biz düşman değiliz."

"Cehennem gibi değiliz. Torunumu hapsedtiniz!" Bağırışım katedralin tavanında ve öfkem uzun zamandır olmadığı kadar kabarıyor.

Bu adamın yalaka suratını yumruklamak

istiyorum. Sanırım bunu yapacağım.

Alabileceğim misilleme cevabını düşünmeden, yumruğum hazır bir şekilde ona doğru yürüyorum.

Ne yazık ki Kai araya girdi. Üç adım bile atamadan kolu önümden dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Elinde kıpırdanıyorum. "Bu Zaylee'yi kaçırın kişi. Bırak beni gideyim."

"Sunny, beni yanlış anlama, üzülmekte sonuna kadar haklısın ama pazarlık yapabilecek bir konumda olmak istiyoruz ve bu adamı sakat bırakırsak pek işbirliğine yanaşmayabilir."

Bir şu anda bu kadar sakin olduğu için Kai'ye kızmak istiyor ama ne yaptığını anlıyorum. Zaylee'nin özgür kalabilmesi bir barbarın onu serbest bırakmayı kabul bağlıysa, iyi oynamam gerekiyor.

Ki bunu yapmak gerçekten çok zor.

"Sadece onu biraz tokatlamak istiyorum," diye yakınıyorum öfkeyle.

Adam kıs kıs gülerek, sanki az önce ona neredeyse saldırmıyormuşum gibi tembelce yanımızdan . "Zaylee bana daha kötülerini yaptı.

Yaptıklarım için cezalandırılmadığımı sanmayın, ."

"O ne yaptı?" Hâlâ Kai'nin kucığında, merdivenleri çıkarken adamı görüş alanımda tutmak için etrafımda dolanıyorum.

"Saçlarım eskiden çok uzundu ve bununla gurur duyuyordum. Bu evrende saç uzatmanın ne kadar zor olduğunu düşünürsek, saçlarımı kaybetmek beni oldukça tedirgin etti."

"Onu mı?" Sanırım. "Her bir parçasını." "Güzel."

Zaylee'nin intikamına kızmamış gibi sırtarak kutunun başında duruyor. Elini koyuyor ve sahiplenici hareketini kaçırmıyorum.

"Adını bile bilmiyorum," diyorum içtenlikle, cana yakın olma ihtiyacımla bu adamın gözlerini oyma arzum arasında boğuşurken.

." Hafifçe eğilir. "Kendimi yeni insanlara tanıtmaya alışık değilim. Ben Madden, kabilemin liderlerinden biriyim. Daha önce de söylediğim gibi, Zaylee'nin her arkadaşı benim de arkadaşımdır. Benim için böyle hissetmeyebilirsiniz, sorun değil. Bana zarar vermeyi deneyebilirsiniz, ancak başarılı olamayacağınızı garanti ederim, bu yüzden kendinizi gereksiz yere yormaktan kaçınmanızı öneririm."

Ne kadar kibirli bir pislik. "Zaylee'yi neden kaçırdın?"

"Ben yapmadım," diye yanıtlıyor Madden. "Kardeşim Hiram yaptı. Onu Bilinmeyen'de dolaşırken gördüğünde bir fırsat yakaladı. Onu birine fdiye olarak verebileceğimizi düşündü ama kararı anlık ve düşüncesizceydi ve toz fırtınasının kampımıza dönene kadar Zaylee'nin henüz on altı yaşında olduğunu fark etmedi. Hiram ve ben kötü adamlar olabiliriz ama çocukları istismar etmeyiz. Bu bizim tek kuralımız."

"Ne kadar ," diye alaycı bir şekilde söylendim, iğneleyici yorumumu kendime saklayamadım.

Faeriler normalde yapmacıklığı anlamazlar, özellikle de yarım milyon yıldır toplumdan edilmiş karanlık fae'ler.

Ama Madden biliyor. Bunu Zaylee'den öğrenmiş olmalı ve ağzının bir tarafı mizahla seğirmeden önce

"Onun bir köle olmasına asla izin vermeye yoktu, bu yüzden onu burada sakladım. Kabileme karşı geldim ve onu korumak için kendi kardeşime meydan okudum."

Etrafıma baktıkça tapınağı daha farklı görmeye başlıyorum. Bir hapishane olmayabilir. Belki de bir kaledir. Yine de aklımda bir sürü soru var. "Bana onun hiç zarar görmediğini mi söylüyorsun?"

"Azıcık bile değil."

"Ne zamandır burada?" "Kaba bir tahminle? Yaklaşık beş yıldır."

Yirmi yaş kadar kötü değil ama harika da değil. Zaylee bütün bir aşamasını kaçırdı. Dünyada hiçbir şeyi evinin etrafında zıplaması, en çok hangi kıyafetleri sevdiğini bulması ve aşk kurması gerekirken çok önemli bir evreyi. Okumak, çizmek, dans etmek, gökyüzüne bakmak. Ergenlik şeyleri.

"Bu uyku halinin bir çocuğun fiziksel ve zihinsel gelişimi üzerinde ne tür etkileri olabilir?" Ben soruyorum.

"Başlangıçta bunun onu nasıl etkileyeceğinden emin olmadığımı itiraf etmeliyim, ancak gözlemlediğim kadarıyla, Zaylee'nin gelişiminin hiçbir şekilde engellenmediğini ve buna bilgeliğinin de dahil kesin olarak söyleyebilirim."

"Yani onun üzerinde deney mi yaptın? Bu çok ."

etkilenmeyen Madden yaptıklarını savunuyor. "Bilinmeyen'in nasıl bir yer olduğunu anlamıyorsun. Kabilemdeki bazı erkeklerin hiç ahlakı yok ve Zaylee yaşına bakılmaksızın tecavüze ya da satılabilirdi. Onu akla hayale gelmeyecek tatsızlıklardan korudum."

O haklı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Madden olmasaydı, Zaylee'nin hayatının son birkaç yılı, çoğunu uyuyarak geçirmekten çok daha kötü olabilirdi.

"Peki, bu şeyi nasıl açıyorsunuz?" Madden'ın bize Zaylee'yi serbest bırakacak bir gösteri yapacağını umarak elimi çantaya doğru sallıyorum.

"Sizin de şahit olduğunuz gibi, ender rastlanan bir telekinezi yeteneğim var," diye kendini beğenmiş bir şekilde övünüyor. "Bazıları bana Heykeltıraş diyor. Malzemeleri şekillendirebiliyorum. Onları yok edebilirim ya da tamamen başka bir şeye dönüştürebilirim. İzleyin ve görün."

Tabutun bir örneğini yapmak yerine yere bakıyor ve erimiş tokmağa odaklanıyor. Ona baktığımda, ahşap ve metal tersine hareket etmeye başlıyor.

Bu görüntüden rahatsız olan Kai geri adım atıyor ve malzemelerden garip sesler gelirken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Birbirleriyle kaynaşıp bir zamanlar oldukları şekle bürünürken ıslak bir höpürtü ve çıtlama sesi geliyor.

Saniyeler içinde alet eski haline döner. Sanki hiç sökülmemiş gibi tek parça halindedir.

"Devam et," der Madden Kai'ye. "onu. Mükemmel değil. Bir şeyleri düzeltmek için yeterli zamanım olmadığında kusurlar oluyor ama işlevsel olmalı."

Kai'nin kuşkulu bakışları Madden'dan tokmağa yönelir ve Madden hızla eğilerek silahını alır. İsteksizce etkilenerek elinde çevirir. "İyileştirme gibi ama nesneler için."

Başını cam kutuya doğru eğen Madden şöyle açıklıyor: "Bu kap bir cam koleksiyonuydu -vazolar, aynalar, pencereler- ama moleküler yapısını o kadar değiştirdim ki sadece bana yanıt veriyor. Yok edilemez."

Bu Kai'nin neden kıramadığını açıklıyor.

"Pekala, Madden." Kai iddialı bir omuzlarını dikleştirir. "Prensese olan yükümlülüğün sona erdi."

Biz buradayız ve onu senin elinden alabiliriz."

Bir kraliçe çenemi kaldırarak diplomatik bir dille, "Evet, Prensese Zaylee bugün bizimle birlikte ayrılacak. Ona sağladığınız bakım için size minnettarız ve Valora'ya döndüğümüzde bu iyiliğinizi telafi bir yolunu bulmak elimden geleni yapacağım. Bu vesileyle sizi resmi olarak görevinizden alıyorum. Teşekkür ."

"Hayır." Madden'ın hızlı reddi heyecanımı söndürüyor.

"Hayır mı?" İnanılmaz bir şekilde papağan gibi tekrarlıyorum.

"Hayır, onu alamazsın," diye açıklıyor.

"Neden?"

"Zaylee'nin Armand'ın sahibi olduğu biriyle gitmesine izin vermeyeceğim." Parmağıyla Kai'nin taktığı kolyeye işaret ediyor. "O tasma bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Hangi görevde olursan ol, bu güvenli bir görev değil. Artık onu izlemediğim için Zaylee'nin başına bir şey gelirse kendimi asla ."

Telaşlandım, kekeledim. "Bu senin taşıyacağın bir yük değil."

"O benim için bir yük değil." Madden tabutun içine çok iyi bildiğim bir bakışla bakıyor.

Kai'nin bana baktığı gibi.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Hayranlık ya da saygıyla yarışmıyoruz. Bu, birinin zaman içinde bir arkadaşlık geliştirmesi gibi bir durum değil. En kötü senaryoya bakıyoruz.

Madden, Zaylee'ye kafayı takmış.

CHAPTER 31

Ro

"Onu kendine saklamak istiyorsun," diye suçlamada bulundum.

Madden burun deliklerini açarak, "Armand ya da Vaeront'a bulaşmamış biri onu kurtarmaya geldiğinde gitmesine izin vereceğim," diyor.

"Pippin olsa bile mi?" Meydan okuyorum. "Şu anda dışarıda onu arıyor."

Tanıdık isim karşısında Madden'ın yüzünü hemen öfke kaplıyor. Belli ki Zaylee eski aşkından bahsetmiş ve birilerinin kıskandığını söyleyebilirim.

"değil," diye Madden. "Daha önce onu koruyamadı. Neden şimdi koruyabileceğini düşüneyim ki?"

"Yani biz yeterince iyi değiliz," diye kesin bir yargıya varıyorum. "Ve onu kurtarmakla görevlendirilen savaşçı da değil. O zaman söyle bana, onu kurtarmaya kim layık?" Cevap vermeyince kollarımı kavuşturuyorum ve onun söylemeyeceği şeyi söylüyorum. "Hiç kimse, işte o kişi. Senden başka hiç kimse."

"Şimdiye kadar iyi iş çıkardım."

"Doğru." Mizahsızca gülüyorum. "Çünkü Zaylee'yi bir kutuda saklamak onun için çok eğlenceli. Eminim bu konuda çok heyecanlıdır."

Yaptığı şeyin ideal olmadığını kabul etmek yerine, daha da ileri gidiyor. "Önemli olan onun hala hayatta olması ve bir şeyler hissediyor olması."

"Onu komaya soktuğun için mutlu olduğunu söylüyorsun?"

Madden kafasındaki dağınık bukleleri işaret ediyor. "Gördüğünüz gibi, bir süredir saçlarımı yakmıyor, bu yüzden bunu durumundan memnun olduğuna dair bir işaret olarak alıyorum."

"bedeninin ve zihninin yaşlanmış olduğunu, ancak yaşlanmasına eşlik edecek hiçbir anısı ya da deneyimi olmadığını görmekten gerçekten mutlu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Çocukluğunun son yıllarını kaçırmış olması onu rahatsız etmiyor mu? Hiç eve gitmek istemedi mi? Onu o tabuta geri koymamanız için size hiç yalvarmadı mı?"

"Bu bir tabut değil," diyor ama sorgum onun zırhında bir gedik açtı.

Yüzünde bir suçluluk ifadesi beliriyor. Bu şeffaf utanç gösterisi sadece bir saniye sürüyor, ama orada olması bana ona söylüyor.

Madden hakkında hatırlamam gereken bir şey var, o da onurlu bir adam olmadığı. O kanunsuz bir ülkede yaşayan bir barbar. Benim duygularımı umursamıyor, bu yüzden Zaylee'ye olan sevgisine hitap etmeliyim. Benim yalvarışlarıma karşı bağışıklığı olabilir ama onunkilere karşı yok.

"Yaptığın iyiliği tartışmaya gerek yok," diyorum ona içtenlikle. "Ama Zaylee hayatta olsa da, bu *yaşamak* değil. Onu bekleyen daha iyi şeyler var. Onu çok özleyen insanlar var. Eğer seviyorsan, bırak evine dönsün."

Madden 'aşk' kelimesini duyunca fiziksel bir tepki verir. Gözleri seğiriyor, burnu kıvrıyor ve dişleri sesli bir şekilde gıcırıyor.

Derin düşüncelere daldığı sonraki birkaç saniyeyi sessizlik dolduruyor. Sanki uzun zamandır unuttuğu bir kavramın tanımını hatırlamaya gibi.

"Kayıp Diyar'da aşk yoktur," diye mırıldanıyor, çelişkiler içinde. "Burada iyi hiçbir şey yetişemez."

"Yanılıyorsunuz. Aşk , böyle bir cehennemde bile. Armand ve Yugo'da bunu gördüm. Bunu söylemekten ne kadar nefret de, karanlık kalpleri bir araya geldi ve tuhaf bir şekilde özel bir şey oluşturdu. Onlar mükemmel bir eşleşme ve ben de Kai ile aynı arkadaşlığı deneyimledim."

Kai elimi tutarken "Bu doğru," diye beni destekliyor. "Kulağa saçma geliyor ama biz burada aşık olduk."

"Aşkımız beni değiştirdi," diye ekliyorum tutkuyla. "Beni daha iyi yaptı. Daha cesur. Zaylee'yle böyle hissediyor musun?"

Kendinin daha iyi bir versiyonuymuşsun gibi mi?"

Madden kabaca "Evet" demeden önce rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Birini sevdiğinizde, onun için en iyi olanı kendi arzularınızın üstünde tutarsınız. Onların mutluluğunu her şeyden çok istersiniz ve bu onlardan uzak kalmak ya da onlar için kendinizi feda etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Zaylee ailesiyle birlikte olmalı. etrafında renklerle hayal edin. Işık ve . Bunu onun için istemiyor musun?"

Madden'ın nefes alış verişi hızlanır. Daha önce hiç Zaylee'den ayrılma gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Belki de bunun olacağını hiç düşünmemişti ama zamanı gelmişti.

Belli ki üzgün, bir elini vahşi saç tellerinde gezdiriyor ve onun gibi birinin yapabileceğini düşündüğümünden daha fazla kırılganlık sergiliyor. "Onsuz kim olduğumu bilmiyorum. Kayıp Ülke'ye sürüldüğümde gençtim. Sadece yirmi iki yaşındaydım. Neredeyse hiç yaşamamıştım ve karanlık fae'lere katılmak benim seçimim değildi. Birçoğumuz gibi Vaeront tarafından kandırıldım."

"O halde isteğin dışında alıkonulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Bunu Zaylee'ye yapma. Bence bunu çözmenin en iyi yolu

onun seçmesi için. Lütfen, Madden. Bunu yapacak mısın? Onu dışarı çıkar, beni görmesine izin ver ve ona seninle kalma ya da bizimle gelme kararını ver. Eğer seni seçerse, buna saygı duyacağım ve istediğini aldığını bilerek ayrılacağım. Bu adil olur. Ona karşı adil ol."

Teklifim bir tuzak. Çünkü Zaylee'nin benimle gelmek isteyeceğinden yüzde yüz eminim. Hiçbir şekilde bir barbarla kalmayı seçmeyecektir.

"Tüm varlığım boyunca hatırlayabildiğim tek iyi şey o." Madden uzun uzun Zaylee'ye bakarken saniyeler geçiyor. Parmakları bükülür. Endişeyle ayaklarını sürür.

Buz gibi gözlerini derin bir hüznü dolduruyor. Aslında renklerini değiştiriyor. Koyu bir mora dönüşüyorlar ve elini şefkatle bardağın üzerinde gezdirirken gözlerini kırıştırıyor.

", " diye fısıldadı kırık bir sesle. "Kapağı açarken bana biraz yer aç." Kulaktan kulağa gülümseyerek

Kai'ye bakıyorum. O sırtıyor, temkinli ama iyimser.

Madden kutunun yanında dururken avucunu kutuya doğru uzatır. Yüzü konsantrasyonla sıkışmış ve üst kenarı boyunca görünmez bir lazer kesip açıyormuş gibi ince bir çatlak oluşmaya başlıyor. Çizgi o kadar düzgün ki, bir makine değil de bir insan aklıyla yapıldığını asla anlayamazsınız.

Onunki gibi bir güce hiç tanık olmamıştım. Birçok fae telekinezi ile nesneleri harekete zorlayabilir, onları silah gibi kullanabilir. Onları emirlerini yerine getirmek için kullanabilirler.

Ama Madden bir güç. Elementler onun merhametine kalmış. Sadece onun için hareket etmezler. Onun isteğine göre değişiyorlar. Yeteneğinin ne kadar ileri gittiğini ve sınırlarının ne olduğunu merak ediyorum.

Başka ne inşa edebilirdi ki? Bir ev mi? Bir kale?

Burayı temiz tutmak için sihrini mi kullanıyor? Tüm tozu bir top haline getirip dışarı mı atıyor?

Çünkü, uygun.

Birdenbire yer sarsılır ve tapınakta uğursuz bir gümbürtü yankılanır.

Her zamanki gibi korumacı olan Kai, koluyla etrafımı sarıyor ve kılıcını kaldırırken beni kendine çekiyor.

Madden elini geriye doğru hızlıca kaydırarak çantayı tekrar kapatır ve omzunun üzerinden kaşlarını çatar. "İkinizin de gitmesi gerekiyor.

Hemen şimdi."

"Ne?" Nefesim kesiliyor, kalbim sıkışıyor. "Hayır."

"Bu Armand'ın işi." Paranoyak Madden'ın bakışları bir yukarı bir zıplıyor. "O zaman elini çabuk tut," diye ısrar ediyorum. "Yapabiliyorken onu oradan çıkar."

"Anlamıyor musun?" Madden öfke saçarken yandan da benim için biraz üzgün görünüyor. "Armand buna izin vermeyecek. Onu almaya asla izin vermeyecekti."

Bir başka sarsıntı binayı sallıyor, bir öncekinden daha güçlü ve daha uzun.

"Bunu *senin* yapmadığını nereden bileceğim?" Ona bir parmak salladım.

"Çünkü Zaylee'yi asla olarak tehlikeye ve üzerine çöken bir çatı kesinlikle güvenli değil. Eğer dışarı çıkmazsanız Armand tüm binayı yerle bir ."

Sanki kehaneti dile getirince gerçekleşecekmiş gibi, zemin ayaklarımızın altında yeniden titrerken tavandaki ahşap kirişler inliyor.

"Sunny, üzgünüm ama gitmeliyiz." Kai beni yerden kaldırıyor, ayak parmaklarımı yerden birkaç santim , böylece beni çıkışa doğru taşıyabiliyor.

"Ama ama Zaylee." Koridorda torunumdan uzaklaşırken tekmeliyor ve kıvraniyorum ama ona karşı koymanın faydası yok. Kai beni hareket ettirmek istiyorsa, yapabilir. Yapacak.

Yalvarıyorum. "Kai, lütfen. Lütfen, bunu yapma." Yüzünü, sakalını ve boynunu okşuyorum. Çaresizim ve dokunuşumun onu kalmaya ikna umuyorum. "Birkaç saniye daha bekle."

Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde üzgün ama kararlı. "Madden haklı. Armand araya giriyor. Zamanlama tesadüf olamayacak kadar kusursuz."

"Neden Zaylee'yi terk etmem için beni ona götürsün ki?" Cevap benim sorumda.

Armand beni torunumla yeniden bir araya getirdi, tek amacı beni ondan uzaklaşmaya .

Zaylee'nin ikinci mücadelenin parçası söylediğimde haklıydım, ancak test onu nasıl kurtaracağımı bulmakla ilgili değil - yapamadığım için katlanmak zorunda olduğum kalp kırıklığıyla ilgili.

Bu sadistçe ve Armand'ın yöntemleriyle tamamen aynı.

Göğsüm ağrıyor ve elimi ağrıyan yerin üzerine koyuyorum. "Kalp. Test-"

"Biliyorum," diyor Kai üzüntüyle. "Bu yükün sana yüklendiği için üzgünüm."

Sarsıntılar binayı sarsmaya devam ediyor ve camlar kırılıyor. Camlar içeriye doğru patlıyor ve Kai ile ben kapıya doğru giderken camların payı kurtuluyoruz.

Çıkıştan on adım uzaktayken, gürültülü bir çatırtı gök gürültüsü gibi etrafımızda yankılanıyor.

Kai'nin omzunun üzerinden sunağa , arkasındaki duvar boyunca yarık oluşuyor. Karanlık çizgi bir o yana bir yana zikzaklar çizerek yukarı ve yukarı doğru ilerliyor. Tavanın en yüksek noktasına ulaştığında, üzerimizdeki ana destek kirişi kırılıyor.

ve ağır ahşap yarımalar sıraların üzerine düşer.
Bankların bir kısmı parçalanır. Enkaz her yöne uçar ve ufalanan taşlar düşer.
Çatıda açılan delikten uzun çan kulesi görünüyor. Artık temeli olmadığı için eğilmeye başlıyor ve tapınağın üzerine çökecek.
Bize doğru.
Artık çok
geç.
Zamanında kaçamayacağız.
Kai kapıya ulaşıyor ve çekmem için beni yere bırakıyor, ancak binanın yapısal bütünlüğüne verilen hasar nedeniyle kapı sıkışmış durumda.
Gözlerim faltaşı gibi açılmış, düşen çan kulesini izliyorum. Burada kapana ve iki saniyeden kısa süre içinde krep gibi dümdüz olacağız. İkimiz de öleceğiz ve daha önce ayrılmayı reddettiğim için bu benim hatam.
Ancak, kule çarpmadan hemen önce... durur. Uğursuz gümbürtü devam eder, ancak çan kulesi çatının üzerinde yatay olarak havada asılı kalır.
Madden'a bakıyorum. Hâlâ Zaylee'nin çantasının yanında ama elleri sanki ağır bir şey tutuyormuş gibi havada ve yüzü gerginlikten kıpkırmızı.
Ezilmememizin tek sebebi o. Bizi o kurtardı.
Kapı kulakları yırtan bir sesle açılır, ama Kai yüzünden değildir. Madden'ın . "Çık dışarı!" diye bağırıyor. "Sen gidene kadar bu durmayacak."
Beni kapıdan geçiren Kai çuvalını karıştırıyor ve geriye kalanları çıkarıyor. Bir elma. Biraz peynir.
Biraz kurutulmuş et.
Onları yere koyuyor ve Madden'a "Zaylee için" diyor.
Veda etmeye fırsat bulamadan Kai kanatlarını serbest bırakıyor, beni yakalıyor ve bizi gökyüzüne çıkarmak için sertçe çırpıyor. Otomatik pilotta kendimi ona ama vücudumdaki her hücre itiraz etmek istiyor.
Bu doğru değil.
Zaylee şimdi bizimle olmalıydı. *Tam oradaydı.*
Yukarı çıktıkça, yıkılan tapınak ve "Bu seçimi yapmak zorunda kaldığıma inanamıyorum" diyorum.
"Bu bir seçim değildi," diye beni teselli ediyor Kai. "Ya kalıp ölecektik ya da ayrılıp hayatta kalacaktık. Biz yapmamız gerekeni yaptık."
Gerçek bunu kolay hale getirmiyor çünkü sonuç hala istediğim son şey. "Bir gün Zaylee'ye ne ? Şansım varken onu Kayıp Diyar'dan kurtarmadığımı ona nasıl açıklayacağım? Onu o korkunç barbarla bırakmamı nasıl haklı çıkarabilirim?"
"O kadar da kötü değildi," diyor Kai.
Ona bakakalıyorum. "Ciddi misin sen?"
"Şaşırtıcı bir şekilde öyleyim. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum ama kızıma bakacağı konusunda ona güveniyorum." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
"Ondan korkmuyordun," diye yanıtıyor Kai, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Evet, çünkü Zaylee için ayağa kalkmam gerekiyordu."
Başını iki yana sallar. "Hayır. İçgüdüleriniz var ve bir ses onun korkulacak biri olmadığını söylüyor." "Onu tanımıyoruz. Onunla sadece birkaç dakika konuştuk."
"Ve o kısa süre içinde beni Zaylee'nin korunmasına tamamen yatırım yaptığına ikna etti. Onun için dağları yerinden oynatacağından şüphe mi ediyorsun?"
Peki. Tamam. Bence yapardı.
Teoride, Madden muhtemelen dağları yerinden oynatabilir. Zaylee'ye çoktan aşılmaz bir tapınak inşa etti. "O hâlâ benim bok listemde," diye kinle.
"Bu 'boktan liste' her neyse, o benim de listemde olacak."
Eğer tamamen yıkılmış olmasaydım, Kai'nin insan terimini anlamadığı gerçeğine gülümserdim. Şehre kemerin üzerinden uçuyoruz.
Uzakta, Madden'tapınağı onardığını görebiliyorum. Çan kulesi düzeltilmiş ve tavandaki delik dolduruluyor.
Keşke biri içimdeki boşlukla ilgili bir şeyler yapabilse. Bu acı verici bir karanlık, suçluluk ve özlemle sırsıklam ve bunun hiç geçip geçmeyeceğini bilmiyorum. Bu meydan okuma ile bir parçam onarılamaz şekilde paramparça oldu.
"Şiiri ezbere okuyamıyorum." Hıçkırmamaya çalışırken kelimelerim kesik kesik çıkıyor. "O lanet olası aptal kelimeleri söyleyemem çünkü söylersem, kendi kanımdan ve canımdan vazgeçtiğimi anlamış olurum."
"kalmayacaksın." Çenemi hafifçe kavrayan Kai'nin gözlerinden şefkat fışkırıyor. "Yine de sana borçluyum. Labirente gittiğimizde yapacağım, tamam mı?"

Başımı sallayarak, beni ve kederimi kelimenin tam anlamıyla taşıırken başımı omzuna yaslıyorum.

Bazıları için bu mücadele kolaymış gibi görünebilir. Kötü bir şekilde yaralanmadık. Ölümüne bir olmadı ve bunun hangi test olduğunu tahmin etmek zor değil.

Ama bu benim için daha iyi olduğu anlamına gelmiyor.

Gurur duymuyorum. Rahatlamış değilim. Zafer duygusu yok.

Sadece üzgünüm ve Armand da böyle istiyor.

Yine de merak ediyorum... Eğer şimdi bu kadar kötü hissediyorsam, üçüncü rauntta daha ne kadar kötü olacak? Armand hakkında bir şey biliyorsam, en iyisini sona saklayacaktır.

CHAPTER 32

Kai

İkinci mücadeleyi kazandığım için mutlu olmalıyım ama sevdiğim kadın yıkılmışken bunu yapamam.

Bu berbat labirentin kırık dökük avlusunda dururken Ro'nun omuzları çökmüş durumda. Bakışları yere yapışmış ve gözlerinde akmayan yaşlar parıldıyor.

Onu bu şekilde görmek yüreğimi burkuyor.

Güzel yüzünü kavrayıp alınına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımın orada oyalanmasına izin veriyorum. Bileklerimi kavırıyor ve can simidiymişim gibi bana yapışıyor.

"Beni buradan uzağa uçur," diye titreyerek rica ediyor. "Çok . Sadece Armand'ın bizi bulamayacağı, güvenli bir yere gitmek istiyorum."

Ro'nun kaçma isteğini yerine getirmek için her şeyimi verirdim. Yapabilseydim yapardım ama böyle şeylere ben karar veremem. gereken bir engel daha var, sonra özgür olacağız.

Gökyüzüne çıktıktan sonra kalın bir toz bulutu hemen etrafımızı sarıyor. Parçacıklar kadar yoğun ki burnuma ve ağzıma giriyor. Gözlerimi bile açamıyorum çünkü bu tozlu pislik yakıyor.

Ro öksürüyor.

"Bir saniye nefesini tut," diye emrediyorum. "Nefes almanız gerekiyorsa gömleğimi filtre olarak kullanın."

Kanatlarımı sertçe çırparak bulutun üzerine mümkün olduğunca çabuk çıkmak için elimden geleni yapıyorum çünkü uzun süre havasız ama Ro yapamaz. Neyse ki toz bir dakikadan kısa bir süre sonra dağılmaya başlıyor.

Gözlerimi açtığımda, Kayıp Ülke'nin grimsi gökyüzünü daha fazla görmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, her yerde beyaz noktalar var ve yıldızlara baktığımı fark etmem bir saniye sürüyor. Ve üç spot ışığı var -aylar- Ro'yu ve beni gümüş bir renkle aydınlatıyor.

İyi bildiğim bir yerin taze kokusunu içime çekerken rahatlıyorum. Gece Diyarı.

Ro yüzünü silerek etrafına bakınıyor, biz kırların üzerinde süzülürken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor.

Yaklaşık yüz metre aşağımızda, koyu yeşil çimenler dikkatini çekiyor. Gündüz Diyarı'ndaki çimlerden daha koyu bir renk ve beyaz çiçekli ağaçlar uzaktaki şehre bir yol boyunca sıralanıyor.

Ro boynunu bükerek gittiğimiz yöne bakıyor ve pencerelerin ve sokakların yıldız fenerlerinin sıcak ışıltısıyla aydınlandığı ufku tarıyor.

"Delaveria," diye bilgilendirdim onu.

Buraya daha önce hiç gelmemiş. Bu gökyüzünü hiç görmemişti. Bu serin havayı teninde hiç hissetmemişti. Resimlere ya da haritalara bakmış olabilir ama burada olmak bambaşka bir şey.

"Çok güzel," diyor hayranlıkla.

Memleketime hayranlık duydukça içim gururla doluyor. "Saraya varana kadar bekle."

"Görüyorum."

Şehrin arka tarafındaki büyük odak noktası, ortasında uzun bir çan kulesi bulunan dört kule ile çerçevelenmiştir.

Sanırım gitmemiz gereken yer saray. Tüm diyardaki en önemli nokta orası, yani bir sonraki meydan okumayı bulacaksak, orada olacak.

Armand'ın beni avucumun içi gibi ezberlediğim bir yere koyarak ne düşündüğünden emin değilim. Delaveria bir labirent olsaydı, bu sokaklarda gözlerim kapalı yürüyebilirdim. Her evi, her dönüm noktasını biliyorum.

Bu beni avantajlı kılıyor. Öyle değil mi?

Geriye sadece bir meydan okuma kaldığına göre, bunun aklın sınavı olduğunu biliyoruz. Ama bunu nasıl yeneceğimiz hâlâ bir muamma.

Medeniyetin sınırına vardığımızda, kasaba halkı etrafta dolaşüyor. Bazıları evlerinin önünü süpürüyor. Diğerleri taze pişmiş ürünler ya da bugünün akşam yemeği için ürünler almak üzere pazara yol alıyor. Çocuklar oynuyor, ebeveynlerinin etrafında daireler çiziyor.

Bu kadar hareketlilik varken, sabahın geç saatleri olduğunu tahmin ediyorum.

Kulübeye benzeyen evlerin çatılarının üzerinden fermuarla geçiyorum. Hepsinin ahşap kiremitleri var ve bacalarından duman çıkıyor.

Çarşının önünden geçerken Ro alışveriş yapanların oluşturduğu uzun kuyrukları gözlemliyor. "Bu illüzyonda çok fazla ayrıntı var. Armand her yaştan ve görünüşten çok sayıda farklı insan yaratmış ve çadırların renkleri çok canlı. Yiyeceklerde tonlarca çeşit var.

Bir fırın, bir kasap ve taze balık satan birileri var. Hatta bir taco standı bile var." Cevap vermiyorum çünkü o haklı ve benim kafam karışık.

Gerçekten de çok fazla detay var. Çok fazla.

Rahatsız edici derecede doğru.

Aslında bazı vatandaşları tanıyorum. Bunlar benim bildiğim Gece Diyarında yaşayan gerçek insanlar. Kaşlarını çatıldığını fark eden Ro, "Ne? Neyin var?"

"yatkın olmayan bir şeyler var."

"Normallikten mi? Yaşadıklarımızdan sonra böylesine sıradan bir güne tanık olmak çok garip."

"Bu o değil. Şu çocuğu görüyor musun?" Omuz hizasında siyah saçları olan, sırık gibi, ergenlik çağındaki bir çocuğu gösteriyorum.

Birkaç genç arkadaşıyla birlikte büyük bir çeşmenin etrafında toplanıyor. "Onu sekiz yaşındayken falan kurtarmıştım. Uçmayı öğrendikten hemen sonra çok uzağa gitti. Yolda çok yorulduğu için dağlarda mahsur kaldı ve eve dönecek gücü kendinde bulamadı. Çocuğu ailesine geri götürmek zorunda kaldım."

"Şu anda on üç ya da on dört yaşlarında görünüyor. Onu ne zaman kurtardınız?"

"Yakın zamanda, geçtiğimiz yıl içinde, yani yaklaşık beş ya da altı yıl ." Düşünceli bir şekilde dişlerini sıkıyorum. "Ama bu duman ve aynalardan daha fazlası. Armand bütün bunları uydurmuş olamaz çünkü bu belirli insanları, belirli evleri ve dekorasyonları tanımıyor. Demek istediğim, *her* bir kaldırım taşına kadar *her şey* doğru. Artı, düzen geriye dönük değil. Gece Diyarı' aynadaki görüntüsü değil."

"Ne sen? Gerçekten burada olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "İmkânsız. Armand'ın bizi Kayıp Diyar'dan çıkaracak gücü yok. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

"Eğer tanıdıklarla görüşüyorsan, sevdiğin insanlar da burada olabilir." Ro'nun iyimser yorumu içimi coşkulu bir sevinçle dolduruyor.

Tekrar savaşı dostlarımla birlikte olabilirim. Torius. Kral Kirian ve Kraliçe Quinn. Bir illüzyonun parçası olsalar bile, onları göreceğim düşüncesi beni .

Delaveria sakinlerini incelerken herkesin ne kadar sağlıklı olduğunu fark ediyorum. Görünüşe göre krallık gelecekte geliyor. Ben ayrıldığımda durum böyle değildi.

Ro'yu bulma görevime başladığımda, tüm Valora kriz içindeydi. İnsanlar karanlık fae'lerin koyduğu lanet yüzünden acı , kurban veriyor ve kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyordu. Kral Kirian ve Kraliçe Quinn de dahil olmak üzere hiç kimse bundan etkilenmemişti. Diğerleri yiyebilirsin diye öğün atlıyorlardı. Bizi güçlü tutmak için erzaklarını kendi çocuklarına, şehrin çocuklarına ve en iyi savaşçılara veriyorlardı.

Yiyecek için minnettardım, ama eğer yapmamam emredilmeseydi günlük yemeğimi başka birine bağışlardım. Kral Kirian savaşmak ve her türlü görevi üstlenmek için yeterince iyi olmam gerektiğini söyledi. Ve hazırlıklı olmam iyi bir şey çünkü iyi durumda olmak Ro'yu kurtarmamı sağladı.

Kaleye yaklaşıyoruz.

Yavaşlayarak, taş dış cephesi ve görünüm kuleleriyle küçük bir kaleye benzeyen kare bir yapıya yaklaşıırken dikkatli davranıyorum.

Bölgenin dışında kalırken Ro'ya "Burası kışla ve burası uçuşa yasak bölge," diyorum. "Normal vatandaşların bu alana girmesine izin verilmiyor ve bir savaşçı yeniyse ve beni tanımıyorsa beni vurmaya çalışabilir."

Neyse ki bu adamların hepsini tanıyorum. Onlarca yıl onlarla birlikte hizmet ettim. Bazılarıyla yüzyıllardır.

Okulun ilk günündeki bir çocuk gibi, yolda arkadaşlarıma el sallarken yüzümün iyi tarafının sırtmasına engel olamıyorum.

"Ah," diyor Ro gülümseyerek. "Onları kaçırdın."

"Onlarla benim kadar uzun süre yaşadığınızda bunu anlamamanız mümkün değil."

Ro başını çevirerek dikiz aynamızdan kaleye daha iyi bakıyor. "Kışlada mı yaşıyordun?" "Evet."

"Pek rahat görünmüyor."

"Savaşçıların fazla bir şeye ihtiyacı yoktur. Keskin silahlar. Eğitim için bir yer. Bizi güçlü tutacak yemekler." "Sarayda bir odan mu senin? Sen Kirian'ın özel adamlarından birisin."

"Öyleyim ama ben Gece Diyarı'na katıldığımda Keryth hâlâ kraldı ve değerimi kanıtlamak için çalışmam gerekti. Kral Keryth tahttan feragat ettiğinde, Kral Kirian kendi maiyetini oluşturdu. Seçildiğim için mutluydum ama yaşam zaten rahattım. Zaman zaman kraliyet misafir süitlerinde kaldım ama kışla bana evim gibi geliyor, bu yüzden zaman orada uyuyorum."

Dudaklarını büken Ro'nun kafası karışır. "Benim de orada kalmamı beklemiyorsun, değil mi?"

benimle birlikte düz bir karyolada yattığını, güzel elbisesinin kasvetli taş duvarlarda göze çarptığını ve güzelliğinin her savaşçının dikkatini çektiğini içimden bir kahkaha kopuyor. "Hayır. Sen ve ben kendi evimizi yapacağız."

Bana gülümsüyor. "Nereye?"

"Seçim senin. Bunu bir düşün. Nerede istersen orada yaşayacağız."

Hoş sohbetimiz, saray duvarlarının hemen dışındaki avluda yaşanan hareketlilik nedeniyle devam etme fırsatı bulamıyor.

Kalabalık her daha kalabalık, neşeli konuşmalar ve gülüşmeler var. Çocuklar parti kornalarıyla sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşturuyor.

Birkaç kız mayıs direğinde. Şarkı söylüyorlar, ellerindeki uzun kurdelelerle daireler çizerek zıplıyorlar. "Kraliyet doğum günü şarkısı," diyorum, kargaşadan bir anlam çıkararak.

"Bugün kimin büyük günü acaba?" diye Ro.

toplayarak kimin böyle bir kutlama düşünmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar Kral Kirian'ın çocukları büyüdü, bu yüzden muhtemelen onlar için değildir.

Genellikle yetişkin periler doğum günleri için pek bir şey yapmazlar çünkü o kadar uzun ki doğum günümüzü her yıl otuz bin kez kutlamak gereksiz olur.

Duvarın dışındaki muhafız grubuna başımı sallayarak onay verdikten sonra, kapıdan geçmek için köprüye inme zahmetine girmiyorum. Savaşçı ayrıcalıklarımı kullanıyorum ve onların üzerinden uçarak saray girişine giden yürüyüş yoluna iniyorum.

Ro'nun parmaklarını kendiminkilerle birleştirerek gururla gülümsüyorum ve elinin arkasını öpüyorum. Herkese onun benim olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum. Yan yana, çift kapıya doğru yürüyoruz.

"Alosi," diye selamlıyorum ana muhafızı neşeli bir ses tonuyla.

Onu son gördüğümde çok iyi görünüyor çünkü . Dolgun ve kaslı, bronz teninde sağlıklı bir renk tonu var.

Ne yazık ki, pek uyanık değil. Sanki beni duymamış gibi boşluğa bakıyor. "Alosi?" Kolumu havada geniş hareketlerle tekrar söylüyorum. "Alo?"

Tepki vermiyor.

Endişeyle, beni hiç onaylamayan arkadaşlarımın önünde duruyorum. de metanetli ve ellerinde mızraklarla hareketsiz duruyorlar.

İçlerinden biri nihayet kıpırdıyor ama sadece başını yana çevirip gelen misafirler için kapının açılmasıyla ilgili bir şeyler fısıldıyor.

Dört kişilik bir aile geliyor. İki genç kızları olan iki ebeveyn. Kızlar heyecanla partiden ve davet edildikleri için ne kadar şanslı olduklarından bahsediyor.

Yüzümü tamamen onlara dönerek, misafirler bize doğru gelirken Ro'yu yakınımda tutuyorum. Etrafımızdan dolaşmalarını bekliyorum... ama dolaşmıyorlar.

"Hey-" diye uyarmaya başlıyorumçünkü bize çarpacaklar.

Fiziksel temas kurmak yerine, sanki sadece bir bulut sisi gibi bedenlerimizden geçiyorlar. Ro'nun nefesi kesiliyor. Dişlerimi sıkıyorum.

Bedenleri benimkiyle birleştiğinde bunu hissetmiyorum, ama sinir bozucu olan bu. Hiçbir şey hissetmemek bir şekilde daha kötü.

İşte o zaman önceki mücadelelerdeki yaralarımın acımadığını fark ediyorum.

Ro da aynı şeyi fark ediyor. Sol eline kısık gözlerle bakıyor. Daha önce orada bir yanık vardı. Şimdi ise pürüzsüz, mükemmel bir deri.

"Görünmez ?" diye fısıldıyor ve bana doğru bastırıldığı için korkusu arttıkça hızlı kalp atışlarını hissedebiliyorum. "Onun gibi bir şey."

"... Ya sadece görünmez değilsek? Ya hayaletsek? Belki gelecekte... ölmüşüzdür." "Hayır," diye cevap veriyorum otomatik olarak, böyle bir olasılığa izin vermiyorum. "Bu sadece mücadelenin bir parçası."

Öyle olmalı.

Armand'ın insanlarla konuşmamızı istememesi mantıklı çünkü o zaman bize yardım edebilirler.

Soylular içeri alınmak üzere. Kişisel davetiyelerini teslim ettiler ve Alosi onlar için kapıları açıyor. Eğer sağlam bir bariyerden geçmeye çalışırsak, geçebilecek miyiz?

Ayaklarımıza bakıyorum. Taşın üzerinde yürüyoruz, belli ki yere dokunabiliyoruz. Botlarımı yere vurarak ses çıkarmaya çalışıyorum. Beklediğim gibi herhangi bir gümbürtü çıkarmıyorum, bu garip.

Sarayın dışında kalma riskini göze almak istemediğimden, ". Ailenin arkasından gizlice gireceğiz."

Ro ve ben ilerliyoruz ve başarılı bir şekilde içeri girdikten sonra fuayedeki görevliler ellerinde meze tepsileri ve şarap kadehleriyle konukları karşılıyor.

Genç kızlar ikramlara katılır ve balo salonuna girmeden hemen önce, yaylı uzantılar üzerinde sallanan ısıtılı böcek benzeri antenleri olan saç bantları sunulur.

Büyük salonun kapıları açıldığında, bir yüz ressamının istasyonunda bir sıra oluşmuştur. Arkalarında bir balon sanatçısı hızlı ve gıcırtılı hareketlerle pembe bir kelebek yapıyor.

Çok çocuksu.

Bugün kutlanan kişi genç olmalı.

Temelde görevi gören soylulara yakın durarak, Ro ve ben tıklım tıklım dolu bir balo salonuna giriyoruz.

Devasa mekânın ortasında, genellikle dans için açık olan alanda inanılmaz uzunlukta bir ziyafet masası yer alıyor.

Muhtemelen en az iki yüz kişiyi ağırlamaya yetecek kadar sandalye ve yer düzeni vardır.

Sağ tarafımızdaki duvar boyunca, arkadaki mutfak kapısına kadar uzanan bir masa daha var ve üzerine paketlenmiş hediyeler yerleştiriliyor.

Takip ettiğimiz soylular ceplerinden birkaç küçük paket çıkarıp diğer hediyelerin yanına koydular. Ardından, geceye açılan, hava alan ve bahçeleri gören Fransız kapılarının yanında duran konuk kümelerine katılıyorlar.

Omzumun üzerinden az önce girdiğimiz kapıya bakıyorum. Şimdi kapalı. Denemek için açmaya çalışıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, düğmeyi kavrayabiliyorum ama çevirme çabalarım hiçbir işe yaramıyor. Düzleştirilmiş elimi ahşap yüzeye sürerek parmaklarımı hafifçe vuruyorum.

Hiç ses çıkmıyor.

duvarda da aynı sonuçları alıyorum. Dokunabiliyorum ama hiçbir şekilde etkileyemiyorum. Yumruğumla vurduğumda bile sessizlik oluyor.

Kemerimden bir hançer çıkardıktan sonra ucunu duvar boyunca sürüklüyorum. Geride en ufak bir çizik bile kalmıyor. Ben

sınırlarımı test etmeye devam ederken, Ro gölgem gibi etrafımda dolanıyor.

Bir yemek şirketi elinde bir tepsi mini karamela turtasıyla yanımdan geçip gidiyor.

Bir tanesini , parmaklarım yiyeceğin içinden hava gibi geçiyor.

Gözlerimi Ro'ya çevirerek sonuca varıyorum. "Görünüşe göre sadece cansız nesnelere dokunabiliyoruz ama onları manipüle edemiyoruz. Hareket eden her şey bizim için sınır dışıdır."

"Hayaletler gibi," diyor Ro tekrar, endişeyle.

"Bu benzersiz bir engel," diye olumlu bir şekilde çeviriyorum. "Bir numara. Daha kötülerıyla de karşılaşmıştık."

dikkatimizi odanın arka tarafına çekiyor ve yer değiştiren misafirlerin arasından, tahtlardan birinin yanında duran Torius'u bir an için görebiliyorum. Siyah saçları, gümüş yeşili gözleri ve dövme yüzü bana memleket hasreti çektiyor çünkü çok tanıdık geliyor.

Ro'nun elini tutarak onu o yöne doğru götürüyorum. Kalabalıktaki insanların etrafından dolanıyorum, kimseyle birleşmemeye çalışıyorum. Yapsak da fark etmez. doğrudan cesetlerin arasından geçebiliriz ama bu çok doğal görünmüyor.

Ön tarafa geldiğimizde görüşümüz engellenmiyor ve gözlerim ana tahtta oturan küçük kıza takılıyor. Prenses

Danyetta ve Torius'un bir kızları var.

Gururlu ebeveynleri prensesin iki yanında duruyor ve prenses uzun kahverengi saçları ve tatlı yüzüyle annesinin tıpatıp aynısı. Sarkan ayaklarını heyecanla sallayarak yeşil ipek elbisesinin bacaklarında sağlıyor. Başında, '5' rakamı bulunan kağıttan bir taç var.

Müzik, en sağ köşeden sessiz, neşeli bir melodi çalan bir yaylı çalgılar dördlüsünden geliyor.

Şarkı birkaç saniye sonra bittiğinde, Kral Kirian yanında Kraliçe Quinn ile küçük bir kalabalığın arasından çıkar. "Affedersiniz,"

diye ve tüm konuşmalar durur. Kolunda eşiyle birlikte Prenses Danyetta, Torius ve Kraliçe Quinn'in gider.

küçük kız. "Prenses Greenlee'nin doğum gününü kutlamak üzere buraya geldiğiniz için teşekkür ederiz. Bunun bizim için anlamı çok büyük. Önce pasta servisi yapılacak. Hediyeler açıldıktan sonra dans edilecek. Lütfen keyfinize bakın."

Prenses Greenlee tahttan inerek masanın başındaki yerine koşar.

Bir saniye sonra mutfaktan bir aşçı elinde beyaz krema kaplı beş katlı bir pastayla çıkıyor. Fondan yusufçuklar, arılar ve diğer böceklerle süslenmiş. Üstünde yanan mumlar titriyor.

Herkes yerine otururken başka yüzler de tanıyorum.

Prens Cassidy ve Prens Caspian. İkiz kardeşleri son gördüğümde ergenlik çağında çocuklardı. Şimdi, yirmili yaşlarının başında yetişkin birer adam oldular.

Kral Keryth ve Kraliçe Zella, Kral Kirian'ın ebeveynleri de katılıyor. İkizlerin yanında oturuyorlar.

Ardından, Kral Damon, Kraliçe Whitley ve çocukları, Rüya Diyarı'nın kraliyet cadısı Astrid ile birlikte dışarıdaki verandadan içeri girerler.

, Kral Zander ve Kraliçe Maelyn oğulları Prens Maverick ile birlikte.

Ro sevdiklerini görünce inliyor. Elimi sıkarak onlara gitmek ister gibi bir adım atıyor ama nafile olacağı için duruyor.

"konuşmak istediğiniz ama sizi göremeyen ya da duyamayan insanlarla aynı odada olmak ne kadar özel bir cehennem" diye yakınıyor.

Onu yatıştırmak için sırtını hafifçe kaşıyorum, ancak onu rahatlatmak için bir şey söylemekten kaçınıyorum çünkü

Acısını geçersiz kılmak. Hâlâ bir önceki mücadelenin etkisinde. Duygusal yaraları taze ve ben ona üzülmemesini söyleyecek değilim.

"Zander çok... çok depresif görünüyor." Ro çaresizlikle oğluna bakıyor ve haklı. Gündüz Kralı

zamankinden daha da üzgün görünüyor.

Sık sık huysuz veya memnuniyetsiz görünür çünkü güçlü duygular onun griffin formuna neden olabilir. Tıpkı benim gibi, gülümsemelerine dikkat eder.

Ama yüzündeki çatık kaşlar, söz konusu olduğunda alışık olduğumdan farklı.

O yorgun. Evinin çok önemli iki üyesini kaçırmaktan yorulmuş. Annesine ya da kızına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokken neşeli etkinliklere katılmak zor olmalı.

Ve bundan zarar gören tek kişi Kral Zander değil. Neşeli bir çocuk olduğunu hatırladığım Prens Maverick ciddi bir genç adam olmuş. Kraliçe Maelyn kollarını dirseklerinden geçirmiş, sanki aileyi bir arada tutuyormuş gibi aralarında duruyor.

Bununla birlikte, göz harika bir umut ışığı var - krallıkların tüm kraliyet ailesi burada ve tüm konuklar yerlerine oturduktan sonra Ro hüzünle iç geçiriyor. "Genç prensesin doğum gününün bu kadar büyük bir olay olmasına şaşmamalı. Bu sadece onun bir yaş daha yaşlanmasıyla ilgili değil; bu bir birlik ve barış kutlaması."

"Bunu gerçekten göreceksin," diye söz veriyorum ona. "Yakında bir gün sen de partilerde olacaksın. İşimiz neredeyse bitti Sunny."

Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme veriyor, ama bana olan güveni güçlü ve cesaretlendirmemin onu sakinleştirdiğini söyleyebilirim

Onu.

Müziyenler doğum günü şarkısını çalmaya başlar ve Prenses Greenlee üzerinde durur, böylece üfleyebilecek kadar uzun olur mumlarını.

Herkes şarkı söyler.

Ezgi sona erdikten ve alevler büyük bir nefesle başarıyla söndürüldükten sonra kalabalık alkışlamaya başlar. İlk başta alkışlar o kadar yüksektir ki neredeyse gök gürültüsünü bastırır.

Neredeyse.

Derin gümbürtü karşısında şaşkına dönen konuklar, gözleri pencerelere gitmeden önce birbirlerine bakarlar. Başlarını eğerek gece fırtına belirtileri .

Şimşek gibi bazı parıltılar var, ama şaşkınlıklarına bakılırsa, kötü bir hava durumu yok.

Kral Kirian ve babası hemen avluya açılan kapılardan birinin yanında buluşur ve dışarıya bakarlar. Fısıltıyla konuşmaları biraz gergindir.

İkisi de doğayı kontrol etmek için aynı güce sahip ve buna hava durumu da dahil. Eğer bir fırtına yaklaşıyorsa, bunu hissederler. Aynı zamanda onu durdurabilirler ki bunu bir prensesin doğum gününde kesinlikle yaparlar.

Kraliçe Quinn ve Kraliçe Zella neler olduğunu sormak için onlara ve son derece sessiz olmalarına rağmen, kralın dudaklarını okumak için doğru açıda bulunuyorum.

Mesajı Ro'ya iletirken mırıldanıyorum: "Kral Kirian ayın bazı yerlerde parladığını ve kısmının geçen daha parlak bir ışık çatlağı olduğunu söyledi."

"Bu normal mi? Bugüne kadar Gece Diyarı aylarını hiç görmediğim için bilemiyorum." Sıkıntıyla,

"Hiç de değil" diye cevap verdim.

Aniden fuayeden bir kargaşa duyuldu. Kapalı balo salonu kapılarının diğer tarafında birkaç patlama sesi ve ardından sesler duyulur.

Alosi kararlı bir şekilde, "Bu özel bir etkinlik efendim," dedi. "Buraya giremezsiniz." "Kraliyet ailesiyle konuşmalıyım." İddia çılgınca.

"Davetli listesinde yoksun."

"O zaman bana birini gönderin. Ben Rüya Alemi'nden saray astronomuyum. Bu acil bir durum, sizi çarpıcı aptallar!

Hemen Kral Damon'ı çağırın."

Adını duyan Kral Damon masadan kalkar ve toplantıdan uzaklaşır. Kraliçe Whitley de onu takip eder. Kapıya doğru giderken arkasına uzanır, sanki eşinin parmaklarını onunkilerle birleştireceğini biliyormuş gibi kendinden emin bir şekilde bakmadan elini uzatır.

Ve öyle.

Kader arkadaşları arasındaki bağda dokunaklı bir şey var, benim gibi sert bir savaşçı için bile.

Ro'ya baktığımda, onun için hissettiğimden daha güçlü bir şey hissettiğimi hayal bile edemiyorum. Kısa bir süre içinde kalbim, ruhum oldu ve en güzel anılarımın sorumlusu. Bana hayatımın en güzel günlerini yaşattı ve onsuz bir geleceği hayal bile edemiyorum.

Bazı meraklı parti müdavimleri kulak misafiri olmak için masadaki yerlerini boşaltmaya başlar, ancak Kral Kirian bunu . "Herkes olduğu yerde kalsın."

Onun emri Ro ve benim için geçerli değil.

Kapı hafif aralık bırakılmış, sadece bakmaya yetecek kadar ve biz de ileriye doğru sürünerek

Fuaye.

Gökbilimci Oriantus'u gözetliyorum. Adamla birkaç kez karşılaşmıştım. Yaşlı, muhtemelen yirmi bin yaşını geçmiş, yani bilge, deneyimli ve kimsenin lafını biri.

Uzun boylu, zayıf ve uzun gri saçlı adam belli ki yıpranmış çünkü bej rengi düğmeli gömleği yanlış hizalanmış ve siyah deri pantolonunun içine yarım sokulmuş. bağı çözülmüş ve yanında taşıdığı ganimet -bir çanta dolusu parşömen ve teleskopu için uzun bir kendi titremesinden dolayı sallanıyor.

"Oriantus," Kral Damon çalışanını selamlıyor.

Oriantus büyük bir saygıyla eğilir ve şöyle der: "Kralım, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kaçınılmazdı."

Kral Damon büyüleyici kibri ve şeytana pabucunu ters tavrıyla tanınır ama sarı saçlarını uzaklaştırdığında ciddi ve temkinlidir. "oluyor?"

Gökbilimci sözünü sakınmıyor ve bir nefeste "Bunu söylediğime inanamıyorum ama gökyüzü düşüyor" diye haykırıyor.

CHAPTER 33

Ro

"Gökyüzü mü düşünüyor?" Anonsa kulak misafiri olan en az yirmi kişiyle birlikte ben de bağıyorum.

Şok, herkesin oturmaya devam etme emrini unutmamasına neden olur ve birçok kişi bu adamın neden görmek için ayağa kalkarken sandalyeler yüksek sesle yere sürtünür.

Ne yazık ki bu, küçük bir izdihamın bize doğru geldiği anlamına geliyor ve Kai ve ben bir grup cesedin bizimkilerin arasından geçmesini , teşekkürler- yoldan çekilmemiz gerekiyor.

Yana kayarak kapının etrafında toplanan gruba yer açıyoruz ve sırtımızı duvara dayıyoruz.

İnsanlar haberleri duymak için birbirlerini sustururken, Damon sesinde bir şokla astronomunu sorguya çeker. "Ne demek istiyorsun? Detaylandırman ."

Oriantus soluk soluğa, "Geçen hafta o kadar çok bulut vardı ki gökyüzünü göremedim," dedi. "Doğru. Kar fırtınası. Son zamanlarda çok fazla kar yağışı aldık. Ve?"

"Bugün fırtına dindikten sonra aylık yıldız haritamı çıkarmak için teleskobuma baktım ama yedi gün gecikmişim. Sert hava koşulları nedeniyle planlanmış bir kontrolü kaçırmam alışılmadık bir durum değil, ancak bu son gökyüzü haritamın üzerinden beş hafta geçtiği anlamına geliyor."

"Sadede gel."

"Meteorlar bize geliyor," diye duyurdu Oriantus sonunda.

Korku çılgınlıkları parti boyunca dalgalanıyor, ancak kimse çok fazla gürültü yapmak çünkü söylenenleri kaçırmak istemiyorlar.

Damon "Kaç kişi?" diye sorduğunda birkaç kez yüksek sesle susuldu.

"En az bir düzine." Oriantus'un sesi değişiyor, sanki ileri geri volta atıyormuş gibi inip çıkıyor. "Çok üzgünüm. Bunun olacağını daha önce görebilseydim, plan yapmak için daha fazla zamanımız olurdu."

"Ne için plan?"

"Tahliye."

Damon şüpheyle, "O kadar ciddi olamaz," diye alay ediyor. "Daha önce de meteor yağmurları yaşadık."

"Bu boyutta değil. Kayalar felaket derecede büyük."

Panik, dinleyici kitlesi arasında çoğalıyor. Yüzlerinde sıkışık ifadeler ve birbirleri arasında sinirli bir şekilde yer değiştiriyorlar.

Bastırılmış histeri kraliyet geri kalanı fuayede Damon ve Whitley'e katılır.

Masanın başında Danyetta, Torius ve Greenlee herkes. Küçük kız, büyük anının mahvoluşunu izlerken gözleri yaşlarla doluyor.

Ailesi onunla tatlı tatlı konuşuyor ama kız böyle bir olayın doğum günü partisinden daha öncelikli olduğunu anlayamayacak kadar küçük.

Kirian fuayeye girer girmez, gökbilimciyle kısa süre önce tanık olduğu şeyi tartışmaya başlar. "Az önce dışarıdan bir patlama sesi duyduk. Babam ve ben gökyüzüne baktığımızda en yakındaki aya garip bir şeyler olduğunu gördük ama herhangi bir meteor görmedik."

Oriantus Eski Fae dilinde küfrediyor. "Bundan korkuyordum. Gördüğünüz şey Ay'ın çarpmasıydı. Meteorlar onun arkasından geliyor, bu yüzden gizlendiler. Bu durumu daha da kötüleştiriyor çünkü şimdi uzay taşlarına ek olarak aydan da parçalar düşecek." Gök gürültüsünü andıran bir başka gümbürtü avizeleri sarsıyor. "Bu Ay'ın yok edilme sesi."

Bunun krallık üzerinde yaratacağı etkilere dair hoşnutsuzluklarını fısıldayan halk arasında huzursuzluk artıyor.

İyimser biri hala iki ay kaldığını söyleyebilir, ancak gerçekçi olmak gerekirse, bir ekosistemi bozmak için fazla bir şey gerekmiyor.

Işık, geceleri gelişmeye adapte olmuş mahsuller için zorunludur.

Kirian aceleyle sorar, "Bu kitleler ne zaman ve nerede vuracak?"

"En yakın aya çoktan ulaştıklarına göre, ilk dalganın birkaç saat içinde çarpışacağını tahmin ediyorum," diye cevaplıyor Oriantus,

"ve yörüngelerinden Gece Âlemine, tam olarak Delaveria'ya doğru gittiklerini söyleyebilirim. Arkalarındaki diğerleri yarın Rüya Âlemine inecek görünüyor. Bunların arasında bazıları Sonsuz Deniz'e düşecek."

"Bu bir saldırı mı?" Zander huysuzca soruyor, sesi bana çok hoş geliyor. "Karanlık Fae'nin mi?"

"Bundan emin olamam," diye yanıtlıyor astronom. "Nedenini bilmiyorum. Sadece biliyorum." "Astrid!" Damon cadısına seslenir.

Hediyelerin yanında duran küçük kadın kalabalığa yaklaşırken derin bir iç çekiyor.

Fae'ler onun için otomatik olarak yoldan çekiliyorlar ve bu ona saygı duyduklarından mı yoksa ondan korktuklarından mı, emin değilim.

Bir metre boyunda, cüssesi korkutucu değil ama yine de insanları tedirgin etmeyi başarıyor. Onu tanımıyorum ama son derece iğneleyici olmasıyla oldukça ünlü. Sık sık soğuk ve kibirli olarak karşımıza çıkıyor çünkü elinde tonlarca büyü var ve bir trol olarak soğuk olmak onun doğasında var.

Ama şimdi başı öne eğik, alçakgönüllü. Gri saçları, kaşlarını çatmış ve çatık kaşlarını gösteren örgülerle özenli bir şekilde toplanmış. pembe saten ve dantellerle oynayarak sinirlerini ele veriyor.

Damon'ın yanındayken şöyle der: "Majesteleri, eğer bu düşmanların sebep olduğu hain bir olay olsaydı, bunun geldiğini görürdüm. Son birkaç gündür kendimi kötü hissediyordum ama nedenini bilmiyordum, bu yüzden Whitley ve ben özellikle karanlık fae'lerin neyin peşinde olduğunu görmek için bir büyü yaptık. Böyle bir şey görmedik."

"Daha fazla araştırma yapmadık," diye itiraf ediyor Whitley, pişmanlık dolu bir sesle. "Geleceği görmek için daha çok çabalamalıydık." Damon arkadaşına, "Bu senin hatan değil," diye güvence veriyor ama Whitley üzgün bir ses çıkarıyor.

"Evet, öyle. İki hafta önce bir rüya gördüm. Bir kâbus. Bu bir önseziydi ve imgelem bana eskiden Rüya Alemi olan çorak bir araziye gösterdi. Her şey harabeye dönmüştü. Havada kül ve is vardı. Nefes alamıyordum ve içimde bir kayıp ve umutsuzluk hissi vardı."

"Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Seni endişelendirmek istemedim. Bana Kayıp Ülke'nin gösterildiğini sanıyordum. Rüyanın bana bir noktada orada olacağımızı söylediğini varsaydım ama bu bir sürpriz değildi. Ro ve Zaylee'yi almak için o evrene gitmemiz gerekebileceğini hep biliyorduk."

Kalbim sıkışıyor.

Çünkü etkilendim. Damon ve Whitley beni tanımıyorlar bile ama beni kurtarmak için cehenneme gitmeye razılar.

"Suçu üstlenmeyin Majesteleri," diyor Oriantus kraliçesine. "Bu kimsenin tahmin edemeyeceği talihsiz bir doğa olayı. Ben bile."

"Pekiartık neredeyse göre, ne görüyorsun Astrid?" Damon soruyor. "Bunu , değil mi?"

Uğursuz bir duraklama oldu. "Oriantus tahliye etmemiz gerektiğini söylerken aşırı tepki vermiyor ve ben Whitley'nin vizyonuna güveniyorum. Eğer yaşamak istiyorsak, gitmeliyiz."

"Nereye gideceğiz?" Kirian'ın sesi streten gerilmişti. "Dünya diyarına kaçmayı öneririm."

"Ve orada kalıcı olarak mı yaşayacaksınız?" Soyluların asık suratlarına bakılırsa, Kirian'ın tatmin olmamış duyguları paylaşıyor.

İnsan bedenine uyum seçmek pek çok şeyden vazgeçmek anlamına geliyor -büyülü güçlerden, uçma yeteneğinden ve binlerce yıl yaşamaktan. Bu sonuncusu en büyük fedakarlıktır. Günlerinin geri kalanını yeryüzünde geçirmeye karar veren herkes, burada katlanmak zorunda kalmayacakları hastalık ve acılarla normal bir insan ömrüne sahip .

"Şu anda ölmekten iyidir," diyor Astrid açıkça. "Gündüz Diyarı da bir seçenek çünkü bölge hasardan biraz etkilenecek olsa da toprak yok olmayacak. Ancak güneş bir süreliğine kül tarafından engellenebilir ve bu da ürün kıtlığına ve yiyecek sıkıntısına yol açabilir. Kral Zander, eğer mültecileri kabul , insan akınının krallığınızda çekişmelere neden olacağının farkında olmalısınız."

"Herkes kapımız açık." Oğlum misafirperverliğini sunmaktan çekinmiyor ve anda onunla gurur duyuyorum. "Sınırlarımız açık. Bunu başaracağız."

"Bir saniye bekle," diye araya Damon. "Cidden krallıklarımızı terk etmemizi mi bekliyorsun? Astrid, bizi bundan daha iyi tanıyorsun. ."

Kirian, Damon ile birlikte gruplaşır. "Katılıyorum. Kalabilmemizin bir yolu olmalı."

Küçük cadı tekrar iç geçirir. "Böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. Tamam o zaman. Diğer seçenek fiziksel müdahale."

"Fiziksel müdahale mi?" Damon papağan gibi tekrarlıyor. "Savaş. Meteorlara diğer düşmanlar gibi davranın."

"O haklı." Oriantus Astrid'in önerisini destekliyor. "Eğer onları daha küçük, daha az yıkıcı parçalara , bir şansımız olabilir. Pyros meteorların önünü kesmek için uçabilir ve onları ateşle patlatabilir. Kayalar zaten yüksek irtifadan dolayı soğuk ve aşırı ısı onları çatlatabilir."

"Kimin ateş gücü var?" Kirian bir çözüm oluşturma sürecini başlatarak sorar.

Kalabalıktaki soylulardan birkaçı ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Soru sorulmadan, fuayeye girerken gönüllü oluyorlar.

Cesaretleri ilham verici ve gerçekten duvarın diğer tarafında neler olduğunu görmek isterken bu duvarın yanında toplanmak aptalca geliyor.

"Siktir ," diye mırıldandım.

Parmaklarımı Kai ile birleştirerek kapıya doğru yürürken onu da yanımda sürüklüyorum. İnsanların geçerken tüylerim diken diken oluyor ama ailemiz ve arkadaşlarımızla aynı alanda olmamız uzun sürmüyor.

Kirian'ın annesinin, hizmetlerini sunan Pyroların yanında durduğunu görmek için tam zamanında oraya varıyoruz.

Gün Diyarı'nın eski prensesi ve Zarid'in kız kardeşi Zella gücünü dürüstçe elde etti. Güçlü ateş yetenekleri onun kanında var ve muhtemelen bu şehirdeki en güçlü insanlardan biri. Belki de tüm dünyadaki.

"Zella, hayır." Keryth onun elini tutuyor ve kollarını uzatarak kendisine doğru çekmeye çalışıyor. "Buna izin vermeyeceğim."

"Ben iyi olacağım," diyor ona hissetmediği bir güvenle.

"Aslında," diye söze giriyor Oriantus ve bu adamdan kötü haberler gelmeye devam ediyor, "bu görevi yerine getirmeye karar veren herkes bunu bir intihar görevi olarak görmeli. Kitlelerin ne kadar hızlı hareket ettiği ve kişinin ona tam bir ateş patlaması vermek için ne kadar yaklaşması gerektiği göz önüne alındığında, bir çarpışma kaçınılmazdır. Çarpışmanın etkisiyle öleceklerdir, ancak başarılı olurlarsa fedakârlıkları boşa gitmeyecektir. Küçük parçaları tekrar vurmak için yere daha yakın ikinci savunma hattımız olursa daha da iyi olur. görev için gönüllü olanların canlı çıkma şansı daha yüksek ama yine de çok tehlikeli."

Keryth ve gönüllü grup arasında bakışan Zella'nın gözlerinde çelişkili, acı ve kararsızlık yüzüyor.

Burası onun evi ve onu kurtarmak istiyor. Çocuklarının, torunlarının ve gelecek tüm nesillerin önünü açmak istiyor, bu onları görmek için burada anlamına gelse bile.

Bunu anlıyorum ama Keryth'i de düşünmesi gerekiyor. Keryth ölürse, da ölür.

Dışarı çıkan dört erkek ve iki kadından oluşan soyluların geri çekilmesini bekliyorum. Eğer biri kadersel bir eşe bağlıysa, kararlarını yeniden düşünceleri gerekecek ama kimse bile. Çenelerini çelik gibi bir kararlılıkla oldukları yerde sabit duruyorlar.

Keryth karısını nazikçe kendisine çeker, sanki onu kafese kapatabilecekmiş gibi kollarıyla sarar ama Zella'nın lavanta rengi gözlerinde inatçı bir parıltı vardır. İçimde bu tartışmanın bitmediğine dair bir his var.

diğer muhafızlarla birlikte girişte duran Alosi omuzlarını dikleştirir ve cesurca "Ben ön safta olacağım" .

Kai'nin eli benimkini sıkıca kavıyor ama arkadaşının fedakârlığından duygusal olarak etkilendiğine dair verdiği tek işaret bu.

Kirian soylularla yüzleşmeden önce Alosi'ye minnetle başını sallar. "Teşekkür . Daha büyük bir iyilik için hayatlarını veren herkes onurlandırılacaktır. Sizi sonsuza dek anmak için anıtlar inşa edilecek."

Alosi kralına hafif bir selam verir. "Diğer Pyroları toplamak için kışlaya gideceğim." Çıkışa doğru dönerken duraksıyor. "Bunu önermek bana ama eğer Glow içmemize izin verirseniz..."

Üç kral da hızlı bakışlar atar ve bir anda sözsüz bir anlaşmaya varırlar.

Zander, "Bunu yapmak isteyen herkes, bunu yapmak için ihtiyaç duyduğu kadar Glow'a sahip olacak" diye yanıt verir.

"Ben de tahliye için gereken portalları sağlayacağım," diye teklifte bulunan Prens Cassidy, babasından onaylayan bir bakış aldı.

Kirian bu diyarın lideri olduğu için toplantıyı sonlandıracak kişi de odur. "Hepiniz dağılabilirsiniz. Evlerinize gidin ve eğer tahliye etmek istiyorsanız eşyalarınızı toplayın. Çabuk olun. Sadece gerekli olanları alın. Komşularınıza neler olduğunu anlatın. Muhtemelen gökyüzünde gördüklerinden korkmuş ve kafaları karışmıştır, ancak paniği hafifletmeye çalışın. Yakında, şehrin her yerinde hem Gündüz Âlemine hem insan âlemine açılan portallar olacak. Savaşımıza katılmayı planlayanlar , vedalaştıktan sonra buraya geri dönün. Krallığımız bunu atlatacaktır."

Konuşması biter bitmez insanlar dağılır.

Saraydan ayrılmaları biraz zor oluyor. Bazıları daha çıkıştan geçmeden kanatlarını açıyor ve saraya bu kadar yakın uçmak normal vatandaşlar için yasak olmasına rağmen dışarı çıktıklarında uçmaya başlıyorlar.

Paniklememek için çok fazla.

Yine de anlıyorum. Bu insanların bazılarının küçük çocukları var. Bazılarının kaderi çift olmak. Hayatta kalmaları bir başkasının iyiliği için zorunludur. Ya da belki de gerçekten ölmek istemiyorlar.

"Bu gerçekten gelecekte olacak mı?" Belirgin bir korkuyla sorguluyorum. "Bu gerçek mi?"

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor Kai, perili bir bakışla. "Buna inanmak istemiyorum ama..."

Cümlesini bitirmesine gerek yok. Buraya ilk geldiğimizde söylediği gibi, bunun olması için çok fazla inandırıcı detay var. Armand yetenekli ama yarım milyon yıldır görmediği koca bir şehri inşa etmiş olamaz.

Sevdiğimiz insanları bu kadar doğru bir şekilde yeniden yaratamazdı.

Zander'in görünüşü, tavırları, nezaketi ve cesareti tam anlamıyla yerinde.

Bir de Maverick var. Benim torunum. Onunla hiç tanışmadım ama tam olarak böyle hiç şüphem yok. Zander'in yanında durmasaydı bile, akraba olduklarını bilirdim. Aynı siyah saçlara ve altın rengi gözlerle sahip. Teni daha soluk, Maelyn'in tenine daha yakın, ama yüz hatları ve hatta kendini taşıma şekli... oğluma çok benziyor.

Merdivenlerin yakınında, Zander grubunu onları Gündüz Diyarı'na geri götürecek parlak bir geçidin etrafında toplar. Maelyn ve Maverick, yanlarında partiye getirdikleri birkaç askerle birlikte geçitten atlar.

Zander onları takip etmeden önce Kirian'a döner. "Gün Diyarı'ndaki en güçlü Pyro'ları toplayıp size göndereceğiz. Ayrıca Hailene'nin güney tarafında mültecileri kabul edeceğimiz kayıt çadırları ."

"Çok iyi." Kirian kuzenine sıkı bir gülümseme verir.

Damon, Whitley, çocukları ve Astrid bir sonraki ayrılacak olanlar.

Damon, Rüya Âlemine bir geçit açıp maiyetini geçitten geçirdikten sonra durur ve şöyle der: "Büyülü Orman'daki tüm sprite'ların mevcut olayların mesajını tüm diyarlara yaymasını sağlayacağız. Her bir kişi

Valora, kırsalda ve sahilde yaşayanlar da dahil olmak üzere zamanında bilgilendirilecektir. Hiç kimse unutulmayacak. Yemin ederim." Bu garanti üzerine Kirian'ın omuzları rahatlamış bir şekilde , Quinn'e bir kolunu doluyor.

Damon'a "İyi şanslar," der çünkü Rüya Âlemi'nin üstesinden gelmesi gereken kendi savaşı vardır.

Neyse ki hazırlanmak için fazladan bir günleri var ve daha küçük bir krallıklar. Zaman onların yanında ve daha az insan var, ancak aynı zamanda en az Pyro'ya sahip krallıklar, bu yüzden yeterli sayıda gönüllü bulmak zor olabilir.

Damon'ın ekibi ayrıldıktan sonra geriye sadece Gece Diyarı kraliyet ailesi kaldı, Kai ve ben de bilinmeyen izleyiciler olarak kaldık.

Yıkılmış küçük bir kızın tek bir parça kekle odasına götürülüşünü çaresizce izliyoruz. Bütün hediyeleri açacak zaman olmayacak.

Dans olmayacak.

Bu bir parti için en kötü son.

Torius alt basamakta geri çekilir, Kirian'a dönmeden önce Danyetta ve Greenlee'nin öne geçmesine izin verir. "Zafer kazan. Bunu yenmek zorundayız çünkü ailemin ölmesine izin vermeyi reddediyorum."

Kirian, Torius'la olduğu yerde buluşur ve en iyi arkadaşının omzunu kavrar. "Bana bir söz ver." "Ne olursa."

"Bavullarınızı toplayın. Senin, Danyetta'nın ve Greenlee'nin Dünya alemine gitmenizi istiyorum." Torius bu emir karşısında kadar şaşırır ki irkilir. "Ne?"

"Sadece birkaç günlüğüne. Bu Valora'ya iki yıllık bir ilerleme sağlayacaktır - havayı temizlemek ve zarar gören şeyleri yeniden inşa etmek."

"Hayır," diye itiraz ediyor Torius.

Kirian, sanki Torius reddetmemiş gibi, "Caspian ve Cassidy ile birlikte onları da alın," diye devam etti. "Her ihtimale karşı onları buradan götürün."

"Ne olursa diye?"

"Kaybedersek."

"Yapma bunu." Hayal kırıklığına uğrayan Torius başını sallar. "Bu şekilde düşünme." "Tüm olası sonuçları değerlendiriyorum. Bu benim işim."

"O zaman benimkini yapmama izin ver. Bunu yenme şansın benimle daha yüksek, bunu sen de biliyorsun. Meteorlar denize düşüp tsunamiye neden olduğunda ne olacak? Dalganın kıyıdaki tüm kasabaları yıkıp geçmesini kim engelleyecek? Suyu kontrol edebilen tek kişi benim. Bana ihtiyacınız var."

"Danyetta ve Greenlee'nin sana daha çok ihtiyacı var." "Onların bir eve ihtiyacı var."

"Hayatta kalmaları gerekiyor ve bunun gerçekleştiğinden emin olabilmemin tek yolu hepinizin buradan uzakta olmanız."

Torius çatıyor ve kızgın yüzündeki dövmelerle oldukça korkutucu. "Benden buna katılmamamı istediğine inanamıyorum."

"Sormuyorum. Sana söylüyorum." Sonra Kirian ekler, "Kralınız olarak." "Oh, bu boku mu çekiyorsun?"

"Emin ol öyleyim."

İki adam birbirlerine ters ters bakar.

İlginç bir ilişkileri En iyi arkadaş olmak, kardeş olarak büyümek ve Torius'un teknik olarak Kirian'a hizmet ettiği eşit olmayan bir sosyal statüye sahip olmak... bu yeterince karmaşık. Ama şimdi, Torius'un kaderinde Kirian'ın kızı da var, yani aslında onun damadı da.

Torius ve Danyetta bir araya geldiğinde durum nasıldı bilmiyorum ama şu anda ailenin uyum içinde olduğu çok açık. Kirian ve Torius şu anda birbirlerine kızgın olabilirler ama büyük bir sevgi var.

Tarihlerinin nüansları karmaşık ve benzersizdir. Armand'ın bunu bu kadar iyi mümkün değildi. Bu da bana bunun gerçek olduğunu bir kez daha kanıtıyor.

Gelecek bu.

Valora'ya döndüklerinde, bir felaket onlara doğru geliyor ve bunu bilmiyorlar bile.

Ve bir şekilde, bunun olmasını engellememiz gerekiyor.

CHAPTER 34

Kai

"Bunu konuşacağız." Gerçek Torius tarzında, savaşçı dostum merdivenlerden çıkmadan önce huysuz bir şekilde cevap vermiyor.

"Tartışacak bir şey yok," diye Kral Kirian arkasından. "Ayağımı yere basıyorum."

Torius arkasına bakmadan onu elinin tersiyle iter.

Durumun ciddiyetine rağmen, kardeşler gibi didişmelerine gülümsemek istiyorum. Keşke şimdi Torius'la

konuşabilseydim. Ona Kral Kirian'a itaat söyledim ve sanırım beni dinledi.

Tanıdığım en onurlu adamlardan biridir ve krallığını savunmak için kalmak istediği için onu suçlamıyorum, ancak kendisine verilen

emre uymak zorundayım. Sadece Kral Kirian benim liderim olduğu için değil, Prenses Danyetta ve kızlarını kurtarmak yapılacak en

doğru şey olduğu için.

Bence gelecektir. Karısını seçecektir, tıpkı benim kendiminkini seçeceğim gibi.

"İnatçı piç." Kral Kirian puflayarak etrafına bakınır ve Kraliçe Quinn ile burada yalnız olduklarını görür.

Gergin değişim sırasında Kral Keryth, Kraliçe Zella, Prens Caspian ve Prens Cassidy büyük salonun karşısındaki resmi yemek

salonuna çekilirler ve burada sıkı bir grup halinde toplanırlar. Savaş planı hakkında konuşmaya başlamışlardır bile; kaç kişinin olması

gerektiği ve kimin yerde kalacağı.

Kral Kirian ve Kraliçe Quinn bu şekilde başlar.

Ro'ya acilen "Orada olmamız gerek," diyorum ve o yöne doğru koşarken elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum.

Ne yazık ki yeterince hızlı değiliz. Yüzümüze kapanmadan önce kapıya zamanında . "Siktir," diye ısırdım.

Yemek odası özel askeri tartışmaların yapıldığı yerdir ve orada neler konuşulduğunu duymayı gerçekten çok isterim.

Kulağımı kapıya dayayan Ro, gözlerini kısarak içeriye dinlemeye çalışıyor ve burnunun kenarında sevimli bir kıvrıklık oluşuyor.

"Faydası yok." Buruşuk deriyi parmak ucumla şefkatle düzeltiyorum. "Oda ses geçirmez."

Çılgına dönen Ro volta atmaya başlar ve terliklerinin pürüzsüz zemine sürünmemesi bile rahatsız edicidir. "Bunu düzeltmemiz

gerekıyor. Bunun farkındasın, değil mi? Zor olan bu ama hiçbir şeye dokunamazken ve kimseyle konuşamazken bunu nasıl ? Katkıda

hiçbir yolu yok."

Keşke bir çözümüm olsaydı ama yok.

Hayatımın büyük bölümünde mümkün olduğunca fark edilmemeye çalıştım. Sessiz ve göze çarpmayan biri oldum, asla dikkatleri

üzerime çekmedim.

Ama şimdi görünemediğim için bundan nefret ediyorum.

"Cidden ailemiz ve arkadaşlarımız ölürken öylece beklememiz mi bekleniyor?" Ro daha da sıkıntılı bir şekilde devam ediyor.

"Çünkü . Bazıları başaramayacak."

"Kral Kirian sevdiklerine karşı son derece korumacıdır. Onların hayatta kalmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapar."

"Zella değil." Ro şakayla karışık gülüyor. "Şu anda kendini gökyüzüne atmaya hazır ve inan bana, Kirian annesine emir veremez.

kral olduğunu anlıyorum ama annesi ne isterse onu yapar."

"İşler o noktaya gelmeyecek," diyorum inançla. "Bu bir zihinsel güç testi, yani çözmemiz gereken bir bulmaca. Bundan kurtulmanın

bir yolu var - bir tür strateji . Aksi takdirde Armand için heyecan verici olmaz. Eğer nasıl biteceğini bilirse, bu çok sıkıcı olur."

"Bu doğru olsa bile, başarısız olmamızı istiyor." Ro ellerini sıkıyor. "Çünkü düşen dağlar sevdiğimiz insanları öldürürken bizi

seyirci kalıp ağlamaya zorlamak onun için oldukça eğlenceli olurdu."

"Dağlar," diye mırıldanıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. "Meteor Dağları böyle oluştu-yıldızlar ." "Doğru." Ro başını sallıyor.

"Bunun iyi tarafının yeni bir manzara kazanmamız olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuzlarını kavrayarak, içimde patlayan umutla ona bakıyorum. "Madden'in Zaylee için dağları yerinden söylediğim zamanı

hatırlıyor musun?"

Parlak bir aydınlanma Ro'nun gözlerini aydınlatıyor ve kollarımı kavırıyor. "İşte bu, Kai. Madden'a ihtiyacımız var. Madden tüm

bunları durdurabilir ve kimsenin ölmesi gerekmez."

"Gidip onu almalıyız." Nabzım heyecanla atıyor ama Ro benden önce en bariz engeli dile getiriyor.

"Ama bunu nasıl yapacağız? Sanırım Sterling'e ulaşabilirsiniz, ama sorun şu ki, geldiğimiz aynı kısa mesafe mi olacak? Yoksa gerçek

Valora'daki gibi yarım günlük bir uçuş mu olacak? Her iki da seninle gelemem.

çünkü sizi , ama sizi burada bekleyebilirim."

Heyecanım çiçek açtığı gibi, hızla pörsüyerek . "Bu işe yaramaz." "Geride kalmak umurumda değil."

"Sorun o değil. Madden orada değil."

"Ama biz sadece onunla birlikteydik." Nereye varmak istediğimi anladığında hayal kırıklığı Ro' üzerine bir gölge gibi düşüyor.

"Onunla *beş* yıl önce beraberdik."

"Kesinlikle. Ve eminim ki olaydan hemen sonra Prenses Zaylee'nin yerini değiştirmiştir. Armand'ın saklandığı yeri bildiğini , onu tapınakta tutmazdı."

Ro'nun boğazı sert bir yutkunmayla çalışıyor. "Peki onu nasıl bulacağız?"

Dişlerimi düşünüyorum. Pek çok senaryoyu gözden geçiriyorum ama hepsi trajediyle sonuçlanıyor. Dünyamın tekrar tekrar yok olduğunu görüyorum.

Başım ağrımaya başladı. Stres beni etkiledikçe şakaklarıma masaj yapıyorum. Bu oyun boyunca soğukkanlılığımı korudum ama artık sınıırıma ulaştım.

Neye ihtiyacım olduğunu bilen Ro bana sarıldı. Kollarını gövdemin etrafına doluyor ve vücudunun ön kısmını benimkiyle birleştiriyor. Sıcak ve yumuşak. Onun yakınlığı beni rahatlatıyor ve karmakarışık düşüncelerimin dağılmasına yardımcı oluyor.

"Prenses Zaylee her neredeyse, bahse girerim Madden da oradadır. Onu bul, onu bul," diye düşünür Ro. "Asıl ihtiyacımız olan bir portal ve bir Arayıcı, ama iletişim olmadan bunları bulamayız."

"İletişim. Sınırım anahtar bu. Bir şekilde kraliyet ailesine bir mesaj iletmeliyiz. Bu mücadeleyi kazanmak onlara çözüm sunmakla ilgili."

"Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Armand'ın oyunu hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da fırsatın bize onun zaman çizelgesinde geleceği. Onu zorlayamayız. Sadece sabırlı olmalıyız." Akıl yürütmem mantıklı olsa da acı ve öfkeliyim.

Armand bize çok fazla travma . Buradan ayrıldığımızda, yara almamış olmayacağız. İç yaralarımız sonsuza dek sürecek.

"Pekala." Ro'nun sesi boğucu bir hal alıyor ve parmağını yavaşça kolumda gezdiriyor. "Nasıl olsa beklemek zorunda olduğumuza göre, bu arada kendimizi oyalayabileceğimiz bir şey hakkında bir fikrim var."

Vücudum tepki veriyor ve sonra diğer başıma odaklanıyorum. Onun ıslak sıcaklığına dalma düşüncesiyle sikim uzuyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

Etraftaki boş fuayeye bakıyorum. "Burası mı? Şimdi mi?"

"Biz de yapabiliriz." Ciddileşerek yaralı parmak eklemlerimi ovuyor. "Buna ihtiyacın var. Benim de öyle. ihtiyacımız var."

Buna itiraz edemem ve içimi bir nostalji kaplıyor çünkü bu bana eğlendiğimiz ilk mücadeleyi hatırlatıyor.

O zamanlar ne kadar da safmısz. Nasıl bir karşı karşıya olduğumuzun farkında değildik ama iyi ki farkında değilmışiz. Neyle karşı karşıya olduğumuzu , muhtemelen bu şekilde bırakamazdık.

Bunu tekrar yapabiliriz - kendimizi geliştirdiğimiz bu aşkta kaybedebiliriz. En azından kısa bir süre için. Ro'yu kucağıma alıyorum ve o da otomatik olarak bacaklarını belime doluyor.

Fuayede sikişmek için iyi bir yer ararken, merdivenlerin diğer tarafındaki gölgeli bir alanda karar kılıyorum.

Ro' sırtını duvara yasladıktan sonra aceleyle eteğini yukarı kaldırdım. Sikimi serbest bırakmadan önce kumaşı kalçalarına . Parmaklarımı külotunun içine sokup yana doğru çektiğimde ne kadar kaygan olduğunu hissediyorum. "Her zaman çok ıslak," diye övüyorum, tekrar fişkırtmasını merak ediyorum.

"Sadece senin için," nefes alıyor.

Parmağını yüzümdeki yara izinin üzerinde gezdirirken, başımı çevirip eline sokuluyorum. "Seni seviyorum Sunny. Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum."

Şaftımın ucunu onun girişine koyarak ileri doğru sürüyorum.

Çılgılığını bastırmak için ağzını kapatıyor ve gözleri mutluluktan cam gibi oluyor. Derinlere gömüldüm, içinde hareket ediyorum, G noktasına vururken kasık kemiğimle ovuyorum.

Elinin sızlanıyor ve ben de elini yüzünden çekiyorum. Sırtarak, "Hayalet olmanın en iyi yanını bilmek ister misin?" diye soruyorum. "Ne?"

"Çılgılıklarını kimse duyamaz."

CHAPTER 35

Kai

Kuledeki çan çalmaya başladığında sert ve hızlı bir sikişi henüz bitirmiştik.

Ben sikimi amından çıkarıp onu yere yatırırken Ro irkilerek kulaklarını tıkıyor.

Eğer tüm bölge yaklaşan felaket hakkında bilgilendirilmediyse, şimdi bir şeyler olduğunu bileceklerdir.

Bir saniye sonra fuaye temizlik görevlileriyle dolup taşıyor. Yarım düzinesi ön kapıda toplanmış emirlerini bekliyorlar. Dik ve hareketsiz duruyorlar ve böyle bir zamanda bu kadar sakin görünme yeteneklerinden etkilendim.

Yemek odasının kapıları açıldığında, kraliyet ailesi dışarı fırlar ve dağılır.

Böl ve anlaş yaklaşımını benimseyen prensler, muhtemelen Torius'u planlar hakkında bilgilendirmek için üst kata koşarlar. Kral Keryth ve Kraliçe Zella mutfığa doğru yöneliyor ve acaba birlikte bir 'son yemek' yiyecekler? Kral Kirian ve Kraliçe Quinn dışarı çıkıyor ve hizmetçilere onları takip etmelerini işaret .

Kolumu Ro'nun omuzlarına dolayarak, buradan çıkma şansımızı kaybetmeden önce bizi açık kapıya doğru acele ettiriyorum. Ön sahanlığa çıktığımızda kargaşa görüyorum.

Ana yürüyüş yolunun her iki tarafında, genişleyen çim alan kaotik bir faaliyetle doludur.

Savaşçılar bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyor. Çeşitli yerlerde yaklaşık on portal kurulmuş ve her birinde tahliye kurallarını avazları çıktığı kadar bağırarak muhafızlar görev yapıyor. Siviller bavullarıyla birlikte sıraya girmiş durumda ama ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalışırken kafaları karışmış durumda. Bu gibi tehlikeli durumlarla başa çıkmak için eğitilmemişler.

Basitçe söylemek gerekirse, bu boktan bir anlaşma.

Yüzlerce portal bile, düzenli bir süreç organize etmek için yeterli zaman olmadığı gerçeğini değiştirmez. Sakin kalmak gerçekçi bir seçenek olmayabilir ve tahminimce herkes panik karşısında duyarlılığını kaybettiğinde gülünç düzeyde bir soytarılık görmek üzereyiz.

Duvarın diğer tarafında bu zaten oluyor.

Bir düzine savaşçı kapalı kapının önünde. Kapıyı zorluyorlar, kapalı tutmaya çalışıyorlar çünkü kapıların arkasındaki kalabalık dalabilir. Girişi kilitli tutan tahta yerinde duruyor ama içeri giren herkesin gücüyle tahta yarıyor.

Savaşçıların uyguladığı stratejiyi anlıyorum. Bir seferde birkaç yüz kişiyi içeri alıyorlar ki kimse .

Ro'yu kaldırıp, "Bekle ve benimle uç. Havadan görüntü almak istiyorum." Bana tutunuyor ve yeterince yükseldiğimde gördüklerim karşısında çenem düşüyor.

Düşündüğümde de kötü. Aynı anda o kadar çok şey oluyor ki, nereye bakacağımı bilemiyorum.

Batıda gökyüzü ayın yaklaşan parçalarıyla . Karşı yönde ise ufukta , gökyüzünü turuncu bulutlarla bezeli puslu bir mora boyuyor, ancak bu güzel fon mevcut olaylarla tam bir tezat oluşturuyor.

Kapıya giden köprü birbirini itip kakan insanlarla doludur. Kalabalık cadde boyunca ve kasaba meydanındaki mayıs direğine kadar ulaşıyor.

Savaşçıların kapıyı kapalı tutmakta zorlanmalarına şaşmamalı. Ayaklanan binlerce insanla baş edemezler. Ve olan da bu.

Bir isyan.

İlk defa görmüyorum ama şimdiye kadar şahit olduğum en büyüğü.

İnsanlar platformdan düşüyor. Düşmeden önce kanatları kırılıyor ve gökyüzüne çıkıyorlar. Misilleme olarak silahlar ortaya çıkıyor. Kadınlar çığlık atıyor çünkü henüz uçamayan küçük çocukları var.

Birkaç savaşçı şiddete müdahale etmek için duvarın üzerinden uçar, ancak bu sadece gürültülü kalabalığa kendilerini uçurma fikrini verir.

Yasaları çiğneyerek kanatlarını çırpıyor ve saray arazisine atlıyorlar. Bazı muhafızlar davetsiz misafirleri durdurmaya çalışıyor, ancak sanırım şiddet veya güç kullanmadıkları için zarar vermeme emri verildi.

Şahsen eğittiğim Webster adında ordunun yeni bir üyesi olan bir adam, kendini portallardan birine doğru ilerleyen üç erkek ve iki kadının önüne . Ellerini 'dur' işareti yaparak uzatan Webster, asi vatandaşları ikna etmeye çalışıyor ama adamlardan biri kılıcının kafasına .

Webster kaşının üstünde kanayan bir yarayla çimlere düşer.

Çabaları onurluydu ama boşunaydı. Çünkü kapı dayanmıyor. Tahta ikiye ayrılır ve insanlar akın akın içeri girer.

Kaçınılmaz olarak, bazıları takılıp düşüyor ve kimse onlara yardım etmek için durmuyor. Sanki toprak yığınlarıymış gibi ayaklar altında kalıyorlar. Ezilenler arasında bir çocuk gördüğümde, boğazımda işe yaramaz bir çığlık düğümleniyor.

Gurur tüm barış ve birlik, ölümün yaklaşması karşısında yok oldu ve bu korkunç gerçek beni hayal kırıklığına .

Zil nihayet susuyor ama gökyüzünden gelen gök gürültüsünü andıran uğultu her geçen saniye daha da artıyor. Tehditkâr ses paniği artırıyor.

İsyanı daha fazla izlemeye dayanamıyorum, o yüzden gidiyorum.

Bahçelerin yakınında, ustaca kurulmuş üçüncü bir savunma hattı var. On iki top arka arkaya dizilmiş, meteorlara doğrultulmuş. O uçuyorum ve iniyorum, ayaklarım bahçelere giden yürüyüş yolunun yanındaki çimenlere değiyor.

Burada işler o kadar telaşlı değil çünkü siviller bu savaşın bir parçası istemiyor ama yine de daha az üzücü değil. Ro, yürek parçalayıcı bir sahnenin ortaya çıkışını izlerken vücudu titreyerek yakından sarılıyor.

Prenses Danyetta kardeşleri tarafından sarayın arka tarafındaki iyi gizlenmiş bir geçide sürükleniyor. Her biri Danyetta'nın bir elini sıkıca tutarken, Kral Kirian ve Kraliçe Quinn de sanki mecbur kalırlarsa kavgaya katılmaya hazırmış gibi yakınlarda geziniyor.

Torius kucağında Prenses Greenlee ile arkalarından geliyor. Küçük kız kontrolsüzce ağlıyor ve Torius mutlu görünmüyor ama yüzü teslim olmuş gibi. Ailesi için krallığından vazgeçiyor. Ve olması gereken de bu.

Lady Isla onun yanında iki valiz ve bir sırt çantası taşıyor. Bavullar, hafif bir valiz hazırlamaya gibi neredeyse dikiş yerlerinden patlıyor, ancak uzun bir konaklama için hazırlanmışlar.

Prenses Danyetta, gözlerinden yaşlar akarken öfkeyle ve babasına, "Siz olmadan gitmeyeceğim," der. "Peki ya Andolyn? O benimle gelemmez. Ona kim bakacak?"

Evcil ejderhası uzaktaki bulutları yararak geliyor ve en sevdiği insanın gidişini görünce hüzünlü bir kükreme çıkarıyor. Gümüş pulları, büyük kanatları ve uzun kuyruğu büyüleyici bir manzara. Etrafta uçan gerçek bir ejderhaya alışabileceğimden emin değilim.

Bana göre canavarla tanışmam daha geçen hafta oldu ve Andolyn ile ilk karşılaşmam en hafif tabiriyle düşmancaydı. Sonsuz Deniz'deki adasını koruyordu ve ateşiyle bir kısmını yakıtı - bu yüzden kafamın yanları tıraşlı. Sanırım bulursam ona teşekkür etmeliyim, çünkü Ro şu anki tarzımı seviyor gibi görünüyor.

"Andolyn kendi başının çaresine bakabilir," diyor Kraliçe Quinn güven verici bir ses tonuyla. "Ona Gündüz Diyarı'na gitmesini söyleyeceğim." "Ya dinlemezse? Ya kalıp kendini feda ? Onunla konuşmam gerek."

Prenses oyalanıyor ama direnişi görmezden geliniyor.

Grup parlak geçitten sadece birkaç adım durduğunda, tarladan dolayı Dünya'ya gittiğini anlayabiliyorum. Orada çiftçilik taktikleri farklı ve hasat edilmiş ekinlerin aynı sıraları belli ki güçlü bir makine tarafından yapılmış.

"Dani, sen bu krallığın geleceğisin," der Kral Kirian kızına. "Sen de öylesin," diye ağlar.

Empati gücünü yansıttığında karanlık hüznün tüm bedenimi istila ediyor. Aslında kemiklerimi acıtıyor. "Bu da ?"

Ro nefes nefese, ağrıyan göğsünü ovuşturuyor.

"Prenses ailesini yıkımla etkilemeye çalışıyor." "Ouch."

"Ouch doğru."

Prenses Danyetta'nın duygusal etkisinin ne kadar acı verebileceğini unutmuşum ve çevredeki herkesi etkiliyor. Topları yükleyen savaşçılardan birkaçı çalışırken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor.

Kral Kirian burnunu çeker ama kararından . "Şu anki yöneticiler biziz. Kalıyoruz çünkü krallığı savunmak bizim görevimiz. Bir gün siz de kraliçeyle aynı seçimi yapmak zorunda kalabilirsiniz. Ama bugün o gün değil."

Babasına meydan okuyan bir bakışla bakan Prenses Danyetta, alçak bir darbe indirir. "Eşinin ölmesine nasıl izin verirsin?"

Çünkü olacak olan bu. Kalırsan ölürsün, bu annemin de öleceği anlamına gelir."

Kral Kirian acı tatlı bir gülümseme ve gözlerindeki ıslaklıkla diğer yarısına bakıyor. "Annen ve ben bu olasılığı tartıştık ve kabul ettik. İyi bir hayatımız oldu. Çok güzel bir hayat."

Kraliçe Quinn gözyaşlarının arasından ona sırtıyor. "Daha iyi bir şey isteyemezdim. Çoğu insanın yüz yaşamı boyunca göremeyeceği kadar sevgi gördüm."

İkisi de Prenses Danyetta'yı sarılmak için kendilerine doğru çekerler, ancak Prenses bu durumdan hâlâ hoşnut değildir. Onları sıkıca kavırıyor ve reddediyor. "Benimle gel. Lütfen. Bu bir veda . ."

"Torius," diyor Kral Kirian omzunun üzerinden. "Sadece güvenli olduğunda geri dön. Bu benim son dileğim. En iyi dostundan son bir istek." Sesi sıcak bir şefkatle yumuşar. "Ben senin kralın değilim. Hiçbir zaman , değil mi? Sen ve ben bundan fazlasıyız, biz bir aileyiz. Sevdiklerimize iyi bak, tamam mı?"

Savaşçı iyi bir kayıtsızlık maskesi takıyor ama "Yapacağım" diye söz verdiğinde sesi duygusallıkla titriyor.

"Çocuklar," diyor Kral Kirian oğullarına, sonra onlara hitap şeklini değiştiriyor. "Erkekler. Yani, erkekler. Yeni kraliçeyi getirin

güvenli bir yere."

"Hayır!" Prenses Danyetta, kardeşleri onu uzaklaştırıp portaldan geçerken ve onu da yanlarında götürürken feryat ediyor.

Güçlü bir görünüm sergileyen anne ve babası, küçük Prenses Greenlee'nin ıslak yanaklarına öpücükler kondurur, ancak arkalarını döner dönmez yüz hatları acıyla buruşur.

Uzaklaşırken ağlıyorlar çünkü bunun çocuklarını ve torunlarını son görüşleri olabileceğini biliyorlar.

Prenses Danyetta ve ikizler geçitten geçtikten sonra, Torius Prenses Greenlee ile birlikte gider, ancak Leydi Isla geride kalır.

Son saniyede, bekleyen onurlu hanımefendi bavulları insan alemine fırlatır.

"İsla? İsla! Ne yapıyorsun?" Prenses Danyetta'nın panik içindeki sorusu diğer dünyadan yankılanıyor. "Özür dilerim leydim," diye sesleniyor Leydi Isla. "Çok üzgünüm ama kalıyorum."

Prenses, en iyi arkadaşını da kaybedebileceğini anladığında, akıldan çıkmayan bir sesle feryat eder.

Portal sonsuza dek kapanır ve plan tamamlanır.

Leydi Isla, Kral Kirian ve Kraliçe Quinn'e doğru yürürken elleri titriyor, dudakları kararlılıkla büzülmüş. "Görev için rapor veriyorum."

Bu kadın çok şey yaşadı. Zarid'in hükümdarlığının sonundaki toplu kaçırma olayının bir parçası zamanı hatırlıyorum. Krallığı için daha fazla dişi istiyordu ve onları Gece Diyarı'ndan elde etmek için kirlili bir anlaşma yaptı. Leydi Isla en yüksek teklifi verene açık artırmayla satıldığında sadece on beş yaşındaydı. Esaret günlerinde ona ne olduğunu bilmiyorum ama en kötüsünü tahmin edebilirim.

Bundan sonra Leydi Isla, Kraliçe Quinn'in kişisel refakatçisi olarak kalede saygın bir pozisyonu kabul etti ve Prenses Danyetta'nın yetiştirilmesinde önemli bir rol oynadı. Yıllar geçtikçe Isla bir bakıcı ya da öğretmenden çok daha fazlası oldu. Sonunda Prenses Danyetta'nın en yakın sırdaşı oldu ve bu ikisi birbirlerinden hiç ayrılmadılar.

"Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır." Kral Kirian, Leydi Isla'ya bir Parıltı şişesi uzatırken minnet dolu sözler söylüyor. "Siz de bizden birisiniz. Bizim ailemizsiniz. Sizi seviyoruz."

Öneminin kabul edilmesinden derinden etkilenen kadının gözleri yaşarır. "Teşekkür . Ben de seni seviyorum." "Evimizi koru. Çan kulesinde nöbet tut. Herhangi bir şeyin saraya çok yaklaşmasını engellemeye çalışın."

Kaçmadan önce sallıyor.

Ah, bu doğru. Madden gibi telekinezi gücüne sahip. Eminim Madden'in gücü onunkinden bin kat daha fazladır ama Glow'un yardımını alırsa ağır kayaları hareket ettirebilir ve daha az zarar verecek yerlere düşmelerini sağlayabilir.

sesi dikkatimi bahçedeki ana fiskiyeye çekiyor.

Çalıların arkasında, Kral Keryth ve Kraliçe Zella sanki birlikte geçirecekleri son günmüş gibi birbirlerine sarılıyorlar. Çünkü öyle.

Hayatlarını feda etmeye karar verdiklerine şüphe yok ve Kraliçe Zella bize doğru hızla gelen ayın en büyük parçasını işaret ettiğinde, onun en ölümcül görevi üstlendiğini anlıyorum. Görevi o yönetiyor.

İnsanların dediği gibi, ya büyük oyna ya da evine dön.

Kral Kirian ve Kraliçe Quinn onlara yaklaştığında duygusal bir veda yaşanıyor, ancak uzun uzun kucaklaşmaya vakit olmadığı için bunu kısa tutuyorlar. Kayalar yaklaşıyor ve kükreme giderek , bu yüzden Kraliçe Zella kocasının elini tutmadan önce aile hızlı bir grup kucaklaşması yapıyor ve gidiyorlar.

Dayanılmaz bir keder kalbime saplanıyor.

Kraliçe Zella ve Kral Keryth yok olacak ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

artık yok olmuştur ve yaklaşan yıkım kitlelerinden hastalıklı bir yeşil renk yayılmaktadır.

İnsanlar hâlâ şehirden akın ediyor ve ön kapının yakınlarında isyan çıkarıyor. Bazı geçitlere o kadar çok insan akın ediyor ki, aynı anda çok sayıda cesedi barındırmanın zorluğundan çöküyorlar.

Sarayın arka tarafında Alosi, topladığı tüm Pyrolara planı haykırıyor. En az otuz tanesi bazı topların yanında duruyor ve savaşçılar, şehir halkı ve çiftçilerden oluşan ilginç bir karışım.

Alosi yukarı bakarak herkese Kraliçe Zella'nın stratejisini gözlemlemelerini, böylece onu örnek söylüyor. O ve eşi gece gökyüzünde sadece küçük noktalar.

Yakında küle dönecekler.

Armand bize ne yapmamız gerektiğini gösterebilirse harika . Görmeden edemeyeceğim vahşetlere tanık olmadan önce bu cehennem oyunundan nasıl kaçmamız gerektiğine dair bir işaret, bir tür ipucu almayı bekliyorum ama umudum giderek azalıyor.

Aniden, turuncu bir parıltıyla gökyüzünün çok yukarısında bir olur. Işık o kadar parlaktır ki Gece Âlemini birkaç saniyeliğine gündüz gibi gösterir.

Herkes yaptığı işi bırakır. İsyancılar bile hayatta bir kez görülebilecek bu manzaraya bakmak için duraklar.

Bu diyarın sakinlerinin çoğu hiç adım atmamış. Mavi gökyüzünü, çimenlerin saf rengini ya da sevdiklerinin yüzündeki gün ışığını hiç görmediler ve bu anlık güzelliğe aval aval bakmamak çok zor.

Sonra sıcaklık kaybolur ve kulakları sağır eden bir patlama herkesi .

Ayın büyük parçası beş küçük parçaya ayrılır ve Delaveria'ya doğru yollarına devam ederken birbirlerinden ayrılırlar. Bunu eski kraliçe yaptı. Kendisi kadar güçlü ve yetenekli olmayan diğer tüm Pyrolar için yolu açtı.

Öyleydi.

Öyleydi.

Onun ölümü diğer gönüllüleri bir araya getirir. Uzun savaş çılgınlıkları atarlar ve bağırışları, değerli insanları onlardan alan nesneden intikam alma arzularını somutlaştırır.

Havaya sıçrayan ikinci savunma hattı, neredeyse üzere olan kayalara doğru zıplıyor. Onlar vurmadan önce bir dakikamız var, belki de daha az.

Pyrolar onlara ulaştığında, küçük patlamalara birkaç keskin çatırtı eşlik eder. Kayalar çoğalır ve başa çıkılması gereken daha büyük bir sayı olmasına rağmen, küçültölmüş boyutlar yerdeki savaşçılar için çok daha yönetilebilir olacaktır.

Kaya büyüklüğündeki kütleler üzerimizde beliriyor. Havada hızla ilerlerken, sanki sis düdükleri çalınıyormuş gibi bir tür uğultuya neden oluyorlar.

"Hazır!" diye bağılıyor bir savaşçı duşu hedef alan topları kullanan adamlara. "Ateş!"

Beni sıkıca kavrayan Ro, atışlar aynı anda yapılırken kucağımda siniyor ve ben gülleleri izliyorum. hedefe ulaşıyor, kayaları daha da parçalıyor. Diğerleri ıskalıyor.

Sağlam kalan bir parça başımızın üzerinden uçuyor ve sanki rüzgârla savrulmuş gibi doğuya doğru doğal olmayan bir dönüş yapıyor. Leydi Isla.

Şehri vurmasını engelliyor.

Delaveria'nın karşı tarafında bir yere düşer, evleri ve diğer binaları korur, ancak çarpma dalgalanan bir depreme neden olur.

Yer o kadar şiddetli sallanıyor ki Ro ve ben dahil herkesi deviriyor.

Sonra işler çığırından çıkıyor. Büyüklükleri çakıl taşından bira fıçısına kadar değişen daha küçük parçalar etrafımıza yağmaya başlıyor.

İçgüdüsel olarak kanatlarımı şemsiye gibi açıp Ro'nun üzerine çömeliyorum ve geldiğince bizi koruyorum.

Ro bana "Hareketli nesneler bize dokunamaz," diye hatırlatıyor ama bir saniye sonra bir çekirdek şakağıma çarpıyor.

"Yanlış." Yüzlerce küçük parça derimsi kanatlarımdan sekerken ve yüzümden aşağı biraz kan damlarken püskürme sesleri geliyor.

Ro yanağımdaki kırmızı lekeyi silerken endişeyle, "Yaralanmışsın," diyor. "Nasıl?"

"Görünüşe göre kayalar bize zarar verebiliyor. Merak etme. Sadece bir sıyrık."

"Ama kanatların..." Beni kontrol etmek için kafasını barınağıımızdan çıkarmaya çalışıyor ama onu durduruyorum.

"Kanatlarım iyi olacak. Tüm yara izleri sağlamlar. Herhangi bir şey tarafından delinmedikleri sürece, zar zor hissedebilirim."

"Bir sonraki dalgada o kadar şanslı olmayabiliriz. Eğer küçük kayalar bizi çizebiliyorsa, büyük olanlar bizi öldürebilir."

Düşen molozlar dışarı fırlıyor ve ben dikkatle gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum. "Bu bir sorun. Bir ya da iki dakika içinde bir yağmur daha geliyor."

"Saklanacak bir yer bulalım mı?" Ro, ayakta dururken destek için ellerimi tutarak öneride bulunuyor çünkü yer hala darbelerden dolayı titriyor.

"Nereye gideceğiz?"

"Belki yeraltında bir yerdedir, saraydaki zindanlar gibi."

Tam o sırada bir savaşçı koşarak yanımızdan geçiyor ama çimenlerin üzerindeki taşların şeklini görünce yavaşlıyor. Ro ve benim bulunduğumuz yerde, her türlü enkazdan arınmış doğal olmayan bir daire var.

Savaşçı başını eğerek şaşkınlıkla bakıyor ama etmeden görevine doğru koşmaya devam ediyor. Ro ve ben göz göze geldik ve ikimiz de aynı parlak farkındalığı yaşadık.

"Kayalar," diyor gülümseyerek. Ben

de sırtıtıyorum. "Onları

kullanabiliriz."

CHAPTER 36

Ro

"Onlarla bir mesaj heceleleyebiliriz." Heyecanla zıplıyorum.

Kai'nin enerjisi harekete geçerken benimkiyle eşleşiyor. Gömleğinin önünü bir sepet gibi kullanarak taşları toplamaya başlıyor. "Toplayabildiğin kadar çok topla. Tercihen elma büyüklüğünde."

Onun çabalarına katılarak, ben de gömleğine yaptığı gibi eteğimi yukarı kaldırıyorum. Pürüzlü parçalar patlamadan dolayı sıcak ama beni yakacak kadar sıcak değil. Otuz saniye içinde, o da ben de taşıyabileceğimiz kadarını aldık.

Kai bahçeye giden yürüyüş yoluna odaklanır. "Onları buraya getirin." Koşuyoruz.

Ben paytak paytak yürüyorum çünkü ağır yükten dolayı biraz ağırlaşmış durumdayım.

Kaldırıma doğru giderken, birinin havada süzülüyormuş gibi görünen bu büyük kümeleri fark bekliyorum ama herkes gökyüzüne odaklanmış durumda.

Alosi az önce ayrıldı ve en büyük meteora doğru uçuyor.

Onun için tantana yok. Kahramanca bir veda yok. Gittiğini bile duyurmadı. Sadece gideceği yere koşmadan önce son bir kez evine baktı.

Kai arkadaşının gidişini görmedi. Kendini sadece görevimize adanmış, diğer her şeyi bir kenara bırakmış ve benden önce kaldırıma ulaşmış.

Taşları atarken ona Alosi'den bahsetmedim.

Değer verdiği bir başka kişinin yok oluşunu izlemesinin ona ne faydası olacak?

Yine de Alosi takdiri hak ediyor, bu yüzden kaçırmıyorum. Son cesaret gösterisine tanıklık ederek onu onurlandırıyorum. Gözlerimi cesur adama dikmişken, sendeleyerek yavaşlıyorum.

Atmosferde küçük turuncu bir alev tutuşur ve tıpkı Zella'nın ayın bir parçasını kırdığı zamanki gibi, Alosi dev meteoru tam ortasından vurur. Amaçlandığı gibi parçalanır.

Eski hayatımda -çalındığım insan hayatımda- havai fişekleri hatırlıyorum. Patladıklarında çıkardıkları sesleri ve kayan yıldızlar gibi karanlığa doğru ılık çaldıklarını. Parlak patlamalarla genişlediklerinde gökyüzünü nasıl aydınlattıklarını. Kıvılcımlar sönerken çıkan çatırtıları.

Bu da onun gibi, sadece bin katı.

Steroidli havai fişekler.

Sonunda Kai'ye ulaştığımda, taşlarımı onun yığına ekliyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, ilk harfi oluşturmaya başlamıştı bile. Bu bir 'G.'

Ne yazmayı planladığını bilmiyorum ama kimse okumazsa bunun bir önemi olmayacak.

Kirian ve Quinn toplardan birini doldurmaya çalışıyorlar. O kadar uzakta değiller ve sessizce buraya bakmaları için yalvarıyorum.

Onlara sadece çözümü gerekiyor, o zaman kazanacağız.

Daha küçük bir çakıl taşı krala fırlatıyorum. Sırtından vuruyorum ama arkasını döndüğünde arkasında kimse olmadığını görünce dönüp gidiyor.

İkinci kez yapıyorum.

Sinirli bir şekilde, yüzünde bir çatık kaşla döner.

Ancak, hareket eden kayaları fark ettiğinde kaşları çatılır ve şaşkınlığa kapılır.

"Evet!" Bize doğru yaklaşırken haykırıyorum.

Kai'nin yanında duran Kirian endişeyle aşağıya bakar. Ona göre, harfler sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor gibi görünüyor. "Quinn?" Arkadaşını yanına çağırıyor. "Bunu görmelisin."

Onun yanına gidiyor ve yavaşça okuyor, "Al... Neyi alayım?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Kirian, sesi merakla karışık. "Bu nasıl oluyor?"

"Bilmiyorum," diyor tekrar. "Ama biri bize bir şey söylemeye çalışıyor." Kai 'M'yi yerine koyar. Sonra 'A' ve 'D'yi.

"Kızmak mı?" Kirian kelimenin henüz bitmediğini fark etmeden inanamayarak tekrarlıyor. "Ben !" Yumruğunu gökyüzüne doğru sallıyor ve "Bu saçmalık!" diye bağırırken sesi ham duygularla geriliyor.

"Bekle, sadece izle." Quinn, Madden'ın adının geri kalanı hecelenirken kocasının kolunu okşar.

"Madden?" ikisi de aynı anda sorar.

Birkaç savaşçının dikkatini çektik ve içlerinden biri "Madden kim?" diye sordu.

"Prenses Zaylee'nin kaçırılmasıyla ilgili bir şüpheli," diye cevap veriyor Kirian, anlamadığı için telaşlanarak. "Mistik bir varlığın bana bir kaçağı bulmamı söylemesi için garip bir zaman. O pisliği nerede bulacağımı bilseydim, çoktan yakalanıp idam edilmiş olurdu."

Daha spesifik olması dolaylı hayal kırıklığıyla hırlayan Kai, iki kelimelik komutunun sonuna bir koyarak mesaja derhal devam eder. Sonra da "O" diye ekliyor.

Ne yazık ki, Alosi'nin patlamasının parçaları neredeyse üzere. Gözlerimi açmış, gelmekte olan şeye bakıyorum.

Bu yağmur yoğun, çakıl taşlarından daha büyük çok sayıda kaya ile dolu ve tüm bu alanın ciddi bir hasar görmek üzere olduğu anlaşılıyor.

"Çekilin!" Kirian, Quinn'i uzaklaştırırken savaşçılara geri çekilmelerini işaret ederek emrediyor. "Sarayın arkasında siper alın!" "Bekleyin!" Bağırıyorum, tabii ki duyulmuyor.

Herkes bizi ve topları geçici olarak terk ederek çimenliğe akın ediyor. Koşma ve uçma kombinasyonu, hepsi çok hızlı bir şekilde çimenliği boşaltıyor ve ben çaresizce Kai'nin umutsuzca bitirmeye çalıştığı mesaja bakıyorum. Gökyüzüne hızlı bir bakış 'C' harfini bir araya getiriyordu.

"Onlarla git," diye bağırıyor ama ben çimlere gömülüp kalıyorum.

"Seni bırakmayacağım."

"Yapmalısın. Yakında sana geleceğim. Yap şunu Sunny."

Ona itaat etmeyerek, ikinci savunma hattındaki iki Pyro'nun korkutucu büyüklükteki bir parçaya doğru uçmasını izliyorum. Yaklaştıklarında, onu parçalamak için birlikte ateş püskürtüyorlar. İşe yarıyor ama adam ve kadın çarpışmadan kaçınmak için zamanında yoldan çekilemedikleri için hayatlarını feda ediyorlar.

Vücutlarına çarptıktan sonra parlak bir alev patlaması oluyor ve meteor üç küçük parçaya ayrılıyor. Yine de güvende değiliz.

Bir parça bahçeye doğru gidiyor, bize çok yakın. Kai 'CAN'ı bitirdi ve *yardım* olduğunu düşündüğüm 'HE'yi yapıyor, ancak mesaja geri gerekecek.

"." Acilen omzunu dürtüyorum.

Bana öfke dolu, kuşkulu bir bakış gönderiyor. "Hala burada ne yapıyorsun? Bir kez olsun beni ve git!" O kadar yüksek sesle, o kadar tavizsiz ki, ayaklarım otomatik olarak hareket etmeye başlıyor. Bana daha önce de sert davranmıştı ama hiç olmamıştı.

Tökezleyerek ondan uzaklaşıp saraya doğru koşuyorum. Binanın etrafını dolaşamayacağım ama taht odasının yan tarafında bir taşın çarptığı bir delik var. Belki içeri girip bir masanın altına falan kıvrılabilirim.

Bum. Çatlak.

Yıkımın en korkunç sesi beni yolumda durduruyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Meteor bahçenin ortasına, fiskiye'nin üstüne düştü. Mermer ve taşlar otuz metrelik bir enkaz duvarına sıçradı, ama kalbimi boğazımda düğümleyen şey bu değil.

Kaya yere gömülmez. Onun yerine yuvarlanmaya ve zıplamaya başlıyor. Doğruca Kai'ye.

Öyle bir telaş içinde ki, içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil. Başı eğik ve kolları aceleyle son harfi heceliyor.

Öldürülecek.

garip bir berraklık çöküyor.

Şu anda, nihayet değerimi görüyorum. Amacımı. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Geleceği değiştirebilirim.

Kai'yi kaybetmeyi kaldıramayacağım gerçeğinin yanı sıra, hayatta kalması için başka bir neden daha var: Eğer o ölürse, Valora da ölür. Çünkü bu meteorlar gerçekten , Kai hayatta kalmalı ki mesajı iletebilsin. Tüm dünyayı kurtaracak mesajı.

Titreyen arazide koşarken, Kai'ye döndüğümde ağır çekimdeymişim gibi hissediyorum. Kollarım bacaklarım sanki suyun içinde hareket ediyormuşum gibi ağırlaşıyor ama devam ediyorum.

Kaya hızla ilerliyor ve ben ona karşı yarışıyorum.

Adrenalin ve kararlılığın güçle, sadece bir saniye kala kocama ulaştım.

Büyük kütle onu ezmeden önce ellerimi Kai'nin omuzlarına koyuyorum ve toplayabildiğim tüm güçle onu itiyorum. Sağlam bir adam, ancak yere ne kadar alçak olduğu için dengesini bozmak zor değil.

Öne düşüyor, yumuşak bir takla atıyor ve onu neyin -ya da kimin- ittiğini görmek için dönüyor. "Oof." Karnımın üzerine sertçe iniyorum, tam Kai'nin az önce olduğu yere.

Ne yaptığımı anladığında gözleri korkuyla açılıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama artık çok geç.

Ben.

Bakışlarımı ondan ayırmadan, hayatımın son saniyesini sevdiğim adama bakarak geçiriyorum. Bana kendimi nasıl seveceğimi gösteren cesur savaşçıya.

Ona son bir hüzünlü gülümseme vermeyi başarak, kaderimi kabul ettiğimi ifade ediyorum.

CHAPTER 37

Kai

"HAYIR!" Tarihini en acı verici olayına tanıklık etmek zorunda kalmadan önce .

Büyük, sivri kaya karımı biçiyor. Kafasına çarpıyor ve öyle bir güçle orta kısmına yuvarlanıyor ki, karnından sırtına doğru çeviriyor, kanlar ve kırık bir şekilde orada yatar halde bırakıyor.

Sonra sanki dünyamı yok etmemiş gibi yoluna devam ediyor. "Sunny," diye bağıyorum, ona doğru koşuyorum. "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Topallayan, ağır bir şekilde hırpalanmış bedeninin yanında diz çöküp, aldığı yaraları gözümün önüne getirirken nefes alamadığımı hissediyorum.

Normalde, tüm hasarı saptamak için gücümü kullanırdım. Elimi göğsünün üzerine koyar, zihinsel olarak her yırtığı, kırığı ve yırtığı arardım. Sonra dokularımı tekrar yerine iter ve onu tekrar bir bütün haline getirirdim.

Ama bunu yapamam.

Onu sadece dışarıdan değerlendirebilirim.

Alnında kan fışkıran bir kesik var. Kırmızı damlalar şakağından aşağıya ve saçlarına doğru akıyor. Kollarından açıkça kırılmış; ön kolundaki kemik eğrilmiş. Her yerinde çizikler var ve büyük çürükler oluşmaya başlamış bile.

Onu kucağıma alıp bağrıma basmak istiyorum ama dokunursam daha kötü yaralanacağından korkuyorum. İçten ne tür bir hasar aldığını bilmiyorum ama ölümcül bir yara şüpheleniyorum.

Bunu kabul etmeyi reddediyorum.

İyileşmesi gerekiyor. Şimdi.

Valonit kolyeyi çekiştirerek çalışıyorum. O kadar sert çekiyorum ki sonunda boynumun arkasını kesiyorum ama tasarım çok sağlam ve kopmuyor.

Sonra, başımın üzerinden çekmeye çalışıyorum, ama onu çıkarmak için kulaklarımı kesmem ve çenemi ezmem gerekecek. Açıkçası bunu düşünüyorum.

"Kai," hırıldıyor Ro, hâlâ bilincinin yerinde olması beni hem şaşırtıyor hem de

sevindiriyor. "Ben buradayım." Alnını nazikçe okşuyorum.

Çırpınan göz kapaklarının arasından bana bakıyor. "Bu sefer panik yapmadım. Benimle gurur duymuyor musun?"

Onun cesareti bu sonuçları doğurmuşken nasıl gurur duyabilirim? Yerde yatan ben değil de o olduğu için nasıl mutlu olabilirim?

Ama ben öyle şeyler söylemem.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken cevap veriyorum: "Çok cesurdun Sunny. Her zaman öylesin. Sana bağırdığım için özür dilerim. . " " değil," diye geveliyor titrek bir gülümsemeyle ve ağladığımı görünce, "Hey, endişelenme. Acımıyor.

o kadar."

Aynı anda hem gülüyor hem de hıçkırıyorum çünkü ezilen kendisi olduğu halde beni daha iyi hissettirmeye çalışması çok saçma.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin."

Dudaklarında kan köpürüyor. "Ben ciddiyim. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum."

Bu hiç güven verici değil. Hem de hiç. Acı çekmesini istediğimden değil, ama bunun olmaması iyiye işaret değil. "Seni bir saniye muayene edeceğim, tamam mı?" Elimden yumuşak bir şekilde değerlendirmeme başlıyorum.

Kaburgalarını elimle yokladığımda, kemiklerin şeklindeki tutarsızlıkları hissediyorum. Ezilmişler. Leğen kemiği de öyle.

Organlarının etkilenmemiş olması mümkün değil.

Ciğerlerinin çıkardığı ses hoşuma gitmiyor. Kanla doluyorlar. Her nefes alışında nefes nefese mücadele ediyor ve her nefes verişinde rahatsız edici bir çingirak sesi çıkarıyor.

Parmaklarımı atardamarına bastırdığımda boynundaki nabız zayıf ve yavaş atıyor. Hiç şüphesiz, ölüyor. Gücümün bana bunu söylemesine ihtiyacım yok.

"Kai?"

"Evet, aşkım?"

"Sadece sarıl

bana?"

Bu istek beni yıktı. Çünkü bu

son bir istek.

Bir kolumu altından geçirerek onu kucağıma kadar . Omurgasını hissettiğimde, kopmuş olduğunu söyleyebilirim. Sırtı kırık, muhtemelen acıyı hissetmemesinin nedenlerinden biri bu.

Etrafımda tanımadığım bir dünyaya bakarken boğazımdan bir umutsuzluk iniltisi dökülüyor.

Sarayın bahçesi savaş alanına dönmüş. Taşlar, kan ve ceset parçaları çimenleri kaplamış. Ateşlenen toplardan ve patlayan Pyro'lardan dumanlar yükseliyor.

Bahçe harap olmuş. Tüm yeşillikler onlarca meteor parçası tarafından ezilmiş. Sarayın yan tarafı isabet aldığı noktada daha da çökmüş ve içeride tahtlar devrilmiş.

Birden Kral Kirian ve Kraliçe Quinn sarayın arka tarafından çıkıyorlar ve bu tarafa doğru koşuyorlar. Ne yazık ki, kelimelerle düzenlediğim taşlar dağılmış durumda.

Kazanma yolumuz yok edildi ve iki seçeneğim olduğunu fark ettim.

Birincisi, kelimeleri tekrar heceleyebilirim ama Ro'nun bitiremeden eminim. Şu anda kendinden geçmiş durumda ve nefes vermesi korkunç bir saniyelğine durduktan sonra düzensiz bir şekilde yeniden başlıyor.

Bu da bana iki numaralı seçeneği bırakıyor: Kaybetmek.

İki ihtimalin de iyi bir sonucu yok ama biri Ro'nun ölümünü garantiliyor, hemen burada, hemen şimdi. Diğerinde ise bir şansı var.

Eğer teslim olursam, şu lanet tasmayı çıkaracağım ve Ro'yu iyileştirebileceğim. Ondan sonra Armand'la yaptığım anlaşmayı reddedeceğim çünkü karımı idam etmeyeceğim. Yaşam gücüm tılsımın içine çekilirse ne olacak?

Başından beri işin bu noktaya geleceğini biliyordum. Armand da biliyordu. Labirente girmeden önce pes edeceğimden çok emin görüldüğü o anı hatırlıyorum ve haklı olmasından nefret ediyorum.

İki numaralı seçenek, öyle.

Gece gökyüzüne bakarak yüksek sesle "Armand, teslim oluyorum." diyorum.

Gürültü kesildi. Bağırışlar, sürekli gümbürtü... Her şey sessizleşiyor.

Sonra her şey ve çevrem değişmeye başlıyor. Gece Diyarı ve Armand'ın şatosunun tozlu iç mekânı ortaya çıkıyor.

Saniyeler içinde Kayıp Diyar'ın kirli taş zeminindeyim. Yavaş

alkışlar dikkatimi dallı tahta çekiyor.

Armand beni ayakta alkışlar gibi ayağa kalkıyor ve Yugo da onun yanında kendinden geçmiş görünüyor. Yüzlerinde mutlak bir mutluluk ifadesi var.

"Şey," nefes alıyor Armand. "Söylemeliyim ki, nasıl gösteri yapılacağını biliyorsunuz. Sizin ve kraliçenin yaptığı *her şeyden* büyük keyif aldık. İkinizin de pek çok yönünü gördük."

Her şey dediğinde, samimi olduğumuz zamanlarda bizi nasıl izlediğini biliyorum. Ro ve ben bir izleyicimiz olduğundan emindik ama onun bunu söylediğini duymak bir ihlal gibi geliyor. Bana bunu söylemek zorunda değildi. Bir nebze de olsa mahremiyetimizi korumamıza izin verebilirdi ama onun çalışma şekli bu. Benim utanmamı ve kızmamı istiyor.

Onu küçümsedim. "Sen kazandın. Tasmayı çıkar."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, çoğu katılımcı ilk testi geçemiyor," diyerek sahte bir sempati ile yatıştırıyor. "Kendinizden etkilenmelisiniz."

Şu anda keder ve öfkeden başka bir şey hissetme kapasitem yok. "Tasma. Çıkar. Şimdi. Onu iyileştirmeme izin ver."

Armand dudaklarını büktü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Son meydan okumayı kaybettin."

"Buraya dönüp onu düzeltebilmek için yaptım. Şimdi çıkar şu lanet tasmayı!"

Armand çökmüş ağzıyla yapay merhametini daha da artırıyor. "Ama kraliçe her halükarda ölmeli. Teslim olurken neyi kabul ettiğinizi . Neden doğal seyrinde gitmesine izin vermiyorsun? Neredeyse üzere. Dürüst olmak gerekirse Kai, bu senin ve onun için bir merhamet."

Hileye , "Benim kılıcımla ölmesi gerekiyordu, değil mi? Anlaşma böyleydi."

Kuşkuyla gözlerini kısıyor. "Bana onu iyileştirmene izin vermemi istediğini söylüyorsun, sırf onu yine de öldürebilmek için mi?"

"Evet," diye pervasızca yalan söyledim.

"Beni şaşırtıyorsun. Bu çok acımasızca."

"Bu kötülük değil," diye ısrar ediyorum, onu -kuşkusuz yanlış olan- samimiyetime ikna etmeye kararlıyım. "Vedalaşma fırsatımız olmadı. Onunla konuşmam gerek. Onu bir kez daha öpmek istiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Elbette bunu anlayabilirsin. Sen ve Yugo olsaydınız..."

Sevdiği adama bakarken yüzündeki hoşnutsuzluk çizgileri yumuşadığında Armand' kara kalbinde bir şeylere dokunduğumu .

Şaşırtıcı bir şekilde, Yugo benim tarafımı tutuyor ve olumluyu belirtiyor. "Bu infazı gerçekleştireceğiz. Bunlardan keyif alıyorum."

Bu cazip teklif Armand'a yetmiş olmalı ki derin bir iç çektikten sonra, "Pekâlâ. Ben kim oluyorum da aşıklar arasındaki son vedalaşmalara oluyorum?"

Anahtarı cebinden çıkarmak büyük bir zahmetmiş gibi davranarak, anahtarı Yugo'ya uzatırken homurdanıyor ve

kocam tasmanı çıkarma eylemini gerçekleştirdi.

Yugo arkamda ilerlerken dikkatimi Ro'ya veriyorum. Parmakları kolyenin içine giriyor ve anahtar döndüğünde sessiz tıkırtıyı duyuyorum. Tasma düşüyor ve gücüm geri geliyor. Yeniden şarj olması birkaç saniye sürüyor ama şarj olduğunda iyileşme sürecine gecikmeden başlıyorum.

Ro'yu yakın tutarak, elimi göğsünün üzerine koyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki hasara yalvarıyorum.

Çiğerlerini boşaltıyorum, kanı tekrar damarlarına ve kalbine doğru itiyorum. Kırık kaburgalarını birleştiriyorum. Omurgasını onarıyorum. Leğen kemiğini düzeltiyorum.

Dikkatimi yoğunlaştırarak bir yandan kolundaki kırılan kemik üzerinde çalışırken bir yandan da karın boşluğundaki yırtıklara yama yapıyorum. Hayati organları dikiyorum, üzerlerini düzeltiyorum ve fazla sıvıyı boşaltıyorum.

Son olarak, önceki mücadelelerde aldığı küçük yaraları hedef aldım, böylece yeni gibi oldu. Elindeki yanık, bacaklarındaki sıyrıklar ve boynundaki derin olmayan kesik.

O zaman mükemmel.

Her an uyanabilir. Bunu yaptığım için bana çok kızacak ama umurumda değil.

Yüksek sesli bir nefes alan Ro'nun gözleri bir anda açılıyor ve hala üçüncü mücadelede olduğumuzu düşündüğü için hemen tetikte oluyor.

Çırpınarak doğrulmaya çalışıyor ama onu kucağımdan indirmek yerine, bir kolumu sırtına dolayarak, diğerini de bacaklarına kenetleyerek onu orada tutuyorum ki kaçmasın.

Onu kadar uzun süre tutmak istiyorum.

"Şşşt," diye yatıştırıyorum onu, bizi hafifçe sallayarak. "Bir şeyin . İyisin Sunny."

"Neler oluyor?" Aval aval kendi vücuduna bakmadan önce tarıyor. Acı olmadığını fark ettiğinde mutluluk yüzünü aydınlatıyor. "Kazandık mı?"

Keşke ona zafer kazandığımızı söyleyebilseydim. Bir şekilde Armand'ı yenmeyi ve aynı zamanda onu kurtarmayı başardığımı söyleyebilmek için her şeyimi verirdim.

Boğazımı tıkayan bir duygu yumağıyla, "Hayır" diye mırıldandım.

Temkinli bir şekilde sorar, "O zaman buraya nasıl geldik? Sen ne yaptın?" Birkaç vuruşun geçmesine izin verdim. "Teslim oldum."

"Ne?" Öfkeden göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Neden? Bunu nasıl yaparsınız? Yapmayacağımıza söz vermiştik."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum. "*Sana* benim için kaybetmeyeceğine dair söz verdirdim ama senin için yapmayacağımı asla söylemedim."

"Oh, bu saçmalık. Benimle o Fae kelime oyunlarını oynama." Sevimli küçük parmağını çıkarıp suratıma yapıştırıyor. "Bir anlaşmamız vardı. Vazgeçmememiz gerekiyordu."

"Evet." Daha yüksek sesle. "İşte bu yüzden beni neden yoldan ittiğini merak ediyorum. Ne oluyor Sunny?"

Şimdi o daha iyi olduğu için, bu duruma olan öfkem açığa çıktı. Kaşlarımı öyle sert çatıyorum ki yüzümdeki yaranın rahatsız edici bir şekilde gerildiğini hissedebiliyorum.

"Senin yerini aldım, evet." Ro bıkkın ve tamamen pişmanlık duymuyor. "Ama bir düşünsene, hayatta kalan ben olsaydım burada tutsak olarak kalacaktım ve Valora'nın meteorlardan haberi olmayacaktı. Görmüyor musunuz? Artık onları kurtarabilirsin."

"İstemiyorum," diyorum huysuzca, mantıklı konuştuğunu kabul etmeyi reddederek. "Seni feda etmek zorunda kalırsam buna değmez."

"Bunu kastetmiyorsun," diyor Ro, yumuşak ve üzgün bir sesle. "Bu romantik bir kavram - sevdiğin kişi için tüm dünyayı terk etmek. Ama bunu gerçekten yapmayı seçer miydiniz?"

zaten seçimimi yaptım ve evet, onu tekrar tekrar seçerdim. Her seferinde. Sadece o henüz bunu bilmiyor.

Bakışları kemerime takılı kılıca kayıyor. Bacağının altında kınında duruyor ve tıpkı tanıştığımızda onu öldürmemi istediği zamanki gibi parmakları boynuna gidiyor.

"Beni iyileştirmemeliydin." Sertçe yutkunuyor. "Çünkü şimdi... yapman gereken şey, Kai... Sevdiğin kişiyi öldürmek . Bundan asla kurtulamayacaksın. Sonsuza dek duygusal travma yaşayacaksın."

"Yenilgiyi kabul etmek çok nadir bir yetenektir," diye araya giriyor Armand. "Kaybettiğinizi kabul etme beceriniz için ikinizi de takdir ediyorum."

Bu şeytani pislik.

Onun saçmalıklarından bıktım ve gerçekleşmek olan yüzleşme için ayağa kalkmam gerekiyor. Armand'la olan bu savaşı kaybediyor ama önce ciddi bir kaos yaratmadan batmayacağım.

Yerden kalkarak Ro'yu yanıma alıyorum ve yanıma oturtuyorum. Sonra koruyucu bir şekilde önüne geçiyorum ve güzel kafasındaki tek bir saç teline bile zarar vermeye niyetim olmadığını belli ediyorum.

Armand'ın yüzünde şaşkınlık belirir ve dokunur. "Gerçekten mi? Yani bunu mu seçiyorsun?" "Ne?" Ro kolumu çekiştiriyor. "Kai, hayır."

Onu görmezden gelerek omuz silkiyorum. "Emin değilim."

"Emin değilim de ne demek? Tamamlamamız gereken bir pazarlık var. Ya kadını öldürürsün ya da mücevherimin içine çekilirsin."

"Kai, aptallık etme," diye tekrar itiraz ediyor Ro ama ben sanki o bu konuşmanın bir parçası değilmiş gibi devam ediyorum.

"Ah, evet." Anlaşmanın detaylarını unutmuş gibi davranarak bilgisizlik numarası yapıyorum ve çenemi kaşıyorum. "Peki hayatımı değiştirecek bu kararı ne kadar süre düşünmeme izin var?"

"Zamanım yok," diye kekeleyor Armand, kaderimi dikkatle ve hesaplayarak düşünüp düşünemeyeceğimi hiç belirtmediğini fark ederek.

"Zaman *sınırı* yok mu yani?"

Derebeyi'nin burun delikleri öfkeyle parladığında üstünlüğü ele geçirdiğimi anlıyorum. Eminim mücevherin kendi kuralları vardır ama Armand bunların ne emin görünmüyor. Belki de hiç kimse bunu sorgulamayı düşünmemiştir.

Peki, mücevherin ne kadar sabırsız olduğunu ve bu kararsız arafta bana ne yapmama izin vereceğini öğrenmek üzereyiz.

Gerçekçi olmak için, düşüncelerimi Armand'a saldırma ve Ro'nun kafasını kesme hayalleri arasında gidip geldiğim tarafsız bir alanda tutuyorum. Sunny'me bunu yaptığımı hayal etmek acı verici ama bana birkaç dakika kazandıracaksa içimdeki çalkantıya katlanabilirim.

O kadar süreye bile ihtiyacım yok. Bana 60 saniye ver.

Armand endişeli bir şekilde Yugo'ya yaklaşırken korkusunun bir kısmı ortaya çıkıyor. Aslında kokusunu alabiliyorum - o belirgin stres teri kokusu - ve onu suçlamıyorum.

Beni iş üstünde gördü. İşemesi için gereken sürede birçok insanı parçalara ayırmamı, bağırsaklarını deşmemi ve başlarını kesmemi izledi.

"Kai, lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor Ro dişlerini sıkarak. "Mücevherin içinin nasıl bir yer olduğunu bile bilmiyoruz. Sonsuz bir acı olabilir. Ve Valora sana güveniyor."

Sanki bana dua ediyormuş gibi ellerini çenesinin altında birleştiriyor ve ben onu tapınakta bu şekilde hayal etmek istiyorum. Bir gün orada , tanrısıyla konuşacak. Belki benimle bile konuşur. Umarım öyle olur. Umarım nerede olursam olayım onu duyabilirim.

Tatlı yüzünün yan tarafını . son öpücüğümüz için dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Oyalanıyorum ve sonunun acıyan kalbime batmasına izin veriyorum çünkü neyi seçeyim, ağzımı bir daha asla onunkine değdiremeyeceğim.

Ona duyduğum tüm minnettarlık ve sevgiyle bakarak şöyle diyorum: "Sevgin benim için bir ayna gibi. Sana gözlerinde gerçekte kim olduğumu görüyorum ve yaralarımı aldığımdan beri ilk kez yansımamı beğeniyorum. Bunun için sonsuz minnettarım." Gülümsüyorum, orantısız yüz kasları ve hepsi. "Şimdi, lütfen, kader aşkına, geri çekil. İşler çirkinleşebilir."

Beni tartışmanın bir anlamı olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Gömleğime yapışıyor ama benim kararlılığım çelik gibi ve ondan uzaklaşıyorum.

Derebeyi ve kocasına döndüğümde kılıcımı ve palamı çıkarıyorum.

Yugo'yu dürtten Armand, ikisi de büyük tahtının arkasına kısmen gizlenene kadar ayaklarını sürüyerek ilerliyor ama bu dallar onu korumayacak.

Hırlayarak ve bir dişini göstererek, "Bana dokunacak kadar yaklaşamayacaksın. Kavramaya başlayamayacağın bir sihrim var."

"Öyle mi?" Meydan okuyorum. "Çünkü sanırım çoğunu gördüm. Oldukça süslü şeyler, ama hileleri ve büyüleri olan bir büyücünden daha tehlikeli ne var biliyor musun?" Ayrıntı istemiyor ama ben yine de . "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam. Gördün mü, sıçtın batırdın," diye devam ediyorum, yavaş adımlarla çifte doğru ilerlerken. "Sefaletimizle o kadar açgözlü oldunuz ki, bize umut edecek bir şey vermeyi unuttunuz."

"İkinize de gerçek aşkı deneyimleme fırsatı verdim ve ilk mücadelede en kötü düşmanınızı öldürmeniz gerekti. Bunlar birer hediye!"

"Hediyelerini siktir et. Eğer benden her şeyi alırsan, anlamı kalmaz ve buna sonuçlar da dahil."

"Anlaşmadan cayamayız," diye sızlanıyor Armand biraz da pişmanlıkla. "Geri almak ve gitmene izin vermek istesem bile yapamam. Sana mücevherin buna izin söylemiştim."

"Sorun nedir?" Küçümseyerek öttüm. "İstediğin trajik sona ulaşacaksın. Ama asıl soru şu, kimin için trajedi? Biliyor musun, karar veremiyorum." Hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak dramatik bir şekilde iç çektim. "Gah, tüm bu belirsizlik beni çok... canı hissettiriyor."

Armand beni korkutmak için son bir gayretle, "Sen gittikten sonra zavallı Ro'ya zarar gelmesini istemezsin. Eğer beni öldürmeye çalışırsan, hıncımı ondan çıkarmak zorunda kalırım."

Haklı ama ölmesini istemiyorum. Bu çok kolay olurdu. Onu canlı istiyorum ki ona bir ders verebileyim. Bakalım değer verdiği şeyleri elinden almamdan hoşlanacak mı?

Yugo'yu öldüreceğim. Sonra Armand'ın Ro'ya zarar veremeyeceğinden emin için kollarını keseceğim. Bacaklarını da. Konuşmasını diye dilini bile koparabilirim. Sonra onu iyileştireceğim, böylece acıdan dikkati ve arazinin etrafındaki büyülü balonu koruyacak, ama bu onun yararına değil. Ro'nun yararına.

Vücudumdaki tüm kasları gererek koşmaya başladım ve Armand ile Yugo'nun üzerine atıldım.

"Muhafızlar!" diye bağırlar ve bir düzine halsiz ayak sesi antreden yankılanır, bir deri bir kemik kalmış adamlar çağrıya cevap verir.

Onları görmezden geliyorum.

gelmeleri umurumda değil. Kılıcımın tek bir darbesi birkaçını yere serer. Dikkatimi dağıtmaya niyetli olan

Armand emrediyor, "Kadın. Kadının peşinden gidin."

"Kahretsin," diye mırıldandım, gruba saldırmaktan başka çarem

yoktu. Planlar değişti.

Görünüşe göre, her bir karanlık fae'yi öldüreceğim.

O kadar yavaşlar ki, Ro'ya bir metre bile yaklaşamıyorlar.

Yıldızlara şükürler olsun, bana itaat ediyor ve hareketten uzak dururken sırtı uzaktaki duvara dönük.

Her seferinde üçer dörder kafa keserek muhafızları indiriyorum. Mızrakları yere düşerken takırdıyor ve üzerlerinden sızan kan yoğun ve siyah. Bu adamların damarlarında fazla kan dolaşımı yok, o yüzden normalde olduğu pis değil.

Kalan son minyonu karnından bıçaklayarak kılıcımı omurgasını parçalayacak şekilde büküyorum, ardından palamı kullanarak kafasını da .

Dürüst olmak gerekirse, böylesi daha iyi. Bu adamlar ölmeyi hak ettiler. Ro'yu çıplak gördüler ve şimdi gözleri bir daha asla hiçbir şeye bakmayacak.

Ayrıca, Armand bu bölgede kendi türünden kalan tek kişi olacak ve kederini tek başına yaşamak zorunda kalacak. Ro hâlâ burada olacak ama kaybettiklerini sürekli hatırlatacak.

Cesetleri basamak taşı gibi kullanarak Armand'a doğru ilerlerken kırılğan kemikler botlarımın altında çıtırdıyor.

Küçük tahta bir kutu aletle . Uzmanlık alanı illüzyonlar ve en iyi yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor - gerçekliğimizi değiştiriyor.

Birdenbire, ışık alanı dolduruyor. Sanki gerçek Gündüz Diyarı'ndaymışız gibi pencerelerden yayılıyor. Taht odası artık tozlu ya da karanlık değil. Zemin parlak mermerlerle döşeli. Altın avizeler var ve tavanda gece gökyüzünü gösteren duvar resmi var.

Yeni muhafızlar kapıyı dolduruyor. Bu adamlar az önce katlettiğim açlıktan ölmüş yaratıklara hiç benzemiyorlar. Güçlü ve yetenekliler, ve benimle .

Ne yazık ki benim için Armand istediği yaratabilir ve muhtemelen mücevher beni içine çekene kadar beni oyalayarak gelmeye devam edecek.

İlk mücadelenin sonundaki koridorda olduğu gibi, muhafızlar üzerime çullanıyor. Sallıyorum, homurdanıyorum ve öldürüyorum.

Salla. Homurdan.

Öldürün.

Hiç merhametim yok, dizleri ve burunları kırıyorum. Uzuvarları kesiyorum. Yüzleri

bıçaklıyorum. Yine de çok , özgür bir adam olarak zamanımın azalmaya

başladığını hissediyorum.

Mücevher hırslı protestomu fark ettiğinde, sanki benimle tılsım arasında bir ip varmış gibi görünmez bir çekim başlıyor. Buna karşı mücadele ederek kılıcımınla hayali muhafızları kesmeye devam ediyorum ama ayaklarım zeminde kayıyor.

Çeteden vazgeçiyorum. Armand'la yüzleştiğimde, birkaç bıçak kolumu kesiyor ve bir tanesi sağ tarafıma saplanıyor, ama kendimi hemen iyileştiriyorum.

Beni alt ettiğini düşünen Armand, tüm dikkatini bana verebilmek için muhafızları ortadan kaldırıyor.

O ve Yugo tahtın arkasındaki sığınaklarından çıktılar. Ölümüne tanık olmak istiyorlar ve ben yerden gülümsüyorlar. İsteğim dışında mücevhere doğru süzülürken ayak parmaklarım sürükleniyor.

Armand'ın bu işin bittiğini düşünmesi büyük bir hata, ama ben onun varsayımını besliyorum. Kılıcımı ve palamı bir teslimiyet gösterisiyle bırakıyorum, sırf onu yanlış bir güvenlik hissine sürüklemek için.

Omuzları gevşiyor ve neşeli bir güven ifadesiyle kolunu Yugo'ya doluyor. Yüzündeki kibri silmek .

Hızla, fırlatma bıçağımı kemerimden kaldırıyorum ve olabildiğince sert bir

şekilde fırlatıyorum. Hedeflediğim yere, Yugo'nun kalbine isabet ediyor.

Yugo göğsüne saplanmış bıçağa bakarken acı dolu ses çıkarır ve Armand bıçağı çekip çıkarmadan önce "Hayır!" diye feryat eder.

Yaradan sızan bir damla kan Yugo'nun çıplak gövdesini kırmızı bir çizgiye boyar. Bacakları bükülür ve Armand onu yere indirir.

Armand'ı bir kez olsun dizlerinin üstünde görmek güzel.

Bu konuda onunla alay etmek istiyorum ama kalan zamanımı strateji geliştirmek için kullanmalıyım.

Yugo'yu öldüremeyeceğim ve Armand'ı etkisiz hale getirecek kadar sakatlayamayacağım, bu yüzden öncelik olarak ikincisini seçiyorum. Mücevherin içine çekilmeden önce, derebeyine çok zarar vermeliyim. Önce Armand'ın kolları gitmeli, ve eğer

Bir bacağı da kestim, bu da bonus olacak.

İdeal bir sonda, o kadar hızlı ve koordineli olacağım ki Yugo'nun kafasını da koparacağım, ama muhtemelen aşırı iyimser oluyorum.

Yine de buna hazırlanıyorum ve baltamı alıyorum.

CHAPTER 38

Ro

Kai kıyametine yaklaşırken dehşet beni kavıyor.

Sadece bir saniye ayırıp omzunun üzerinden bana baktı.

Kısa bakışında sevgi, rahatlama, onay ve takdir vardır. O memnun.

Hayatını vermek üzere olan kişi olduğum için mutluyum.

Yapmak üzere olduğu şeyle tamamen barışık. Ama ben değilim.

Cidden, için ölmeye çalışmaktan vazgeçmeliyiz. Çok sinir bozucu. Bu şekilde bitemez.

Olmaz.

Şakağımı ovuşturarak zihnimi bulandıran stresi uzaklaştırıyorum. Pazarlığı analiz etmem gerekiyor. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı.

Bir peri olarak geçirdiğim onca yıl bana birkaç şey öğretti ve bunlardan biri anlaşmaların sallantılı olduğu, özellikle de aceleyle yapıldıklarında. Zayıf noktaları vardır. Sadece onları bulmanız gerekir ve bu genellikle muğlak ifadelerle ve nasıl yorumlanabileceğiyle ilgilidir.

Armand, Kai ve benim acı çekmemizi izlemek için o kadar hevesliydi ki, bahse girerim şartlarda önemli bir şeyi kaçırdı.

Kadına istediğini vermelisin. Kadına istediğini ver.

Ne istiyor?

Bu çok değil. Armand hiçbir zaman Kai'nin beni idam etmesi gerektiğini söylemedi. Kai'nin fiyatın bu olduğunu varsaymasına izin verdi çünkü o zaman istediğim buydu, ama zamandan beri çok şey değişti.

Artık böyle hissetmiyorum. İstedğim bu *değil*.

Aman Tanrım. Bundan kurtulmak için hileye ihtiyacım yok. Sadece gerçeğe ihtiyacım var. "Bekle!", talebimin ortaya çıkan çılgınlığı durduracağını düşünüyorum. Ama durdurmuyor.

Kai hâlâ tılsıma doğru süzülürken Armand Yugo' kucaklıyor ve sanki elleri verilen hasarı iyileştirebilecekmiş gibi onu çılgınca okşuyor.

"Dur," diye emrediyorum sertçe. Hiçbir şey değişmiyor.

Armand bana dikkat etmiyor ve etse bile bunun bir fark yaratacağından emin değilim.

Tılsım kontrolü ele geçirdi. Bir şekilde, mücevhere hitap etmeliyim. Burada gerçek güce sahip olan o.

Hançeri cebimden hızla çıkarıyor, keskin bıçağı boğazıma önce bir süre inceliyor ve irkiliyorum.

"İlk anlaşmayı yerine getireceğiz" diye kararlı bir şekilde duyururken boynumun sol tarafındaki deriyi yüzeysel bir şekilde kesiyorum.

Sıcak kan derimden aşağı akıyor ve Kai'yi mücevhere doğru çeken güç aniden kesiliyor, bir yığın halinde yere düşüyor.

O kadar mutluyum ki, kendini kış üstü bulduğunda yaşadığı şaşkınlığa neredeyse güleceğim.

Ayağa fırladığında kendimi yaraladığımı görünce afalladı ve ağzı açık kaldı. "Ne yapıyorsun sen?" Armand'ın keskin bakışları Yugo ve benim aramda gidip geliyor. "Anlaşmaya sadık kalacak mısın?"

"Evet."

"Sen sikimsin," diye bağırır Kai. "Bıçağı bırak, Ro." Ro.

Sinirlendiğinde bana böyle seslenmesi çok hoş.

Hançeri indirerek ifademi Armand'a yöneltiyorum. "Ne istiyorsa. Anlaşma buydu." "Doğru," diye hırlıyor derebeyi. "Yani?"

"Ne. O. İstiyor." Demek istediğimi için her kelimeyi noktaladım. "*Benim* istediğim."

Armand sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi kaşlarını çatıyor. "Evet, evet. Neden zaten bildiğimiz gerçekleri tekrarlayıp?" "Çünkü pazarlığı yaparken *şimdiki zaman* kullandın ve fikrimi değiştiremeyeceğimi hiç söylemedin."

Armand hatasını fark ettiği anda yüz ifadesi dehşete dönüşür. Gözleri vahşî, umutsuz bir parıltıya bürünür ve etrafındaki katliamı tarar.

Tüm hizmetkârları ölmüş ve sevdiği adam kalbinden bıçaklanmıştı.

Yugo yarısından ölmeyecek ama eminim çok acıyordur. Her kalp atışı vücuduna acı zonklamaları gönderecek ve iyileşmesi aylar alacak - eğer uygun besinleri almazsa daha da uzun sürecek. Ve sadece ikisi olduğu için yeteri kadar sağlıklı kan olmayacak.

"Tek istediğim buradan Kai'yle birlikte çıkmak, yani yapacağımız şey bu," diye açıklıyorum. "Eve gidiyoruz." "Hayır."

Armand hararetle inkârla başını ileri geri sallıyor.

"Bunların hepsi hiç uğrunaydı," diye devam ediyorum, duvardan uzaklaşıp Kai'ye doğru ilerlerken vücut parçalarının üzerinden zarıfçe . "Kaybettin. Her şey bitti Armand."

"Bunu yapamazsın!" diye histerik bir çığlık atıyor.

"Yapabilirim. Tılsımın bile benimle aynı fikirde. Gerçeğin ne olduğunu söyleyebilir. değil mi?"

Durup bekleyerek Kai'nin uzaklaştığına dair bir işaret arıyorum ama o aynı yerde duruyor. Mücevher onu sonsuza dek serbest bıraktı.

Kai şok içinde, kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana bir aşağı bir yukarı

bakıyor. Belki de bilmiyordur.

En azından bu tarafım değil.

Genelde işbirlikçi biri değilimdir, ama tüm bu çile bazı yeni özellikler geliştirdi.

Zalimlik de bunlardan biri.

Armand ve Yugo'nun acı çektiğini görmekten büyük zevk alıyorum ve sinsice , "Bizi durdurmaya çalışın. Neler olacağını görmek isterim."

Armand müdahale ederse, anlaşmayı bozan o olacak. Mücevher onun yerine onu alacak, Yugo'yu yalnız, yaralı ve büyüün koruması olmadan bırakacak. Barbarlar çevreyi aşabileceklerini anladıklarında iki gün bile dayanamaz.

Tüm bunlar Armand'ın aklından geçiyor. Benim tarafımdan alt edildiği sonucuna varırken dönen çarkları görebiliyorum.

Kai ile son karanlık kan birikintisinden kaçınarak üzerinden atlıyorum. O şeyin içinde dans etsem de fark etmezdi.

Zaten kendi kanıma ve bir sürü pislige bulanmış durumdayım.

Kesinlikle yeni bir kıyafete ihtiyacım

olacak. Ve kapsamlı bir terapiye.

Ama bu başka bir zaman için endişe kaynağı.

Sonunda şokunu atlatan Kai öne doğru fırlıyor ve beni yerden kaldırarak kanlı zeminden uzaklaştırıyor. Beni yere bırakır sıkı bir kucaklamayla sarmaladı.

"Sen ." Sesi titriyor. "Bizi kurtardın. Kendini kestiğin için mutlu değilim ama işe yaradı." Ellerinden sıcaklık yayılıyor ve hoş bir sıcaklık göğüs kafesimden kalbime doğru akıyor ve sonra derim tekrar birleşirken sessizce çatırdıyor.

Acı bir gıdıklanmaya dönüşüyor ve sonra hiç acı hissetmiyorum. İtiraf etmeliyim ki, Kai tarafından iyileştirilmek beni biraz azdırıyor. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin," diye şaka yapıyorum.

Cidden, kutlamamız gereken var.

Ancak biraz mesafe koyduğunda Kai'nin kaşları belirginleşiyor. "Gitmeden önce, Yugo'yu öldürmek istiyorum." "Ne?"

Armand ve Yugo aynı anda bağılıyor.

"Ve Armand'ı parçalayacağım," diye korkunç planını çiftin önünde, sanki onlar dinlemiyormuş gibi sürdürüyor. "Bu benim ve hâlâ gerçekleştirmek istiyorum."

İntikam almak istiyor ve ben buna karşı değilim. Eğer intikam alması gerektiğini düşünüyorsa, yoluna

çıkmayacağım. "Benim iznime ihtiyacın yok," diyorum ona.

"Sen benim kraliçemsin."

"Ben senin karınım," diye karşılık veriyorum küçük bir gülümsemeyle. "Ancak, önemli kararlarda bana danışmanı takdir ediyorum ve bu ikisini nasıl idare etmek istersen tam desteğime sahipsin."

"Neden?" Kocasının üzerine eğilen Armand, Yugo'ya kalkan olmaya çalışır. "Zaten kazanmışken bunu neden yapasın ki?" "Çünkü yapabilirim," diye cevaplıyor Kai soğuk şekilde, öfkesini derebeyine . "Ayrıca, Yugo acı çekiyor ve senin dediğine göre Ona sadece karıma göstermeye çalıştığın merhameti göstermiş olurum, onu acılarından kurtarmış olurum."

"Lütfen," diye yalvarıyor Armand sıkılmış çenesinin . "Yaşamasına izin ver." Birkaç saniye geçer, sonra ekler: "Ve gitmeden önce onu iyileştir."

Kai bu saçma istek karşısında kahkahayı basıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Kayıp prensesi ve savaşçı arkadaşını bulmana yardım edebilirim," diye atıldı Armand ve Zaylee ile Pippin hakkındaki iddiası her şeyin durmasına neden oldu.

Mikrofon düşmesi hakkında konuş.

"Bu yeni bir pazarlık," diye ısrar ediyor Armand.

"Siktir et," diye homurdanıyor Kai, "senin tılsımına bir daha bulaşmayacağım."

"Bu sefer tılsım yok." Armand elini yatıştırıcı bir şekilde uzatarak, "basit bir söz olabilir," diyor. "Sana neden güveneyim ki?"

"Beyaz bayrak sallıyorum, tamam mı? Yugo benim için tüm evrenlerdeki her şeyden daha önemli. Senden iyilik hak edecek hiçbir şey yapmadığımı biliyorum. Yine de soruyorum. Ateşkes çünkü ikimizde de diğerinin ihtiyacı olan bir şey var. Kocamı iyileştir, ben de savaştının prensesi bulmasını sağlayayım."

Kai ayaklarının üzerinde kayarak bana sessiz bir soruyla bakıyor.

Tereddütünü anlıyorum. Armand'a inanmak için bir nedenimiz yok ama torunumu eve getirmek için en iyi şansımız bu.

Yugo ıslak bir sesle öksürüyor, balgam çıkarıyor ve inliyor. Bu durum derebeyi o kadar çaresiz bırakıyor ki bize saygıyla hitap ediyor. "Majesteleri ve Sör Kai... Ben... Ben özür dilerim."

Gerçekten özür diledi. Yapmacık ve tamamen doğal değildi ama sesi biraz .

Şaşkına döndüm ve teklifinin gerçek olduğunu ummaya başladım. "Sözünüzün açıkça tanımlanmış şartlara ihtiyacı var. Mümkün olan en kısa sürede yerine getireceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet." Armand hevesle başını sallıyor. "Siz gittikten sonra yapacağım ilk şey temas kurmak olacak."

"Ve bu temas Zaylee ve Pippin'i zarar görmeden Valora'ya geri götürmek amacıyla mı yapılacak?" Ben belirttim.

"Kesinlikle."

"Ve Madden'ı da," diye çok önemli bir şart koşuyor Kai. "Barbarı onlarla birlikte geri dönmeye ikna ."

"Bunu garanti edemem." Armand yüzünü buruşturur. "Onu gördünüz. Yabani biri. Barbarlar emir almazlar ve muhtemelen kanun kaçağı olduğu bir yere gitmek istemeyecektir. Valora'ya geçmek onun için bir ölüm cezası olur."

"affedileceğini söyle," diyorum. "Kraliçe Ro'nun korumasına sahip."

İlk defa kendime böyle hitap ediyorum ve gurur duyuyorum. Sonunda bu unvanı kabul ediyorum çünkü konumumu binlerce kez hak ettim ve bununla birlikte gelen nüfuzu hak ediyorum.

"Ya bana inanmazsa?" Armand bu olasılığı ortaya atıyor çünkü kendisinin o kadar güvenilirmez biliyor ki sözlerinin fazla bir ağırlığı yok.

Kai'nin ağzı hesapçı bir sırtışıla seğiriyor. "Sadece Prenses Zaylee için olduğunu söyle. Madden'a hayatının tehlikede olduğunu ve onu sadece onun koruyabileceğini söyle."

Armand başını onaylarcasına eğerek, "Bu işe yarayabilir. Elimden geleni yapacağım. Yemin ederim."

Kai, "Sonuna kadar gitmezsen, geri döneceğim," diye yemin ediyor. "Kayıp Diyar'a döneceğim ve Yugo'yu mümkün olan en acımasız şekilde öldüreceğim."

"İyi." Armand bir elini çılgınca Yugo'nun açık yarasına doğru sallıyor. "şunu düzeltecek misin? Acele etmen senin olur. Dünyalarımız arasında zamanın ne kadar farklı işlediğini düşünürsek, ikimiz de boşa harcayacak vaktin olmadığını biliyoruz. Burada durup benimle tartıştığın her dakika Valora'nın hayatta kalma şansını heba ediyorsun."

Yanılmıyor ve ona inanmaktan başka seçeneğimiz yok. Ki bu çok korkutucu.

Çifte yaklaşan Kai, elini belirsiz bir şekilde Yugo'nun göğsünden birkaç santim uzakta tutar. Hafif bir parıltı aralarındaki birkaç santimi aydınlatır ve dokular onarılırken bazı tıkırtılar ve patlamalar .

Saniyeler sonra Yugo gevşer ve acısı geçtiği için iç çeker.

Kai bana dönerek Armand'a soruyor: "Kapı Bekçisi bizi duvarlarınızın dışında bekliyor olacak, değil mi?"

"Evet." Armand'ın cevabı dalgındı çünkü Yugo'yu incelemekle meşguldü.

Kai başka bir şey söylemeden kılıcını ve palasını yerden alır, sonra da şövalyece kolunu uzatır. "Gidelim mi?"

Dirseğini tuttum. "Yapacağız. Hadi eve gidelim."

Yıkık kaleden çıkışımız olaysız oldu. Arnavut kaldırımli yolda hızlı adımlarla yürüyoruz. Paniksiz ama bir an buradan uzaklaşmak arzusuyla dolu bir yürüyüş.

Kai dış duvarlara açılan kapıyı açtığında Ellister, Armand'ın söylediği gibi bizi . Belli ki görebiliyor ve kaşlarının şaşkınlıkla kalkması bunu yapacağımızı düşünmediğini gösteriyor.

"Gece Diyarı'na," diyor Kai sertçe. "Delaveria'ya." "Pekâlâ o zaman." Ellister süreci geciktirmez.

Anında arkasında bir girdap açıyor ve güç bizi içine çekerken Kai kollarını bana doluyor. Kai'ye sıkıca tutunarak gözlerimi kapatıyorum ve kendimi şiddetli girdaba hazırlıyorum.

Daha önce Ellister'in girdabında seyahat etmiştim. Kızları ve beni kaçırdığında, yolculuk sırasında ölebileceğimden korktuğumu hatırlıyorum. Okyanusta akıntıya kapılmak gibi bir şey. Düşmek, dönmek, boğulmak.

Ama bu sefer farklı. Kai benim kayam olduğu için o kadar korkutucu değil ve geldiğimiz onca tehlikeli olaydan sonra, oradan oraya savrulmak daha çok küçük bir rahatsızlık gibi geliyor.

Yakında işler . Atmosfer değişir. Hava taze ve serin olur.

Tünelin sonunda karanlık bir açıklık görmek için tam zamanında gözlerimi açıyorum. Ona doğru hızla ilerliyoruz. Hızla.

Bizi döndüren Kai yatay pozisyona geçiyor ve inişin en ağır darbesini alanın olduğundan emin olmak için kendini en alta koyuyor.

Sırtı çimenli bir çarptığında homurdanıyor ve düşüşümü engellemek için orada olmasına rağmen, bunun gücüne karşı bağışıklığım yok. Çarpmanın etkisiyle tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Yüzüm göğsüne çarpıyor ve ön taraflarımız birbirine yapışıyor.

Biraz inleyerek Kai'ye bakmak için doğruluyorum. Parmaklarım serin, esnek çim avuçlarına doğru kıvrılırken kocamın yüz hatlarını inceliyorum. Kaşları çatılmış ve kaşları çatılmış.

"var?" Yüz ifadelerini okumakta oldukça iyiyimdir ve acı görmüyorum. Belki de yer değiştirdiği için kafası . "İyi misin?" Uzun saç örgüsüyle oynayarak soruyorum. "Başını mı çarptın?"

Doğrulduğunda, cevap vermeden önce biraz nefes nefese kalıyor, "Ben iyiyim. Sadece... bunu hissediyor musun?"

Göğsünü ovuşturuyor ve ben de kendi kafesimin arkasında bir kıpırtı hissetmeye başlıyorum. Beynim de uğulduyor ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Garip, her şeyi kapsayan bir sıcaklık içimi dolduruyor ve ardından derin bir memnuniyetin yerine oturmasıyla bir mutluluk dalgası kaplıyor içimi.

Ruhum.

Uzun zamandır kayıp olan ruhum bana geri döndü. Bize.

Kayıp Diyar'dan ayrılmanın en iyi yanını neredeyse unutuyordum; bir kez bütün olabiliyoruz. Tanrı'ya, kadere, büyüye ya da bizi ruhlarımıza bağlayan her ona bağlanabiliyoruz.

Kai ve ben mutlu bir şekilde iç çekiyoruz, ancak bir saniye sonra başka bir şaşırtıcı olay gerçekleşiyor.

Ruhum... huzursuz. Hareket ediyor. Uzanıyor, sanki benim dışımda genişlemeye çalışıyor. Sanki bir ağ atıyor.

Kai'ye bakarak, Kayıp Diyar'dan döndükten sonra ruhun dengesiz olmasının normal olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum ama gözlerimiz kilitlenir kilitlenmez ruhlarımız birleşiyor.

Benimki onunkine karışıyor, onunki de benimkine.

İkisi, aidiyetin en neşeli ve tatmin edici anında bir olurlar.

Bir anda, gelen her şey anlam kazanıyor. "*Neden?*" sorusu artık zihnimde bir merak konusu değil çünkü cevap tam burada.

Başından beri Kai'ye yönlendiriliyordum. Kaderimiz biz var olmadan çağlar önce yazılmıştı ve biz öldükten sonra da sonsuza dek edecek.

"Kader arkadaşınız," diyor Kai nefes nefese, bense kadar iğrenç gülüyorum ki, daha çok bir kıkırdamaya

benziyor. Etrafımızdaki havada parlak kıvılcımlar patlıyor.

Küçük havai fişekler bağın sağlamaşmasından kaynaklanır. Bu gösteri, kader birliği yapmış bir çift ilk kez seviştiğinde ortaya çıkar. Kutlamamız normalden biraz daha geç gerçekleşiyor çünkü biz Valora'ya dönene kadar gerçekleş.

İşlıtyı hayranlıkla seyretmeye fırsat bulamadan Kai bana saldırıyor. Beni kucaklıyor ve sırtım yere gelsin diye bizi yuvarlayarak beni öpücöklere boğuyor.

Dudakları dudaklarımdan alınma ve yanağıma doğru gidiyor. "Eşim, karım, aşkım. Sen benim kaderimsin ve bunu daha önce fark edemediğim için üzgünüm." Daha fazla öpücük. "Çok özür dilerim."

"Özür dileme," diyorum, hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde. "Beni sen seçtin. Beni bağ olmadan seçtin ve ben başka türlüünü istemezdim."

Ağzımı boynuma götürüyor. "Yine de bilmeliydim. Çok fazla işaret vardı. Çekici kokun, inkar edilemez caziben, sikimi kontrol edememem."

çünkü az önce bahsettiği horoz kaya gibi sert ve bacaklarımın arasında mükemmel bir şekilde çentikli ve süper tahrik oluyorum. "Tamam, tamam. Ama bilgisiz olduğum için ben de en az senin suçluyum. Başlangıçta sana verdiğim tepki bunu ele vermeliydi."

"Sanırım kimse bunun olacağını tahmin edemezdi." Kai boğazımı yalıyor ama başını kaldırmadan önce aniden duruyor. "Bekle. O orospu çocuğu."

"Ne?"

"Armand. Arkadaş olduğumuzu biliyordu. bize zamanı hatırlıyor musun? Anlayabiliyordu. Bu yüzden anlamayı şekilde yaptı - eğer o ve ben seni idam etmek zorunda kalsaydım, sonunda ben de ölecektim. Ya da tam tersi. Eğer kendimi onun taşına , seni de ölüme mahkum etmiş olurdum. İkimizin de hayatta kalmasını hiç istemedi."

Artık ruhlarımız birbirine bağlı olduğu için, Kai'nin öfkesini aracılığıyla hissedebiliyorum. Önceden dışarıdan hissediyordum ama şimdi içimde.

Ben

Kaynıyor.

Aklından geçenleri okuyamasam da, geri dönüp Armand'ın işini bitirmek istediğini biliyorum.

"Hey." Sakalını sevgiyle çekiştiriyorum ve ona şunu hatırlatıyorum: "Biz kazandık. Bizi alt etmek için elinden geleni yapmasına rağmen onu yendik.

Dürüst olmak gerekirse, onun kurnaz acımasızlığına şaşırılmamalıyız. Önemli olan, bize bir daha asla zarar veremeyecek olması."

"Haklısın." Kai birkaç temiz nefes alarak . "Artık benimsin."

"Ben hep öyleydim. Yaşadığım sürece sana aittim. Sadece birbirimizi bulmamız gerekiyordu."

Bana saf bir hayranlıkla bakarken yanağımı okşuyor. "Keşke bundan önce tanışmış olsaydık, bu kadar acı çekmekten kaçınabilirdik."

İkimiz de onun ağıtları karşısında kaskatı kesiliyoruz çünkü bu şaşırtıcı bir düşünceye yol açıyor aramızdaki bağa müdahale eden ilk kişi değil.

Yollarımızın uzun zaman önce kesişmemiş olması gülünç derecede inanılmaz. Tanrı aşkına, Kai ve ben tutsaklığımın ilk yıllarında aynı şehirde yaşıyorduk.

Eğer planladığı gibi rütbe atlasaydı, terfi eden diğer savaşçılarla birlikte saraya davet edilecekti.

bir kez baktıktan sonra, bu bağ beni otomatik olarak Zarid'in zoraki evliliğinden kurtaracaktı.

Zarid'in beni başka çaresi yoktu, en yüksek yönetici olarak bile. Fae dünyasında, bir kanun diğerlerinden daha çok saygı görür; kader arkadaşlarını ayrı tutamazsın.

Ama bizi ayrı tuttu.

Bir şekilde Kai'nin ruh eşim olduğunu öğrendi ve gururunu korumak istedi. Kraliçesini aşağılık bir savaşçıya vermek zorunda kalan bir kral olmak .

Bu yüzden Kai'yi cezalandırdı ve onu öldürmeye çalıştı.

"Zarid bunu sana benim yüzümden yaptı." Kai'nin sol omzundaki yara izlerinden bazılarını ovarken içimden acı ve pişmanlık akıyor.

Elimi tutarak, avucumu yanağındaki çizginin üzerine yerleştiriyor. "O zaman bu izleri seveceğim. Onları bir onur nişanı gibi taşıyacağım - sana ait olduğumun kanıtı."

"Böyle bir işkenceyi asla yaşamak zorunda kalmamalıydın. İki kez."

"Seninle olabilmek için her gün kırbaçlanmaya razıyım."

"Böyle şeyler söyleme." Etinin gördüğümü hatırlayınca irkildim. "Sen tekrar hayatta kalabilirsin ama ben buna dayanamazdım."

"Ve gerek kalmayacak. Geçmiş kaldı. Geçmişin üzerinde durmamalıyız çünkü zamanda yolculuk yapıp onu değiştiremeyiz."

"Aslında," diye söze girdi Ellister, "Glow yuttuğumda zamanda yolculuk yapabiliyorum."

Kapı Bekçisi'nin anonsuyla biraz irkildim çünkü onun hâlâ burada olduğunu tamamen unutmuştum. Birkaç metre oturmuş, ellerini çimenlerde gezdiriyor ve fırsat buldukça çevresindeki güzelliklerin tadını çıkarıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye suçluyorum. "Zamanda yolculuk mümkün olsaydı, Vaeront'la şu anda içinde bulunduğun çıkmazda olmazdın." Ellisterin dudakları küçümseyici bir sırıtişla inceliyor, ne doğruluyor ne de reddediyor.

Kai birkaç saniyeliğine sessizleşiyor ve bizim için farklı bir hayat düşünürken kafasında tarihi yeniden yazdığını görebiliyorum.

Onun için yaratıldığını bilseydi nasıl olurdu diye hayal ediyor. Saraya girip beni bulsa ve alıp götürse neler olabileceğini. Kirian'a olan köleliğini siler, yerine bizi koyar. Kırsalda huzur, belki. Çocuklar.

Ama aynı hızla, her şeyi olduğu gibi kabulleniyor. Eğer hayatlarımız tam olarak böyle gelişmeseydi, Zander burada olmazdı.

Zarid bugün hâlâ iktidarda olabilirdi ve muhtemelen ahlaksızlığıyla Gün Diyarı'nı mahvediyor olurdu.

Adil olmayan koşullarımız pek çok iyiliğe yol açtı.

Kai başını Ellister'a doğru sallar. "Geri dönmek istemezdim."

"Ben teklif etmiyordum." Ellister alay ediyor. "Sadece biraz

böbürleniyordum."

Bir girdabın açılmasıyla rüzgar kesiliyor, zaten dağınık olan saçlarımın bir kısmını savuruyor ve Ellister hemen oradan ayrılıyor.

Hafif esinti devam ediyor ve hava mükemmel bir sonbahar günü gibi berrak.

Bu bana üçüncü mücadeleye geldiğimiz zamanı hatırlatıyor. Etrafta tatlı koku dolaşıyor ve şehrin dış mahallelerindeyiz. Sağımda, keçi ve tavukların bazı arka bahçeler var. Evlerden birinin gıcırdayan bir yel değirmeni ve pazardaki insanların uzaktan konuşmaları var.

Uygarlığın gürültüsü çok hoşuma gidiyor ve söylemeliyim ki, ciddi bir deja vu yaşıyorum.

Vücudumda aşağı doğru kayan Kai, yüzünü göğüslerimin arasına sokuyor, tümsekleri birbirine doğru itiyor ve göğüs dekoltesini burnuyla okşuyor. Gülüyorum ve kulaklarını okşuyorum.

"Ödülümüzü aldık Sunny, birbirimizi." Ellerindeki şişkin eti öpüyor. "Yani bunlar benim." Daha aşağı inerek burnuyla göbek deliğimi dürtüyor ve elbisemin üzerinden bir öpücük konduruyor. "Ve bu da benim." Biraz daha kayarak kalçalarımın arasındaki nabız gibi atan yere ulaşıyor ve "Ve bu... bu kesinlikle benim." derken sıcak nefesini hissedebiliyorum.

Başımla onaylıyorum çünkü bu onun her parçasının benim de olduğu anlamına geliyor. Kocaman sikiinin her santimi de dahil.

şu anda içimde istiyorum.

Açıkta olmamız umurumda bile değil. Birinin bizi görmesi hiç umurumda değil. Tek istediğim kader arkadaşımın özgür insanlar olarak birlikte olmak.

Ayak bileğimden başlayan Kai, elbisemi yukarı kaldırırken tırnaklarını bacağımın altına gezdiriyor.

Temas ettiği her yer eskisinden daha da elektrikli. Tüm dokunuşları ve öpücükleri harika hissettiriyor. İç uyuşumunu ortaya çıkardığında, külotuma kadar uzun bir çizgi yalıyor.

Uyarılmamla sırlıslık olan malzemeye bir parmağını sokuyor, aniden durduğunda onları çıkarmak üzere. Başını kaldırarak, dinlemek için zorlanıyormuş gibi kulaklarını eğiyor, sonra korkudan rengi atıyor.

"Ne?" Derisinin grimsi tonundan hoşlanmadığım için soruyorum.

"Şarkı söylüyorlar. Çocuklar doğum günü şarkısını söylüyorlar," diye cevap veriyor boğuk bir sesle.

"Hayır. *Hayır*." Akla gelmeyen reddederken korku midemi . Çünkü az önce cehennemden kaçtık. Bunu tekrar yaşayamayız. "

olabilirsin. Bana söyle, Kai."

"Ben ." Korkunç sonucu açıklarken gözleri dehşetle doluyor: "Dünyanın sonunun geldiği gün geri döndük.

Zamanımız kalmadı."

CHAPTER 39

Ro

Aceyleyle, Kai ve ben şehrin üzerinde zum yapıyoruz. Kışlanın yanından geçip mayıs direğinin yanından geçiyoruz. Saray duvarının üzerinden süzülerek, girişe giden yürüyüş yoluna iniyoruz.

El ele tutuşup kapıya hücum ediyoruz. Alosi ve ekibi bölgeyi koruyor, ancak bu sefer görünmez değiliz.

Alosi ilk başta Kai'yi gördüğüne çok sevinir. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanındaki adamlara döner birilerine gidip kral ve kraliçelere Kai ve benim döndüğümüzü söylemelerini emreder ve neşeli ses tonu mutlu haberi iletir.

Ancak bize dönüp ne kadar dağınık olduğumuzu fark ettiğinde sırtışı .

Evet, korkunç görünüyoruz. Kir ve kanla kaplıyız. Giysilerimiz yırtık. Saçlarımız daha kötü görünemezdi. Bir savaştan yeni çıktık ve bu belli oluyor.

Hayalet görmüş gibi görüldüğümüze eminim ama en azından bu senaryodaki hayaletler biz değiliz. Alosi

otomatik olarak kapıyı açıp içeri girmemize izin veriyor çünkü hoşbeş için bile duraklamıyoruz. Kai lafı

dolandırmadan, "Prenses Greenlee'nin doğum günü mü?" diye havlıyor.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor Alosi, bizi fuayeye kadar takip ederken kafası karışmış gibiydi. "İyi misiniz? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sorularını duymazdan gelerek, atıştırmalık tepsilerini tutan yemek görevlilerinin etrafından dolanıyoruz ve düzinelerce insanın konuşmalarını duyabildiğimiz taht odasına doğru ilerliyoruz.

Uzun masa görüldüğünde, tüm koltuklar konuklarla dolmaktadır. Greenlee en sonda, pastasını beklerken sandalyesinde zıplıyor. Torius ve Danyetta onun iki yanında, kraliyet ailesinin geri kalanı da onun yanında oturuyor.

Henüz kimse bizi fark etmedi. Gelişimizi haber vermek için gönderilen muhafız Kirian'a ulaşamadı ama hızlı adımlarla oraya doğru ilerliyor.

Mutfak kapısı açılıyor ve sonra ne olacağını biliyorum.

Yaylı çalgılar dörtlüsünden müzik başlar ve büyük bir pasta taşınırken herkes şarkı söyler. En üst kattaki yanan mumlar ısıll ısıll parlıyor ve pasta genç prensesin önüne konduğunda küçük alevler Greenlee'nin sevinçli yüzünü aydınlatıyor.

Gülümsemesi beni en çok büyüleyen şey. Böyle büyük, sevimli bir

gülümseme. Onu silmek zorunda olmamızdan nefret ediyorum.

Varlığımızı pek de dokunaklı olmayan bir yöntemle belli eden Kai, "Durun!" diye

bağırıyor. Şarkı , şok edici bir sessizlik hakim oluyor ve tüm başlar bize doğru dönüyor.

Kirian sandalyesinden öyle hızlı kalkıyor ki koltuk neredeyse devrilecek.

"Kai," diyor şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifadeyle. Lavanta rengi gözleri bana kayıyor. "Ve Kraliçe Ro. Geri döndünüz." Yüzüne geniş sırtış yayılıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Geri döndüler!"

"Anne?" Zander, Kirian'ın karşısında ayağa fırlar.

Oğlum bana bakarken zaman durmuş gibi görünüyor. Bana mükemmel bir görüşle bakıyor. Cadılar meclisinin lanetine maruz kalmadan önceki çocukluğundan bu yana böyle bir şey olmamıştı çünkü görme yetisinin geri kazanılmasının sonucunu göremeden ayrılmıştım. Onun altın rengi gözlerine bakarken içimdeki ezici duygu kalbimi .

Herkes aynı anda alkışlamaya ve konuşmaya başlar.

Mutlu ve heyecanlılar.

Onlar için bizim dönüşümüz bugünü özellikle sevinçli kılıyor.

Zander Maelyn'in elini tutuyor ve sonra bana doğru geliyor. Eşini sürükleyerek koşuyor. Maelyn'in kısa bacaklarıyla ona ayak uydurması iki kat daha fazla adım atmasını gerektiriyor.

Bunu anlayabiliyorum. İkimiz de biraz şişmanız ve Fae'lere kıyasla fark edilir derecede kısayız.

Kaderin Zander'e atadığı kadın hatırladığım kadar güzel. Sarı saçları karmaşık bir yan örgüyle toplanmış ve pembe elbisesi vücudunu tıpkı açlıktan önceki kıyafetlerim gibi sarıyor.

İtiraf etmeliyim ki, Maelyn'le ilk tanıştığımda, Zander'la bu kadar farklı olmalarının komik olduğunu düşünmüştüm. Aralarındaki boyut farkı, Maelyn'in aydınlığına karşılık Zander'in karanlığı ve Maelyn'in neşesine karşılık Zander'in soğukkanlılığı göz önüne alındığında, onları birbirlerinin tamamen zıttı olarak görmek kolay olurdu.

Ama birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlar. Onlar bir bütünün iki yarısı.

Tıpkı Kai ve benim gibi.

"Yaralandın mı?" Zander havlıyor, hala acele ediyor.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. "Kötü göründüğümü biliyorum ama-"

Zander bana çarpıyor ve sıkı sarılmasıyla ciğerlerimdeki hava çalınıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Kai, kararlı ama Zander'in anlayan bir tavırla. Kader ortağım olarak, birlikte olduğum kişinin bir tehdit olmadığını bilse bile, beni her zaman koruma içgüdüğü göz ardı edilemeyecek kadar güçlü olacaktır. "Sunny son zamanlarda çok şey yaşadı."

"Sunny?" Zander takma isimden dolayı kafası karışmış bir şekilde papağan gibi konuşur.

Oğlumun kucağında nefes almak biraz zor olsa da, "Ben iyiyim," diyorum.

Kai huysuzca, "Cesedinin parçalandığını görelî bir saatten az oldu," diye itiraz ediyor.

"Ne?" Bu bilgi karşısında telaşlanan Zander beni incelemek için geri çekildi. "Yaralı olmadığını söylemiştin."

"Kai beni iyileştirdi," diyorum ona. "Tamamen iyiyim."

Zander'in bakışları bana inanmıyormuş gibi daralıyor ve kıyafetlerimdeki kan ve yırtıkları inceliyor.

Gözleri aşağı iniyor, sonra Kai ve benim hâlâ el ele tutuştığımız yere kilitleniyor. Birbirimize sarılmayı bırakmamıştık.

Bu bir eşleşme olayı, her zaman dokunma ihtiyacı. Kader birliğı yapmış çiftler sürekli temas halinde oldukları için bariz bir şekilde ortadadırlar.

Zander bir saniye içinde bunun ne anlama geldiğini anlıyor; yanımdaki adama sonsuza dek bağlıyım ve oğlumun poker suratı, boş bakışları gidip gelirken hiçbir şeyi ele vermiyor.

Zander daha önce hiç kimseyle romantik bir ilişki yaşadığını bilmiyordu ve umarım kalıcı bir eşleşmeyi sorun etmez.

Dürüst olmak gerekirse, başka seçeneğı yok, o yüzden olsa iyi olur.

Birdenbire bana nadir gülümsemelerinden birini veriyor ve Kai'ye başını sallıyor.

Tamamen onaylayarak şöyle devam ediyor: "Annem için daha iyi birini seçemezdim. Teşekkür ederim. Onu eve getirdiğın için teşekkür ederim." Kai'nin üzerindeki kana da dikkat çekiyor. "Her ne yaşamış olursan ol, onun için savaştın ve bunun için her zaman minnettar olacağım."

Zander elini uzattığında omuzlarım biraz gevşiyor ve Kai onunla yarı yolda buluşup ön kollarını kavrayarak erkekçe bir tokalaşma gerçekleştiriyor.

Onlar artık aileden. Hepimiz öyleyiz. Yaşadığımız sürece birbirimize bağlıyız. Madden'ı birkaç saat içinde buraya getiremezsek bu uzun sürmeyebilir.

Maelyn "Zaylee?" diye sorduğunda bu gerçeğı belirtmek üzereydim.

Bu tek kelime o kadar umut dolu ki -bir annenin tek dileğı- ve benim dileğim de onun için daha iyi haberlere sahip

olmak. Zaylee'yi geride bırakma konusunda başka bir seçeneğim olmamasına rağmen, kalbim hala paramparça.

Başımı sallarken dudaklarım biraz titriyor, "Onu kısa bir süre gördük. Hayatta ve zarar görmemiş ama bizimle geri dönemedi."

"Ne demek istiyorsun? Biri onu senden uzak mı tutuyor?" Zander sorar, birinin kızını esir tuttuğı düşüncesi saldırganlığını çıkarır.

Kai, "Size her ayrıntıyı vereceğiz," diye güvence verdikten sonra, "ama önce tüm kraliyet mensuplarıyla başka bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor. Özel olarak."

"Şimdi mi?" Kirian, Quinn'in de yanında olduğu halde yeniden bir araya gelmemize katılarak soruyor. "Kötü bir zaman."

Torununa bakarken, yolumuza çıkan acil durum hakkında hiçbir fikri olmadığı için kararsız ve isteksizdir.

Ve nasıl ? Meteor yağmuru kimsenin tahmin bir şeydi. Kraliyet astronomu bile.

Oriantus'tan bahsetmişken, nerede o? Şimdiye kadar içeri girmiş olmalıydı.

"Partiyi mahvetmekten nefret ediyoruz," diyor Kai, "ama gelişmek üzere olayları durduramayız. Sadece mümkün olduğunca çok uyarıda bulunabiliriz."

Başımı salladım. "Bu bekleyemez."

Kirian, "Kısa özet için yemek salonunda buluşabiliriz," öneriyor, sanki bilgiyi aldıktan sonra şenliklerin devam edebileceğini varsayıyormuş gibi.

Sohbetimiz sırasında meraklı parti müdavimleri daha yakından bakmak için masadan kalkıyorlardı. Diğer

kraliyet mensupları da bu tarafa gelmeye başladı. Damon ve Whitley. Zella ve Keryth.

Ağlama sesi herkesi susturuyor ve hepimiz yıkılmış doğum günü kızına bakıyoruz. "Partim bitti mi?" Danyetta kızına

usulca, "Emin değilim," diye cevap . "Belki de."

Greenlee ıslak yanaklarını silerken burnunu çekiyor. "Ama mumlarımı üfleyemedim bile ve şimdi hepsi erimiş durumda." Haklıydı.

Mumlar, sönmekte olan dört alevin etrafında biriken pembe balmumu birikintilerinden ibaret.

Dört.

"Dört mum," diye fısıldıyor Kai sert bir sesle ve özellikle kimseye sormadan, "Dört yaşında mı? Beş değil mi?" "Evet," diye yanıtlıyor Torius, insanların arasından sıyrılıp Kirian ve Quinn'in yanına geliyor. " oluyor?"

Şimdi odaya bakarken, bu partinin dekorunun Armand'ın oyunundakiniden farklı olduğunu fark ediyorum. Böceklerle yaratık temalı değil. Onun yerine her yerde çiçekler var. Güller, şakayıklar ve zambaklar. Duvarlara çelenkler asılmış, ikinci kattaki balkondan sarkıtılmış ve tavandan sarkıtılmış. Yüz ressamı yok ve kimse balon yapmıyor.

hayvanlar.

Aman Tanrım.

Dünyanın sonu bugün gelmeyecek.

"Bir yılımız var." İçimi neşe kaplarken Kai'nin elini sıkıca kavıyorum. "Koca bir yılımız var."

"Siktir," diyor Kai rahatlayarak.

Uzuvları jöle gibi olana ve düşecekmiş gibi ayaklarının sallanana kadar gerginliği azalıyor.

Hemen biri masadan bir koltuk çekip bize doğru kaydırıyor. Koltuğa ulaşır ulaşmaz Kai kolunu kapıyor ve döşemeli minderine yığılıyor. Beni de yanına alarak bir kolunu belime doluyor, böylece kucağına sıkıca yerleşiyorum.

Bir yemek görevlisi bize bir kadeh su uzattı. Kadehi kabul ederek Kai'nin ağzına götürüyorum ve küçük yudumlar alması için onu cesaretlendiriyorum. Büyük ve kötü bir savaşçı rağmen, tüm seyircilerin önünde onunla ilgilenmeme izin veriyor.

Sonra bardağı itiyor ve birinin almasını işaret ediyor, böylece elim serbest kalıyor.

"Sadece dokunmanı istiyorum Sunny." Kai avucumu sol yanağına yerleştiriyor ve sokuyor.

Ve ihtiyacı olan şeyi yapıyorum. Yüzünü, boynunu, omuzlarını ve sırtını okşarken alnındaki yara izini öpüyorum. Her yerini okşuyorum ve o da hiçbir öz-bilinç belirtisi göstermeden, hiç çekinmeden bunu .

Kirian insanlara geri işaret ederek, "Onlara yer açın," diye emrediyor.

İsteksizce itaat ediyorlar ama dedikodu yapmadan değil. Birkaçi eşleşmemiz hakkında fısıldaşiyor. Garip bir çift olduğumuza dair mırıltılar duyuyorum ve bir kişi Kai'nin teni hakkında bir şeyler söylüyor.

Kai'nin insanların bizi romantik bir şekilde birlikte gördüklerinde şaşıracaklarını ima ettiğini hatırlıyorum ama hiçbirini umurumda değil.

"Gösteri bitti," diye takılıyorum -kendimi ifade edersem oldukça şirret bir şekilde- ve içimdeki kraliçeyi kucaklıyorum çünkü bu yargılayıcı insanları sikeyim. "Yanlış alarm. Partiye geri dön ve bu tarafa bakmayı aklından bile geçirme."

Sert notu alan soylular başka bir şey yerlerine otururlar. Ancak asiller hâlâ etrafta dolanıyor.

"Yanlış alarm mı?" Zander tekrarlıyor. "Emin misin? Çünkü kulağa ciddi geliyordu."

"Durum ciddi. Hâlâ hepinizle konuşmamız gerekiyor ama bugünün tarihi konusunda yanılmışız. Gerçekten, şimdi konuşmaya gerek yok. Pastacılardan birini çağırın, pastanın üstündeki kremasını yeniden yapsın. Normal bir doğum günümüş gibi devam edin."

Neyse ki Kirian ve Quinn benim sözüme .

Sıra dışı bir şey olmamış gibi geri çekilirler ve partiye devam ederler. Herkes kendi talihine kadeh kaldırırken , hafif konuşmalar ve şingirtıları duyulur.

Çok fazla Fae.

Kai ve ben şehir *yanıyormuş* gibi buraya koşabiliriz, sonra *boş* ver deriz ve onlar da başka bir şey düşünmeden yaptıkları işe geri dönerler.

Ancak oğlum hala oyalanıyor ve acaba bir özür mü bekliyor?

Elini tutuyorum, önce sevgiyle sıkıyorum. "Bu dünyadan kaçtığımda senden kaçmıyordum. Dışarıda başka neler olduğunu görmek istemiş olabilirim ama seni istemekten asla vazgeçmedim. Çok özür dilerim."

Zander bana anlayışla bakmaktan başka bir şey yapmıyor. "Anneciğim. Bin yıllığına da gitsen seni yine de memnuniyetle karşılarım. Her zaman. Her zaman."

Sevgisi beni hayrete düşürüyor ve onu daha asla terk etmeyeceğime söz vermek üzereydim ki Maelyn birkaç çalışana el sallayarak, "Lütfen hizmetçilere Kraliçe Ro ve Kai için odamızı hazırlamalarını söyleyin. Eşyalarımızı diğer misafir süitlerinden birine taşıyın ve ayrılmadan üç gün yetecek kadar erzakları olduğundan emin olun."

"Üç gün mü?" Kaşlarım havaya kalktı. "Sadece temizlenmek ve biraz kestirmek için yeterli zamana ihtiyacımız var."

Maelyn bana göz kırpmıyor. "Çiftleşen bir çiftin balayı aşamasında olduğunu anlayabilirim. İzole etme ve kutlama seçeneğiniz olmalı."

Kai ve benim bir seks maratonu yapacağımızın ima edilmesinden rahatsız olan Zander boğazını temizliyor. "Evet. Şey. Onlar odanı hazırlarken, tanışmanı istediğim biri var."

Zander dönüp arkasını işaret ettiğinde, dikkat çekici bir şekilde geride duran uzun boylu genç bir adam dönüyor. "Maverick," diye nefes alıyorum.

Bana ulaştığında eğildi. "Merhaba, Büyükanne. Yeni tanışmamıza rağmen, sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum. Resimlerinizi gördüm ve pek çok hikâye dinledim. Dürüst olmak gerekirse, hayatım boyunca bu anı bekledim."

Hoşbeşi bir kenara bırakıp eğildi ve beni kucakladı.

İlk başta, karşılık veremeyecek kadar bunalmıştım. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kısa bir süre önce, muhtemelen torunumla tanışamayacağım gerçeğini kabullenmiştim. Kendimi bir evim ya da ailem olmadığına ikna etmiştim.

Çok yanılmışım ve şu anda buradayım çünkü Kai benden vazgeçmeyi reddetti.

"Hey, Kai," diyor Maverick omzumun üzerinden. "Seni görmek de güzel. Bu artık sana büyükbaba demem gerektiği anlamına mı geliyor?" Arkadaşım biraz kıkırdayarak, "Sadece Kai yeterli," diye cevap veriyor.

Maverick'in sırtını sevgiyle sıvazladıktan sonra geri çekiliyor ve ciddiyle "Umarım burada kalırsın çünkü seni satrançta yenmeyi gerçekten çok isterim" derken sırtışı .

Ben gülüyorum ama Zander onu hafifçe azarlayarak dürtüklüyor ve "Ona baskı yapma" diye mırıldanıyor.

Oğlumun özgürlüğüme verdiği değer kalbimi ısıtıyor. Beni bu kadar uzun süre özlemiş olmasına rağmen, benim mutluluğumu kendi mutluluğundan üstün tutuyor.

Elimizden geldiğince iyi haberler vermek isteyerek, "Benim bir yere gitmem konusunda endişelenmenize gerek yok," diyorum. Kai'ye bakarak sırtıyorum. "Valora'da kalıyoruz. Henüz nereye yerleşeceğimizi bilmiyoruz. Belki çok seyahat edeceğiz ama sık sık ziyaret edeceğimize söz veriyoruz."

Maelyn nefesini tutuyormuş gibi uzun bir nefes veriyor. "Oh, güneşlere şükürler olsun. Bunu duyduğumuza ne kadar sevindiğimizi tahmin bile edemezsiniz."

"Evet, çok memnunum," diye onaylıyor Zander, göz bebekleri uzarken biraz titriyor ve Maelyn kolunu kuvvetlice ovuyor.

Onu sabit tutmaya çalışıyor. Yani, istemsiz bir değişimi engelliyor. Zander kadar güçlü bir duygu dalgası yaşıyor ki bu odada Griffin formuna .

Bu bir parti faulü olmaz mıydı?

"Kutlamaya geri dönün," diye ısrar ediyorum. "Daha sonra arayı kapatmak için bolca vaktimiz olacak." İsteksizce de olsa bunu yapıyorlar ve bir personel odamızın hazır olduğunu söylüyor.

Ancak, bu noktadan ayrılmadan önce, anın tadını çıkarmak istiyorum.

Bu dakikanın keyfini.

Ve bir dakika sonra. Ve ondan sonraki dakika.

Şu andan , şimdiki zamanın kıymeti tamamen anlaşılacaktır.

Bir saniyenin bile boşa gitmesini istemeyeceğim çünkü Kai ve ben birbirimize, bizi seven insanlara ve en önemlisi kendimizi sevmeye sahibiz. Zor kazanıldı ama bizim ve kimse bunu bizden alamaz.

EPILOGUE

On bir ay ve üç hafta sonra

Kai

En çok Ro ile geçirdiğim sabahları seviyorum. Beni yanlış anlamayın, birlikte geçirdiğimiz her saat harika ama bu sessiz anlar benim favorim.

Günün olaylarının henüz gerçekleşmediği ve olasılıkların bol olduğu seviyorum. Maceracı mı olmalıyız yoksa en sevdiğimiz yer olan Sterling Belediye Binası'ndaki şeref süitimizde mi kalmalıyız karar vermek eğlenceli.

Geçici konaklamaya ihtiyacımız olduğunda kalabileceğimiz en iyi yer burası.

Ro ve ben burada bir ev almayı tartışmıştık, ancak gidecek çok fazla yerimiz olduğu için bu pratik olmayacaktı.

Sürekli toparlanıyor ve bir sonraki tatilimiz için hazırlanıyoruz.

Geçtiğimiz yıl Valora'da büyülü bir turla zikzaklar çizdik.

İlk olarak, ailemizle yeniden bir araya gelmek için Gündüz Diyarı'na gittik. Başlangıçta Ro orada olmanın için de kötü anıları canlandıracağından endişelenmişti ama tam tersine iyileştirici oldu. En kötü kabuslarımızın gerçekleştiği yerde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimledik ve kötü anıları iyi anılarla değiştirdik.

Ayrıca, çok ihtiyacımız olan terapiyi aldık. Bir kapkaççı tarafından kaçırıldıktan sonra Valora'da kalmaya karar veren kaçırılmış insan kadınlardan birinin danışmanlık geçmişi var. Tıp merkezinde, Kraliçe Maelyn'in Hailene'de akıl sağlığı bölümünde çalışıyordu. Kuşkusuz başlangıçta duygularım hakkında konuşmak tuhaftı ama seanslarımızdan her zaman daha hafiflemiş hissederek ayrılıyorum. Ro'ya da çok yardımcı oluyor gibi görünüyor, bu yüzden düzenli randevulara devam etmeyi planlıyoruz.

Gündüz Diyarı'nda üç ay kaldıktan sonra, Kral Damon ve ailesinin bizi kollarını açarak karşıladığı Rüya Diyarı'na gittik. Ro'ya Meteor Dağları'ndan çıkarılan tuğlalardan inşa edilen parlayan kaleyi gösterdim ve gökyüzünün şafak ve alacakaranlıkta yeşil ve pembe çizgilerle aydınlanmasını izledik. Sarayın yakınındaki Büyülü Orman'a yaptığımız ziyaret sırasında Ro bir grup periyle tanıştı. Küçük yaratıklar ona aşık oldular, tıpkı olacaklarını bildiğim gibi.

Son olarak Gece Diyarı durduk ve burada bize hanımeli şarabı ve karamela pudingi ikram edildi. Kral Kirian harika bir ev sahibiydi ve Ro'nun bol bol kucaklandığı en büyük gnome topluluklarından birine bile gittik. Yani, çok fazla. Yüzlerce. Ve oradan ayrıldığımızda, tüm küçük insanlar bize başparmaklarıyla saygı selamı verdi.

Seyahatlerimiz arasında her zaman buraya geri dönüyoruz, burada istediğimiz kadar mahremiyetimiz var. Elbette kraliyet ailesiyle vakit geçirmekten keyif alıyoruz ve Ro diğer kraliçelerle yakın arkadaş oldu ama yalnız zamana da değer veriyoruz.

Ne yazık ki zamanımız .

Bavullarımız toplandı ve uzak duvara yığıldı, ancak başka bir kaleye veya büyülü bölgeye gitmiyoruz çünkü...

Sanki Ro aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, düşüncelerimi bitirdiğinde yüzü biraz asıktı. "Sadece bir haftamız kaldı." İçimi çektim. "Biliyorum."

"Tahliyeler yarın başlıyor."

Yatak odasının penceresinden şafak parlıyor. Şeftali rengi parıltı etrafımızdaki her şeyin üzerine en dingin ışığı yayıyor ve kasvetli sohbe tezat oluşturuyor.

"En azından önünü alıyoruz." Neşeli görünmeye çalışıyorum. "Herkesi bir yıl önceden uyarmak insanlara hazırlanma şansı verdi. protokoller var. Panik yaşanmayacak ve pek çok hayat kurtulacak. Gün krallığı yiyecek stokluyor ve mülteciler için barınaklar inşa ettiler. Onlar hazır. Valora buna hazır."

Ro'ya olumlu gerçekleri hatırlatmak üzüntüsünü hafifletmek için yapabileceğim tek şey, ama keşke daha fazlasını yapabilseydim.

"Düşündüm ki-" Ro oflayıp puflayarak bana doğru döndü. "Zaylee, Pippin ve Madden'in şimdiye kadar gelmiş olacağını sanıyordum." Bir güzel yanağında . "Ben de öyle."

Armand'ın bize kazık atmış olması tamamen mümkün. Benim çatışmada ölmemi umarak sözümüzü bilerek bozuyor ve böylece misillemenden korunuyor olabilir. Ama bu onun açısından büyük bir kumar olur ve bence o bundan daha akıllı.

Büyük olasılıkla Valora ile Kayıp Diyar arasındaki zaman farkı araya girmiştir. Belki de orada sadece bir gün geçti ve Armand henüz kimsenin yerini tespit edemedi.

"İnsanlar âleminde en çok neyi dört gözle bekliyorsun?" Alacağım yanıtı tahmin ederek Ro'ya soruyorum. Kaşlarını çatarak bana deliymişim gibi bakıyor. "Hiçbir şey. Gitmek istemiyorum. Kalmak istiyorum ama sen 'ayak '."

Parmaklarıyla havadan tırnak işareti yapıyor ki bunu son derece sevimli buluyorum. "Sana kraliçe kartını çekmeliyim."

"Henüz yapmadığına şaşırdım."

"Hâlâ olabilir." Meydan okurcasına suratını asıyor ve ben o tatlı dudakları öpmekten

kendimi alamıyorum. "Yap," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

"Belki ."

"Devam edin. Bana emirler yağdır. Beni diz çökmeye zorlayın."

Çenesinden aşağı doğru nefesi kesilmeye başlıyor, sonra hırılıyor çünkü dikkatini dağıtıyorum. "Yapmayacağımı biliyorsun."

Hayır, yapmayacak. Bana asla benden üstünmüş gibi davranmadı ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biri. Biz eşitiz. Birbirimize değer veriyoruz.

göz kulak oluruz.

Ve ben de onu Dünya alemine göndererek tam olarak bunu yapıyorum.

"Bu şekilde olmak zorunda." Elimi Ro'nun şiş karnına koyarak bebeğimizin büyüdüğü yeri hissediyorum.

Benim çocuğumun.

Benim mucizem.

Yumruyu sevgiyle ovuyorum ve baba olmayı her düşündüğümde olduğu gibi, duygular patlayacakmış gibi oluncaya kadar genişliyor.

Ro ve ben bir araya geldiğimizde, bebek sahibi olmak ikimizin de aklına gelmemişti. İkimiz de yaşı nedeniyle doğurganlığının olmadığını varsaymıştık, ancak insan formuna geri döndüğü ve böylece hamile kalma yeteneğini geri getirdiği gerçeğini hesaba

Birkaç ay önce ani ve zayıflatıcı mide bulantıları yaşamaya başladı. kadar şiddetli kusuyordu ki zehirlendiğini düşündüm.

Zehirlenme, gücümle iyileştiremeyeceğim bir hastalık ama lanet , yine de denemeye kararlıyım. Ancak, onu

iyileştirmek için elimi Ro'nun üzerine koyduğumda garip bir şey hissettim.

İçinde fazladan bir hayat.

İki kalp atışı vardı; onunki ve küçük olanı.

Astrid'e göre bir kız. Valora'da modern tıbbi ekipman yok, bu yüzden Ro'nun ultrason dediği şeyi yapamıyoruz, ama bir şeyler bilen cadılara sahip olmak işe yarıyor.

Keşke Astrid bize Valora'nın geleceğini söyleyebilseydi. O ve Kraliçe Whitley birlikte birçok görme büyüsü yaptılar, ancak hiçbir zaman net değil - toz, ateş ve sonucun ne söyleyemeyecekleri kadar çok kaos var. Her şey bir sürü olayın aynı anda gerçekleşmesi ve çok fazla insanın işin içinde olması gerçeğine dayanıyor.

"Geri döneceğiz," diye söz veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, uzun süre uzak kalmışız gibi hissetmeyeceğiz. Dünya tarafında birkaç hafta , dünyamızın toparlanması için on dört yılımız olacak ve sonra kızımızı Valora'da büyüteceğiz."

Bunu tam olarak nerede yapacağımız henüz belli değil.

Ro nezaketle Gece Diyarı'nda yaşamayı teklif etti çünkü kendimi en çok orada evimde hissettiğimi biliyor ama Gündüz Diyarı da her zaman bir seçenek olarak masadaydı.

Yakında tek seçeneğimiz bu olabilir. En kötü ihtimalle, geri bir Gece Diyarı kalmayacak. Ro sessizce, "Zander'ı

tekrar terk etmek istemiyorum," diye itiraf ediyor.

"Bu sefer farklı. Kimseyi terk etmiyorsun. Aslında, kendi isteğinizle gitmiyor olsaydınız oğlunuz size gitmenizi emrederdi."

"Kai, yine de yardım edebiliriz. Mültecilerin kabul istasyonlarında bulunmamız ne kadar harika olurdu? Geldiklerinde yaralanan herkesi iyileştirebilirsin. Gündüz Alemi'nde zarar görmeyiz."

İri gözleriyle beni kıştırdığında, odağımı çıplak göğüslerine veriyorum. Onu süzmeye çalışmıyorum. Elbette göğüslerine her zaman eğlencelidir ama sanki ona istediği her şeyi verebilirmişim gibi bana bakmasına dayanamıyorum. Hayır demek çok zor.

"Yine yapıyorsun." Sesi biraz eğlenmiş gibi çıkan Ro bana sesleniyor. "Neyi

yapıyorum?" Baştan çıkarıcı dolgun tepeciklere yapışıp kalarak

anlamamazlıktan geliyorum.

"Seninle ciddi bir şey konuşmaya çalışırken göğüslerime bakıyorsun." Bir omzumu

kaldırdım. "Harika göğüsler."

Gülüyor, elini çenemin altına koyuyor ve ben onunkine bakana kadar yüzümü kaldırıyor. Hay

sikeyim.

Birinin bu kadar güzel olması adil değil.

Ro sağlığına kavuştuğundan beri çok ihtiyacı olan kiloyu aldı ve dolgun yanaklarıyla çok sevimli. Gülümsediğinde yanakları ve onları öpmeden durmak imkansız.

Ben de öyle yapıyorum.

Bunu yüksek sesle öpüşme izliyor ve ben utanmadan konuyu değiştiriyorum.

"Bugün için planımız..." Boynuna doğru bir yol açıyorum. "Aşağıya inmeden önce ikimiz için de en az üç orgazm

kahvaltı için kafe. Ondan sonra tapınağa gideceğiz. Sonra da bu akşam arenada bir turnuam var."

Ro neşeyle omuzlarını itiyor ve kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Toplanmamız gerekirken neden başka bir dövüş katılasın ki?"

"Dün gece sen uyuduktan sonra yaptım zaten." Başını arkama eğerek, insan diyarında kalacağımız süre boyunca ihtiyacımız olacak her şeyin bulunduğu dolu bavulları gösteriyorum. "Buradaki son günümüzün eğlenceli geçmesini istiyorum ve beni kış tekmelerken izlemeden tamamlanmış sayılmaz."

Ro küstahlığımla alay ediyor ama beni dövüşürken izlemeyi sevdiğini de inkar edemiyor. Haftalık turnuvalardan birine ilk kez , yaralanacağım için çok endişeliydi ama kısa süre sonra için neden olmadığını anladı.

Yenilgisizim ve bunu sürdürmeyi planlıyorum. Ayrıca, onları yensem bile rakipler bana karşı gelmeyi seviyor. Çünkü hepsi iyi bir eğlence ve bittikten sonra onları iyileştiriyorum. Kimse topallayarak uzaklaşmak, morarmış bir göze bakmak ya da kanlı bir yarayla uğraşmak zorunda kalmıyor.

Hatta Sterling'de arkadaşlar edindiğimi söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

Gelecek günleri düşündüğümde onlar için endişeleniyorum. Şafak ve Alacakaranlık Diyarlarının meteorlardan nasıl etkileneceğini bilmiyoruz. Issika Gölü'ne tek bir kayanın düşmesi bile tüm sahilin sular altında kalmasına yetebilir ama buradaki vatandaşlar inatla dayanmaya çalışıyor.

Ruh halimdeki düşüşü fark eden Ro, sakalımı hafifçe kaşıyor. "Sen de gitmek istemiyorsun."

Arkadaşım içimi görebiliyordu ve ben de iyimserlik maskemin düşmesine izin verdim. "Bu dünyayı seviyorum ve değişmesini istemiyorum. İnsanların acı çektiğini ya da öldüğünü düşünmekten nefret ediyorum. Kral Keryth ve Kraliçe Zella hâlâ ön yer almakta ısrar ediyorlar ki bu delilik."

"Biliyorum," diyor Ro üzüntüyle. "Zella'yı vazgeçirmeye çalıştım. Gerçekten denedim ama o hiç oralı olmadı."

Kapı aniden çalınıyor ve bu şaşırtıcı çünkü özel süitte yalnız kalmamız gerekiyordu.

Huysuz bir şekilde kalktım -cırılçıplak- ve kapıya doğru yürüdüm. Kendime aldırmadan kapıyı açıyorum ve Alosi orada duruyor.

Arkadaşım sanki çıplak gibi gözlerini yüzümde tutma nezaketini gösterdi, ama gerçekten de beni ilk kez çıplak görmüyor. Kışlada savaşçılar her zaman doğum günü kıyafetleriyle dolaşırlar.

Ancak, eşimi yatakta görmesi fikrinden hoşlanmıyorum, bu yüzden odaya bakışını engellediğimden emin oluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum çünkü Gece Diyarından buraya kadar gelmek için iyi bir sebebi olmalı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bekleyemeyecek haberlerim var." Bir sonraki nefesinde, "Prenses Zaylee döndü."

dedi. Ona göz kırpmıyorum. Neredeyse inanamayacaktım. Ro'nun duymayı umduğum tek şey buydu.

Karım bunun için dua ediyor. Her gece. Tapınağa her gidişinde. Yemeklerden önce ve hatta saçını taramak gibi sıradan işler sırasında bile.

Bazen İngilizce ama daha çok Portekizce mırıldandığı sözlerine alıştım. Onun tanrısına kendi inancımın hiçbir şey katmamış olsam bile, sözler beni rahatlatmıştı.

Belki de duaları kabul olmuştur.

"Nerede o?" Ro heyecanla soruyor ve arkamda yorganla boğuştuğunu .

Bize doğru paytak paytak yürürken bir çarşafa sarılmış olduğunu görmek için arkama bakıyorum. Yemek sandalyelerinden birinin bir bornoz alıp omuzlarına örtüyorum ve önünü üzerini kapatıyorum.

Bana teşhir edilmekten endişelenmenin sırası değilmiş gibi bir bakış atıyor ama elimde değilEğer Alosi kumaşın arasından bir meme ucu bile görürse, turnuva şiddetini sistemimden erken atabilirim.

Alosi'nin saygılı bakışları soğukkanlı ve etkilenmemiş. "Prenses Zaylee birkaç dakika önce Delaveria'nın dışındaki Gece Diyarı'na geldi. Yanında çok dengesiz görünen bir adam vardı. Kaba olmak istemem ama onu tanımlamak için kullanabileceğim en iyi kelime bu. Akılsız."

"Madden," diye mırıldandım Ro ile aynı anda.

"Bana kimliği söylenmedi," diyor Alosi, sanki tahminimiz yanlış olabilirmiş gibi. "Kral Kirian bana sadece bir kutu portal verdi ve prensesin dönüşünü en kısa sürede kraliyet ailesine bildirmemi söyledi. İkinci durağım sizsiniz. Kral Zander ve Kraliçe Maelyn ilk duraklarımı elbette."

"Prenses Zaylee ve bu adamın yanında başka biri var mıydı?" Ben sordum.

"Pippin?" Alosi hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını sallıyor.

"Korkarım yoktu."

"Gitmeliyiz," diyor Ro, yine geyik gözleriyle bana saldıracak. "Hemen şimdi." Tamam.

İstedğini elde edecek çünkü bu her şeyi değiştirecek.

Madden ile aramızdaki -büyük ihtimalle- düşmanca durumu hafifletmemiz gerekecek. Onun hakkında gerçekten bir şeyler bilen tek kişi biziz ve ona kefil olmak için orada olursak çok daha iyi olur. Kral Zander kızının yıllardır cam bir kutuda tutulduğunu işlerin pek iyi gittiğini sanmıyorum.

Planların değişmesiyle bavullarımıza bir göz attım. Zihinsel olarak ne paketlediğimi sıraladım.

Ne yazık ki bavullara bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Doğru düzgün kıyafetimiz yok. Hepsi kot pantolon, tişört, kapüşonlu sweatshirt ve spor ayakkabı."

Işıl ışıl parlayan Ro, ayaklarını sürüyerek uzaklaşır. "Endişelenme. Her ihtimale karşı kendi çantamı fae elbiseleri ve ayakkabılarıyla hazırladım bile. Senin için birkaç kıyafetim bile var."

Yatağın altında saklandığı yerden siyah bir sırt çantası çıkarıyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Çenem düştü.

Şu küçük sinsi.

Başından beri, hepimizin sonunun geldiğini varsaymak yerine en iyi sonuç için umudunu korudu. Her şeyin yoluna gireceğine dair inancı vardı.

Bu, onu ilk bulduğum zamanki halinden çok büyük bir sıçrama ve bu çok önemli bir an.

Nedense ne kadar iyileştiğini şimdi anlıyorum. Ne kadar iyileştiğini. Gerçekten ne kadar güçlü olduğunu. "Bir geçide ihtiyacın var mı?" Alosi teklif ediyor ama ben çoktan kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Bu kaba hareketten alınmayacaktır. Başka bir yerde olmak için acelesi var, bizim de öyle.

Yakında tüm asiller Gece Diyarı'nda toplanacak ve Madden'in gücünü kendi avantajımıza nasıl kullanacağımızı konuşacağız.

Tabii işbirliği yaparsa.

Parçası olmadığı bir evren için hayatını tehlikeye atmak istemeyebilir. Pazarlıkları düşünmek bile istemiyorum. Ne isterse isteyebilir ve biz de hayır diyecek durumda olmayız.

Bu, önümüze çıktığında bir engel.

Sırıtarak sırt çantasını Ro'nun elinden omzuma ve eğilip ona bir öpücük veriyorum. "Tamam o zaman Sunny. Sanırım dünyayı kurtarmaya gitmeliyiz."

Sırıttırıyor ve sol yanağını okşuyor. "Ve bunun her saniyesinden keyif alacağız."

SON

Okuyucuya bir not: Kai ve Ro'nun hikayesini okuduğunuz için teşekkürler. Eğer bu Valora dünyasına ilk girişinizse ve daha fazlasını istiyorsanız, size iyi haberlerim var. Bu serinin başka kitapları da var, ayrıca Ellister hakkında bir yan ürün de! 'Diğer kitaplar' listeme göz atmak için okumaya devam edin.

Facebook'taysanız ve benimle ve kitaplarımı seven diğer okurlarla etkileşime geçmek istiyorsanız, [Jamie Schlosser'in Önemli Su Samurları](#) grubuma katılmalısınız!

OTHER BOOKS BY JAMIE SCHLOSSER

Şafakla Alacakaranlık Arasında Serisi:

[Şafakla Alacakaranlık Arasında: Bir Prequel \(Keryth ve Zella\)](#)

[Fae Kralı'nın Laneti \(Kirian ve Quinn\)](#)

[Fae Kralı'nın Rüyası \(Damon ve Whitley\) \)Fae](#)

[Kralı'nın Ödülü \(Zander ve Maelyn](#)

[Fae Savaşçısının Prensesi \(Torius ve Danyetta\) Fae](#)

[Savaşçısının Kraliçesi \(Kai ve Ro\)](#)

[Şafakla Alacakaranlık Arasında Kutu Seti \(Kirian ve Quinn için bonus genişletilmiş sonsöz-altı ekstra bölümle birlikte!\)](#)

Kayıp Diyar'ın Karanlık Fae'leri düeti:

[Karanlık Fae'nin Pazarlığı \(Ellister ve Hannah\)](#)

[Karanlık Fae'nin Kaderi \(Ellister ve Hannah\)](#)

İyi Adamlar Serisi:

[Kamyoncu](#)

[Bir Kamyoncunun Noel'i \(Kısa Öykü\) Dansçı](#)

[Okuldan](#)

[Ayrılmış](#)

[Serseri](#)

[Sihirbaz](#)

[AdamYalnız](#)

[İyi Adamlar Kutu Seti: TRUCKER, DANCER, DROPOUT ve A Trucker Wedding](#) [The Good Guys Kutu Seti: OUTCAST, MAGIC MAN, LONER ve The Last Bachelor in Tolson](#)

[Ehlileştirilem](#)

[ez](#)

[EğitUlaşılama](#)

[zilemez](#)

[Gece Televizyonu Kutu Seti](#)

Bağımsız Romanlar:

[Mimozalı Tatlı](#)

[Rüyaları](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jamie Schlosser ateşli yeni yetişkin romantizmi, romantik komedi ve fantastik romantizm yazıyor. Mükemmel kitap erkek arkadaşları yaratmadığı zamanlarda, iki harika çocuğuna evde annelik yapıyor. Okumanın harika bir kaçış olduğuna, su samurlarının en iyi hayvan olduğuna ve hiçbir şeyin sonsuza dek mutlu sondan daha tatmin edici olmadığına inanıyor. Jamie ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu bağlantıları ziyaret edebilirsiniz:

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

[Bülten Web](#)

[Sitesi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

